

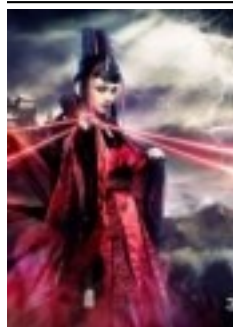
Cùng Giáo Chủ Kết Tóc Nhất Sinh [Đồng Nhân Đông Phương Bất Bại]

Contents

Cùng Giáo Chủ Kết Tóc Nhất Sinh [Đồng Nhân Đông Phương Bất Bại]	2
1. Chương 1: Ác Mộng	2
2. Chương 2: Tính Kế	6
3. Chương 3: Gặp Lại	9
4. Chương 4: Cúng Tế	12
5. Chương 5: Cường Hôn	15
6. Chương 6: Đùng Khóc	19
7. Chương 7: Thay Đổi	22
8. Chương 8: Nội Viện	25
9. Chương 9: Chia Thức Ăn	30
10. Chương 10: Ở Chung	32
11. Chương 11: Hẹn Hò	34
12. Chương 12: Chuyện Cũ	38
13. Chương 13: Cứu Mỹ Nhân	40
14. Chương 14: Thỏ Lộ	43
15. Chương 15: Bôi Thuốc	46
16. Chương 16: Khúc Dương	48
17. Chương 17: Độc Dược	52
18. Chương 18: Cùng Giường	56
19. Chương 19: Ăn Dấm	60
20. Chương 20: Hòa Hảo	64
21. Chương 21: Sự Phá	67
22. Chương 22: Địa Lao	71
23. Chương 23: Phụ Nhân	76
24. Chương 24: Cùng Tắm 1	80
25. Chương 25: Cùng Tắm 2	85
26. Chương 26: Đột Biến	89
27. Chương 27: Ăn Ngủ	95
28. Chương 28: Dã Ngoại	99
29. Chương 29: Dã Ngoại 2	102
30. Chương 30: Làm Phản	104
31. Chương 31: Hiến Kế	109
32. Chương 32: Phản Sát	114
33. Chương 33: Sơn Cư	119
34. Chương 34: Sơn Cư 2	121
35. Chương 35: Thành Thân	124
36. Chương 36: Tân Hôn	130
37. Chương 37: Tân Hôn 2	132
38. Chương 38: Uy Hiếp	135

39. Chương 39: Giải Độc	140
40. Chương 40: Ẩn Sĩ	145
41. Chương 41: Giải Độc	149
42. Chương 42: Giải Độc 2	153
43. Chương 43: Ly Hồn	156
44. Chương 44: Tỉnh Lại	159
45. Chương 45: Tỷ Thí	165
46. Chương 46: Thế Hoà	169
47. Chương 47: Thay Đổi Người	174
48. Chương 48: Người Quen Cũ	178
49. Chương 49: Khởi Song	184
50. Chương 50: Duy Nhất	189
51. Chương 51: Thắng Thắn	193
52. Chương 52: Một Đời	196
53. Chương 53: Phiên Ngoại - Ngủ Nướng	200
54. Chương 54: Phiên Ngoại - Luân Hồi	203

Cùng Giáo Chủ Kết Tóc Nhất Sinh [Đồng Nhân Đông Phương Bất Bại]

Giới thiệu

Edit: Đàm CơKiếp trước, Dương Liên Đình lòng tham không đáy vì tư lợi hại chết nhiều người cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-giao-chu-ket-toc-nhat-sinh-dong-nhan-dong-phuong-bat-bai>

1. Chương 1: Ác Mộng

Phát ra một tiếng “Chi nha” sấm người, cửa sắt mở ra.

Hơi hơi ngẩng đầu, bả vai liền bị ấn chặt trở về, ta cười lạnh một tiếng, tùy ý bọn họ nâng ta vào thông đạo đi xuống đất.

Thông đạo âm lãnh uốn lượn, hai vách tường đốt mấy ngọn đèn, ngọn đèn dầu u ám phiêu phiêu, bóng người kéo dài vắn vẹo giống như ác quỷ vô mặt. Thượng Quan Vân nâng cánh đi phía trước hết sức cẩn thận, bước chân càng ngày càng chậm, sau khi quẹo vài lần, trước mắt liền trở nên sáng ngời. Gió thổi tới thoang thoang hương mai.

Núi đá xếp, đình đài lầu các, hồ nước ở một phương trong như gương được khảm tại giữa vườn, đẩy cửa sổ nhìn ra liền thấy sóng nước láng láng, vài cầu nổi ở trên mặt nước, tà tà đối diện là một vườn hồng mai nở rộ nhìn không thấy giới hạn.

Tâm ta run lên, lại là hôm nay, lại là hôm nay!

Phía sau truyền đến tiếng trêu đùa của Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung, nữ tử yêu kiều giọng nói mềm mại, đang cùng tình lang thương lượng làm thế nào để giết chết Đông Phương Bất Bại đã nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, chiếm lấy vườn này cho riêng mình. Ta cười lạnh, bất động thanh sắc nắm chặt nắm tay giấu vào trong tay áo, chỉ huy Thượng Quan Vân đi qua núi giả, dọc theo một con đường đá sỏi đi lên phía trước.

Đi đến bên hồ, ta bỗng nhiên phát lực lặn xuống cáng, sau lưng truyền đến một tiếng hô oai phong: “Dương Liên Đình! Người muốn làm gì!”

Lời còn chưa dứt, đao kiếm mang theo hàn khí phá không mà đến, ta phảng phất như không nhận ra, chỉ lo tha hai chân bị gãy huyết nhục mơ hồ dùng hết toàn lực đi về phía trước, vươn tay ẩn cơ quan giấu dưới đá.

Cứu y.

Cứu y, cứu y, dù làm thế nào, lần này nhất định không thể hại chết y!

Một màn ký ức huyết tinh như luyện ngục hỗn độn mà hiện ra trước mắt, ta giống như lại thấy được hai thanh trường kiếm xuyên qua người mặc một thân hồng y, lưỡi dao sắc bén phá vỡ tấm lưng đơn bạc, đâm ra trước ngực, máu đỏ sẫm phun lên đại môn cùng cửa sổ, càng nhiều máu chảy xuống mặt đất, đọng thành một vũng, chậm rãi chảy về phía lòng bàn chân của ta.

Không cần, không cần, ta lớn tiếng kêu to muốn tiếp được y.

Một cước đạp không.

Ta mở choàng mắt, ngực phập phồng kịch liệt. Trong nhất thời thậm chí ta còn không có cách nào nhận ra mình đang ở nơi nào, chỉ theo bản năng vói tay xuống gối, đến khi đầu ngón tay chạm vào một khối kim loại lạnh lẽo, nhịp tim đập loạn của ta mới dần dần trở nên bình tĩnh.

Chủ thủ còn ở đây.

Nó an an tĩnh tĩnh mà nằm ở dưới gối đầu, mới tinh sắc bén, không nhiễm huyết.

Ta rút tay về, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, màu trời ánh lên hoa tuyết kết tinh ở trên cửa sổ phản chiếu vào, còn thực sớm. Kiếp sống hơn mười năm tôi tớ khiến mỗi ngày ta đều tỉnh lại vào đúng giờ khắc này, cho dù ngày sau ta lừa đến quyền thế rồi cuộc không cần thức dậy vào sáng sớm, nhưng vẫn như cũ không có cách nào nằm tiếp. Trời thực lạnh, ta ngơ ngác nằm trong chăn bông rất nặng, không muốn nhúc nhích.

Trong lúc này cái gì ta cũng không muốn suy nghĩ, trong đầu trống trơn.

Đây là một gian phòng quen thuộc lại xa lạ, khi ta còn là một tên tạp dịch đệ tiện ở Hắc Mộc Nhai, từng ở chỗ này cư trú mười năm. Phòng ở hình tứ phương, dọc theo tường là một cái giường chung, ta ngủ ở trong góc, trên đầu đối diện cửa sổ lọt gió. Cửa sổ có một tấm màn cũ đến ố vàng, cửa sổ đóng không chặt, ở những cái khe nhỏ nhất đây vãi mới tạm ngăn cách được thời tiết giá lạnh bên ngoài. Trong góc phòng chất đầy thùng nhỏ, nước sơn đều bạc hết, khóa ngoài cũng hỏng, bên trên đặt một ít tạp vật. Trừ những cái đó, trong phòng chỉ có một cái bàn gỗ cũ loang lổ sơn, mặt trên đặt đế đèn cùng ấm trà làm bằng gỗ.

Ta xoa mắt, lại ôm chần ngồi yên một khắc đồng hồ mới lấy chủ thủ dưới gối ra, bỏ vào trong ngực giấu kỹ, sau đó chậm rãi xuống giường.

Bên cạnh còn ngủ vài người, tiếng ngáy nổi lên bốn phía, ta đánh giá một chút, bọn họ đều có chút quen mặt, có mấy người ta còn nhớ rõ tên, càng nhiều là không có ấn tượng gì.

Gấp xong chăn, mặc vào áo ngắn màu xám, quần bông của tạp dịch, cột chặt đai lưng, ta tha ra bồn gỗ ở dưới giường, đẩy cửa đi ra ngoài. Trong viện có một giếng nước, ta tùy tiện múc chút nước lạnh rửa mặt, xoa xoa tóc rối trên đầu. Mặt nước hơi chộp lên chiếu ra một khuôn mặt tái nhợt mà ỉu xiu, trong đôi mắt che kín tơ máu còn có một tia kinh hồn chưa định.

Ta nhéo nhéo khuôn mặt không có chút thịt của mình, làm thành các loại biểu cảm quái dị, má lúm đồng tiền hơi khóe miệng tùy theo mà như ẩn như hiện. Bình tĩnh lại, ta lại lâm vào mê mang trường cửu.

Đây là ngày thứ mười một ta trở lại mười bảy tuổi, sau khi chết thảm trong khuê phòng của Đông Phương Bất Bại.

“A Dương, gần đây ngươi thức dậy thật sớm.”

Phía sau truyền đến một giọng nói mang theo ngái ngủ, là Chu Hàn cùng gia nhập thần giáo một đợt với ta, ta không quay đầu chỉ ừ một tiếng, chậm rãi đổ nước trong bồn gỗ. Gã đi đến bên cạnh ta, bỏ gáo nước xuống giếng, quơ quơ, mức nửa thùng nước, rửa xong mặt thực nhanh, sau đó gã tiếp đón ta: “Cùng đi nhà bếp không?”

Không trung dần dần trở thành màu xanh, còn chưa đến thời gian làm việc, đa số mọi người còn chưa dậy, bao gồm quần sự. Ta ngẩng đầu nhìn Chu Hàn, tuổi của gã lớn hơn ta một chút, dáng người khỏe mạnh, có một khuôn mặt đoan chính, trong mắt lóe ra tia khôn khéo. Ý của gã ta hiểu, chúng ta thức dậy sớm, nhân lúc những người khác chưa thức dậy liền nhóm lửa nấu cơm, có thể để lại ấn tượng tốt cho quần sự.

Ta cười cười, đi theo gã.

Loại lấy lòng này đời trước ta làm so với gã càng tích cực thuận tay, ngày nay ta theo gã, chỉ là muốn thừa dịp những người khác còn ngủ, ăn nhiều một hộp cháo nóng, không còn tâm tư đua nịnh hót. Ta không muốn tiếp tục nô nhen quỳ gối mà lấy lòng bất cứ kẻ nào, không muốn tiếp tục không từ thủ đoạn mà mưu quyền cầu lợi. Mấy ngày nay ta nghĩ rất nhiều, ta nghĩ, sở dĩ ông trời để kẻ dơ bẩn bất kham như ta sống lại một đời, đại khái là muốn ta trả nợ đi.

Ta tự nhận mình là một tiểu nhân, cũng đắc tội rất nhiều người, nhưng trong lòng ta, người ta cảm thấy thua thiệt chỉ có một.

Nghĩ vậy, trước mắt ta thoáng qua một bóng người mơ hồ. Ta ngừng cước bộ, cúi đầu nhìn nhìn tay của chính mình. Mười mấy ngày nay ta vẫn luôn mơ thấy mình mất đi y, ta mơ thấy cả người y đầy máu ngả trong ngực ta, máu nóng làm cả người ta đều ươn sũng, mặt y dính đầy máu, còn có một lớp son phấn, chỉ còn lại đôi mắt đen ánh dụ dằng, mười mấy năm qua, chưa bao giờ thay đổi.

Hoa viên y ở kia, chỉ có ta biết lối vào, cũng chỉ có ta có chìa khóa cửa sắt. Ta khóa y ba năm, trăm mê trong tử sắc lợi dục, rất ít đi nhìn y, y một mình một người ở trong vườn cô đơn mà chờ ta, thấy ta cũng chỉ mang theo tình yêu dụ dằng, nhưng ta lại mang theo Nhậm Ngã Hành đi giết y.

Mà lúc y trọng thương gần chết, còn đau khổ cầu xin Nhậm Ngã Hành tha ta một mạng.

“A Dương? Người gốc gì đó? Nhanh lên vào giúp một tay!”

Chu Hàn đã đi vào bếp, quay đầu nhìn thấy ta ngơ ngác đứng ở trên đường mòn, không khỏi lên tiếng thúc giục.

Rốt cục ta phục hồi lại tinh thần, cường chế đau đớn cuộn cuộn trong lòng, đuổi theo.

Người luôn phải ngã thật mạnh, mới biết được đau, đáng tiếc, ta biết được quá muộn. Không quan tâm bây giờ có phải là mộng hay không, không quan tâm khi nào ta sẽ tỉnh giấc mộng này, ta đều phải đứng lên, sống cho đáng một đời người.

Ta ngồi xổm ở dưới mái hiên nhà bếp, Chu Hàn vo gạo, nấu cháo, chưng bánh màn thầu. Trong bếp thực nhanh dâng lên sương trắng, bốn phía tràn ngập mùi ngọt thơm của cơm và bánh màn thầu. Mặt ta bị củi lửa烘 nóng lên, cái trán cũng xuất một chút mồ hôi. Bên ngoài đã có chút tiếng huyền oán, đại khái người đều đã dậy, Chu Hàn than thở đẩy nhanh động tác, mức phân của quần sự và của mình đi ra. Gã cúi đầu liếc ta một cái, nói: “Ta đưa đi qua.”

Không chờ ta trả lời, gã như sợ ta sẽ đoạt cơ hội tranh công với gã, vội vàng đi rồi. Ta nhìn bóng lưng của gã thật lâu, nghĩ tới chính mình đã qua, cũng như vậy, vì hướng lên trên mà lao lực tâm cơ.

Kết quả là, vẫn công dã tràng. ?

Chu Hàn đi rồi, những người khác cũng tiến vào ăn điểm tâm, tạp dịch làm đều là việc nặng, một ngày hai bữa, căn bản không đủ no, hưởng chi nhiều người cháo thiếu, tới chậm khả năng sẽ không còn gì để ăn,

nghĩ đến đây, ta nhanh chóng múc thêm cho mình một chén cháo nữa, chiếm lấy hai cái bánh bao lớn, cũng không quản lười nóng hay không, vội vàng ăn vào bụng.

Chờ ta cơm nước xong, Chu Hàn vẫn không trở về, ta không tính chờ gã, chính mình cầm chổi bắt đầu làm việc. Trời tháng mười hai, hà khí ra cũng sẽ đông thành băng, ta lui đầu nhún vai mà đi trong gió lạnh, đảo qua một bậc thang một bậc thang, sáng sớm ánh mặt trời đánh vào vai, một chút nhiệt độ cũng không có.

Quét xong sân vài vị Đường chủ cùng trưởng lão, ta lại trở về nấu nước, chế củi, đưa đến vài cái sân ta phụ trách. Việc nặng như vậy, từ khi lên làm tổng quản, đã rất lâu rồi ta không làm nhưng cũng không cảm thấy mới lạ. Đại khái là do thân thể trẻ hơn mười tuổi này đã làm quen.

Chờ làm hết việc, ta ngồi ở một bên nghỉ ngơi thì rốt cục Chu Hàn cũng xuất hiện. Thật sự là nhàn hạ. Trong lòng ta không vui, thần nhiên liếc gã một cái liền quay đầu lại. Mặt gã mang ưu sắc lại có chút vui mừng, nhưng ta lười hỏi. Chuyện trên Hắc Mộc Nhai, ta biết nhiều hơn gã, cần gì phải hỏi?

“A Dương...” Gã ngồi ở bên cạnh ta, có chút muốn nói lại thôi.

Ta hồi tưởng một chút, lúc này Đông Phương Bất Bại đoạt được vị trí giáo chủ đã năm sáu năm, năm sáu năm này, y dứt khoát hẳn hoi chinh đồn sự vụ giáo nội, thần giáo lớn mạnh không ít, Nhậm Ngã Hành ngoan ngoãn ở Tây hồ, Nhậm Doanh Doanh còn là một đứa bé, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có chuyện lớn gì đáng để ý, vì thế ta liền thả lỏng tâm tình, chờ Chu Hàn nói tiếp.

“Người có thể cho ta mượn chút ngân lượng được không?” rốt cục gã mở miệng.

Đến, ta chỉ biết không có chuyện tốt. Ta quay đầu nhìn về phía gã: “Người dùng hết tiền tiêu vặt hàng tháng nhanh như vậy?”

“Không phải, người cứ cho ta mượn chút đi, ” ánh mắt gã có chút né tránh, “Ta có việc gấp, được rồi A Dương, người cho ta mượn một chút là được, một – hai, chỉ một lượng bạc!”

“Một?” Đây chính là toàn bộ tiền làm cu li cả tháng của ta, ta nhú mày, “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Gã do do dự dự mà cắn môi dưới.

“Người không nói rõ ràng, ta sẽ không cho người mượn.”

Trầm mặc một hồi lâu, gã thỏa hiệp, thấp giọng nói: “Lưu quản sự nói với ta, bên ngoài không yên ổn, giáo chúng bị ngoại phái giết chết không ít, gần đây nhân thủ có chút không đủ. . . Ta. . . Ta muốn học thị vệ ngoại viện vài chiêu quyền cước, muốn dùng tiền lung lạc bọn họ.”

Trong nháy mắt ta hiểu được, trách không được gã không muốn nói, sợ là lo lắng ta đoạt danh ngạch với gã. Ta cúi đầu, trong lòng có chút hoảng hốt. Đời trước ta cũng như vậy, tỉnh ăn kiem dùng hết tiền tiêu vặt hàng tháng đi hối lộ thị vệ cùng quản sự, học một chút quyền cước đơn giản, đi cửa sau trở thành một thị vệ ngoại viện.

Nói dễ nghe là thị vệ, kỳ thật chỉ là tên trông cửa, dù sao không có nội lực, võ công thấp kém, căn bản không làm được cái gì, nhưng không phải người nào bỏ tiền cũng có thể lên làm thị vệ, có thể hướng lên trên một chút, dường như sắp làm ta khi đó táng gia bại sản. Sau này ta trông cửa hai năm, cũng kinh doanh hai năm, dổ vài tên thị vệ trưởng đến mặt mày hớn hớn, lúc này mới gặp được một cơ hội có thể tiến vào nội viện, sau đó cơ duyên đưa đẩy, bị Đông Phương Bất Bại đưa đến bên người làm việc...

“A Dương, xem như ta cầu người, người cho ta mượn đi, đến lúc đó ta học được sẽ trở về dạy người, chúng ta có thể tiết kiệm thật nhiều tiền!” Chu Hàn thấy ta vẫn luôn kinh ngạc không nói, gấp đến độ nắm chặt cánh tay ta. Ta nhìn gã trong chốc lát, cởi xuống túi tiền, giao hết cho Chu Hàn hai khối bạc, chỉ giữ cho mình một chút tiền đồng.

Chu Hàn ngẩn ngơ, có chút không thể tin được ta bỏ ra nhiều như vậy. Dù sao trước khi trọng sinh sống lại, ta và gã là một loại người. Hai chúng ta đều không muốn bị người xem thường, không muốn tiếp tục sinh hoạt bần hàn kham khổ, vì chứng minh năng lực của mình, đứng đến rất cao, dẫm hết những tên gia hỏa dùng mắt chó nhìn người ở dưới chân, dã tâm của ta cũng không khác gì gã.

“Lên đời đừng quên mời ta uống rượu.” Ta vỗ vỗ vai gã, gánh đòn gánh rời khỏi.

Chu Hàn sẽ không hiểu được ta bây giờ, trải qua sinh tử, ta không bao giờ muốn liều mạng đi đến bên người Đông Phương Bất Bại, không bao giờ muốn làm tổng quản gì, ta ở bên cạnh y chỉ làm liên lụy đến y, ta không muốn hại y nữa. Chỉ cần không có ta quấy rầy, ai có thể thắng được y chứ? Khiến cho hết thấy thuận theo tự nhiên đi, dù đến cuối đời cũng chỉ là một tên tạp dịch nhỏ nhoi thì đã thế nào? Ta chỉ muốn xa xa mà nhìn y, bảo hộ y là tốt rồi, sau đó mật báo cho y, không để những người đó hại y.

Ta theo bản năng sờ chủy thủ giấu trong ngực, xúc cảm cứng rắn khiến ta an tâm.

2. Chương 2: Tính Kế

Ta không a dua nịnh hót, sinh hoạt tạp dịch liền trở nên rất đơn giản, một ngày hai bữa cơm, sáng sớm, làm việc, nghỉ ngơi, làm việc, đi ngủ. Ngày đơn thuần như vậy lại làm ta thật bình tĩnh, một chút cũng không chán ghét. Nhưng ta biết ngày bình tĩnh như vậy sẽ không lâu lắm, quả nhiên, ngày nay mới đưa nước xong, Chu Hàn bỏ chạy lại đây gọi ta: “A Dương, quân sự bảo chúng ta đều trở về!”

Hai chúng ta luôn làm việc cùng nhau, nhưng gần đây đều là ta làm, mỗi ngày gã bồi thường ta mười hai văn tiền, sau đó trốn trốn tránh tránh luyện tập quyền pháp. Ta xem gã đánh mấy chiêu thức gổi thêu hoa liền lắc đầu, mấy tên thị vệ đó cầm tiền của gã nhưng căn bản không có nghiêm túc dạy gã, quyền pháp như vậy dù luyện cả đời cũng sẽ không có thành tựu gì.

Kỳ thật ta còn nhớ rõ kiếm pháp cùng nội công Đông Phương Bất Bại dạy ta, năm đó y dồn hết tâm tư giúp ta đả thông kinh mạch, lại dạy ta võ công, nhưng ta học võ quá muộn, tiến triển không lớn, thực nhanh liền buông tha.

Từ sáng tới tối ta sẽ ngồi xếp bằng vận công một canh giờ khi bọn họ ngủ, nhưng không tính toán nói chuyện này cho Chu Hàn, cho tới bây giờ ta không xem gã là bằng hữu, ta nghĩ gã cũng như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ta gánh thùng nước không đi đến bên cạnh gã.

Gã nhìn chung quanh một chút, mới nói nhỏ: “Người đưa cơm cho giáo chủ hôm nay lại chết.”

Ta im lặng, không biết nói cái gì cho phải. Đông Phương Bất Bại từ mười ngày trước bắt đầu bế quan luyện công, y không tin bất luận kẻ nào, lúc bế quan lại tới kỳ người đến quấy rầy, nếu người võ công cao cường muốn đánh lên, hậu quả rất nghiêm trọng. Cho nên trọng trách đưa cơm cho y mỗi ngày đều do tạp dịch hoàn toàn không có võ công đảm đương, đó là một chuyện tốt nhưng cũng là chuyện xấu, ngay từ đầu người người đều cướp nhau đi, nhưng không hai ngày, liền không ai dám đi.

Sau khi y luyện Quỳ Hoa bảo điển, tính tình đại biến, tính tình càng âm tình bất định, chỉ cần có người chọc y không vui liền dùng một căn ngân châm hầu hạ. Y bế quan mười ngày, sẽ chết mười người.

Có lẽ chính vì vậy, rốt cuộc không ai dám tiếp cận y, sau này, y vĩnh viễn chỉ có một người.

Trở lại tiểu viện, hai mươi mấy người tạp dịch thủ hạ của Lưu quân sự đều đứng ở trong sân, Chu Hàn lời kéo ta lặng lẽ đứng ở sau cùng. Đoàn người đều cúi đầu, lo sợ bất an. Lưu quân sự chấp tay đứng ở đằng trước, ánh mắt nặng nề quét tới quét lui trên mặt mỗi người, sắc mặt thật không dễ nhìn.

“Không có ai nguyện ý đi?”

Không người trả lời.

Lưu quân sự phát hỏa, đập bàn: “Vậy rút thăm, rút đến ai thì người đó đi!”

Ổng thẻ thực nhanh đã được chuẩn bị tốt, hai mươi mấy người mặt mày ử ử sắp xếp đi rút thăm, ta tùy tay cầm một thẻ, không có chữ, Chu Hàn áp lại đây, phát phát cái thẻ trong tay, cũng thở ra một hơi: “Nguy hiểm thật!”

Sau đó thấy một tạp dịch ở bên sắc mặt biến thành trắng bệch, bùm một tiếng quỵ trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Xong xong!”

Người có quan hệ tốt với hần đồng tình mà vây quanh an ủi, kỳ thật trong mắt đều vô cùng may mắn, ta và Chu Hàn liếc nhau một cái, lộ ra nụ cười trào phúng, sau đó từng người xoay người rời đi, gã vội vàng luyện quyền, ta còn có việc muốn làm.

Bận việc một buổi chiều, trong mùa đông khắc nghiệt ta toát ra cả người mồ hôi, nghĩ nghĩ có chút thối, liền múc một thùng nước lạnh đi tắm rửa. Chúng ta hai mươi mấy người tạp dịch chủ yếu phục vụ trưởng lão và Đường chủ, phụ trách vẩy nước quét nhà cùng nấu nước, có khi còn phụ trách việc vặt trong sân của giáo chủ, vì thế quân sự đều yêu cầu chúng ta phải chỉnh chỉnh tề tề, sạch sẽ, không cho có mùi lạ khác thường, cho nên vừa đến hai mùa đông hạ đều rất chịu tội.

Ta cắn chặt răng, nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, liền quay đầu nâng một thùng nước lạnh dội xuống, làn da nháy mắt bốc lên khói trắng, run rẩy bắt tay dùng lá lách cùng vải thô liều mạng chà người, sau đó vội trở về phòng, thay trung y sạch sẽ, phủ thêm áo ngoài, ngồi ở bên cạnh lò than hong khô tóc ướt.

Chốc lát liền có vài người như được đại xá xông vào, cấp tốc mặc quần áo vào, tay lạnh run đuối không thẳng, cột dây áo cũng cột đến thất linh bát lạc. Ta xê dịch sang bên cạnh, năm sáu người đồng loạt vây quanh bếp lò, nhiệt khí ẩm dạt tỏa ra, coi như nhốt được một mệnh ở quỷ môn quan mà thở phào một hơi.

Sau đó không biết là ai phát hiện, tên tạp dịch rút trúng thẻ giữa trưa chưa trở về.

Vì thế sắc mặt đoàn người lại ảm đạm, còn có một người nức nở khóc lên, không có người nói nữa, bên tai trừ tiếng nức nở áp lực đứt quãng, chỉ còn lại tiếng tách tách mà than đốt đến đỏ bừng trong chậu thỉnh thoảng bật ra, làm cho tâm người ta đều chưa lên.

Không có quyền không có thế, tánh mạng không đáng một đồng, đây vốn là thế đạo cá lớn nuốt cá bé. Kiếp trước, ta vì thật sâu cảm nhận được điều này, mới có thể liều mạng muốn thoát khỏi vận mệnh đáng thương như con kiến.

Ta theo bản năng muốn vươn tay sờ ngực, vừa sờ thấy không có gì, lúc này mới nhớ tới mình mới thay xiêm y. Nhìn lại bên cạnh, ai cũng mặc bố y màu bụi, người người một dáng, xen vào cùng ánh lửa đỏ sậm, ngay cả mặt mũi cũng khó phân biệt rõ.

Buổi tối bảy tám người chen chung một giường mà ngủ, mùa đông lạnh buốt, không người có thể ngủ, đều nghĩ ngày mai không biết đến phiên ai chịu chết, ta cũng bị làm cho trần trọc theo, cái chiếu cũ nát dưới thân cũng phát ra tiếng sần sật.

Mở mắt ra nhìn nóc nhà đầy tơ nhện, liền nghĩ đến chuyện kiếp trước, nhớ tới nam nhân đứng bên cửa sổ nhìn mưa, nhớ tới y mặc hồng y, ngồi ở dưới tàng cây hoa lê trong tiết xuân tháng ba cúi đầu thuê khăn tay, gió thổi đến, cánh hoa lác lác, cánh hoa bay lả tả như trời hạ một hồi tuyết.

Chuyện cũ kiếp trước, như nước chảy dịu dàng phô khai, một vài hình ảnh, chân chân thật thật như ngay tại trước mắt, ta cũng thực kinh ngạc, những chuyện lông gà vỏ tỏi đó mình lại nhớ rõ như vậy.

Nhưng cuối cùng, trước mắt ta lại là nam nhân chết thắm dưới kiếm, trong tim có chút nhói đau.

Ta nhắm mắt, cuộn tròn lại, xoay người.

Sáng sớm ngày hôm sau, cơm không vội ăn, lau mặt sạch sẽ, ở trong sân xếp thành hàng đứng vững —— rút thăm.

Hai mươi mấy người nam nhân, ẩn chiều cao xếp thành hai đội, từng bước từng bước lên phía trước. Trong tay Lưu quân sự nắm một cây gỗ to bằng cánh tay, ánh mắt sắc bén đảo qua đám người, nhìn thấy ai hai chân phát run đi không được liền không nói hai lời hung hăng đánh một chút: “Lê mê lê mê làm gì? Sợ chết thì đừng có chọc ông đây không thoải mái, một đám bọc mủ!” Nguồn :

Ta cùng Chu Hàn xếp gần cuối, vài người đứng ở phía sau ta vẫn luôn run run rẩy rẩy mà niệm A di đà phật, trong chốc lát, Tây Thiên thần phật tất cả đều bị hần cầu một lần, ngay cả thổ địa công công cùng

môn thần đều không buông tha. Ta nghe được có chút buồn cười, quay đầu nhìn Chu Hàn, phát hiện mặt của gã cũng có chút trắng, khăn trương nắm chặt nắm tay.

Gã chú ý tới ý cười trên mặt ta, ánh mắt có chút cổ quái: “A Dương, ngươi không sợ sao?”

Ta sờ sờ mũi, tâm nói có gì đáng sợ, Đông Phương Bất Bại kỳ thật rất mềm lòng. Nhưng ngoài miệng không thể nói như vậy, liền nhún nhún vai: “Không nhất định rút trúng, rút trúng cũng không có gì, đưa cơm mà thôi, cùng lắm là chết, mười tám năm sau lại là một hảo hán.”

Chu Hàn thực không thể hiểu, trầm mặc mà xem xét ta rất lâu mới quay đầu.

Đại khái gã cảm thấy ta thay đổi rất nhiều, trước kia ta tiếc mệnh hơn bất cứ ai, đích xác, kiếp trước ta lấy toàn bộ tiền hối lộ Lưu quân sự, ông ta làm ký hiệu trên cái thẻ, ta vốn không cần quan tâm. Ngày nay ta vẫn là hạng người ham sống sợ chết, chẳng qua chống đỡ ta không còn là công danh lợi lộc, mà là cặp mắt dụ dằng trong trẻo kia.

Chu Hàn rút xong tới phiên ta, ta mới vừa đưa tay sờ một thẻ, còn chưa kịp nhìn, bỗng nhiên bị kéo một cái. Quay đầu vừa thấy, là Chu Hàn sắc mặt trắng bệch mắt đầy bối rối, ta vừa định há mồm hỏi gã làm sao, gã đột nhiên đoạt thẻ trong tay ta, bay nhanh nhét cái thẻ của gã vào trong tay của ta, không chờ ta phản ứng, gã run giọng nói một câu “Thực xin lỗi”, xoay người bỏ chạy.

Cúi đầu vừa thấy, trên thẻ trúc điêu khắc một chữ “Trung” đỏ tươi, ta theo bản năng ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Chu Hàn, gã giấu ở trong đám người, cúi đầu, không nhìn bất cứ kẻ nào.

Ta không ngờ sẽ bị gã tính kế cho nên sửng sốt một chút. Hoặc có lẽ là cho tới bây giờ ta không để gã vào trong lòng, hoặc có lẽ chuyện như vậy lúc ở kiếp trước ta gặp được nhiều lắm, sớm đã luyện thành một thân mình đồng da sắt, trong lòng không dao động, chỉ có chút chết lặng, còn có chút tiếc nuối —— ta vốn cảm thấy Chu Hàn là một nhân tài, tương lai vô cùng có khả năng thành thị vệ tiến vào nội viện, nếu muốn thám thính tin tức cho Đông Phương Bất Bại, người này có lẽ có thể dùng một chút. Nhưng hôm nay xem ra, phẩm hạnh của người này còn không bằng ta, rất không thể tin, về sau không tắt lá mặt lá trái nữa.

Ta nghiêng rằng, đáng tiếc hai khối bạc của ta.

“Ai rút trúng! Đứng ra!” Lưu quân sự bắt chân ngồi ở trên ghế thái sư, lớn tiếng đặt câu hỏi.

Ta không hé răng, lại liếc nhìn Chu Hàn một cái, gã thấy ta như vậy, có chút bối rối, vội vàng vươn tay hô to: “Bẩm Lưu quân sự, là Dương Liên Đình rút trúng!”

Vô số ánh mắt phóng đến chỗ ta, có đồng tình, có vui sướng khi người gặp họa, có thở ra một hơi, ta không chút hoang mang mà quét mắt một lần, Chu Hàn quay đầu tránh được. Ta lạnh lùng theo dõi gã, chỉ cảm thấy tiếc hai lượng bạc. Bỗng nhiên lại nhớ đến người nọ, có lẽ đời này đáng không cho ta một trái tim, vì ta buông tha tự tôn, tự hủy tương lai, vì ta sinh tử không để ý, cười uống thạch tín, chỉ có mình y.

Nghĩ vậy, đầu ta nóng lên, suy nghĩ muốn chọc thủng Chu Hàn bỗng tiêu thất, ta một tay nâng lên thẻ trúc có chữ, giương giọng nói: “Quân sự, đích thật là ta rút trúng!”

Lưu quân sự khoát tay nói: “Vậy miễn việc cho ngươi hôm nay, đi đưa cơm sớm cho giáo chủ đi.”

Ánh mắt ông ta nhìn về phía ta khiến ta chịu không nổi, quả thực như đang nhìn một người đã chết, tràn đầy thương hại. Nhìn lại những người khác, cũng đại đồng tiểu dị, bọn họ đều không nghĩ là ta có thể trở về, có lẽ đã có người tính toán chia cắt hành trang trong phòng ta.

Ta không có cách nào nói cho bọn họ biết ta tuyệt không cảm thấy tử kỳ đã gần tới, ngược lại lòng tràn đầy nháy nhót, nếu như nói, những người này sẽ chỉ cảm thấy ta là người điên. Không sao, bọn họ không cần hiểu được những điều đó, chỉ có ta nhớ rõ dụ dằng trong đáy mắt người nọ là tốt rồi.

Vì thế ta chỉ cúi đầu, kính cẩn mà chấp tay thi lễ: “Vâng.”

3. Chương 3: Gặp Lại

Bốc thăm xong không lâu, trời tối sầm xuống, tầng mây buông xuống, tuyết lượn vòng mọi nơi, trời hạ tuyết.

Đoàn người đều đi làm việc, khi rời đi Chu Hàn liếc ta một cái, ánh mắt phức tạp, ta hồi tưởng ánh mắt của Đông Phương Bất Bại khi tức giận một chút, âm trầm cười cười nhìn gã, làm ra động tác cắt cổ, gã thể mà sợ tới mức run run lão đảo chạy trốn ra ngoài.

Ta hừ lạnh một tiếng, đi theo Lưu quản sự vào phòng.

Bởi vì giáo chủ ăn gì đều do nội viện phụ trách, mà nội viện không cho phép ngoại nhân xuất nhập, cho nên đồ ăn cần người của nội viện đưa tới, sau đó ta lại đưa đi, phiền toái đến cực điểm.

Lưu quản sự nói liên miên cần nhần dặn ta nên nói cái gì không nên nói cái gì, ta ngoài miệng nhu thuận, kỳ thật tai phải nghe tai trái xuất, Đông Phương Bất Bại yêu thích chán ghét gì, ta so với ai khác đều hiểu biết, dù sao trong cuộc đời ngắn ngủi của ta, dường như mọi thứ đều liên quan đến y. Một cái nhăn mày mỉm cười của y ta đều nhớ rõ, chỉ là ta rất tham lam, rất không biết đủ, mới có thể...

Ta cúi đầu cười khổ, không nghĩ nữa.

Một lát sau, một bóng dáng yếu diệu cầm ô trúc, mang theo hộp cơm ba tầng, từ trong gió tuyết đi tới. Nữ tử tóc cài ngọc trâm, quần tử sam la, mặc dù đã hai mươi bảy vẫn có gương mặt cực xinh đẹp, chỉ thấy mũi chân nàng điểm nhẹ, tựa như hồ điệp mà lướt vào viện.

Lưu quản sự vội vàng đi ra ngoài nghênh đón thỉnh an, mặt cười đầy xu nịnh, cao giọng nói: “Tổ Vân cô nương đến, trời lạnh như thế còn làm phiền ngài đi một chuyến, mau vào uống chén trà!”

Khi nghe được cái tên này, ta ngưng ngẩn, ta đứng ở trong phòng nhìn nữ tử mặc tử y bên ngoài, không đi ra ngoài.

“Đa tạ ý tốt của Lưu quản sự, nhưng ta còn vài chuyện phải làm, không đi vào.” Tổ Vân đưa hộp cơm cho Lưu quản sự, dịu dàng nói. “Vẫn mau mau gọi người sớm đưa cơm qua đi, đừng trì hoãn mới phải.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta lập tức đưa đi.”

Nàng mỉm cười với Lưu quản sự, lại hàn huyên vài câu mới rời đi. Nàng là tỷ nữ có địa vị nhất trong nội viện, khi Đông Phương Bất Bại vẫn là Phó giáo chủ đã đi theo hầu hạ, ta nhìn bóng dáng thon thả mảnh khảnh của nàng, trong lòng không biết là tư vị gì.

Nàng vẫn nhu tình như nước như vậy, cho dù đối mặt với tên tạp dịch nghèo hèn cũng chưa bao giờ không kiên nhẫn, cũng không tự cao tự đại, không quản là làm gì, không quản là đối mặt ai, nàng đều chu đáo như vậy, thật khiến người ta thích. Kỳ thật cẩn thận nhìn, liền phát hiện trong mắt nàng căn bản không hề có ý cười, khóe miệng gợi lên một độ cung chưa bao giờ biến hóa.

Nhưng mà kiếp trước ta lại sớm đắm chìm trong lớp nguy trang dịu dàng của nàng, nào có biết nàng cũng là nữ tử tâm cao khí ngạo, căn bản chướng mắt loại người từ tạp dịch bò lên như ta đây, ta là gốc như vậy, một chút cũng không phát hiện nàng tâm cơ tính kế dưới lớp hư tình giả ý, vội vàng làm quân cờ cho nàng qua sông... A, thật sự là xứng đáng.

Lưu quản sự tiến vào, ta nhận hộp cơm từ trong tay ông ta, cúi đầu hành lễ, che dấu cảm xúc trong đáy mắt.

Chờ ra khỏi phòng Lưu quản sự, ta mới lén lút bóc lên hộp cơm nhìn lén thức ăn, vừa thấy thịt cá canh đại bổ bên trong, ta bưng kín mặt —— trách không được mỗi người đưa cơm đều sẽ bị Đông Phương Bất Bại đâm chết.

Y ghét nhất thức ăn tanh nồng đầy mỡ, nhưng lại không thích người bên ngoài rình coi tâm tư của y, cho nên không hề lộ ra bản thân yêu thích, cho dù là ta, kiếp trước tận lực lấy lòng, nơi chốn lưu ý cũng phải mất bốn năm năm mới thăm dò ra tính nết của y.

Còn nhờ ta sống lại hơn một cái tâm nhân, sáng sớm để y ăn cái này không phải muốn chết sao? Mặc dù bế quan luyện công cũng không cần bổ dưỡng đến mức này, nào phải đang ở cử. Nhìn xem đều là cái gì, ta xóc một cái nắp nhỏ ở bên trong lên, nhìn canh gà hầm táo đỏ cầu kỳ nhân sâm ở bên trong, khoe miệng run rẩy.

Mấy ngày liên tiếp ăn mấy thứ này, y nhất định ăn không ngon, tâm tình tất nhiên không xong, tâm tình y không tốt, ta đây tất nhiên chỉ có một con đường chết. Ta không chút do dự lộn trở về nhà bếp, xắn tay áo động thủ chuẩn bị chút đồ ăn sáng khoan khoái ngon miệng nhẹ nhàng.

Trong bếp của hạ nhân thật sự không có thứ gì tốt, ta đành phải đưa mắt nhìn hộp cơm lần thứ hai. Nghĩ nghĩ, chọn một chút xương heo hầm bên trong, cẩn thận róc sạch mỡ, đem cơm và canh xương hầm trong hộp cơm đổ vào nồi, chờ cơm và canh giao hòa sôi trào, ta mò cá trong canh cá, gỡ xương băm nhỏ, cho vào nồi, nấu ra một nồi cháo thịt cá.

Nhìn sắc trời bên ngoài, chậm nữa là bỏ lỡ giờ cơm, phỏng chừng cũng phải chết. Ta vội vàng múc cháo ra, lại từ cái bình trong góc múc ra mấy muỗng tương cùng dưa muối, sau đó đi lên núi.

Đông Phương Bất Bại bế quan luyện công ở một gian thạch thất sau núi. Trăm năm trước, một hồi động đất chia ngọn núi này làm hai, một bên rộng chừng trăm trượng vắt ngang ở giữa vực, vực sâu vạn trượng không thấy đáy, thạch thất kia khảm tại vách đá gập ghềnh, thông đạo duy nhất là một cái cầu treo lắc lắc lắc lắc.

Ta nơm nớp lo sợ mà đi trên dây biên thành cầu treo, nói thật ta có chút sợ độ cao, trước kia đều là Đông Phương Bất Bại dùng khinh công mang ta đi qua, ta một mắt nhắm một mắt mở liền tới, không giống như bây giờ bước từng bước, thật sự chịu tội.

Gió to gào thét bên tai, mấy lần tuyết rơi vào mắt ta, tròn một khắc đồng hồ, trong lòng không ngừng mà nghĩ sắp nhìn thấy y, muốn gặp y, mới có dũng khí tiếp tục đi xuống.

Rốt cục đi vào cửa thạch thất, ta run rẩy hai cái chân mềm nhũn, thói quen tính sờ cơ quan mở cửa trên nam bích, tay vừa mới đụng vào một chỗ, ta mãnh liệt giật mình, lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Làm thế nào mở ra thạch thất, rất nhiều năm sau Đông Phương Bất Bại mới nói bí mật này cho ta biết, bây giờ chỉ có một mình y biết được, nếu ta thật sự mở ra, chỉ sợ nghênh đón ta là một căn ngân châm.

Thở ra một hơi dài, ta cung kính khom người hô: “Giáo chủ, tiểu nhân đưa cơm đến cho ngài.”

Hoàn toàn yên tĩnh.

Ta không dám khinh thường, vẫn duy trì tư thái cúi đầu khom người như cũ, đợi thật lâu, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra vài tiếng ho khan trầm trầm, nhưng không có động tĩnh khác. Ta không dám hoạt động, chỉ cúi đầu càng thấp, nghĩ thầm rằng có phải mình đã tới chậm, chọc y tức giận hay không? Càng bất an, tim ở trong lồng ngực càng đập bình bịch, phía sau lưng lại toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Không biết qua bao lâu, bên trong rốt cục truyền đến một giọng nói thanh lãnh.

“Tiến vào.”

Cơ quan khởi động, cửa đá chậm rãi mở ra, ta phục tùng rũ mắt mang theo hộp cơm đi vào, vẫn hơi hơi cúi người, cúi đầu, nhìn không chớp mắt, nhẹ tay nhẹ chân. Thạch thất có hai phòng trong ngoài, màn trúc rủ xuống phân làm hai. Nội thất nhỏ hẹp, thiết kế rất đơn giản, trừ cái bàn và giường đá, không có vật phẩm dư thừa. Ngoại thất nhìn trống không có một vật, kì thực tứ phía trên tường có rất nhiều mật các, bên trong tồn trữ đan dược cùng cơ quan giết người.

Ta vươn tay vén lên màn trúc, đặt hộp cơm trên bàn đá, tầm mắt buông xuống có thể thoáng nhìn thấy một góc áo hồng sắc trên giường đá, nhất thời tâm lại loạn như ma. Không dám nhìn nhiều hơn nữa, run rẩy vươn tay bày ra bát cháo thịt, hai món ăn kèm theo cùng bát dưa, còn lại đều đặt ở bên trong hộp. Làm xong tất cả, ta rút lui mười bước, rời khỏi nội thất, đứng ở trong góc.

Bên trong thạch thất lại an tĩnh, bởi vì tuyết rơi, ánh sáng càng hôn ám, bên trong thạch thất có đèn, đèn lục trần lưu ly bát giác giắt ở trên tường, ngọn đèn dầu ấm áp hơi hơi chớp lên, ta nhìn chằm chằm bóng dáng lộ ra phía sau màn trúc, đầu quả tim khó hiểu chưa xóc.

Bên trong an tĩnh thật lâu, mới truyền đến tiếng vật liệu may mặc ma sát, ta trộm giương mắt nhìn, màn trúc in ra thân ảnh cao ngất, không có cách nào nhìn kỹ, ta ngơ ngác mà nhìn mặt bên không rõ ràng của nam nhân, rõ ràng cách một màn trúc mỏng manh, lại giống cách thời gian vô cùng vô tận, dù làm sao bơi qua, cũng không thể gặp lại.

Gió rét lạnh thổi vào sau cổ, khiến toàn bộ phía sau lưng đều lạnh lẽo, ta giật mình một cái, nỗi lòng hỗn loạn bất định dần dần bình ổn lại, yên lặng thu hồi tầm mắt, ta cúi đầu nhìn chằm chằm bóng dáng của y mà xuất thần.

Lần đó là lúc nào? Coi như là ta đi theo Đông Phương Bất Bại năm thứ tư.

Ta đã thành cái gọi là Đại tổng quản, vênh váo tự đắc từ bên ngoài làm việc trở về, nhớ tới đã thật lâu chưa đi hoa viên, do dự hồi lâu, hoàn hồn thì đã đứng ở trước cửa sắt. Rốt cục vẫn đi tìm y.

Mới vừa tới gần, chỉ thấy y mặc hồng y đứng ở dưới mái hiên, thân mình tà tà dựa tại cây cột khắc hoa, vươn tay đón lấy mưa chảy xuống từ mái hiên.

Thâm đình vắng vẻ, cảnh xuân triển miên lưu luyến trong mưa bụi mông lung, gió lạnh thổi qua tay áo, ngay cả tay áo cũng dính vào hương mai.

Giữa mày y là xa cách cùng hờ hững mà chỉ thượng vị giả mới có, nhưng lại không làm người ta cảm thấy lạnh như băng, cảnh liễu rủ bay phất phơ, y cảm thấy ngứa, cau có cái mũi.

Có lẽ là thấy y lộ ra một mặt trẻ con, ta cười khẽ một tiếng.

Y nghe thấy tiếng vang, quay đầu, con ngươi thanh lãnh giống bị mưa bụi rửa sạch, dần dần tràn ra ý cười ấm áp: “Liên đệ.”

Một khắc kia ta lại bị ánh mắt của y làm bỏng, cuống quýt dời mắt đi.

Y có vẻ bị hành động trốn tránh theo bản năng của ta làm tổn thương, có chút chua xót mà quay đầu đi.

Vài năm đó, ta đã rất ít rất ít nhìn y.

Không biết trầm mặc bao lâu, y bỗng nhiên mở miệng: “Bốn năm rồi...”

Ta nâng mắt, ánh mắt y mềm mại ngóng nhìn ta, lời nói nhẹ nhàng như hòa vào trong mưa, một tiếng một tiếng làm tim người ta đập nhanh, “Liên đệ, người sống cho hậu thế, đường còn dài, qua một cái bốn năm, cũng còn vô số bốn năm khác... Liên đệ, về sau đều ở bên cạnh ta đi.”

Ta nhất thời sững sốt, không biết đối đáp như thế nào, cúi đầu thật lâu sau, chỉ có trầm mặc.

Nhịn không được giương mắt nhìn y, y có vẻ không quá muốn câu trả lời của ta, hoặc là đã sớm hiểu được câu trả lời của ta, chỉ miễn cưỡng mỉm cười với ta. Ta không biết có người tươi cười lại chua xót như vậy.

Không biết vì sao, ta lại rầu rĩ trả lời một câu: “Chuyện sau này về sau hãy nói.”

Y có chút vui vẻ, cho dù là một câu trả lời có lệ như vậy, y vẫn sẽ cảm thấy vui vẻ.

Lòng có chút chua, ta vươn tay nắm lấy tay y, y nhẹ nhàng nắm lại ta.

“Nói rồi đó.” Y rũ mắt cười nhạt, khuôn mặt trang điểm đậm cũng không dấu được dịu dàng thấm thiết toát ra.

Đáng tiếc, ngay cả một câu thệ ước có lệ như vậy, cũng nhất định bị chém đứt.

Từ khi ta mang Nhậm Ngã Hành bước chân vào khuê phòng của y — từ sau đó, sau đó, giữa ta và y là một vực sâu vạn trượng, bên trong là vô vọng cùng sinh tử biệt ly, là lửa gạt cùng phản bội huyết hải thâm cừ.

Bên trong thạch thất chỉ có một ngọn đèn tối ám, trong tầm mắt ta chỉ còn lại hắc vụ dày đặc, bên tai là tiếng bát đĩa va chạm rất nhỏ cảm giác như thật xa xôi, thay thế tiếng mưa rơi tích táp trong trí nhớ, như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

“Dọn xuống đi.”

Một tiếng mệnh lệnh lạnh lùng, kéo ta ra khỏi ký ức.

“Vâng.”

Ta cúi đầu đi vào thu dọn. Cháo thịt trên bàn dùng hết, chén tương động hai đũa, dưa muối vơi hơn phân nửa. Ta nhất nhất ghi tạc trong lòng, dọn bát đũa vào trong hộp ăn, hành lễ với Đông Phương Bất Bại rồi rút lui rời đi. Lúc sắp rời khỏi nội thất, ta phồng lá gan giương mắt nhìn, vừa khéo gặp được một đôi mắt tối như mực, không có một chút dịu dàng, lạnh như băng như thiết hàn.

Tâm giống như bị ai hung hăng nắm chặt, ta vội vàng rũ mắt xuống, cong cong thất lưng, giống như trốn chạy mau ra ngoài.

Bị gió lạnh đến thấu xương thổi đến tứ chi cứng lại, ngay cả đầu óc của ta cũng vô tri vô giác rồi. Mờ mịt ngẩng đầu nhìn trời, tuyết lông ngỗng bay lả tả, theo gió rơi rụng trong trời đất lạnh như băng.

Ta bỗng nhiên ý thức được, người trong thạch thất chính là giáo chủ thần giáo đệ nhất thiên hạ, không phải Đông Phương trong trí nhớ của ta.

Nam nhân sẽ đứng ở bên cạnh ta cúi đầu cười nhạt, đã bị ta hại chết.

Giống như lại về tới ngày đó, y không hề tiếng động mà ngã vào trong vũng máu, ta giãy dụa đi đến bên cạnh y, nhưng đầu ngón tay vừa mới chạm đến góc áo y, thi thể của y đã bị Nhậm Ngã Hành đá một cước văng ra.

Tuyệt vọng giống như một con dao nhỏ sắc nhọn, từ lồng ngực đâm thẳng vào, xuyên qua tâm phế.

Ta không dám nghĩ nữa, che ngực nghiêng ngả lão đảo, có chút thở không nổi.

Không biết trên đời này có loại rầy nào, có thể tìm ra ký ức chôn sâu trong tâm trí, sàng bỏ tất cả đau khổ không thể chịu nổi, khổ thân, khổ lý biệt, chỉ còn lại kỷ niệm không nở quên, hứa nguyện, hai người cùng vui vẻ.

Sau đó trái tim không còn đau, sẽ không còn đêm không thể say giấc.

4. Chương 4: Cúng Tế

Mang theo hộp cơm trở lại tiểu viện, dọc theo đường đi gió tuyết thê lương, lạnh đến mức cả người ta run rẩy như lên cơn động kinh. Hôm nay không cần làm việc, chạng vạng chỉ cần ra sau núi đưa cơm một lần nữa là xong. Trọng sinh nhất thế chưa bao giờ có một ngày nghỉ ngơi, ta vô cùng quý trọng nửa ngày thanh nhàn này, mặc dù thời tiết không tốt, ta vẫn tính tranh thủ xuống Hắc Mộc Nhai, mua chút đồ vật.

Trên đường trở về tiểu viện gặp người quen cùng phòng, ta mỉm cười xem như tiếp đón với bọn họ, ánh mắt bọn họ nhìn ta như thấy quỷ, ngay cả Lưu quản sự cũng giật mình nói không ra lời, híp mắt đánh giá ta hồi lâu, còn chấp tay chuyển quanh ta hai vòng, ta mới hiểu được, ta đúng là người đầu tiên từ đầu đến cuối, lông tóc vô thương từ sau núi trở về.

“Tiểu tử ngươi không tồi, ” cuối cùng Lưu quản sự vỗ vỗ bả vai ta, “Về sau chuyện này giao cho ngươi.”

Ta đương nhiên không dám chối từ, bất người cam đoan sẽ làm tốt, sau đó nhân cơ hội xin Lưu quản sự lệnh bài xuống núi. Rất cục ông ta cũng vất được củ khoai lang phồng tay ra ngoài, tâm tình đại duyệt, đương nhiên cũng hào phóng, không hỏi nhiều liền đồng ý.

Ta trở về phòng mặc thêm một lớp áo bên ngoài, đeo mũ lông, lại lấy ra một cái khăn màu bụi vòng kín khuôn mặt, chỉ còn dư lại hai lỗ mũi hai mắt lộ ra bên ngoài.

Ở trong phòng ngồi hơn nửa canh giờ, thấy tuyết nhỏ không ít, ta cầm lệnh bài, bắt tay vào trong tay áo, ngâm nga một đoạn không thành tiểu khúc đi xuống Hắc Mộc Nhai.

Ta xuống núi không có chuyện gì, chủ yếu là muốn giải sầu, thuận đường hỏi thăm trên giang hồ có gió thổi cỏ lay gì hay không, còn mua thêm cho mình vài bộ quần áo mùa đông. Ta vừa mới lật lật hành trang, còn thật sự để dành không ít tiền, trước kia đều lọt vào túi người khác, lúc này ta quyết định chăm sóc chính mình trước.

Hắc Mộc Nhai và Hằng Sơn ở phía đông Bình Định Châu cảnh nội, so với vài cái thành trấn đều náo nhiệt rất nhiều. Gần đây nhất là huyện Nhạc Bình, bởi vì có nhiều người giang hồ đi lại, chung quanh huyện Nhạc Bình có thể thấy rất nhiều lã khách đeo kiếm, võ sư cầm đao, sư thầy đội mũ khất thực, nhưng lại không thiếu dân chúng tóc húi cua bình yên sống qua ngày, vào thị trấn, trên phố đều là quán cơm, tửu quán, quán trà, sạp tơ lụa. Xa hơn một chút là vài cây cầu, con sông soi bóng liễu, bãi sạp thức ăn chín bày liên tiếp nhau, còn có người dắt con chó vàng cùng khỉ đùa giỡn làm xiếc. Thật phồn hoa náo nhiệt, là nơi ta thích nhất ở kiếp trước.

Hôm nay bởi vì hạ tuyết, một ít bãi sạp bán hàng rong không bày hàng, trên đường người đi lại rất thưa thớt, nhìn có chút lạnh lùng. Nhưng cũng không ảnh hưởng tâm tình của ta, ta vừa đi vừa dạo, dùng một loại ánh mắt kỳ dị đánh giá phổ xá hơn mười năm trước. Mắt nhìn cái gì cũng có vẻ quen thuộc, nhưng cái gì cũng khác, ta đứng ở trên con đường đá thật dài, ngẫu nhiên có vài người đi qua, ta có cảm giác không hợp, cảm thấy chính mình không nên đứng ở chỗ này.

Đứng ngây người trong chốc lát, cho đến khi có tuyết rơi trên hai gò má lạnh lẽo, ta mới yên lặng phui phui quần áo, đi vào một quán trà danh nghĩa Nhật Nguyệt thần giáo, là quán trà xa hoa nhất huyện Nhạc Bình.

Vén lên rèm cửa thật dày, bên trong liền vang lên tiếng tiểu nhị tiếp đón, nhưng hẩn thấy ta ăn mặc mộc mạc, là đồ của một hạ nhân nên không chào đón. Chính mình tìm vị trí ngồi, một lát sau mới có người đến hỏi ta muốn cái gì. Ta muốn một bình trà tiện nghi nhất, lại muốn hai dạng bánh hoa mai và hoa hồng đậu đỏ. Đây là đồ ăn ngọt chỉ có nữ tử và hài đồng thích ăn, bởi vì là điểm tâm tinh xảo trong cung truyền tới nên cũng thực sang quý, khiến cho tiểu nhị nhìn ta với ánh mắt kỳ quái.

Ta cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái đĩa sứ Thanh Hoa đựng điểm tâm, trước mắt lại hiện lên bộ dáng Đông Phương Bất Bại há mồm cắn bánh ngọt, mặt mày cong cong, khóe môi cong lên. Y thích ngọt, thích những điểm tâm được làm tinh tế đáng yêu, nhưng lại sợ để người ta biết thì tổn hại đến uy nghi của giáo chủ, cho nên luôn làm bộ như chán ghét, cường chế phòng bếp không được phép làm điểm tâm. Kỳ thật vừa thấy có người ăn, y liền như mèo ngửi thấy mùi cá, thềm ăn hai mắt không tự chủ được nhắm nơi ấy, nhưng cổ tình còn làm mặt lạnh, bưng cái giá, mỗi khi nhớ đến đều làm người ta không nhịn được cười.

Ở trong quán trà uống một bụng trà, không yên lòng mà nghe xong kể chuyện buổi chiều, bàn bên cạnh có người nghị luận cái gì mà Phúc Uy tiêu cục bị diệt môn, ta nghe xong lại không để ở trong lòng. Cái gì mà Phúc Uy tiêu cục, chưa nghe nói qua, nhưng mà bọn võ lâm chính phái làm bộ làm tịch nháo đến càn hung càn tốt, kẻ thù không vui, ta liền vui vẻ.

Rời quán trà, ta đi đến hàng thợ may một chuyến, mua hai cái áo bông dày, một đôi giày mới, đi ra cửa lại thấy một ông cụ bán mật ong rừng ở ven đường, trong lòng vừa động, liền quay trở về mua hai lọ. Tiền trong người bị ta tiêu bẩy tám phần, rất có bộ dáng của Dương tống quản tiêu tiền như nước.

Mang theo một đồng lớn đồ vật, ta đi lên cầu dương liễu, đang chuẩn bị đi về lại đột nhiên phát hiện bên cạnh có một lão nhân mắt mù, bãi cái sạp xem bói, trên miếng vải rách trước mặt đặt một vài tấm bùa bình an cùng nút kết như ý.

Trước kia, Đông Phương Bất Bại cũng từng đưa ta. Y đưa ta rất nhiều đồ vật, hà bao, quần áo, hài, khăn tay, khăn lau mồ hôi, không biết từ lúc nào bắt đầu, đồ vật tùy thân của ta tất cả đều do y một tay ôm đồm, nhưng y càng như vậy, ta càng trốn tránh, đồ vật y cho ta ta không dám dùng, thậm chí sợ hãi nhìn thấy ánh mắt của y.

Mỗi lần nhìn thấy y ngồi ở dưới đèn cúi đầu theo cái gì, đường cong nhu hòa của mặt bên chiếu vào cửa sổ, ta liền không có cách nào ngăn chặn dục vọng sắp chui ra khỏi từ đáy lòng, nhưng cái loại dục vọng này làm ta khựng hoảng, ta theo bản năng hoảng loạn mà trốn tránh.

Thanh lâu kỹ quán, nữ nhân loại nào cũng có, ta kéo ra quần áo nữ nhân, vuốt bộ ngực mềm mại đầy đặn của các nàng, tứ chi dây dưa cùng các nàng, nữ nhân có thể làm cho ta an tâm, có thể làm cho dục vọng

đó chôn sâu dưới đáy lòng một lần nữa, như vậy ta mới có thể chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, ta sẽ mơ thấy cặp mắt kia, cho dù khuôn mặt y vẽ loạn thất bát tao, ta vẫn có thể nhận ra gương mặt y như cũ, đuôi mắt xếch, khóe mắt có một viên lệ chí, con ngươi đen thui to tròn, ngó nghiêng lại đây thật lâu.

Ta ngồi xổm xuống trước sạp xem bói, lão nhân ngẩng đầu, đôi mắt vẫn đục trống rỗng. Ta cúi đầu lật xem, dây đỏ và dây vàng buộc chặt bùa hộ mệnh, có loại thêu hoa sen, có mang tua rua, có nạm tượng phật nhỏ, làm thủ công không ra làm sao, hỏi giá tiền lại không quá rẻ. Nhưng ta vẫn chọn, mua loại bình thường nhất, nghĩ nghĩ, lại mua nhiều một cái.

Thừa dịp lão nhân đếm tiền đồng, ta bỗng nhiên chú ý tới trang sức màu đen trong góc sạp, dùng dây đen thắt, mặt trên thêu hoa văn kỳ lạ, nhìn qua không thu hút lắm, hỏi mới biết là một trăm hai mươi văn tiền. Người mù chú ý tới ngữ khí của ta, giải thích: “Cái này dùng cho người đã qua đời, cũng là bùa bình an.”

Cho người chết dùng ? A, người chết còn dùng bùa bình an làm gì?

Ta buồn cười mà lắc lắc đầu, bắt tay cho vào trong tay áo, tính toán chờ ông ta thối tiền lẻ rồi bước đi.

Người mù nói tiếp: “Cúng tế đốt cho vong hồn, cầu Diêm vương gia tìm một nhà tốt cho người ta đầu thai, cả đời bình an vui vẻ, hạnh phúc an khang.”

Ta sửng sốt một chút.

Một lát sau, người mù đưa tiền lẻ tới: “Công tử cất kỹ.”

Ta tiếp nhận trăm mặc một lúc lâu, lại lấy hà bao ra, chỉ vào bùa bình an màu đen: “... Cái này... Cũng cho ta một cái.”

Về Hắc Mộc Nhai, cũng sắp đến giờ đưa cơm cho Đông Phương Bất Bại.

Ta tính đem quần áo giấy dép cất kỹ trong phòng trước, vừa đi vào, bên trong còn náo nhiệt tươi cười liên im bật, một đôi mắt nhìn qua, còn lộ ra vẻ ngạc nhiên. Ta mặt không đổi sắc đi qua, trước kia Chu Hàn ngủ ở bên cạnh ta, lúc này có lẽ đổi với người khác, ngủ ở một đầu khác, lúc ta tiến vào gã không dám giương mắt nhìn. Đồ hèn nhất, trong lòng ta cười lạnh, không tính để ý tới gã, tự nhiên đổi áo bông hài mới rồi mang theo điểm tâm cùng mật vào nhà bếp.

Hâm nóng điểm tâm, lại rót xong nước ấm pha trà mật, người trong nội viện còn chưa đến, ta tính canh giờ, liền xoay người ra sau núi, ta không tính đi thạch thất, mà là quẹo vào rừng trúc rậm rạp.

Giấy dầm trên mặt tuyết phát ra tiếng sột soạt, ta xuống triền núi, đi đến bên con suối nhỏ. Ngày sau nơi này sẽ có một hoa viên tinh xảo đột ngột mọc lên khỏi mặt đất, nhưng bây giờ chỉ là một rừng trúc hoang vắng.

Nước suối mang miếng băng mỏng lẳng lẳng chảy xuôi, ta yên lặng nhìn, tìm khối đá không ẩm ướt ngồi xuống, đem nền và giấy trộm từ phòng bếp đặt trên đất, ta cẩn thận gấp vài tờ tiền giấy mã, mới lấy ra cái bùa bình an màu đen.

Tại mặt trái dùng muội than viết hai chữ “Đông Phương”, ta dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Nếu hồn phách của ta về lại quá khứ, vậy Đông Phương thì sao? Theo tính tình của y, có lẽ sẽ ở cầu Nại Hà chờ ta, như mỗi một ngày, mỗi một tuần, mỗi một năm trước kia. Y quá mức si tình.

Lúc đốt bùa bình an, chân trời có một con chim nhạn cô độc đột nhiên kêu lên. Tay ta run lên, ném bùa bình an vào trong đồng tiền giấy, ngọn lửa liếm lấy tiền giấy và bùa bình an thực nhanh hóa thành tro tàn, ta lẳng lặng mà nhìn mảnh vụn màu đen bị gió cuốn cuộn nổi lên, trong lòng không có bi thương, thực bình tĩnh.

Tuyết mịn rơi xuống, ta lại như về tới mùa hè rất nhiều năm trước, thậm chí ta có thể nghe thấy ve sầu ở ngoài cửa sổ phòng Đông Phương kéo cổ gọi. Cây hòe già dùng lá cây chi chít che kín ánh mặt trời, chỉ khi gió thổi tới mới lay động thoáng để lộ ánh quang, trong phòng cũng vì vậy mà lúc sáng lúc tối, thật giống như ở đáy nước.

Đông Phương nằm ở bên cạnh ta, tóc đen mềm nhẵn rơi rụng trên thân thể không một mảnh vải, có cảm giác quyến rũ khó có thể nói rõ, y bắt lấy tay ta, dùng mười ngón giữ chặt.

Ta tùy ý y nắm lấy tay mình, tầm mắt buông xuống dừng ở tấm lưng hơi hơi cong của y.

“Người hối hận sao?” Đông Phương hỏi ta, giọng nói có chút khàn.

Bạn đang ?

Ta chờ một chút, lắc lắc đầu.

Theo y nhiều năm như vậy, tuy rằng ta không biết mình có vài phần thật tâm, nhưng ta đích xác chưa bao giờ hối hận.

Đông Phương nhẹ nhàng cười, y cười lộ lên đôi mắt luôn cong cong, thực dịu dàng.

“Liên đệ, ta thật muốn giết sạch những người bên ngoài, vậy người sẽ không đi nữa rồi, ” Y vươn tay khẽ vuốt hai gò má của ta, “Người vĩnh viễn là của mình ta, đời này là của ta, kiếp sau cũng là của ta, người trốn không thoát đâu, đời đời kiếp kiếp ta sẽ cột người vào bên người.”

Ta nhìn y, ánh mắt của y cực kỳ bi ai, ta nghĩ y biết chuyện ta ở bên ngoài tìm nữ nhân.

Tay y dừng ở cổ ta, nắm yết hầu, hơi hơi buộc chặt: “Ta nghe người ta nói, nếu chết cùng một chỗ, kiếp sau đầu thai sẽ ở rất gần, như vậy chúng ta sẽ không phân ra, ta nhất định sẽ tìm được người, dù tìm không thấy người, ta cũng sẽ chờ người, ta sẽ vẫn luôn chờ...”

Y nghẹn ngào đến nói không được nữa, buông tay, cả người run rẩy mà ôm lấy ta, giống như vô cùng đau đớn, cả người đều cuộn lại.

Tiền giấy rốt cục đốt sạch sẽ, bụi màu đen bị gió thổi vào mặt nước đối diện, ta vẫn cứ ngồi ở trên tảng đá.

Dòng suối róc rách mà chảy về phía trước, phản chiếu ra thủy quang lân lân.

“Đông Phương...”

Ta đối với mặt nước thì thào tự nói.

“Không cần chờ ta.”

“Người đi đi, kiếp sau, đừng bao giờ . . . muốn gặp gỡ ta.”

5. Chương 5: Cường Hôn

Chờ ta từ rừng trúc trở về, đồ ăn vừa lúc đưa tới. Xốc lên nhìn, vẫn như vậy, đầy dầu đầy mỡ, nhìn đã không muốn ăn. Ta bỏ mấy chục văn tiền mua chút mỳ và cải trắng từ Vương Đại chuyên mua đồ ăn, lại cắt một chút tương thịt trâu, xứng với dưa muối buổi sáng và thịt bồ câu trong hộp cơm, làm một chén mì thịt trâu dưa muối cho Đông Phương Bất Bại.

Đồ ăn của y đều là nội viện chuẩn bị, ta mà để người ta phát hiện thì dễ chuốc phiền phức, đồ ăn này mà ra vấn đề gì, truy cứu ra là ta có chết muôn lần cũng không đủ, bởi vậy ta không dám làm quá mức, nếu không phải đau lòng Đông Phương Bất Bại hơn mười ngày đều ăn không ngon, lại lo lắng mạng nhỏ, ta không cần ân cần như vậy.

Vào thạch thất, ta bưng ra đồ ăn nội viện chuẩn bị trước, cuối cùng mới đem mì sợi, điểm tâm cùng trà mặt ra. Trong lúc này ta chỉ an tĩnh làm việc, mí mắt không có nâng chút nào, nhưng ta có thể cảm nhận được người nọ ở trên giường đá đang nhìn ta chằm chằm, ánh mắt kia sắc bén như dao, nếu là người bên ngoài hẳn đã sợ tới mức hai chân run rẩy, nhưng ta chỉ bình tĩnh không gợn sóng dọn xong bát đĩa, khom người lui ra, tay đều không run chút nào.

Kiếp trước vừa tới bên cạnh y, ta rất là thấp thỏm bất an, nhưng phát giác y có tâm tư này với ta, ta không còn sợ hãi y nữa, bởi vì ta thăm dò y vô số lần, lợi dụng y, lừa gạt y, y đều tiếp thu toàn bộ, cuối cùng ta thậm chí dám hô to gọi nhỏ với y, y cũng không tức giận, dịu ngoan cùng thần phục khiến cả người ta nhẹ nhàng hẳn, càng không biết thu liễm, muốn làm gì thì làm.

Kỳ thật y thực mềm lòng, thực nhớ tình bạn cũ, nếu không thì sẽ không giữ lại một mạng cho Nhậm Ngã Hành, còn đối xử tử tế với nữ nhi của gã, thậm chí ngay cả bộ hạ cũ của Nhậm Ngã Hành cũng không nhổ cỏ tận gốc. Nhưng ta biết ta nói ra chắc chắn sẽ không có ai tin tưởng, y là giáo chủ thần giáo cao cao tại thượng, là cao thủ đệ nhất thiên hạ, giết người như ngóe, đại ma đầu làm hại vô lâm, nhưng ta lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng đơn bạc cô độc chờ đợi.

Ta cúi đầu ở ngoại thất chờ đợi giáo chủ đại nhân dùng xong bữa, suy nghĩ dần dần bay xa, cho đến lúc cổ đau nhức ta mới phát giác ta đứng ở chỗ này lâu lắm. Lấy lại tinh thần, ta nghe thấy bên trong mơ hồ truyền đến tiếng bát đĩa, y còn chưa ăn xong? Chẳng lẽ hôm nay phá lệ thèm ăn? Nhưng lập tức ta liền phát hiện không phải như thế.

Tiếng vang nhỏ vụn rơi vào trong tai, là tiếng Đông Phương do do dự dự để đĩa xuống trên mặt bàn, chẳng được bao lâu, y lại cầm đĩa lên, không biết động vào cái gì, lại buông xuống. Y lặp đi lặp lại động tác này rất nhiều lần, cuối cùng có lẽ tức giận, ném đĩa cả giận nói: “Lăn tới đây thu dọn!”

Ta vội vàng lên tiếng trả lời đi vào, không dám ngẩng đầu, chỉ dùng khước mắt liếc mặt bàn một cái, thức ăn nội viện chuẩn bị không động chút nào, bát mì sợi lại ăn được không còn một mảnh, trà mật cũng uống không dư một giọt, trong lòng ta âm áp, nhưng tầm mắt dịch sang bên cạnh, liền nhìn thấy điểm tâm tinh xảo được lá sen bao vây vỡ thành từng mảnh khó coi trên bàn, ta sững sờ một chút.

“Về sau đừng đem thứ này đến làm vướng mắt bổn tọa!”

Giáo chủ cứng rắn nói.

Ta cuối cùng xem như hiểu được động tĩnh vừa rồi là y đang làm gì, đây là muốn ăn lại e ngại mặt mũi không dám ăn, giãy dụa đến giãy dụa đi, cuối cùng vẫn nhịn đau bụng tha. Ta vừa buồn cười lại bất đắc dĩ, không dám lộ ra mảy may, chỉ đáp: “Vâng.”

Bộ dạng phục tùng liễm mất thu dọn tất cả đồ ăn trên bàn vào trong hộp, cố ý dọn điểm tâm cuối cùng, hai tay ta nâng lên mảnh vỡ trên bàn, chỉ thấy vết hầu của giáo chủ đại nhân không được tự nhiên lẩn lộn một cái, ta cố hết sức nghiêm mặt, làm bộ không phát hiện ánh mắt không nỡ của y, nhìn chằm chằm mũi chân mình, hành lễ rời đi.

Thẳng đến khi đi qua cầu treo, ta thật sự nhịn không nổi, mới phụt cười ra tiếng.

Sau đó ta nghĩ ra biện pháp, mua chút bột mì chỗ Vương Đại, chính mình nhào nặn bột làm bánh màn thầu, thuận tiện đem điểm tâm bị bể nhào vào bột, điểm tâm này quý, lãng phí rất đáng tiếc, nếu ta đã mua, liền có biện pháp để y ăn vào bụng. Lúc nặn bánh màn thầu, ta còn nặn ra một cái lỗ ở bên trong, cho chút đường đỏ vào, đặt lên vỉ hấp mà chưng, đường đỏ hóa ra tiến vào bánh màn thầu, trong bột còn có vị bánh hoa hồng đậu đỏ, thơm ngọt ngon miệng, ngay cả ta cũng có chút thèm.

Ngày hôm sau đi đưa cơm cho Đông Phương Bất Bại, khi thu dọn ta lắp bắp kinh hãi, bốn bánh màn thầu to bằng nắm tay bị y quét sạch, kiếp trước sức ăn của y nhỏ như mèo, có thể ăn nhiều như vậy thật là đáng quý. Nhìn chén đĩa trống trơn ngay cả vụn bánh cũng tìm không thấy, ta nhịn không được cong cong ánh mắt mà cười.

Sau đó ta liền chú ý y phóng ánh mắt tới, không sắc bén lạnh lùng như hôm qua, có chút phức tạp. Ta bật người thu lại tươi cười, khôi phục bộ dáng cung kính cùng thật cẩn thận, cúi đầu hành lễ rời đi, từ đầu đến cuối, ta không ngừng đầu nhìn y.

Kiếp này ta sẽ ghi khắc thân phận của mình, sẽ không may mắn vượt qua khuôn phép.

Từ sau núi trở về, ta cứ theo lệ thường đi vào trong viện làm việc. Lưu quản sự chỉ nói miễn không làm việc hôm đó, chưa nói về sau không cần làm, ta cũng biết nào có chuyện tốt như vậy, thực tự giác mà nâng chổi quét dọn. Tuyết rơi một ngày một đêm, dày đến một thước, ta hà hơi, cố gắng gấp khúc ngón tay đông cứng, quét hết tuyết đọng trước viện Mặt trăng lão.

Bởi vì vừa phải làm việc vừa phải đưa cơm, còn phải trộm vào bếp nấu ăn cho giáo chủ đại nhân, ta vội đến chân không chạm đất, chút tiền dư cũng tiêu hết thực nhanh. Ta buồn rầu mà nhìn mấy đồng tiền cuối cùng trên người, nghĩ thầm không thể tiếp tục làm bánh màn thầu đường, đường quá đắt. Ta đang suy nghĩ buổi tối làm cái gì cho giáo chủ ăn, cái loại vừa rẻ lại ăn ngon thì bên ngoài vang lên một trận bước chân vội vàng, sau đó, cửa kéo kẹt vang lên một tiếng, Khi Ốm ngủ cùng phòng với ta chà xát tay dậm chân trở lại.

Hắn ngồi xuống bên cạnh ta, từ lò nhỏ nâng ấm trà lên, rót nước ôm vào trong tay, khớp hàm còn đánh khanh khách.

“Người từ chỗ nào về? Lạnh thành như vậy.” Ta liếc nhìn hắn một cái.

“Haiz, chạy chân cho Hưởng hữu sử, đến viện của Thánh cô.” Khi Ốm thổi thổi nước trà, oán giận nói, “Hưởng hữu sử từ bên ngoài về, mua vài thứ ở chợ đồ Thánh cô vui vẻ, người nói ông ta làm thế được cái gì chứ? Làm cho Thánh cô nháo ồn ào muốn xuống núi đi chơi, giáo chủ đang bế quan, ai dám làm chủ? Người hầu của nàng đồ dành cả buổi mới thôi, ta cũng phải đứng giữa sân theo, làm ta lạnh chết!”

Ta giận tái mặt, nắm chặt nắm tay. Nhậm Doanh Doanh lớn lên trên Hắc Mộc Nhai, chưa bao giờ ra ngoài, Hưởng Vấn Thiên dùng phồn hoa náo nhiệt bên ngoài dụ dỗ nàng, tiểu cô nương sao có thể không động tâm? Chờ Nhậm Doanh Doanh rời Hắc Mộc Nhai, rời khỏi sự khống chế của Đông Phương Bất Bại, gã muốn đoạt vị thay Nhậm Ngã Hành đương nhiên càng không hề bắn khoăn, hàng giả gian xảo giả dối này, đánh tốt bàn tính!

Đáng tiếc, lúc này đây, ta sẽ không để gã tìm được cơ hội cứu Nhậm Ngã Hành ra, không, tốt nhất giết lão thất phu này, chấm dứt hậu hoạn!

“A Dương? Người sao vậy? Sắc mặt khó coi như thế?” Khi Ốm vươn tay quơ quơ trước mắt ta.

Ta hô hấp thật sâu mấy lần, miễn cưỡng mỉm cười: “Không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi.”

Khi Ốm không hoài nghi, gật gật đầu: “Cũng đúng, người phải làm việc còn phải đi hầu hạ giáo chủ...” Nói đến đây, hắn có chút sợ hãi mà rút lui bả vai, có chút tò mò lại có chút sợ hãi mà nhìn về phía ta, nhỏ giọng hỏi, “Giáo chủ khẳng định thực khó hầu hạ đi? Thật không biết người làm thế nào, nếu là ta, chắc đã sớm chết...”

Ta không thích khẩu khí của hắn khi nói về Đông Phương Bất Bại, theo bản năng che chở: “Cũng không có gì, giáo chủ thực đồng tình hạ nhân.”

Khi Ốm trừng lớn mắt, cảm thấy ta nổi điên.

Ta vỗ vỗ vai hắn: “Giáo chủ thật không đáng sợ như vậy, người đừng suy nghĩ nhiều, ta làm việc đây.”

Sau giờ ngộ, ta vẫn bận việc trong sân Mặt trăng lão như cũ, một bên làm việc một bên hồi tưởng lại Nhậm Doanh Doanh xuống núi khi nào. Thực nhanh ta liền nghĩ tới, là sau sinh nhật mười tám tuổi của nàng. Vì sinh nhật nàng, Hắc Mộc Nhai xác thực náo nhiệt vài ngày, Đông Phương Bất Bại còn để Đồng Bách Hùng xuống núi bắt một gánh hát lên, hát tuồng ba ngày không tính, còn phóng pháo hoa một đêm.

Đông Phương Bất Bại thương nàng thật...

Ta rủ mắt, tay nắm chổi khó hiểu phát đau, lúc này thân thể ta kiện toàn, không có hai chân bị chém đứt, cũng không bị Nhậm Doanh Doanh tước đứt ngón tay, nhưng ta còn có thể cảm nhận được toàn tâm đau đớn, tính cả hận ý tận lực cưỡng chế, mặc dù đã cách một đời, cũng chưa bao giờ biến mất.

Đừng nóng vội, bình tĩnh, người không bao giờ được giẫm lên vết xe đổ.

Ta dùng sức ấn chủy thủ trong ngực, đao bọc trong mảnh vải hơi hơi chui vào da thịt, đau đớn bén nhọn làm ta thanh tỉnh không ít. Thở ta một hơi thật dài, ta ngẩng đầu, tuyết bay đầy trời, mây trắng đậm bạc, ánh tà dương buông xuống.

Thời gian quay ngược, tất cả còn chưa xảy ra, người có thể bảo vệ y, lúc này người nhất định có thể bảo vệ y.

Đến buổi tối, trong đầu ta còn tràn đầy trí nhớ của kiếp trước, người có chút mất hồn mất vía, chỉ qua loa chứng một chén canh bí đỏ hạnh nhân liền ra sau núi, giống như thường ngày hành lễ ở cửa thạch thất: “Giáo chủ, tiểu nhân vội tới đưa bữa tối cho ngài.”

Cúi đầu chờ trong chốc lát, cửa đá không theo lẽ thường mở ra.

Trong lòng có chút kỳ lạ, không khỏi cất cao giọng xin chỉ thị một lần nữa: “Giáo chủ, tiểu nhân là tạp dịch Dương Liên Đình thủ hạ của Lưu quân sự, vội tới đưa bữa tối cho ngài.”

Ngưng thần lắng nghe cũng chỉ có tiếng gió gào thét.

Ta đột nhiên vô cùng bất an, tâm nảy lên từng chút, ta ở trước cửa đối tới đối lui, miễn cưỡng đợi một khắc, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, xảy ra chuyện gì? Ta bắt đầu khẩn trương, ném xuống hộp cơm đi gõ cửa, bàn tay đập lên tảng đá phát đau, nhưng ta không để ý nhiều như vậy, hô: “Giáo chủ, giáo chủ!” Nhưng bên trong vẫn không có chút tiếng vang.

Y làm sao vậy? Y đã xảy ra chuyện gì? Đôi mắt của ta không tự chủ được ngấm trộm cơ quan bí ẩn, ta biết làm thế nào mở cửa, nhưng ta không thể mở, ta nôn nóng đi qua đi lại, tay mấy lần nâng lên đặt trên cơ quan lại buông xuống, lúc ta nhìn không được muốn chuyển động khối đá nhô ra kia thì cửa đá đột nhiên vang lên một tiếng, chậm rãi nâng lên.

Ta thở ra một hơi, cửa đá mới nâng lên một nửa ta liền không thể chờ đợi được mà chui vào, nhưng không đợi ta đứng thẳng thất lưng, ta chợt nghe thấy “Hộc” một tiếng nôn mửa, âm thanh kia cực kỳ thống khổ, nháy mắt đình ta tại chỗ.

Nhưng ta chỉ cứng ngắc một chớp mắt, bật người vài bước xông về phía trước, vén màn trúc lên, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại từng ngum từng ngum mà phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch ngã trên mặt đất.

Ta nhìn máu trên người trên mặt y, mùi máu tươi nồng đậm xông vào xoang mũi, một màn kinh tâm kiếp trước lại hiện lên trước mắt.

“Lão yêu quái! Chịu chết đi!”

“Đông Phương Bất Bại, hôm nay rốt cục ngươi cũng rơi vào tay của ta!”

“Liên đệ... Liên đệ ngươi có đau không? Đừng sợ, đừng sợ... Ta... Ta sẽ che chở ngươi...”

“Nhâm giáo chủ... Ta... Ta sẽ chết, ta cầu ngươi một chuyện... Thỉnh ngươi nể tình ta đối xử tử tế với Đại tiểu thư nhà ngươi... Tha Dương Liên Đình một mạng...”

Trong hoảng hốt, ta đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi khàn khàn vướng ở trong cổ họng, lúc ta phát giác đó là chính ta phát ra, hai tay của ta đã đỡ lấy nam nhân đã rơi vào hôn mê kia, ta run run rẩy rẩy ôm y vào trong ngực, toàn thân không thể khống chế mà run rẩy.

“Đông Phương... Đông Phương...”

Khóe miệng của y vẫn không ngừng tràn ra máu tươi, giống như thân thể của y phá một cái động, ta sợ hãi cực kỳ, thân thể y lạnh dần, ta đặt y trên giường đá, liều mạng xoa tay y, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

Ta chỉ có thể truyền nội lực nhỏ bé không đáng kể mà ta mới luyện mấy ngày vào trong cơ thể y, thân thể của y giống như có một con mãnh thú nóng nảy, mãnh liệt bá đạo chân khí tán loạn, chút nội lực này vừa mới đi vào kinh mạch của y đã bị cắn nuốt không còn một mảnh.

Y chỉ là luyện công xảy ra sự cố, võ công của y cao cường, không có việc gì, đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, ta ép chính mình tỉnh táo lại, lão đảo chạy ra ngoại thất, luống cuống tay chân mở ra một đám mật các trên tường, bên trong chất đầy bình bình lọ lọ, cái gì mà thất tâm tán, xuyên tâm hoàn, mỗi cái đều là độc dược... Tay ta phát run, đánh nát vài bình mới đụng đến một chai cứu chuyển hoàn hồn đan, cũng không quản có dùng được hay không, cho y ăn lại nói sau.

Ta đặt viên thuốc trên đôi môi mím chặt của y, khớp hàm y cắn rắn chặt, ta nóng nảy, vươn tay kháp cầm y để y mở miệng ra, nhưng làm thế nào y cũng nuốt không trôi.

Tâm nảy lên, không để ý quá nhiều, ta ôm y vào trong ngực, dùng tay nâng gáy của y, cho viên thuốc kia vào trong miệng mà cắn, uống một miệng trà, cúi đầu áp sát bờ môi của y.

Chờ y nuốt xuống, ta vỗ về lồng ngực của y chậm rãi ngừng đầu, nhưng hơi thở của y vẫn mong manh nằm ở trong ngực ta như cũ, mặt vàng như giấy, vẫn không nhúc nhích, khủng hoảng mãnh liệt ập tới. Ta run run rẩy rẩy mà đổ ra hơn mười viên thuốc, cắn nát, dùng miệng một viên một viên đưa vào trong miệng y, lúc dứt đến viên thứ sáu, một tia hàn quang thành linh hiện lên, một cái ngân châm ép lên cổ của ta.

Ta đột nhiên giương mắt, đối diện với ánh mắt tức giận ngập trời của Đông Phương Bất Bại.

6. Chương 6: Đùng Khóc

“Người tỉnh!”

Ta muốn nói như vậy, nhưng cảm giác đau đớn ở cổ làm ta phát hiện, ta còn to gan lớn mật mà nhẹ duyet môi dưới của giáo chủ đại nhân.

Cuống quít rút ra khoảng cách, bên tai liền nghe thấy một tiếng khàn khàn tức giận: “Làm càn!”

Ta cương cứng ở nơi đó, châm thêu hoa bị đẩy mạnh vào cổ ta, chui vào hơn phân nửa, đã đâm xuyên qua huyết mạch của ta, thẳng vào chút nữa liền có thể đâm thủng cổ họng ta.

Nếu không phải Đông Phương Bất Bại vừa tỉnh, rất suy yếu, còn không thể dùng nội lực, ta đã là một khối tử thi.

Giáo chủ nổi giận ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt xanh trắng, má lại ửng hồng khác thường. Châm thêu hoa của Đông Phương Bất Bại, vừa ra tay thì chưa bao giờ thu hồi, ta hiểu được, cần châm này sẽ muốn mạng của ta. Ta không dám động, cho dù bây giờ ta còn bán đỡ bán ôm y vào trong ngực.

Châm này thật sự lợi hại, đau đến khiến ta hít hơi lạnh, nhưng ta vẫn cúi đầu nhìn y. Rất kỳ lạ, giờ khắc này, trong lòng ta không cảm thấy sợ, ta chuyển tầm mắt đến cái tay hơi hơi phát run của hắn, đối diện đôi mắt tràn đầy lửa giận.

Đây là lần đầu tiên sau khi ta trọng sinh, đường đường chính chính mà nhìn thẳng y.

Bộ dáng của y làm ta cảm thấy xa lạ, đại khái là vì mỗi lần ta mơ thấy y, luôn mơ thấy ánh mắt của y trước, còn lại đều vì lớp phấn dày mà mơ hồ, thậm chí ta quên bộ dáng vốn có của y.

Thì ra y hắn là như vậy, ngũ quan anh tuấn, hình dáng nhu hòa, làn da trắng nõn như tuyết đọng trên mai hồng. Ngọn đèn dầu mờ nhạt bao phủ, làm nổi bật lò Thanh Ngọc đang cháy tỏa ra mùi hương an thần trong góc phòng, dung mạo thanh tú, giống như tiên nhân từ trong họa bước ra.

Y không có khí lực, chỉ có thể phần hện mà từng chút từng chút đẩy châm vào, ta đau đến hai mắt từng đợt biến thành màu đen, mồ hôi lạnh đầm đìa, có không ít mồ hôi chảy vào trong mắt ta, đau đớn nhưng ta vẫn trừng lớn mắt, không hề nháy mắt, ta muốn lại nhìn y trong chốc lát. Thật đáng chết, ta vậy mà lại quên bộ dáng của y, tại sao ta có thể quên y? Ta muốn nhớ rõ bộ dáng của y một chút, càng rõ một chút, tốt nhất là in vào trong đầu óc, dù xuống hoàng tuyền, một sợi tóc cũng không quên.

Nhưng dần dần, ta giống như lại xuất hiện ảo giác, người nọ trước mắt cũng xuyên một thân hồng y, trên mặt lại là một lớp son phấn, máu tươi trên người y tuôn ra, đã sống không được nữa rồi, nhưng còn suy yếu mà run rẩy tứ chi, muốn đi đến bên cạnh ta, y rên rỉ nghe giống như tiếng khóc, ta thấy đôi môi tái nhợt như tờ giấy của y hơi động, lại không phát ra bất cứ thanh âm nào. Nhưng ta biết y đang an ủi ta, y lặp đi lặp lại mà nói, Liên đệ, Liên đệ người đau không? Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ chữa khỏi cho người...

Ta sợ hãi nhất là khi nhớ lại cảnh tượng này, bởi vì ta biết y thực nhanh sẽ đình chỉ hô hấp, y thực nhanh sẽ chết, y không bao giờ động cũng không nói, ta liều mạng giãy dụa, cổ truyền đến đau đớn thấu xương làm ta thanh tỉnh một chút, nhưng ta vẫn không quan tâm mà đuổi cánh tay.

— Đông Phương.

— Ta không đau, cũng không sợ, cho nên,

“... Đừng khóc.”

Rất đau, ta phí sức rất lớn mới đuổi thẳng được tay, nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của y. Điều này làm cho ta thật vui vẻ, trong mộng ta luôn vô hạn, sau đó sẽ kinh hoàng tỉnh lại. Vì thế ta nắm lấy góc áo kia mà cười, bởi vì đau đớn, nụ cười này có lẽ có chút vụn vặt, có chút khó coi, nhưng ta nghĩ Đông Phương sẽ không ghét bỏ ta. Y chưa bao giờ ghét bỏ ta.

“Đông Phương, đừng khóc a...”

Giọng của ta thực khàn, yết hầu như có lửa đốt, cây châm phần huyệt đâm vào trong cổ đã ép ta nói không ra hơi, nhưng nó dường như đột nhiên dừng lại. Ta nhân cơ hội thở dốc dồn dập một chút, giữ chặt lấy góc áo kia, dốc hết toàn lực ngăn đầu. Ngăn châm vì động tác kịch liệt của ta mà nghiêng lệch, một chút đâm xuyên qua cổ ta, chệch lên phía trên đâm đi ra.

Trong nháy mắt máu tươi phun ra, thậm chí có một chút bắn lên mặt Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại có chút kinh ngạc mà nhìn ta, ta không buông tay, ta vẫn nói ra suy nghĩ của mình. Thật ra ta cũng không biết mình muốn nói gì, giống như câu nói kia đã sớm chôn sâu ở trong lòng ta, nhưng ta do dự một đời cũng không thể nói ra miệng. Nhưng ta biết khí lực ta yếu đi, ta sắp bắt không được y, không nói sẽ không có cơ hội. Cho dù lúc này y không hiểu được.

Từng ngụm từng ngụm mà thở dốc, có một chút bọt máu sặc vào yết hầu của ta, làm ta rất muốn ho khan, nhưng ta liệu mạng nhẹn xuống, máu chậm rãi tràn đầy khóe miệng chảy ra, ta dứt quãng phát ra âm thanh.

“Đừng khóc, ta sẽ... Cùng người...”

Một cái bốn năm, hai cái bốn năm, giống như khi đó người muốn, một cái lại một cái bốn năm, tóc đen biến đầu bạc, đất hoang lập mộ phần, ta đều cùng người, không bao giờ để người đợi.

Một thoáng khi nói xong, ta giống như nghe thấy được tiếng mưa xuân cùng mùi hương ẩm ướt của đất, người mặc một thân hồng y ở trong trí nhớ vươn tay ra, một giọt mưa lạnh lẽo chảy xuống đầu ngón tay của y. Một tiếng “Tí tách”, tất cả khí lực của ta đều bị rút đi, trước mắt bỗng tối sầm, tiếp đó, hai chân mềm nhũn, đầu gối hung hăng nện xuống đất, sau đó cái gì ta cũng không cảm thụ được.

Chờ ta tỉnh lại thì sưng sốt hồi lâu, bởi vì ta nằm ở trên giường đá thô thật dày da sói, trên tay còn nắm thứ gì đó. Nghiêng đầu nhìn, trong lòng bàn tay nắm chặt một mảnh hồng y. Ta nhớ ra rồi, ta thiếu chút nữa đã bị Đông Phương Bất Bại dùng châm đâm chết, lúc mất đi ý thức, ta cho rằng mình lại về tới khuê phòng kia, về lại ngày Nhậm Ngã Hành tấn công Hắc Mộc Nhai, trong đầu cuối cùng chỉ còn lại suy nghĩ phải nắm chặt góc áo Đông Phương, ta sợ chết rồi sẽ tách khỏi y.

“Tỉnh rồi thì buông tay cho bốn tợ.”

Bên người truyền đến một giọng nói lạnh lùng, ta muốn quay đầu, cổ lại đau nhức một trận, đưa tay sờ, đụng đến vải trắng bằng bó quăn quanh, giật mình, ta miễn cưỡng nghiêng người, sau đó liền nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ngồi xếp bằng bên cạnh người.

Y từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt tuấn tú hờ hững, hai tay hơi hơi khoát lên trên đùi, đang vận công chữa thương.

Ta còn nắm y phục của y, bởi vậy tư thế của y hơi nghiêng.

Có chút khó có thể tin ngay người trong chốc lát, rốt cục ta cũng hồi thần, vội vàng buông tay, giãy dụa đứng lên, dứt khoát quỳ xuống dập đầu: “Đa tạ ân giáo chủ không giết.”

Trầm mặc một hồi, y mệnh lệnh nói: “... Ngẩng đầu lên.”

Ta theo lời ngẩng đầu, giường đá không lớn, Đông Phương Bất Bại và ta cách quá gần, khi ta nhìn y, y vừa lúc rũ mắt. Đông Phương tuy rằng hơi gầy, vóc người lại cao, dáng người cao ngất thon dài, lúc đối diện với người khác, luôn hơi hơi rũ ánh mắt, hai hàng lông mi thật dày, thần nhiên rũ bóng trên mặt.

Ta chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp y ở kiếp trước, cũng như vậy, ta mặc y phục tử sam của thị vệ, xách đao, xa xa nhìn thấy y như chim yến đập thanh bay vút đến, tay áo bay bay đón gió, ta vội vàng theo mọi người quỳ một gối: “Tham kiến giáo chủ.”

Y khoanh tay mà đứng, trên cao thoảng nhìn xuống, thần thái kiêu căng lạnh lùng, làm trong lòng người ta phát run.

Nhưng lúc này, ta lại cảm thụ không đến uy áp làm người ta thần phục năm đó, hoặc có lẽ là quen biết trước hai năm, giờ phút này Đông Phương Bất Bại còn chưa luyện thành thần công, thoát nhìn càng trẻ tuổi, càng có nhân tình. Hoặc có lẽ vừa rồi y mới tẩu hỏa nhập ma, tóc đen rối tung bị mồ hôi thấm ướt, dịu dàng rủ xuống dừng ở hai bên gò má tái nhợt, mi dài khê rung động, lại có vẻ yếu ớt.

Y không nói một lời mà đánh giá ta, hơi hơi cau mày, trong mắt tràn đầy hoang mang không hiểu. Thật ra ta cũng rất không hiểu, ta vốn tưởng rằng mình phải chết không thể nghi ngờ, y một thân nông công nhàn, bị tên tạp dịch dè tiện ta đây khinh bạc vũ nhục, nào có đạo lý nhân từ nương tay? [Đằm: Đông Phương mà xử anh thì còn truyện đầu cho e đọc :3]

Lại trầm mặc nửa ngày, y có chút mất tự nhiên hỏi: “Trước kia... Có phải bổn tọa đã từng gặp ngươi hay không?”

Đúng vậy, đời trước gặp qua.

Dừng một chút, ta nói: “Tiểu nhân từ bảy tuổi liền lên Hắc Mộc Nhai, có lẽ đã từng quét tuyết động trước cửa cho giáo chủ.”

Y nghe vậy, mày không giãn ra, ngược lại nhíu càng chặt hơn, nhìn chằm chằm ta trong chớp lát, mới đột nhiên hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Ta yên lặng nhìn y, hồi lâu, mới chậm rãi cúi đầu.

“Tiểu nhân... Dương Liên Đình.”

Sau này ngày ở chung với Đông Phương Bất Bại cũng không có gì thay đổi.

Mỗi ngày ta vẫn làm việc như cũ, một ngày hai lần đưa cơm cho y, ta là tạp dịch, y là giáo chủ, ta xa cách mà làm bốn phận ta nên làm, không dám động đến lời trì một bước. Trên thực tế, mỗi ngày ta đều tại kiểm điểm hành vi ngày ấy — quá mức xúc động. Đông Phương Bất Bại tỉnh nhanh như vậy, hiển nhiên không phải hoàn hồn đan chó má đó có tác dụng, có lẽ ta không làm gì thì y cũng không xảy ra chuyện.

Quan tâm sẽ bị loạn, ta vẫn không vượt qua được nút kết trong lòng.

Không đề cập tới chuyện này, làm ta cảm thấy xấu hổ chính là, khụ, ta đã sắp nuôi không nổi giáo chủ.

Bởi vì nghèo, trừ bỏ trà mật, điểm tâm bánh mìn thần biến đổi đa dạng trước đó đều bị mất, ta chỉ có thể cải biến một ít đồ ăn trong hộp cơm, hoặc là nhân lúc nghỉ trưa ra rừng trúc sau núi lấy măng và rau dại, trộn một ít rau ăn sáng, để y không đến mức nuốt không trôi thức ăn.

Y trước sau như một lãnh đạm, luôn luyện công, rất ít để ý ta, nhưng lại luôn có thể chuẩn xác tìm ra những gì ta tự mình làm trong đám thức ăn rực rỡ muôn màu, mà còn ăn luôn. Những thứ khác, tuyệt không động một đũa.

Liền như vậy qua hơn một tháng, mỗi ngày chúng ta gặp mặt hai lần, dường như không nói lời nào, ta thường xuyên trộm nhìn bóng mặt bên của y an tĩnh chiếu vào màn hình, một khắc kia tâm tình của ta luôn bình thản trước nay chưa từng có. Ta cảm thấy cứ như vậy cũng thực tốt, hơn nữa ta cũng không lo lắng khi nào Đông Phương Bất Bại xuất quan, bởi vì ta đã nhớ rất rõ mặt mày của y. Nguồn :

Đêm dài, lúc nhắm hai mắt, có thể gặp lại ở trong mộng. Trong mộng Đông Phương tương đối dịu dàng, là Đông Phương ta quen thuộc.

Lúc ta phát giác ra giữa hai chúng ta có chỗ nào khác, là một ngày mưa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Dương: đường quá đất, oa nuôi không nổi giáo chủ rồi (T^T)

7. Chương 7: Thay Đổi

Mùa đông mưa to thê lương âm hàn, cuồng phong thổi tới lạnh đến thấu xương. Không có người nào muốn ra bên ngoài dọn dẹp làm việc vào thời điểm này, trên thực tế, tạp dịch làm việc có thay phiên, vốn giờ đến phiên ta nghỉ ngơi, chỉ cần chờ củi, sau đó chỉnh lý đưa chúng nó đến nơi khô mát là được. Nhưng Lưu quán sự rất minh xác mà nói cho ta biết, ta phải đi ra bên ngoài, sân của Vương trưởng lão có chỗ trống, rút nước không nhanh, ta phải cầm móc sắt, ngâm ở trong lại rãnh nước vừa tanh hôi vừa băng hàn lạnh tới xương, đào cho thông nước.

Ta có chút ngốc, Lưu quán sự nói xong vẫn không đi, mà là dùng một ánh mắt ý vị sâu xa ám chỉ ta. Nhưng ta chỉ có thể cười khổ, ông ta đợi trong chốc lát, thấy ta không phản ứng, da mặt đỏ lên, nổi giận dùng đòn roi mà rời khỏi, mà còn cảnh cáo ta, làm không tốt liền cắt sạch tiền tiêu vật thặng sau của ta.

Ta hít một hơi, ông ta khẳng định cảm thấy ta thực không hiểu chuyện, nhưng ta thật sự không có tiền. Khi Ổm có chút lo lắng đi tới, ở bên tai ta nhỏ giọng nói thầm: “Người đắc tội Chu Hàn à? Không phải trước kia các người quan hệ rất tốt sao?”

“Sao? Là gã chính ta?” Ta híp mắt.

“Vốn hôm nay đến phiên gã và Ngưu Tam, người nói xem?” Khi Ổm lắc đầu, “Người vẫn nên cẩn thận một chút, ta nghe nói gã có giao tình rất tốt với vài thị vệ trưởng ngoại viện, sợ là không lâu sau sẽ xuất đầu, chúng ta đắc tội không nổi.”

Mắt ta lãnh xuống, liếc chỗ Chu Hàn một cái, gã ngồi ở bên bồn than lửa, kiêu chân, cắn hạt dưa, có vẻ thật không được tự nhiên.

Có vẻ sau cái ngày rút thăm gã tính kế ta, ta và gã chưa từng nói chuyện qua. Ngay từ đầu gã còn tránh ta, khả năng cảm thấy ta sẽ trả thù gã, ta vốn cũng tính đánh gã một trận, nhưng sau này ta dồn hết tâm tư vào lo cơm canh cho Đông Phương, vội đến quên luôn gã. Vì thế gã thấy ta không có động tĩnh gì, ngày đó cổ ta bị thương trên áo toàn máu quay trở về, tâm tư lại linh hoạt.

Vết thương trên cổ ta dường đến hôm qua mới tốt hẳn, ngày đó khi trở về còn thực chặt vật —— trên người của ta tràn đầy máu Đông Phương phun ra. Vì thế toàn bộ người trong sân đều hiểu lầm ta chọc giáo chủ tức giận, bị đánh đến nửa chết nửa sống. Bọn họ nghĩ như vậy cũng không sai, ta lười biện giải. Mặt khác, ta cũng không muốn để người ta biết Đông Phương luyện công ra gặp rủi ro.

Nhưng ta không ngờ đây sẽ trở thành lý do Chu Hàn ám toán ta lần thứ hai. Cũng đúng, người đã từng chọc giận giáo chủ thì ai dám dịu dặt? Tóm lại chỉ là mệnh tạp dịch. Huống hồ, gã đã xé rách mặt với ta, nếu không có khả năng tương giao, đập nhiều mấy đập thì đã thế nào? Ai sẽ xuất đầu vì một tạp dịch không chỗ nương tựa?

Chu Hàn phát giác ta đang nhìn gã, nhướng nhướng mày mà khiêu khích ta, nắm lên một hạt dưa, cắn lách tách nhấm nuốt. Ánh mắt ác ý thật giống như nhấc chân hung hăng nghiền trên mặt ta. Ta nắm chặt nắm tay, trong lòng tức giận khó bình, nhưng ta cũng biết, bây giờ ta không còn là Dương đại tổng quản có thể cáo mượn oai hùm, bây giờ trừ bỏ nhẩn nại, không có biện pháp.

Vì thế ta chỉ nhìn gã, không nói một lời mà nhìn gã, ánh mắt của ta chắc chắn không hữu hảo, thực nhanh, Chu Hàn liền xanh cả mặt nghiêng đầu, không cam lòng rồi lại không dám dùng ánh mắt làm càn như vậy đánh giá ta nữa.

Ta lạnh mặt phủ thêm áo tơi cùng mũ, cầm móc sắt phía sau cửa, một mình đi vào trong mưa.

Mây đen kéo đến, bầu trời âm trầm giống như đêm tối, mưa to giàn giụa, bùm bùm đánh vào trên mũ, ta cong thân mình, gian nan mà đi trong mưa rào cuồng phong, toàn thân ướt đẫm.

Ta ở trong rãnh nước tanh tưởi ngâm một canh giờ, hai chân đông cứng, nâng đều nâng không nổi, cuối cùng ta cũng đi ra, thậm chí đi ra rồi còn đứng không nổi, chỉ có thể giống một con rệp quỳ rạp trên mặt đất.

Cứng ngắc mà bò một đoạn thật dài, áo bông đều bị cọ phá, ta mới chậm rãi chống người đứng dậy, khắp khiêng mà đi trở về tiểu viện.

Chờ ta trở lại, cơm canh của Đông Phương Bất Bại đã đưa tới thật lâu, sắc trời âm trầm nhìn không rõ thời gian, ta không ngờ kéo lâu như vậy, Lưu quân sự thấy ta liền mắng một trận, cuối cùng ngay cả quần áo cũng không kịp đổi, đã bị ông ta đá một cước đi vào trong mưa to.

Sau này chạy vào núi, Chu Hàn dựa vào khung cửa nhìn ta, khóe miệng là một nụ cười trào phúng. Ta không để ý đến gã, làm sao ta lại không biết ai bàn lộng thị phi với Lưu quân sự sau lưng ta? Gã muốn cho ta cả người đầy mùi tanh tưởi, dơ bẩn bất kham mà đi đưa cơm, phỏng chừng ta vừa mới đi vào thạch thất liền bị Đông Phương Bất Bại vô cùng yêu sạch sẽ đánh một chưởng chụp bay xuống vách núi.

Dù sao bình thường chúng ta làm việc, ngay cả một chút mùi mồ hôi cũng không dám có.

Ta tuyệt không muốn chết, cho nên lúc đi đến rừng trúc phía sau núi, ta cởi hết quần áo. Sau đó hít sâu vài hơi, nhảy vào dòng suối còn nổi miếng băng mỏng. Đó là cái rét như thế nào, ta vốn không có cách nào hình dung, dường như một chớp mắt ta nhảy xuống nước, toàn thân ta đều đông lại, cái tay vốn bị nứt da trực tiếp chảy máu. Ta qua loa tẩy sạch mình một lần, không dám mặc áo bông có mùi, chỉ mặc trung y coi như sạch sẽ, cứ ẩm ướt như vậy mà đi vào thạch thất.

Chu Hàn lường trước không sai, một nháy mắt ta bước vào thạch thất, Đông Phương Bất Bại liền phát hiện ra ta khác thường. Nước ở trên quần áo ta không ngừng rơi xuống, bước chân phù phiếm, hô hấp ồ ồ ngắn ngủi, ngay cả một câu cũng nói không đầy đủ.

“Dương Liên Đình? Người làm sao vậy?”

Theo giọng nói mà đến là một chưởng phong, màn trúc rủ xuống bị kích động một chút liền cuộn lên.

Thấy rõ bộ dáng của ta, Đông Phương Bất Bại hơi kinh ngạc.

Ta bối rối gỡ đầu, khô cần kéo kéo khóe miệng, “Giáo chủ, ta... Quá, ” dừng một chút, ta nhẹ nhàng đặt xuống hộp cơm vẫn luôn giấu ở trong ngực, “Vẫn không nên tiến vào...”

“Người muốn để bổn tọa tự mình đi ra ngoài lấy?” Đông Phương Bất Bại hơi hơi nheo mắt lại, giọng nói không vui, “Lăn tới đây!”

Ta hít một hơi, đành phải dùng ngón tay cong cũng cong không nổi cố gắng vắt khô quần áo, nhưng tay cứ run rẩy không dùng được lực, ta có chút sốt ruột, đang cắn răng phân cao thấp với quần áo của mình thì chợt nghe giọng nói lạnh cứng của giáo chủ đại nhân vang lên: “Mặt tường ở phía sau người, mở ra hòn đá số ba bên trái, bên trong có quần áo, người mặc vào.”

Nói xong, “Vèo” một tiếng, màn trúc bị ngân châm đánh trúng, một lần nữa hạ xuống.

Ta vắt ống tay áo ngay người một hồi lâu, khắp chính mình một cái, aizz đau thật, ta cuống quýt xoay người: “Ta... Ta giáo chủ!”

Dựa theo Đông Phương Bất Bại chỉ thị mở mật các ra, bên trong có vài kiện xiêm y gấp chỉnh tề mới tinh, đứng ở đằng kia, ta hô hấp khó hiểu có chút dồn dập. Hít sâu một hơi, ta chậm rãi đưa tay xoa tơ lụa trắng sáng sáng nhu hòa mềm mại, đầu ngón tay run rẩy cẩn thận vuốt hoa văn phiền phức bên trên, có một chút ngứa.

Ta biết đây đều là Đông Phương tự mình làm, thêu hoa đối y mà nói là luyện công, nhưng y không thường làm quần áo. Nhưng sau khi ta và y cùng một chỗ, nhiều năm như vậy, trên người mỗi một châm mỗi một tuyến, đều xuất từ hai tay của y.

Thật cẩn thận mà nâng lên một cái áo dài màu xanh, ta vùi mặt vào, hít sâu một hơi, trong nháy mắt, chớp mũi tràn đầy hương từng thanh lãnh quen thuộc, tựa như ôm lấy người kia trong trí nhớ, hốc mắt không khỏi có chút nóng lên.

“Dương Liên Đình, người ở đằng kia cò xát cái gì? Muốn để bốn tọa đói chết sao?”

Ta đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng thay quần áo, lại vuốt vuốt tóc, mới xách hộp cơm vào nội thất.

Đông Phương Bất ngồi ở trên giường đá, nhìn thấy ta rực rỡ hẳn lên, nhíu mày: “Coi như thuận mắt.”

Ta nhanh chóng vuốt mông ngựa: “Là quần áo của giáo chủ tốt.”

Đông Phương Bất Bại hừ một tiếng.

Ta hi hi cười ngây ngô vài tiếng, cúi đầu dọn từng món trong hộp cơm ra, xếp hơn phân nửa cái bàn, lúc này mới nhớ tới —— siêu xui xẻo, ta quên làm món ăn cho giáo chủ đại nhân!

Động tác trên tay cứng đờ, ta nhanh chóng đảo qua thức ăn trên bàn, tìm kiếm cơ hội cứu vãn. Ánh mắt dừng ở thịt kho tàu cùng vịt hấp, ta vội vàng lấy ra mỡ và da, sau đó dùng đũa lấy ra thịt ức vịt mềm ngon nhất, nhúng vào canh cho sạch váng dầu rồi chấm tương thịt kho tàu, đặt ở trong cái đĩa nhỏ.

“Bốn tọa còn tưởng đám vô tích sự trong phòng bếp thông suốt,” Đông Phương Bất Bại không biết khi nào đi tới bên cạnh ta, chống cằm, như có điều suy nghĩ mà xem ta vì chia thức ăn cho y, “Thì ra mấy ngày nay đều là chủ ý của người...” Nói còn chưa xong, ngữ khí của y bỗng nhiên thay đổi, “Tay của người xảy ra chuyện gì?”

Ta nghiêng đầu nhìn, y đang nhìn chằm chằm cái tay tràn đầy máu sưng lên giống như chân giò của ta.

“A, mùa đông làm việc thì sẽ như vậy, không có gì đáng ngại.” Ta không thèm để ý nói xong, hai tay dâng đũa, “Giáo chủ, mời dùng.”

Đông Phương Bất Bại cau mày tiếp nhận, ánh mắt còn xem tay ta. Ta nhìn sắc mặt y không mấy vui vẻ, sợ y cảm thấy khó coi ghê tởm, ăn không ngon, liền dùng sức kéo kéo ống tay áo che lại, đặt sau người.

Vật liệu may mặc nhẵn nhụi hoa mỹ phủ lên mu bàn tay sưng đỏ thô ráp, thấy thế nào cũng không xứng đôi.

Y chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhưng khi dùng cơm vẫn cau mày.

Chờ y để đũa xuống, ta tiến vào thu thập xong thức ăn thừa, chuẩn bị lui ra, y đột nhiên ném cho ta một bình sứ trắng, nói: “Sớm trưa tối ba lượt bôi được, đừng động vào nước.”

Ta sưng sốt một chút.

Trên đường trở về, ta đi rất chậm, một là sợ mưa thấm vào quần áo Đông Phương ban cho, hai là tận lực đè nặng bước chân có chút nhảy nhót của mình, nếu không có khả năng ta sẽ không chịu nổi mà chạy vòng quanh Hắc Mộc Nhai ba vòng, mặc kệ ta nhẵn thế nào, ta vẫn nhịn không được vui vẻ, đành phải một lần lại một lần sờ bình nhỏ trong lòng ngực, dùng hai ngón chân giò của ta thật cẩn thận dán tại ngực vuốt ve, nhìn thế nào cũng không đủ.

Đây là Đông Phương cho ta, Đông Phương cho ta. Ta hát nhỏ một tiểu khúc.

Thậm chí ta còn nhớ rõ khi nhận lấy, đụng đến cái chai còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Đông Phương, một chút hơi ấm đó, từ lòng bàn tay của ta nóng chảy tiến đầy lòng, sau đó trái tim của ta như nước trà sôi trào, ùng ục ùng ục mà bốc hơi.

Vào sân, ta vội thu lại thần sắc. Trong phòng nóng hầm hập rất náo nhiệt, tất cả mọi người đều ở, thấy ta tiến vào, thần sắc khác nhau, Ngưu Tam mở miệng trước. Hắn không có ý tốt mà “U” một tiếng: “Đây không phải là Dương Liên Đình sao, sao đi từ sau núi về lại khắp khiêng rồi? Chẳng lẽ là bị giáo chủ đánh gãy chân? Ai u, nhìn lạnh thành như vậy, thật đáng thương —— ”

Chu Hàn không nói chuyện, dựa ở một bên, cười thần nhiên, một bộ chuẩn bị xem kịch vui.

Khỉ Ốm ngược lại lập tức đi lại đây, đỡ vai ta nhìn một cái, khấn trương hỏi: “A Dương, chân người không có việc gì chứ? Giáo chủ không làm khó dễ người đi?”

Ta nhìn Khỉ Ốm, lại nhìn nhìn Chu Hàn cùng Ngưu Tam, cái gì cũng chưa nói, chỉ đưa tay tháo mũ xuống, cởi áo tơi trên người ra. Khi ta làm động tác này cố ý làm rất chậm, lúc hoa phục trên người lộ ra, ta rõ ràng mà nghe được tiếng Khỉ Ốm hít một hơi lạnh khí, trong nháy mắt trong phòng lặng ngắt như tờ.

Ta cường điệu thưởng thức sắc mặt Chu Hàn khó coi đến cực điểm một chút, rất vui sướng.

“Bà nội a! A Dương! Đây là giáo chủ thưởng cho người sao? Quần áo này thật là dễ nhìn, ” Khỉ Ốm hưng phấn sờ quần áo trên người ta, “Đây là vải gì, tơ lụa sao? Sờ thật thoải mái, mượt đến ruồi bọ đậu lên cũng té gãy chân! Nhìn mũi thêu này, thật sự là tuyệt, thêu nương trong hoàng cung cũng không có tay nghề này, chắc chắc...”

Đương nhiên, tay nghề của Đông Phương làm sao không tốt được? Trong lòng ta tuy rằng đắc ý, nhưng vẫn thực biết đúng mực, giả bộ không thèm để ý mà vỗ hân một chút: “Được rồi được rồi, ngạc nhiên cái gì, chỉ là một bộ quần áo mà thôi!”

Ai biết, một câu này của ta nói ra, mặt Chu Hàn triệt để đen thành đáy nồi.

Sau này Khỉ Ốm nói cho ta biết, lúc ấy khi ta nói những lời này, sắc mặt nhìn có vẻ rất thiếu đánh, nói thì nhẹ nhàng, miệng lại thiếu chút nữa kéo đến mang tai, cười như một tên ngốc. ?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thật ra bạn học Dương là một người hoạt bát sáng sủa, khi vui vẻ liền xoay tròn nhảy nhót khi tên ngốc (nhìn trời).

8. Chương 8: Nội Viện

Sắp sửa đi ngủ, ta gấp bộ quần áo kia thật cẩn thận, Khỉ Ốm thực bất đắc dĩ mà nhìn ta ôm bộ quần áo đối tới đối lui trong phòng.”A Dương, rốt cuộc người đang làm gì? Ngủ đi!” Hân gấp.

Bởi vì ta không biết nên để nó ở đâu. Thật ra ta rất muốn ôm quần áo đi ngủ, bên trên có hương vị của Đông Phương, có thể làm cho ta an tâm. Nhưng ta lại sợ làm nhăn nó, tơ lụa rất dễ bị nhăn. Cuối cùng ta hơi nóng để ẩm trà tỉ mỉ là phẳng quần áo ba lần, là đến một cái nếp nhăn cũng nhìn không thấy, mới cảm thấy mỹ mãn.

Sau đó ta đặt quần áo vào trong bao, đặt bên gối, trong tay nắm chặt bình thuốc nhỏ mà ngủ.

Đây là buổi tối ta ngủ ngon nhất, lần đầu tiên ta không nằm mơ thấy ác mộng Đông Phương chết ở trước mặt ta, không có đầu đầy mồ hôi mà giật mình tỉnh lại. Nhưng sau khi ta tỉnh lại có cảm giác không tốt, bởi vì thân mình thật nặng nề, tứ chi đau nhức vô lực, huyết Thái Dương nảy lên đau đốn, đau đến mức như muốn vỡ tan ra.

Ta nghĩ đại khái là ta bị cảm lạnh, mới vừa há mồm muốn nói, lại mãnh liệt ho khan, một chút liền đánh thức những người khác, Khỉ Ốm mơ mơ màng màng nhìn ta một cái, lập tức thanh tỉnh, vừa sờ trán ta liền kêu to: “A Dương, đầu người sao nóng như vậy? Có phải ngày hôm qua mắc mưa hay không?”

Ừ, ta biết, người đừng lớn tiếng như vậy, đầu óc ta bị người làm cho ong ong kêu vang rồi.

Nhưng một câu ta cũng nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức đỡ mép giường, ngay cả ngón tay cũng run rẩy, ho đến nước mắt đều đi ra, thậm chí bắt đầu nôn khan, nhưng cái gì ta cũng nôn không ra, ta mới nhớ tới hình như tối qua ta chưa ăn gì cả.

“A Dương, ta mang người đến chỗ Phương đại ca xem bệnh!” Khỉ Ốm nâng ta dậy, muốn cho ta ghé vào tấm lưng gầy yếu của hắn.

Ta choáng váng, nhưng vẫn dùng sức đè bờ vai của hắn lại: “Giáo chủ... Đưa cơm...”

“Người như vậy còn đưa cơm cái gì! Để cho người khác đi thôi!”

Người khác? Nào có người khác nguyện ý đi? Cho dù có người nguyện ý đi, Đông Phương cũng ăn không quen... Ta vận vẹo không chịu đi vào khuôn khổ, Khi Ồm không quan tâm, tự cố công ta lên đi ra cửa. Đi ngang qua phòng Lưu quản sự, hắn còn đi vào thay ta nói một tiếng, Lưu quản sự liếc ta một cái, đại khái cảm thấy ta như vậy thực xúi quẩy, không kiên nhẫn mà phát phát tay, nói mau cút.

Phương đại ca mà Khi Ồm nói là thân thích của tiên sinh phòng thu chi, gọi Phương Kỳ. Nhà hắn trước kia là mở được quán, là một thầy thuốc, từ Đường chủ trưởng lão cho tới thị vệ tạp dịch, một khi đau đầu nhức óc đều sẽ tìm hắn. Dù sao trừ hắn ra, thần giáo chúng ta cũng chỉ có Bình Nhất Chỉ là thầy thuốc, nhưng trừ Đông Phương, ai dám sai sử Bình Nhất Chỉ?

Giết một người cứu một người, lão gia hỏa kia tỏ rõ không muốn xem bệnh cho người ta.

May mà Phương Kỳ là một người ôn hòa văn nhã, không thu phí xem bệnh, có khi ngay cả tiền thuốc cũng không thu, lại càng không lựa người bệnh, xem như là một người tốt ở Hắc Mộc Nhai.

Khi Ồm có vẻ rất quen thuộc với hắn, vừa vào cửa liền lớn tiếng ồn ào: “Phương đại ca, Phương đại ca!”

Phương Kỳ từ bên trong đi ra, đang dùng một cái khăn bố lau tay, ôn hòa hỏi: “Làm sao vậy?”

Khi Ồm không trả lời hắn, gương mặt xấu xí của hắn kìm nén đến đỏ bừng, thật sự chống đỡ không nổi, cánh tay mềm nhũn. “Loảng xoảng bùm” liền ném ta xuống: “Mệt... Mệt chết ta... A Dương rất nặng... Mẹ hắn...”

Ông đây có bảo người công đầu, ta nghe răng trợn mắt, mông thiếu chút nữa vỡ thành tám cánh.

Phương Kỳ vui vẻ ha hả mà nhìn, sau đó liền nói: “Bị phong hàn? Không có việc gì, uống hai lần dược thì tốt rồi.”

Ta không đứng dậy, nhưng vẫn rất ngạc nhiên mà đánh giá Phương Kỳ một cái, kiếp trước ta ít sinh bệnh, cũng không quen biết hắn, chỉ thấy hắn mặc một thân bố sam màu lam đã tẩy đến trắng bệch, thân hình suy nhược, khuôn mặt tái nhợt, thân thể nhìn có vẻ thật không tốt, nhưng có lẽ hắn cũng không thêm để ý, khi nói chuyện với người ta, khóe mắt đuôi lông mày đều mang theo ý cười, gờ tay nhắc chân không có nửa phần khí phách giang hồ, ngược lại giống con cháu nhà quý tộc sa sút.

Ta nhìn ánh mắt trong suốt sạch sẽ của hắn, không biết người như hắn vì cái gì nguyện ý gia nhập “Ma giáo” trong miệng người bên ngoài, còn nguyện ý vẫn luôn ở trong này, hắn chẳng có bộ dáng của giáo chúng ma giáo chút nào. Điều này làm cho lòng ta rất là phức tạp, ta nghĩ hắn là người tốt, nhưng ta lại không thể phớt lờ hắn, nếu có chuyện gì xảy ra, ta cũng không thể buông tha hắn.

Bởi vì ta rành mạch, nhớ rõ ràng, hắn là người Thượng Quan Vân mang về, có giao tình quá mệnh với Thượng Quan Vân, thậm chí ta cảm thấy, sở dĩ Phương Kỳ nguyện ý ở đây, chính là vì Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân, là phản đồ mang theo Nhậm Ngã Hành lên Hắc Mộc Nhai.

Từ chỗ Phương Kỳ trở về, đã sắp đến trưa. Trong phòng chúng ta không chỗ để sắc thuốc, bởi vậy Khi Ồm để ta ở chỗ Phương Kỳ, uống một chén thuốc rồi mới công ta về.

Trở về phòng, ta có chút chịu không nổi, mê mang lại ngủ một giấc. Khi tỉnh lại trời đã đen rồi, ta toát ra một thân mồ hôi, cả người như từ trong nước mò ra, thực không thoải mái.

Ta nghe thấy tiếng đá đánh lửa ma sát, quay đầu, Khi Ồm đang muốn đốt đèn.

Ta há mồm liền hỏi: “Ai đi đưa cơm?”

“Gì?” Khi Ồm nhất thời không kịp phản ứng.

Ta đẩy người đều là mồ hôi, thở hổn hển vài hơi mới nói: “Ai đi đưa cơm cho giáo chủ?”

“Chu Hàn.” Khi Ổm đốt sáng ngọn đèn, cái bóng kéo thật dài, bủi mội, “Sáng nay gã đi cầu Lưu quản sự, từ sau núi trở về còn trộm thổi phồng với bọn Ngưu Tam rằng giáo chủ nhìn rất xinh đẹp, cái gì mà dung mạo đáng người đều không có chỗ chê, là một đại mỹ nhân khó gặp, nói thiệt nhiều.”

Ta đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó cảm thấy vô cùng phẫn nộ, bởi vì ta hoàn toàn có thể tưởng tượng ra biểu cảm phẫn khởi của Chu Hàn khi nói những lời này với bọn Ngưu Tam, giống như đang thảo luận mỹ nhân đứng đầu bảng ở thanh lâu, rất ghê tởm.

Hơn nữa, nếu không là ta nghĩ tất cả biện pháp để giáo chủ đại nhân ăn được uống tốt, Chu Hàn đồ hèn nhát đó còn có thể sống trở về?

Khỉ Ổm quay đầu lại thấy ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay hấn đặt chung một chỗ, do dự một chút, còn nói: “A Dương... Còn có một việc... Lưu quản sự nói, về sau chuyện đưa cơm, để cho Chu Hàn đi, không cần người...”

“Bà nội nó, ta đánh chết gã!” Ta gào thét liền muốn ngồi xuống.

Khỉ Ổm sợ tới mức thiếu chút nữa đánh rớt đèn, vội vàng lại đây ấn ta lại: “A Dương, người còn bệnh!”

Ta ngã xuống giường thở hồng hộc hỗn hển, Khỉ Ổm sầu lo nhấp nhấp miệng, nhỏ giọng nói: “A Dương, người đừng đối nghịch với bọn họ, hiện giờ Chu Hàn đã lộ mặt trước mặt giáo chủ, còn đón mua Lưu quản sự, chúng ta không thể trêu gã...”

Vừa nghe Khỉ Ổm nói lời này, cả người ta bùng nổ: “Thao mẹ gã, ta sợ gã chắc?”

Khỉ Ổm run run, vội vàng chặn cả người ta lại, lắp bắp khuyên nhủ ta: “Chớ sợ chớ sợ, gã sợ người, gã sợ người được chưa! Cái đó, người, người còn bệnh, tay chân không có khí lực, dù muốn tìm bọn họ gây phiền toái cũng phải đợi thân thể tốt đã, thân thể khỏe rồi, mới... mới đánh cho đã được!”

Hắn bối rối trấn an, ta dần dần bình tĩnh trở lại, thấy ta không động, Khỉ Ổm mới thở hồng hộc mà dời khỏi người ta, lau mồ hôi trên trán, hấn liền đi đến chỗ Phương đại phu mượn cái ấm sắc thuốc về nấu thuốc cho ta.

Gần tới cuối năm, trên Hắc Mộc Nhai cũng muốn đón năm mới, việc rất nhiều, những người khác còn chưa trở lại, trong phòng chỉ còn có mình ta, ta ủ rũ cởi bỏ hành trang, cẩn thận sờ sờ quần áo Đông Phương thưởng cho, thực uất ức mà hít hít cái mũi.

Ta vốn tưởng rằng có thể ở bên cạnh y lâu một chút.

Tâm tình ngã xuống đáy cốc, ta dùng chăn bao chặt mình từ đầu tới đuôi, phát ngốc hồi lâu.

... Cũng thế, rời khỏi y, ta mới buông tay buông chân thực hành kế hoạch kia được. Năm tháng sau Nhậm Doanh Doanh tròn mười tám, ta không thể để cho nàng xuống núi. Đó không phải là chuyện dễ dàng, ta nhìn bàn tay không hề có nội của chính mình, đừng nói bên người Nhậm Doanh Doanh còn có Hướng Vấn Thiên, ngay cả Nhậm Doanh Doanh, bóp chết ta cũng giống bóp chết một con kiến mà thôi.

Thừa dịp bây giờ địch minh ta ám, ta phải hành động.

Có lẽ là người trẻ tuổi thân thể tốt, chỉ qua hai ba ngày, ta đã gần khỏe hẳn, chỉ có nửa đêm còn ho khan. Công việc nhiều ngày qua, đều do Khỉ Ổm đỉnh Lưu quản sự tức giận mắng mà làm giúp ta, điều này làm cho ta ngoài ý muốn lại cảm kích. Kiếp trước ta thực nhanh liền thoát khỏi thân phận tạp dịch, chưa từng thật tâm giao hảo với ai, ta mang theo mục đích đi tiếp cận mỗi một người có lợi với ta, trong mắt tham lam rất rõ ràng như bóc.

Người như vậy sẽ không có ai nguyện ý vì hấn trả giá chân tâm.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới Đông Phương, trong tim liền chua xót. Y là một người kiêu ngạo như vậy, cuối cùng ta đã hủy hoại y thành bộ dáng gì?

Cho nên lúc Khi Ồm lại một lần nữa đầy người mồ hôi trở về, ta hỏi hấn: “Khi Ồm, đại danh của người là gì?”

Khi Ồm sững sốt một chút, sau đó nổi trợn lời đĩnh: “Mẹ hấn, ta xem người là huynh đệ, người vậy mà không nhớ rõ tên của ta!”

Không thể trách ta, với ta mà nói, đây xem như là chuyện đời trước.

Nhìn ta mờ mịt, Khi Ồm cũng nhụt chí: “Ta kêu Lê Nhận, Lê Nhận, người nhớ cho kĩ.”

Ta gật gật đầu: “Ta nhớ kĩ.”

Sau đó ta cũng ngại ngừng nhàn hạ, liền đi theo Khi Ồm ra ngoài, hỏi hấn hôm nay còn chuyện gì chưa làm xong. Hấn thực trọng nghĩa mà giao cho ta việc hốt tro bụi và sửa lại hàng rào tre đã sụp đổ, chính mình đi ra ngoài nấu nước.

Ta cũng không nói nhiều, cầm gấp than liền đi xuống bếp, Khi Ồm còn có chút lo lắng liếc ta một cái. Ta biết hấn đang suy nghĩ gì, từ khi không đi đưa cơm cho Đông Phương nữa, ta liền có chút buồn bã ỉu xiu, nghiêm mặt, nói cũng ít rất nhiều, hấn có lẽ sợ ta sẽ đi tìm Chu Hàn gây phiền toái, sau đó lại chọc ra chuyện gì.

Nhưng hấn đã đoán sai, ta sẽ không đi tìm Chu Hàn gây phiền phức, ta còn tính toán nối lại tình xưa với gã.

Chu Hàn vẫn hữu dụng, nếu ta nhớ không lầm, sắp tới hấn sẽ trở thành thị vệ ngoại viện, không lâu sau sẽ phân tới làm người hầu ở sân của Mặt trưởng lão, ta nghĩ hấn là một quân cờ dò đường tốt.

Ta dùng cặp gấp than từng chút một đào ra tro bụi, khiến cho tay đều dơ bẩn, ta yên lặng nhìn tay của chính mình.

.

Ta không sợ dơ bẩn, ta vốn là người dơ bẩn.

Kiếp này, tất cả tội, tất cả nợ máu, ta sẽ gánh vác một mình.

.

Mặt trời dần về tây, ta hốt đầy một ki tro bụi, chuẩn bị nâng đi ra ngoài đổ. Mới vừa đẩy cửa nhà bếp, ta chợt phát hiện có một thân ảnh quen thuộc, đứng ở trong viện, Lưu quản sự và Chu Hàn đang cười chảy nước miếng mà ghé vào bên người nàng.

Quần tử sam la, khuôn mặt xinh đẹp.

Ta dừng bước, sau đó mặt không biểu cảm đi ngang qua bọn họ.

Lúc đi qua, ta nghe thấy Chu Hàn lấy lòng hỏi: “Tổ Vân cô nương, cơm canh hôm nay...”

Trên tay Tổ Vân không cầm hộp cơm, nàng dịu dàng nói: “Giáo chủ đã xuất quan, sau này không tất làm phiền.”

Những lời này làm ta chợt ngừng lại.

Chu Hàn cứng đờ nhìn Lưu quản sự, sau đó vội nịnh hót đạo: “Nào có nào có, có thể làm việc cho giáo chủ, là phúc của chúng ta, về sau còn nhờ Tổ Vân cô nương điều dắt nhiều hơn mới phải...”

Nói xong, lấy ra một túi tiền to từ trong tay áo, bất động thanh sắc đưa qua.

“Lưu quản sự nói quá lời, cái gì mà điều dắt, Tổ Vân nào có bản lĩnh này.” Nàng cười cười thản nhiên, lui về phía sau một bước, không có nhận, lại hỏi, “Nhưng mà, hôm nay Tổ Vân đến, là phụng mệnh của giáo chủ, hỏi Lưu quản sự muốn một người.”

Chu Hàn cùng Lưu quản sự đều sững sốt: “Ai?”

Ta cũng có chút sững sờ, nhưng ta sững sờ là vì Đông Phương Bất Bại xuất quan trước tiên, ta nhớ rõ kiếp trước y ở trong thạch thất tròn một năm, thẳng đến sinh nhật của Nhậm Doanh Doanh mới xuất hiện ở điện Thành Đức. Kiếp này chẳng qua mới được hai tháng, y liền luyện thành một tầng cuối cùng của Quỷ Hoa bảo điển ?

Ta nghĩ đến kiếp trước, sau khi y luyện thành thần công, công lực đại trưởng, thế gian này không còn người nào có thể là địch thủ của y, nhưng mà... Trái tim của ta trầm trọng, Quỷ Hoa bảo điển Nhậm Ngã Hành đưa cho y là bản thiếu, ngay từ đầu chính là tính hại y, Đông Phương biết rõ, nhưng y có thể không luyện sao? Nhậm Ngã Hành dùng Quỷ Hoa bảo điển thăm dò lòng trung tâm của y, từ khi cầm được bản bí tịch này, y đã không còn đường trở về.

Trở thành đệ nhất thiên hạ, nhưng y phải trả giá đại giới phẩm trọng. Nhậm Doanh Doanh và Hướng Vấn Thiên luôn miệng nói Đông Phương Bất Bại hại Nhậm Ngã Hành, nhốt gã ở dưới Tây hồ chịu tra tấn mười hai năm, nhưng bọn họ không nghĩ xem ai làm hại ai trước? Nhậm Ngã Hành còn có nữ nhi vì gã báo thù, đến cuối, Đông Phương Bất Bại lại có cái gì? Cái gì y cũng không có, ngay cả một người thật lòng với y cũng không có. Y tin ta như vậy, nhưng ngay cả ta cũng lừa y.

Ngay lúc ta suy nghĩ đến xuất thần, bỗng nhiên nghe thấy nữ nhân kia hỏi: “Thủ hạ của Lưu quân sự, có người gọi Dương Liên Đình sao?”

Bạn đang ?

Bỗng nhiên nghe thấy tên của mình, ta theo bản năng quay đầu, vừa khéo đối diện với ánh mắt oán hận của Chu Hàn.

Ta cách bọn họ vài bước, Lưu quân sự quay đầu cũng nhìn thấy ta. Ông ta thấy ta cả người bụi bẩn, sắc mặt rất không dễ nhìn, không tình nguyện mà chỉ vào người ta: “Đây liền là Dương Liên Đình.”

Tổ Vân nhìn chằm chằm ta một hồi lâu, mới chậm rãi mỉm cười: “Người chính là Dương Liên Đình?”

Ta nghiêm mặt gật đầu.

“Giáo chủ có mệnh, từ nay về sau người tùy theo ta đến nội viện hầu hạ,” Tổ Vân tươi cười không chê vào đâu được, “Về sau thức ăn của giáo chủ mỗi ngày, ăn khuya, nước trà, đều do người phụ trách.”

Ta há miệng thở dốc, một chữ cũng không thể nói ra. Chẳng biết tại sao, trong lòng ta không có nhiều vui sướng, ngược lại có chút chua xót. Kiếp trước ta hao tổn tâm cơ, thiên tân vạn khổ mới đi đến bên cạnh y, kiếp này rõ ràng chết tâm, lại dễ dàng chiếm được.

Trong lòng thiên hồi bách chuyển, nhưng ta vẫn không hé răng. Thấy ta dính đầy bụi bẩn, lại ngẩn ra như bị thịt trên trời rơi xuống nên ngốc, trong mắt Tổ Vân xoẹt qua một tia xem thường, nhưng giọng nói của nàng thân thiết ôn hòa hơn so với ai hết, “Liên Đình, người trở về phòng thu dọn rồi theo ta đi thôi.”

Liên Đình cô nài nài người ấy, cả người ta run lên, không chút nào che dấu chán ghét mà nói: “Tổ Vân cô nương vẫn bảo ta là Dương Liên Đình đi, miễn cho người ta hiểu lầm.”

Nụ cười của nàng cứng ở trên mặt, chắc cho tới bây giờ không có ai nói chuyện với nàng không khách khí như vậy. Nữ nhân này lòng dạ sâu đậm, kiếp trước ta bị nàng lừa xoay quanh, kiếp này ta không bao giờ muốn liếc nàng một cái.

Ta không có hành lý gì, chỉ mang một cái túi liền lập tức đi ra. Vốn định chờ Khỉ Ốm trở về nói lời từ biệt với hắn, nhưng nữ nhân này cứ thúc giục, ta đành để lại cho hắn một tờ giấy.

Dọc theo đường đi nàng không nói gì với ta, mà ta đi sau lưng nàng, chỉ cảm thấy con đường phía trước mờ mịt, không biết làm sao.

Cái sân kia có rất nhiều hồi ức, từng cộng cây ngọn cỏ, một cục đá đều mang theo quyền luyện.

Ta sợ ta vừa đi vào, liền không chế không được chính mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu dương: Đây là tiết tấu muốn ở chung (? ? ?) ? ? ?

Giáo chủ: Không, đây là muốn tiết tấu muốn chết người. ()

Tiểu dương:... (? _ ?)

9. Chương 9: Chia Thức Ăn

Tổ Vân mang theo ta đi cửa sau, xuyên qua một cái hành lang dài, có một góc cửa nhỏ. Ngoài cửa là một hành lang nổi thẳng hai cái tiểu viện, nơi ấy có hơn mười gian phòng, chuyên môn dành cho hạ nhân đặt chân.

Ta chưa từng ở nơi này, ta đến nội viện đầu tiên là chen chung một chỗ với bọn thị vệ, không quá hai ngày, ta đã bị Đông Phương nhìn trúng, dọn vào phòng y ở, y ở trong cái phòng xếp, ta ngủ ở cái sạp bên ngoài.

Nói thật ra, đến nay ta cũng không hiểu được lúc trước Đông Phương nhìn trúng ta điểm nào. Khi đó ta vì võ nghệ không tốt nên bị thị vệ xa lánh, mỗi ngày trời không sáng liền đứng lên luyện đao, ta không muốn để cho người khác xem trò cười, đành trộm chạy đến bên hồ cá chép phía sau luyện tập, nơi ấy hẻo lánh, mấy cây hòe già cao lớn xum xuê đứng thành hàng, không có người đến.

Luyện nóng người, ta dứt thoát cởi áo, định xuống hồ tắm một hồi, mồ hôi thối đầy người, từng giọt mồ hôi nóng bỏng theo xương sống chảy xuống, bị ngứa ta xoay người, liền nhìn thấy nơi cửa, có người ôm cánh tay đứng ở dưới cổng vòm bị cây tử đằng quấn quanh, xa xa nhìn về chỗ ta, nhìn đến nhập thần, nhưng vừa thấy ta quay đầu lại, người nọ “Phần phật” một tiếng liền biến mất.

Khi đó ta nào gặp qua người có công phu cao như vậy? Sợ tới mức đặt móng ngã ngồi xuống, còn tưởng rằng ban ngày thấy ma.

Kết quả ngày hôm sau ta liền được lệnh, về sau đi theo hầu hạ bên người giáo chủ. Thật lâu sau, ta mới biết được nơi ấy không người đến không phải vì hẻo lánh, mà là vì ở đó có một lầu các cũ, bên ngoài tiểu lâu bị gió thổi mưa dầm, một mặt tường đều là dây thường xuân quấn quanh loang lổ, trên cửa treo khóa lớn, bụi phủ đầy, hàng năm không người ra vào.

Ta tưởng đó là nhà hoang mới dám làm càn, ai biết bên trong chứa sách vở phong phú, tám phần bí tịch võ công của thần giáo, nội công tâm pháp đều ở bên trong, ngay cả sách sử binh pháp, thơ từ ca phú, thoại bản du ký, đông cung đồ cái gì cần có đều có.

Lầu hai còn bị Đông Phương dùng làm thư phòng.

Không trách ta hiểu lầm, y đến không cần đi qua cửa chính, mũi chân điểm một chút liền nhẹ nhàng bay lên lầu hai, cửa sổ đóng kín kẽ, lòng bàn tay y ngưng tụ nội lực, tùy tiện đẩy một cái liền đi vào.

Trùng hợp như thế, thư phòng có một cái cửa sổ nhỏ hướng ra dây cây hòe già, giáo chủ ngồi ở bên cửa sổ, ôm một ly trà, nhìn sách mệt rồi, thoáng cúi đầu, giữa lá cây nồng đậm, ta cúi trần, đùa giỡn đao giống khi đang nhảy múa không có chương pháp gì, nhìn một cái không xót.

Lúc đầu, đại khái y chỉ xem ta là trò hề mà nhìn, sau này không biết thế nào mà đổi vị, ta và y dây dưa không rõ.

Cũng không trách Đông Bách Hùng mắng ta là nam sủng không biết liêm sỉ, mặc cho ai hỏi thăm Đông Phương để ý ta như thế nào, đều sẽ nhận định ta mưu đồ gây rối, cố ý... Lấy sắc kiếm lời. Nói không chừng Đông Phương cũng cho là như thế, dù sao hành vi tham tài lộng quyền của ta sau này hoàn toàn chứng minh hết thấy.

Ta cứ như vậy phát ngốc đi theo Tổ Vân nhận quần áo giày dép, lại theo nàng đi dạo xung quanh hành lang, cuối cùng nàng dừng lại, hào phóng khoát tay nói: “Người tự chọn một phòng ở lại đi.”

Nội viện thực lớn, nhưng người có thể ở bên cạnh hầu hạ Đông Phương rất ít, phòng trống vì thế liền nhiều.

“Người tự mình đi thu dọn, nghỉ ngơi một chút, giờ Dậu ta mang người đến phòng bếp nhận việc, bữa tối của giáo chủ liền giao cho người.” Tổ Vân mềm nhẹ nói xong, lại mỉm cười thân thiết với ta, liền rời đi.

Ta vừa làm nàng khó xử, lúc này sắc mặt nàng đã bình thường, ngữ khí ôn hòa, tuyệt không chú ý. Ta liếc nàng một cái, càn cảnh giác nàng, yên lặng đi tới phòng gần đây.

Phòng ở không lớn, một cái giường gỗ nhỏ, bàn ghế, để đèn cái bô, thùng gỗ, ta quét bụi, buông hành lý xuống, cứ như vậy đứng ở trong sân.

Cách giờ Dậu còn rất sớm, ta ở trong phòng trong chốc lát, cảm thấy đói bụng, liền quen thuộc mà đi ra ngoài.

Trong nội viện có hoa viên nhỏ, nhân công đào mở hồ nước, bên trong trồng hoa súng, mặt sau là một vườn đào, mùa xuân đến gần, hoa đào nở hồng một phương, gió thổi qua, cánh hoa bay lả tả đậu trên đầu vai.

Đi đến gian bếp tranh trước hoa viên, ta chưa tiến vào mà đi thẳng đến vườn rau sau phòng bếp, đào trộm hai củ khoai lang to, dọc theo đường đi lại nhặt một đồng cây lá khô, lúc này mới tiến vào trong vườn đào, tìm nơi cần gió, sờ soạn đá ngồi xuống, nhóm lửa nướng khoai lang.

Ta không dám ăn vụng nguyên liệu trong trù phòng, nhưng ăn hai củ khoai lang hẳn là sẽ không bị trách tội.

Đào một cái hố, nhặt đá vây xung quanh giống như thành lũy, chỉ chừa một cái lỗ nhỏ, sau đó nhóm lửa đốt trong chốc lát, ta ném khoai lang vào, sau đó đá một cước gạt ngã chồng đá, để khoai lang chôn trong hố đất bị lửa nướng chín.

Khi còn bé ở nông thôn, lúc ấy ta là tiểu hài tử nướng khoai lang ngon nhất, ngày nay tay nghề cũng không mới lạ. Đợi nửa canh giờ, mùi khoai lang ngọt liền bay ra, ta thèm nuốt nước miếng, vội vàng dùng gậy nhỏ lay khoai lang ra, vui rạo rức mà dùng quần áo ôm lấy, đang muốn hạ miệng, bỗng nhiên nghe phía sau có một giọng nói thanh lãnh.

“Dương Liên Đình, người tự tại ha.”

Ta sợ tới mức thiếu chút nữa cắn lưỡi tự sát, vừa quay đầu lại, chỉ thấy giáo chủ đại nhân mặt không đổi sắc đứng ở phía sau ta.

“Giáo giáo giáo giáo chủ, sao người lại ở chỗ này?” Ta nói lắp.

“Sao nào? Bốn tọa không được ở chỗ này?”

Ta cười khổ: “Có thể... Có thể...”

Toàn bộ Nhật Nguyệt thần giáo đều là của người, người muốn ở đâu cũng được.

“Hừ.” Đông Phương Bất Bại có lẽ nguôi nguôi một chút, ánh mắt hơi hơi liếc qua thứ trên tay ta.

Ta theo ánh mắt của y nhìn xuống, thấy khoai lang mới lột vỏ, lộ ra bên trong vàng óng thơm ngào ngạt, bên ngoài đang tản ra hương khí nóng hổi hấp mê người.

Ta nghĩ, thử thăm dò hỏi: “Giáo chủ... Muốn nếm thử hay không?”

Y nhìn ta không nói chuyện.

Nguồn :

Ta ngượng ngùng cười cười, âm thầm nhắc nhở chính mình: y là giáo chủ, không là Đông Phương của người, đừng quên tôn ti. Ta nghĩ ta đã quá đà. Y sao có thể ăn thứ vừa mới lấy ra khỏi bùn đất này? Yên lặng rũ tay xuống, ta đang muốn cười ha ha qua chuyện, kết quả trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, Đông Phương Bất Bại kéo vạt áo, học bộ dáng của ta, ngồi xuống bên cạnh ta.

“Người nướng ? Có thể ăn sao?” Y hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt đơn thuần.

Trái tim của ta lỗi một nhịp.

“Có thể có thể có thể có thể có thể có thể ăn!” Ta lại nói lắp, “Thực thực rất ngọt, thực thực ăn thật ngon!”

Giáo chủ trầm ngâm trong chốc lát, thực rộng lượng mà vung tay lên.

“VẬY BỔN TỌA LIÊN GẮNG GƯƠNG MÀ NÉM MỘT CHÚT.”

Ta vội vàng đưa cho y, Đông Phương vươn tay tới đón, ta vừa nhìn thấy ngón tay sạch sẽ, trắng nõn của y, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, theo bản năng rút tay về. Đông Phương Bất Bại vươn tay bắt hụt, tay cứng giữa không trung.

“Dương, Liên, Đình!” Hai cây ngân châm ‘Vèo vèo’ mà bay vụt lại đây, “Người dám trêu đùa bổn tọa!”

Ta: “...”

Ta ta ta chỉ sợ làm dơ tay người, muốn lau sạch rồi lại cho người a!

Một khắc đồng hồ sau, giáo chủ đại nhân vui vẻ mà gặm xong củ khoai lang đầu tiên, ánh mắt sáng như đuốc mà nhìn ta chằm chằm.

Trên mặt ta có hai vết máu, giống như tiểu tức phụ uất ức mà lui ở một bên, bốc hai ngón tay, lột khoai lang cho giáo chủ.

Nói tốt ném một chút đầu.

10. Chương 10: Ở Chung

Giờ Tuất hạ xuống một trận mưa, đến chạng vạng cũng không ngừng, ta xem mưa rơi rả rích ngoài cửa sổ, sương chiều nặng nề, liền sửa lại chủ ý, hầm một chén cháo thịt, sau đó nặn vài cái bánh màn thầu đường hình thỏ.

Ngày mưa lạnh, cháo thịt bánh màn thầu ấm dạ dày.

Lồng hấp tràn ra sương mù nóng hôi hổi, ta bị bao phủ trong một mảnh朦胧 lung. Trong bếp, lão đầu bếp đang giúp ta nhào bột, vừa dùng sức vừa nói: “Dương tiểu tử, hôm nay lại là người tự mình đưa đi sao?”

“Vâng.” Ta nhìn lửa, thông thả mà kéo ống bễ (dùng để quạt gió trong bếp).

“Tổ Vân cô nương còn dưỡng thương sao?” Lão đầu bếp trách cứ nói, “Nàng bị thương ở mặt, đầu phải bị thương tay chân, cả ngày ở trong phòng còn ra thể thống gì?”

“Nữ nhi da mặt mỏng thôi.” Ta lười nhiều lời.

Vừa tới nội viện, ta chỉ có thể ở trừu phòng làm đầu bếp, nấu cơm nấu ăn, cũng phải đi vườn rau nhỏ cỏ, bắt sâu xới đất, làm một ít việc vặt vãnh. Mỗi ngày Tổ Vân sẽ tự mình đến phòng bếp đem thức ăn đi qua, sau đó nàng lại đem bát về.

Ý đồ của nàng rất rõ ràng, muốn chắn ta ở ngoài, ngay cả phòng của Đông Phương Bất Bại cũng không để ta tới gần. Khi nàng làm điều đó, trên mặt luôn rất hòa khí, nói, người vừa tới, không hiểu quy củ của giáo chủ, ta sợ người phạm sai lầm.

Đại khái là một loại làm khó dễ, nhưng ta chỉ cười trừ, dù sao ta chưa bao giờ nghĩ muốn trèo tới trước mặt Đông Phương.

Mỗi ngày ngâm trong củi gạo du muối, một ngày chính là một ngày, ta đặt tất cả tâm tư vào nấu cơm canh cho Đông Phương, thật giống như về tới mấy năm một lòng lo lắng y kiếp trước, khi đó tràn đầy công lợi tâm, nhưng giờ phút này ta chỉ cam tâm tình nguyện.

Nhất là lúc nhìn thấy đồ ăn thừa mỗi ngày không nhiều lắm, biết y ăn được thực tốt, ta cũng thực thỏa mãn.

Trừ làm một đầu bếp xứng chức, khi rảnh rỗi sẽ trộm chạy tới nơi luyện đao kiếp trước, đứng ở dưới cổng vòm lúc trước Đông Phương đứng xem ta, dựa vào cột cửa, từ xa xa có thể nhìn thấy cửa sổ lầu hai Tầng

Thư các. Ta không dám đến quá gần, bởi vì võ công của Đông Phương rất cao, dù là một con chim sẽ bay qua gần đó y cũng có thể nghe thấy.

Ngẫu nhiên xuyên qua cành lá rậm rạp có thể nhìn thấy bên cửa sổ có bóng người đang cúi đầu đọc sách, trong lòng ta như được lấp đầy. Sân đình vắng vẻ, gió thổi qua làm một đám hoa tử đằng rung rinh, ánh mặt trời loang lổ rơi trên đầu vai ta.

Ta không biết ngày cũng có thể trôi qua bình yên như vậy.

Nhưng mà, ở bên trong viện đợi tám ngày sau, ta đang chuẩn bị làm cơm chiều thì một tỳ nữ phụ trách truyền lời bỗng nhiên đến nói cho ta biết: “Dương Liên Đình, người mau đi với ta, giáo chủ muốn tìm người.”

Ta vội vàng múc thức ăn trong nồi lên mâm rồi cầm lên đi theo nàng xuyên qua hành lang dài, lúc sắp đến trước phòng Đông Phương thì ta nhìn thấy một nữ nhân nửa mặt bên đều là máu, nghiêng ngả lao đảo đi hướng bên kia.

Ta hỏi: “Đó không phải là Tố Vân cô nương sao? Nàng chọc giáo chủ tức giận?”

“Không phải vậy sao,” tiểu tỳ nữ tươi cười châm chọc, “Đáng tiếc hôm nay Tố Vân tỷ tỷ mất một canh giờ sơ búi tóc, đều bị đánh tan.”

Ta đương nhiên biết ý trong lời tỳ nữ này, kiếp trước nữ nhân kia cũng muốn làm vị phu nhân thứ tám của Đông Phương Bất Bại.

Nói xong liền tới, tiểu tỳ nữ cầm váy hành lễ liền lặng yên cáo lui, ta dừng lại ở ngoài cửa, đang muốn lên tiếng thông bẩm thì bên trong liền truyền đến giọng nói của Đông Phương: “Tiến vào.”

Ta cúi đầu đi vào, đặt thức ăn lên bàn: “Giáo chủ, dùng cơm đi.”

Mặt mày y âm trầm, không động.

Ta không dám đi, dừng một chút, múc một chén canh đặt ở trước mặt Đông Phương: “Giáo chủ, uống trước bát canh ấm bụng.”

Đông Phương Bất Bại liếc ta một cái, thực nhanh dời tầm mắt, buông xuống mí mắt, nắm lấy thìa chậm rãi khuấy canh đậu hũ cá trích màu trắng: “Bổn tọa muốn người lại đây hầu hạ, uất ức người sao?”

Ta nháy mắt mấy cái, chuyện này từ đâu mà đến?

Suy nghĩ một chút, ta cười nói: “Giáo chủ đề bạt tiểu nhân, là phúc tiểu nhân tu hai đời, vui vẻ còn không kịp, nào có gì uất ức?”

“Vậy đã nhiều ngày nay sao ngay cả một cái bóng cũng không thấy?” Giáo chủ thực không vui, “Bổn tọa vốn tưởng rằng ngươi là người chịu khó, làm việc thỏa đáng, không ngờ lập tức liền lộ mặt, cả ngày chỉ biết nhàn hạ!”

Ta trợn to mắt, nhưng không dám biện giải, chỉ có thể kiên trì nhận tội: “Giáo chủ giáo huấn, tiểu nhân biết sai.”

“Hừ, về sau một ngày ba bữa, người tự mình đưa tới!”

“Vâng.”

Vì thế, ta thành đầu bếp ngự dụng của y còn chưa tính, còn đoạt việc làm của tỳ nữ bên người.

May mắn Dương tỳ nữ mới nhận chức ta đây biết rõ thói quen của giáo chủ, không cần bất cứ kẻ nào nhắc nhở, ta có thể làm được thực tốt. Y ngủ không sâu, dường như trời vừa sáng liền tỉnh, sau đó y sẽ ngồi xếp bằng một canh giờ, rồi dậy tắm rửa, chờ y tắm rửa xong, ta phải chuẩn bị xong khăn bố cùng nước ấm, chờ y rửa mặt hoàn tất, ta tất nhiên đã mang cơm canh lên, ngay cả canh cũng nấu tốt.

Ăn cơm xong, y sẽ uống một chén trà Động Đình Bích Loa Xuân, xử lý xong việc vặt trong giáo, triệu kiến vài vị Đường chủ, y liền muốn ngủ trưa. Ta châm chút hương nhựa cây cánh kiến trắng cho y. Y không thích mùi quá nồng, chỉ có thể đốt một chút xiu. Sau đó ta liền đi ra ngoài ngồi ở hành lang, lột một bàn hạnh nhân rồi lăn mặt, chờ y tỉnh lại làm đồ ăn vặt.

Ta thật sự rất quen thuộc y, y không cần lên tiếng, chỉ nhúc nhích lông mày ta liền biết y khát hay là đói bụng, hoặc có lẽ là mấy ngày nay ta hầu hạ y ăn cơm uống trà, giải phiền cho y, tâm thư giãn đương nhiên sẽ béo lên, đến một ngày sau giờ Ngọ, Đông Phương nhìn mật báo thám tử gửi về, ta đột nhiên phát hiện cảm nhận của y mượt mà không ít. ?

Trong viện có một cây mai già đang nở rộ, nam nhân ngồi ở hành lang gấp khúc cúi đầu lật xem mật báo, hơn phân nửa khuôn mặt đều vùi vào trong áo lông cừu, chỉ còn lại cái mũi cao cùng một đôi mắt đen trong veo lộ ra bên ngoài, viên lệ chỉ điểm tại đuôi mắt, nhẹ nhàng hô hấp phát động cổ áo lông xù, làm người ta nhìn mà trong lòng mềm nhũn, có chút ngửa.

Ta quả thực muốn linh hồn xuất khiếu, không biết khi đó nhìn chằm chằm Đông Phương bao lâu, chẳng đến khi y chịu không nổi ánh mắt của ta mà cau gợn tròng mắt liếc ta một cái, đầu ngón tay có hàn quang chớp động, ta giật mình, tóc gáy đều dựng thẳng lên, vội vàng dời mắt.

Y cứ thích lấy kim đâm ta, ta thực uất ức, kiếp trước y không như vậy, thật ngoan.

Nhưng ta có thể cảm nhận được, từ từ, thái độ của y đối với ta thay đổi từng chút. Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng ta biết, bởi vì y rất ít nâng cằm, cao cao tại thượng mà xem ta, lạnh như băng cùng đề phòng trên mặt cũng rút đi không ít.

Có một lần y thay một bộ quần áo màu lam, hoa văn đơn giản, tay áo chặt hẹp thắt lưng bó, ngọc thụ lâm phong giống như một nhánh trúc, lần đầu tiên ta thấy y như vậy, nhất thời nhìn ngốc, lúc đi đường đụng đầu vào cây cột.

Ta ôm đầu đau đến kêu ngoa ngoa, nước mắt đều chảy ra, thấy y có chút vui sướng khi người gặp họa mà nhìn ta, trong mắt chớp động ý cười dịu dàng. Ta ngỡ ngàng mà nhìn y, ngay cả đau cũng quên.

Y nhất định không biết, một khắc kia y giống Đông Phương trong trí nhớ của ta bao nhiêu, làm ta muốn khóc bao nhiêu.

Lần đầu tiên y cười với ta, là lúc ta ở bên cạnh y ngày thứ ba mươi bảy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường:

Tiểu Dương: Tức phụ sao người cứ đâm ta, người đâm ta nữa, ta khóc cho người xem (? __?)

Còn chưa dứt lời, một trận Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Giáo chủ: sao người còn không khóc?

Tiểu Dương:... (? __?)

11. Chương 11: Hẹn Hò

Ngày đó, Đông Phương từ điện Thành Đức trở về, ta liền nhìn ra y không quá vui vẻ.

Vừa vào cửa, y liền đá giày ném áo khoác, nằm nghiêng trên giường trải da sói ấm áp, tùy tiện lật lật lịch ở một bên, không kiên nhẫn quá lâu, ném nó xa xa ra bên ngoài, thuận miệng hỏi: “Tháng ba trời sẽ ấm đi?”

Ta ngồi xổm bên giường, đang nắm kim sắt nhỏ đối than cho lò đồng ủ ấm tay Đông Phương thường dùng, thấy y hai chân đặt trên bàn nhỏ, vẻ mặt hơi có chút phiền muộn.

Ta đang nghĩ có phải bên ngoài xảy ra chuyện gì phiền phức hay không, lại nghĩ, cũng có thể là cả ngày ở trên Hắc Mộc Nhai nên phiền, vội vàng dùng một khối da hồ ly bao lò đồng lại rồi đứng lên, cẩn thận đưa tới bên tay Đông Phương Bất Bại: “Giáo chủ đang buồn? tháng ba còn xa. Nhưng mấy ngày nữa liền tới mồng tám tháng chạp, tiểu nhân nghe nói đêm đó không cấm đi lại ban đêm, hội chùa ở phố tây có thể mở

đến hừng đông, trên sông dương liễu còn múa diễm kịch. Đến lúc đó ăn cháo mồng 8 tháng chạp, tiểu nhân cùng ngài giải sầu được không?”

Đông Phương suy nghĩ không đáp lời, chân sau từng chút từng chút mà gõ cái bàn. Ta thấy, trong lòng có chút không nắm bắt được, y muốn đi hay không muốn đi đây? Ta trộm liếc nhìn xem xét y một cái, lại cảm thấy sắc mặt của y tái nhợt hơn bình thường, môi có chút mỏng, cũng có chút trắng bệch. Điều này làm cho lòng ta lộp bộp một chút.

Ngày trôi qua thật sự là quá thoải mái, ta lại quên sự kiện kia.

Nhìn bộ dáng của y, sợ không được bao lâu sẽ phát tác.

Từ khi Đông Phương bắt đầu tu luyện Quỷ Hoa bảo điển, dường như mỗi một đoạn thời gian, y sẽ gặp công lực phản phệ, toàn thân âm lãnh, tim phát đau, có khi lạnh đến môi tím ngắt, chuyện này ai cũng không biết, Đông Phương trời sinh tính quật cường, y làm sao có thể đồng ý bại lộ nhược điểm trước mắt người khác? Mà y tu luyện đến một tầng cuối cùng, phản phệ cũng càng thêm lợi hại, cuối cùng không chỉ tính tình đại biến, phản phệ cũng càng thường xuyên.

Kiếp trước, ta thường xuyên nhìn thấy y cả đêm ngủ không yên, cuộn mình phát run nhưng vẫn cắn chặt răng không rên một tiếng. Thẳng đến khi y mang ta lên giường, mọi chuyện theo ta, rốt cục ta thuyết phục được y triệu Bình Nhất Chỉ đến phổi được cho y, dạy y biện pháp ức chế, nhưng hàng năm tay chân y vẫn lạnh lẽo như cũ, cả người cũng gầy yếu rất nhanh.

Phản phệ một khi phát tác, Đông Phương sẽ tuyên bố bế quan, thật ra là vì y không thể tùy ý động thủ, tuy rằng sống qua một lần phản phệ vô công của y sẽ cao lên một tầng, nhưng đoạn thời gian kia, mỗi lần y vận công đều sẽ thống khổ giống như thiên đao vạn quả.

Khó trách y sẽ hỏi ta tháng ba trời có ấm lên hay không, phản phệ vào mùa đông luôn quá gian nan.

Ta hít một hơi, bí mật này trọng đại gần bằng bí mật của thân thể y, y sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào có cơ hội nhìn trộm bí mật của mình, trừ phi y nguyện ý vì người đó trả giá tất cả.

Bây giờ nghĩ lại, kiếp trước Đông Phương đối xử với ta thật sự quá mức dung túng. Y bày tất cả nhược điểm của mình ra trước mặt ta, dứt khoát kiên quyết, không cho mình bất cứ đường lui nào.

Ta rũ xuống mắt, trong lòng thực nôn nóng, bởi vì ta không biết rốt cuộc Bình Nhất Chỉ bốc thuốc gì cho y, ngày nay ta người nhỏ, lời nhẹ, Đông Phương sẽ không giống kiếp trước nghe lời ta mà triệu Bình Nhất Chỉ đến, nhìn nhiều năm y đều lựa chọn một người gánh tất cả là biết y cố chấp thế nào.

Lúc này, Đông Phương vẫn luôn không mở miệng đột nhiên hỏi: “Người muốn đi sao?”

Ta mở miệng ngắc đầu, trong lòng còn cân nhắc chuyện công lực của Đông Phương phản phệ, nhất thời không nhớ ra y đang hỏi cái gì.

“Nếu người muốn đi, bổn tọa sẽ gắng gượng mà đi dạo với người.” Đông Phương quay đầu đi chỗ khác, cái ót cứng ngắc cùng lỗ tai đột nhiên biến hồng biểu hiện giáo chủ đại nhân đang giấu đầu hở đuôi.

Ta theo dõi cái ót của y hơn nửa ngày, mới giật mình nhớ tới, cô nương nhà dân chúng bình thường sẽ trộm hẹn tình lang đi hội chùa, len lén bỏ xuống một cái khăn gấm viết ngày giờ ước hẹn, rồi hẹn hò cả một đêm. Đông Phương lớn hơn ta gần mười tuổi, vừa tuấn mỹ vừa nhiều tiền, lúc chưa làm giáo chủ chắc cũng có rất nhiều nữ tử mời y đi dạo hội chùa đi?

Vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói, cảm thấy có lẽ thật lâu rồi y không xuống Hắc Mộc Nhai, không ngờ y sẽ liên tưởng đến một tầng này, cũng không ngờ y suy nghĩ nhiều như vậy, còn đồng ý.

Nhìn y không được tự nhiên mà nghiêng cổ như thế, còn dựng thẳng lỗ tai chờ ta trả lời, ta mím miệng, dùng sức mím miệng vẫn không khống chế được mà nhếch khóe môi lên.

“Ta rất muốn đi, ” ánh mắt ta cong cong. “Đa tạ giáo chủ nể mặt.”

Y nghe thấy ý cười trong giọng nói của ta, có chút tức giận mà cắn cắn môi, ngoài miệng càng không buông tha người: “Hừ, chỉ là xuống núi tham gia giúp vui cũng có thể làm người vui vẻ thành như vậy, chưa thấy qua cảnh đời!”

Ta thực chân chó mà vượt mông ngựa: “Không phải, giáo chủ nguyện ý theo ta đi, ta mới vui vẻ.”

Mới vừa nói xong, ta liền hối hận xanh ruột —— võ mông ngựa lại đánh nhằm chân chó, nghe thế nào cũng giống đang đùa giỡn, thăm thăm, ta sắp bị đâm nữa.

Không ngờ, Đông Phương chỉ hồng hồng lỗ tai rồi nhẹ nhàng mà “Hừ” một tiếng.

Ngày lễ mồng tám tháng chạp đó, trời hạ tuyết nhỏ.

Hôm đó, ta canh giữ ở trước bếp cả ngày, dùng năm loại ngũ cốc, tám loại thực vật, cộng thêm nhân hạt đào, hạnh nhân, hạt thông, hạt dưa, đường trắng, đường đỏ, nho khô, hầm tròn một buổi chiều, hầm đến đậu đỏ đều biến thành bột đậu đỏ. Ta múc cho Đông Phương một chén nhiều đường, bưng vào cho y, còn chính mình ngồi xồm dưới mái hiên ôm bát cháo vừa thổi vừa húp.

Ta chỉ cần hai ba ngụm là uống xong, lại lợi dụng thời gian rảnh về phòng, trên người mang theo một cái hầu bao, bọc một ít mật cùng mút cam thảo, mút mơ, nho khô, hạnh nhân, đậu phộng, thịt heo khô cùng bánh ngọt ngày thường ta làm cho Đông Phương lại.

Đông Phương kén ăn lại yêu sạch sẽ, khẳng định sẽ không ăn đồ ăn vặt ven đường, chúng ta vẫn tự mang đi thì tốt hơn.

Bình thường muốn xuất nhập Hắc Mộc Nhai phải đi qua ba cánh cổng sắt, kiểm tra người ba lượt, còn phải ngồi giờ trúc, nhưng Đông Phương là giáo chủ, y hiển nhiên không muốn ngồi ở giờ trúc để người ta kéo xuống, rất không có uy nghiêm của người đứng đầu một giáo.

Ta và y đứng ở bên cạnh vách đá cao giống như dùng dao chặt thẳng xuống, đang cân nhắc chỗ này có phải có mật đạo xuống núi nào mà ta không biết hay không, nhưng còn chưa cân nhắc ra cái gì thì đã cảm giác thấy một cái tay lạnh lẽo nắm chắc gáy ta. Ta sợ tới mức giật mình một cái, bên tai truyền đến giọng nói của Đông Phương: “Đừng lộn xộn.”

Sau đó y dùng sức, ta tựa như một túi gạo bị y xách lên, tay y chụp lên thất lưng ta.

Cho dù cách áo bông thật dày, ta vẫn có thể cảm nhận được độ ấm trên tay y.

Mặt ta đỏ lên, trong lòng kinh hoàng.

Đông Đông Đông Phương sờ thất lưng của ta, y sờ thất lưng của ta!

Sờ soạng hồi lâu!

Còn sờ!

So với ta kích động mừng như điên, Đông Phương thực bình thản mà nói một câu: “Đợi lát nữa người đừng lộn xộn, ngã xuống chết, bốn tọa không phụ trách.”

Nói xong, ta còn có chút mờ mịt, không đợi ta kịp phản ứng, y càng nhấc ta lên trên.

Nhảy xuống!

Ta: “...”

Ta sợ choáng váng, ta thật không ngờ, y trực tiếp dùng kinh công phi xuống.

Từ độ cao trăm ngàn thước nhảy xuống, cuồng phong tấp vào mặt, bên tai là tiếng vù vù, trái tim vốn rực rạch của ta thiếu chút nữa ngừng đập, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, từ từ nhắm chặt hai mắt, giống một khối thi thể cứng ngắc vẫn không nhúc nhích.

Rơi xuống đất bằng phẳng, hai chân ta mềm như bông, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Đông Phương thản nhiên liếc ta một cái, nói: “Dương đại cô nương.”

Ta: “...”

Đông Phương biến xấu.

Đi đến Tây thị, ta mới hoàn hồn.

Người đi hội làng mua đồ rất nhiều, phổ xá toàn đầu người, tuyết mịn như ở trước mắt, khói lửa đèn hoa thấp thoáng lộ ra thanh lãnh mông lung. Ta và Đông Phương sóng vai đi ở trong biển người chật chội, không thể tránh ma sát bề vai cùng cánh tay của nhau.

Ta cúi đầu, làm bộ học hạ nhân gã sai vặt của các quý công tử khác, giang hai tay xuất ra một khoảng cách bảo hộ chủ nhân nhà mình, thật ra là ta cố ý nhân lúc hành tẩu va va chạm chạm, luôn động vào lưng của y.

Có khi lão đảo, liền giống như dùng sức ôm chầm lấy y từ phía sau một chút.

Từ khi trọng sinh tới nay, ta chưa từng đến gần y như vậy, chớp mũi tràn đầy hương từng quen thuộc, ta liều mạng nhấn nài mới không chôn vào hõm vai y, ngửi thật sâu một hơi.

Đông Phương thực không thích người khác động vào y, bởi vậy vẫn luôn cau mày nhấn nài, nhưng không bảo ta buông tay.

Ta cũng làm bộ như không biết.

Chung quanh huyện Nhạc Bình treo đèn lồng xinh đẹp, trang trí rực rỡ nhiều màu, bất kể là quý phụ tiểu thư che mặt ngồi ở trên kiệu hay là nữ hiệp mang bộ kiếm hành tẩu, trên tay đều mang theo một quả cầu nạm châu ngọc lung linh, vừa nói vừa cười, lúc hành tẩu chảy xuôi quang mang ầm ập.

Ta và Đông Phương một trước một sau kẹp trong dòng người trông thấy đèn đường giăng khắp nơi, lại nghe “Phanh” một tiếng, khói lửa đột nhiên nổ tung trên đỉnh đầu, người chung quanh lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tiểu hài tử phấn điêu ngọc mài cười ở trên vai phụ thân huynh trưởng hân hoan hoa tay múa chân. Đông Phương cũng ngẩng đầu lên nhìn, pháo hoa tuôn rơi đầy trời, như ánh sao lọt vào đáy mắt y.

Chẳng biết tại sao, một khắc kia bốn phía huyền ảo biến mất trong nháy mắt, trong mắt ta chỉ còn lại y mặc hồng y đứng trong tuyết trắng, cùng với pháo hoa đầy trời, đẹp đến khiến người ta hít thở không thông.

Ta lại bắt đầu nhìn mặt của y mà ngăn người, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Ta đã sớm biết, nhìn mặt của y, ta vĩnh viễn không có cách nào khống chế chính mình, kiếp trước ta cực sợ hãi cảm giác không khống chế được này, sợ hãi từ nay về sau mình không có cách nào tự kiềm chế, vì thế ta dỗ y trang điểm đậm, dỗ y bôi tóc làm phụ nhân, dỗ y dặt cổ họng nói chuyện, dỗ y biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, nam không ra nam nữ không ra nữ, dỗ y xa lánh chúng bạn, một mình đau khổ chờ, chờ đến lúc chết.

Ta cho rằng như vậy có thể nhấn tâm, ta đích xác nhấn tâm thật.

Lưng đột nhiên bị người ta va chạm mạnh, ta kinh hoàng không kịp phục hồi lại tinh thần, nhất thời đứng không vững, liền ngã về phía trước.

Một bàn tay lạnh lạnh nhanh chóng đỡ ta.

Ta ngẩng đầu, thẳng tắp đối diện con người sâu thẳm của Đông Phương, hai người đều ngưng động tác.

“Cẩn thận.” Im lặng nửa ngày, Đông Phương nói xong liền muốn buông tay.

Nguồn :

Ta vội vàng trở tay nắm lấy y, chỉ nắm chắc ngón út. Ta dùng sức cúi đầu, giọng nói khống chế không được mà khàn khàn run rẩy: “Ta có thể... Nắm tay người được không?”

Không dám nhìn y, thật lâu thật lâu sau, hình như có một tiếng thở dài bất đắc dĩ truyền vào trong tai, chỉ cảm thấy cánh tay ta đang nắm hơi hơi chuyển một cái, ống tay áo mềm mại rộng lớn liền che hai bàn tay đang giao nhau của chúng ta.

Ta ghen đỏ mắt, cầm thật chặt ngón út tinh tế hơi lạnh của y, cả đường đi đều không dám ngẩng đầu.

Có thể sống lại thật tốt quá, còn có thể nắm tay người.

12. Chương 12: Chuyện Cũ

Trên phố tây, hai hàng liễu vừa cao vừa xum xuê, dây hồng treo đèn dính một chút tuyết, tuyết vừa mới dừng ở trên đèn lồng, bị hun nóng, tan thành nước thấm vào ngọn đèn dầu, nước lênh láng.

Ta mua một cái ô giấy dầu lớn ở ven đường, chọn màu hồng Đông Phương yêu thích nhất, bên trên thêu hình mẫu đơn tinh tế, ta che ô cho y, hai người yên lặng mà chen chúc trong dòng người náo nhiệt, nhìn xiếc trong chốc lát rồi đi dạo đến hơn nửa đêm.

Đông Phương đi bên phải của ta, tay ta còn nắm chặt ngón út của Đông Phương, nó đều bị ta cầm nóng lên. Ta chỉ có thể thực không được tự nhiên gian nan mà dùng tay trái bung dù, Đông Phương nghiêng đầu liếc ta một cái, hơi có chút không còn lời gì để nói, ta mặt dày mày dạn, không buông tay.

Kiếp trước số lần ra ngoài đi dạo với y có thể đếm được trên đầu ngón tay, phần lớn là ta sẽ tự đi ra tầm hoa vãn liễu, đường phố tây này ta đi thiên biến vạn biến, người bên cạnh thay đổi một đám lại một đám, nhưng chưa bao giờ cùng y nắm tay như vậy, chậm rãi đi dạo.

Vừa muốn đi đến đầu cầu dương liễu, trong gió bỗng nhiên thổi tới một mùi rượu nồng đậm, trong lòng ta vừa động, còn chưa tới kịp nói gì, Đông Phương đã ngừng bước chân, khen ngợi một tiếng: “Rượu ngon.”

Y yêu rượu ngon, ta biết.

Ta nhìn lại bên cạnh, trong một ngõ hẻm tối như mực đầy áp người, từ đầu hẻm sắp xếp đến cuối hẻm, nhưng từ quán kia ngay cả cái bảng tên quán cũng không có, biến mất ở bên trong hẻm sâu, trước cửa chỉ có hai cái đèn lồng nhỏ.

“Giáo chủ người ở đây chờ ta một chút, ta đi mua.” Ta nhìn chung quanh, thấy dưới mái hiên nhà giàu nọ có một bệ đá, dẫn Đông Phương tới hàng kia lau sạch bệ đá, lại bày một đám đồ ăn vặt trong hầu bao ra trước mặt y. Đông Phương trừng ta một cái, nhưng nể tình đám đồ ăn kia nên miễn cưỡng kéo vạt áo ngồi xuống.

Ta đi đến mặt sau đội ngũ thật dài, lại quay đầu xem xét Đông Phương nơi ấy. Ta kiên trì để đèn con thỏ cùng ô hồng lại cho y, đèn thỏ nhỏ nhắn ngậy thơ đặt bên tay y, ô khoát lên đầu vai y, y mặt không đổi sắc mà ngồi ở trên bệ đá, hai tay ôm bao giấy dầu hạt dẻ lăn đường từ từ ăn, bên người còn đổi một bao đồ ăn ngon, khiến cho người đi ngang qua sôi nổi ghé mắt.

Ta cúi đầu buồn cười, cuối cùng hiểu được vừa rồi vì cái gì y trừng ta.

Theo tính tình của y, tất nhiên sẽ trực tiếp xông vào khiêng bình rượu ném mấy khối bạc bước đi, nào có nhàn rãi ngoan ngoãn xếp hàng chờ, nhưng vừa rồi ta nhìn thấy, trong đám người mua rượu có không ít người giang hồ, bọn họ tất nhiên cũng có một thân võ nghệ, nhưng lại cam tâm thủ quy tất, sợ là lão bản từ quán kia cũng có mấy chiêu dự phòng.

Tuy nói trên đời này người có thể so với Đông Phương không biết đã sinh ra hay chưa, nhưng làm lớn chuyện, luôn sẽ phá hỏng hưng trí.

Đông Phương không có nhìn những người chăm chú nhìn y đi, y chuyên tâm mà cúi đầu ăn, hai má phình, động lại động, thực nhu thuận. Ta nhìn lại cười, không biết tại sao, trong lòng lại dần dần cô đơn.

Y cách ta chỉ chừng mười bước, trung gian lại cả một biển người, ngọn đèn dầu ố vàng hơi hơi chiếu sáng mặt của y, thanh tú xuất trần, cô độc như thế. Ta không khỏi nhớ tới Đông Phương bị ta cầm tù kia, y cũng thường thường ngồi trên thềm đá như vậy, chờ một tình nhân hư tình giả ý.

Ta tìm con rối thay y tọa trấn điện Thành Đức, quyền to Nhật Nguyệt thần giáo rơi vào trong tay ta. Trong chốc lát đó, ta còn thường đến thăm y, y thấy ta luôn là vui sướng, phục tùng cười nhạt mà kêu: “Liên đệ, người đã đến rồi.”

Ta rất ít rất ít cùng giường với y, ngẫu nhiên một lần cũng chỉ qua loa chấm dứt, ta thích nữ nhân, không có thói quen hoan ái cùng nam nhân, lần đầu tiên uống rượu mới có dũng khí tách hai chân y ra, khi đó ta

mới đến tuổi trưởng thành, vừa lỗ mãng lại không hiểu chuyện, chỉ cho rằng nam nhân và nữ nhân không khác nhau mấy, uống rượu lại càng không biết nặng nhẹ, ta nghe thấy y thống khổ rên rỉ, chỉ hỏi một câu: “Người đau lắm hả?”

Y cố gắng chống đỡ nói, không đau, Liên đệ, ta không đau.

Ngày hôm sau tỉnh lại, sắc mặt y tái nhợt mà nằm ở trong ngực ta, dưới thân là một mảng máu ám sắc khô cạn.

Làm sao lại chảy nhiều máu như vậy, ta có chút dọa, ta chưa thấy qua y yếu ớt như vậy, nhưng y tỉnh lại thấy biểu cảm của ta, có lẽ càng sợ ta ghét bỏ y, vội vàng nói: “Không có gì đáng ngại, vết thương nhỏ mà thôi, mấy ngày nữa... Ngày mai thì tốt rồi!”

Ta không biết làm thế nào cho phải, tìm kim sang được cho y, nhưng cũng không biết dùng hợp hay không. Y chỉ nói không có việc gì, không có việc gì. Ngày đó trôi qua ta rất chột dạ, đã lâu không dám đi tìm y. Sau này lại gặp y, chỉ cảm thấy y gầy rất nhiều, lại không biết y sốt cao ba ngày, vết thương phía sau ước chừng bảy tám ngày mới tốt.

Mà cái gì y cũng không nói, lần thứ hai gặp ta, còn thở ra một hơi.

Mấy ngày y phát sốt, trong lòng còn thấp thỏm bất an mà chờ ta, càng chờ tâm càng lạnh, càng tuyệt vọng, nhưng y không tuyệt vọng ta vô tình, y chỉ sợ ta vì thế mà chán ghét y, cũng sẽ không tới nữa.

Sau đó, y giữ ta lại qua đêm, lúc tắm rửa tự mình đuổi tay ra sau làm chuẩn bị, sau khi làm xong, y cũng tự mình đi tắm rửa, chờ y cả người toàn hơi nước trở về, phần lớn thời gian ta đã ngủ rồi. Ngẫu nhiên thấy ta tỉnh, y sẽ thực quý trọng mỗi một canh giờ, nói với ta chút chuyện không có ý nghĩa gì.

Có một lần, y thực nhỏ giọng hỏi ta, “Liên đệ, người sẽ yêu ta sao?” Bạn đang ?

Ta nửa ngủ nửa tỉnh, có lệ mà ừ một tiếng.

Chỉ một tiếng không ai sẽ cho là thật, nếu đổi lại là mấy tiểu thiếp ta nuôi ở bên ngoài, đã sớm yếu điệu nháo vào lòng ta muốn một lời chắc chắn, hoặc là làm nũng nói không tin, không tin, người hôn ta ta mới tin.

Cái gì y cũng không nói, chỉ rừ mắt xuống, cười nhẹ, thực thỏa mãn.

Sau này ta mới nhớ y hỏi ta như thế nào.

Y không hỏi người yêu ta sao. Y hỏi là người sẽ yêu ta sao. Trong lòng y rõ ràng hơn ai khác, ta không yêu y.

Còn có một lần, y hỏi ta, nếu đến kiếp sau, muốn làm nam nhân hay là nữ nhân.

Y mới mấy tuổi a, đã nghĩ đến kiếp sau, giống như đời này đã không còn gì để lưu luyến nữa.

Ta vẫn chưa trả lời, y liền nói: “Ta muốn làm nữ nhân.”

Ta biết, sau khi y luyện Quỳnh Hoa bảo điển, liền có suy nghĩ này. Ta nghĩ ta biết đáp án, nhưng không biết làm sao, đành hỏi y: “Vì sao?”

Y cúi người dựa vào đầu vai của ta, ta thuận tay ôm lấy đầu vai lỏa lồ gầy gò của y, chợt nghe thấy giọng nói của y bỗng nhiên biến nhẹ: “Không tại sao, chỉ nghĩ, như vậy có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với người thôi...”

Những lời này, ta vẫn luôn không thể quên được.

Đêm đã khuya, tiếng sáo trúc ở bờ bên kia truyền tới, trầm thấp mà hòa tan vào trong gió. Ta mua xong rượu, hơi hơi quay đầu, chuyện cũ quá mức vướng lòng người, ta muốn đi về phía trước, chỉ có thể dẫn nó xuống đáy lòng, nhưng chèn ép thời gian dài, ta giống như càng lún càng sâu.

Chậm rãi đi ra ngõ nhỏ, Đông Phương còn ngồi ở chỗ kia, nam nhân mặc hồng y trương dương, ngọn đèn dầu thần nhiên mà vẽ lên vệt vàng trên lông mày y, cả người nhìn có vẻ vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, cự

nhân ngàn dặm ở bên ngoài. Nhưng y như vậy, lại làm ta thoải mái, ta hy vọng y có thể vĩnh viễn cao ngạo cường đại như thế, mắt không vươn bụi trần, không cần tươi cười vừa chua sót vừa cô đơn như kiếp trước.

Mang theo hai hũ hạnh hoa nhường (rượu quả hạnh), ta đi về phía Đông Phương, có lẽ y nghe thấy tiếng bước chân của ta, ngẩng đầu lên. Ta đang muốn mỉm cười với y lại thấy hoa mắt, một đám người nhanh chóng vây quanh lấy Đông Phương.

Chỉ nghe một người nam nhân đáng khinh cười nói: “Tiểu mỹ nhân, cười một cái cho gia xem nào!”

13. Chương 13: Cứu Mỹ Nhân

Huyện Nhạc Bình phồn thịnh, đừng nói ngày tết, dù là bình thường cũng luôn có vài phú gia đệ tử mặc quần áo lụa là, cưỡi con ngựa trắng chạy như bay trên đường. Bọn họ vênh váo tự đắc híp mắt say lơ đãng, ở trên đường cái đâm trái đâm phải giống như đang ở nơi không người, tiết mục đùa giỡn bên đường như vậy cũng là điều thông thường.

Vây quanh Đông Phương có bảy tám người, tất cả đều mặc áo ngắn của gia đình, nói chuyện chính là nam nhân tai to mắt lớn, một thân lẳng la tơ lụa, trong mùa đông khắc nghiệt còn cầm cây quạt ngà voi lay động a lay động.

“Vị tiểu mỹ nhân này, sao ngồi một mình ở chỗ này? Lạc đường sao?” Mập mập cười gian, gõ gõ quạt vào lòng bàn tay muốn nắm lấy cằm Đông Phương, “Đừng sợ, cùng đại gia ta đi đi, đại gia giúp nàng tìm người nhà, tìm không ra cũng không sao, đi theo đại gia ta, bao nàng nổi tiếng uống lạt —— ”

Thái dương của ta nổi gân xanh, không hề nghĩ ngợi liền tiến lên, một bình rượu đập lên đầu tên heo mập kia.

“Lấy bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!”

Xoạt một chút, mập mập bất ngờ không kịp đề phòng bị đánh ngã lão đảo, đầu nở hoa. Ta mãnh liệt như vậy khiến mấy tên gia đình hộ vệ đều ngỡ ngàng, nhất thời không động đậy, người chung quanh nghe thấy tiếng vang nhìn qua, có vây quanh lại đây xem náo nhiệt, có tránh ra xa xa.

Đông Phương bị ta kéo ra phía sau, vừa rồi thân hình y giật giật, có lẽ muốn ra tay, nhưng bị ta lôi kéo, mày nhíu nhíu, rồi liền ôm lấy đồ ăn vặt lui về phía sau vài bước, thanh thần lột một khối mỡ tảo bọc đường, cắn một miếng.

Ta: “...”

“Ngươi! Ngươi là ai! Dám đánh ta! Ngươi biết ta là ai không!” Mập mập ôm đầu rống giận, một cước đá ngã một tên tôi tớ, “Các ngươi là đồ thùng cơm, còn đứng chết dí ở đó làm gì? Lên cho ta! Đánh chết hắn!”

Lòng ta trầm xuống, mẹ hắn, ông đây có thể để cho ngươi chiếm tiện nghi?

Đám người đồng thời xông tới, ta ngồi xổm xuống, tránh thoát một kích, người cũng chạy trốn nhanh ra ngoài, nhắm ngay tên mập mập đang ô ô kêu đau, trực tiếp đá một cước khiến gã ngã ngửa.

Ta cũng nghiêm túc, không quản phía sau có bao nhiêu người quyền đâm cước đá, ta chỉ nhắm ngay tên mập mập kia, đánh cho gã một trận, trên người trúng bao nhiêu đâm đá cũng không buông tay, càng bị đánh ta xuống tay càng ngoan, ta cười ở trên người gã, khắp cổ gã, dẫm nòi con cháu của gã, hai nắm tay dùng lực tiếp đón mặt gã. Mập mập chết tiệt kêu cha gọi mẹ.

Heo mập chết tiệt, cho mày sờ Đông Phương! Mẹ, ông đây đánh mày thành heo chết thật!

Đừng tưởng rằng ông đây không có võ công thì dễ bắt nạt, trước khi lên Hắc Mộc Nhai, ta lăn lộn trên phố phường, vì sống sót, hãm hại lừa gạt trộm cắp, dùng bất cứ thủ đoạn nào, khi đó còn là một tiểu hài tử, không sợ chết không sợ đau, đoạt một cái bánh bao thịt cũng có thể liều mạng với người ta, luận về đánh nhau tìm chuyện ta chưa bao giờ sợ ai.

Nhưng ta cũng không tốt bao nhiêu, đầu đầy bao, mặt mũi bầm dập, chỉ có thể dùng hết toàn lực đè nặng tên mập mập chết tiệt kia, không đếm được bao nhiêu quyền cước đánh lên lưng ta, ta đang muốn lặn một vòng lấy tên mập mập chết tiệt kia làm lá chắn, khoe mắt liền thoáng nhìn thấy có một gia đình không biết từ chỗ nào nhặt được một cây gậy lớn, giơ cao quá đầu, mắt thấy liền muốn hung hăng đánh tới.

Chết rồi! Ta nhắm chặt mắt lại, nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy gì, mở mắt nhìn lên, những người đó nằm đầy đất, hai mắt hoảng sợ mà trừng lớn, đã chết, trên người nhìn không ra thương, thậm chí một chút thanh âm bọn họ cũng không phát ra.

Có thể vô thanh vô tức lấy mạng người như vậy, trừ giáo chủ đại nhân còn có ai.

Ta liếc Đông Phương một cái, lúc này y vừa ăn xong khối điểm tâm thứ ba, chậm rãi lấy ra khăn lụa lau tay.

“...”

Người nói ta đóng vai anh hùng này làm gì?

Lúc ấy đầu óc không kịp nghĩ, biết rõ y sẽ không có việc gì, vẫn nhịn không được.

Ta thở ra, lúc này mới phát giác đau vô cùng, vừa mới đánh đổ mắt, bây giờ một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể ghé vào trên người tên mập mập đã sớm hôn mê, rũ đầu, vù vù thở dốc.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, Đông Phương ngồi xổm ở trước mặt ta, chuyển ô đến trên đỉnh đầu ta, đầy hứng thú mà thưởng thức bộ dáng chật vật của ta bây giờ. Ta bị y làm cho không còn cách nào khác, bất đắc dĩ mà cười: “Giáo chủ sao không ra tay sớm một chút, tiểu nhân bất tài như vậy, ném mặt mũi giáo chủ, đã vậy còn lãng phí rượu.”

Y dùng tay chống cằm, giọng nói mang theo ý cười: “Dương đại cô nương muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, tại sao bốn tọa có thể không thành toàn.”

Ta đang muốn đứng lên, vừa nghe câu “Dương đại cô nương” này, dưới chân liền trượt, lại ngã trở về.

Y dùng một chút, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Đây là lần đầu tiên ta thấy y cười.

Tuyết mịn rơi đầy phố, đèn lồng sáng như sao, người chung quanh đi quay đi lại, ghé mắt nhìn, nhưng bọn họ không hề lọt vào mắt ta.

Ta ngây ngốc mà quỳ rạp trên mặt đất, cố sức mà mở to đôi mắt sưng tấy, ngửa đầu nhìn y, y cầm ô hồng, ống tay áo bị tuyết tan chảy thấm ướt có chút trong suốt, tóc rũ xuống thái dương cũng bị ướt sũng, y cong cong ánh mắt, khoe môi nhếch lên, thật sự là mỉm cười tỏa nắng.

Thời gian hai thế ngưng tụ ở trong nụ cười kia, ta nhìn y, nhìn y, cũng hì hì cười ngây ngô đứng lên.

Khi đó ta thật sự nghĩ, nếu y có thể cười như vậy với ta cả đời, thật sự là chết cũng cam nguyện.

Sau khi trở về, liền vội vàng đón năm mới, trong nội viện cũng bắt đầu thu xếp, giết gà mổ heo, Tổ Văn nuôi tốt vết thương trên mặt, rốt cục đồng ý xuất hiện, chỉ huy bọn tỷ nữ thay đồ mới. Trong lòng ta nhớ thương Đông Phương sắp sửa gặp phải nỗi khổ phản phệ nên không có bất luận cảm giác vui mừng gì, cả ngày vất hết óc nghĩ làm thế nào giúp y chịu đựng qua.

Về cái ăn ta tận lực làm ôn bổ, còn cố ý hỏi Phương Kỳ, một vài đồ ăn mang tính hàn đều không cho y ăn. Nhưng ăn bổ phải tích lũy theo ngày tháng, mới mấy ngày mà muốn có hiệu quả thì quả là khó khăn, ta đành phải dùng khí lực đến nơi khác.

Cùng ngày, ta nâng một chậu rửa chân thật lớn vào phòng Đông Phương, y thiếu chút đâm chết ta.

Trước kia Bình Nhất Chỉ đã dạy ta, nấu nước sôi rồi bỏ cục đá vào, mỗi ngày lúc rửa chân cho Đông Phương, liền dùng đá đã hun nóng lên ấn huyết vị cho y, ấn nửa canh giờ, thông kinh mạch, phía sau lưng đều bức ra một lớp mồ hôi. Có thể làm Đông Phương xuất mồ hôi là chuyện tốt, y luyện thần công kia rất âm hàn, hàn khí đều tích ở trong thân thể, võ công cao cường tới đâu cũng là thân thể phàm nhân, dần dà đương nhiên gánh không nổi.

Chẳng qua lúc ấy ta không xem trọng, bây giờ nghĩ lại, thử xem cũng tốt, nói không chừng có thể dùng.

Đáng tiếc Đông Phương vô cùng ghét bỏ hành vi của ta, vốn không cho ta động vào chân của y. Ta không khỏi có chút nổi giận. Vốn sau hội chùa đêm đó, y khoan dung với ta không ít, ngẫu nhiên dùng xong cơm cũng không vội vàng đuổi ta về phòng bếp, có một lần còn để ta đứng ở bên cạnh y, giúp y mài mực trải giấy, còn vui đùa gọi ta là “Dương đại cô nương”.

Ta uyển chuyển đề nghị: “Giáo chủ, có thể... Có thể đừng gọi như vậy được không, đổi cái khác...”

Y hưng trí: “Vậy người muốn bốn tọa gọi người như thế nào?”

“Giáo chủ muốn gọi gì cũng được.” Ta cúi đầu, mặt có chút nóng lên, y sẽ gọi Liên đệ sao.

“... Dương muội muội?”

Ta trượt chân.

Y bốn cợt mà cười, ta không biết y có một mặt linh hoạt như vậy. Ta nghĩ thật ra ta không hiểu y như mình đã nghĩ, Đông Phương như vậy ta cũng không am hiểu ứng đối, bởi vì y không là Đông Phương bị tình cảm hèn mọn chà sát đến mất đi tất cả, y không ngoan ngoãn phục tùng, cũng sẽ không cúi đầu mà cười chua xót.

Nhưng ta biết, người ở trước mặt ta cái mới là bộ dáng y vốn có, y vốn phải như vậy, tất cả đều tùy tâm sở dục, hỉ nộ ái ố đều không che dấu.

Mỗi khi đến lúc này, ta chỉ có thể thực bất đắc dĩ mà nhìn y: “Giáo chủ, đừng làm rộn.”

Ta không biết khi đó ta có biểu cảm như thế nào, nhưng y lại nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, chậm rãi đỏ mặt.

Đêm trừ tịch, trong nội viện thực an tĩnh, dường như tất cả mọi người đều đến ngoại viện làm âm i, đốt pháo âm âm, đầy đất đều là mảnh pháo đỏ, ta lại một lần nữa bưng một chậu nước vào phòng Đông Phương, bây giờ dường như ta không cần thông báo với y, bởi vì y nhận được tiếng bước chân của ta, mỗi lần ta đi tới cửa, y liền hỏi: “Dương Liên Đình?”

Đông Phương uống vài chén rượu liền trở lại, làm hại Đồng Bách Hùng còn oán giận một trận. Khi ta đi vào, y đang ngồi ở bên giường, nhìn một cái hà bao đơn giản thô sơ, ta có chút ngại ngùng mà gỡ gỡ đầu, đó là bao mừng tuổi ta thừa dịp y đi điện Thành Đức mà trộm giấu ở dưới gối y, bên trong là tất cả tiền tiêu vật hàng tháng của ta cùng bùa bình an ta mua ở đầu cầu.

Y đưa lưng về phía ta, vẫn luôn nhìn hà bao cầm trong tay.

Ta đặt bồn gỗ một bên, thử thăm dò hỏi: “Giáo chủ, ta rửa chân cho người đi.”

Thật ra ta không hy vọng gì, tuy rằng mỗi ngày ta đều kiên trì bưng một chậu nước tới, nhưng mỗi lần y đều vung chường, trực tiếp văng cả người và bồn nước ra ngoài. Nhưng hôm nay y không làm vậy, ta đánh bạo cởi bỏ giày của y, nâng đôi chân lạnh như băng của y nhẹ nhàng cho vào bồn. Y bị nóng một chút, sau đó trở về xoay người lại.

Không biết có phải là vì uống rượu hay không mà mặt y đỏ rần.

Ta nhếch miệng mỉm cười với y, cúi đầu mát xa chân y. Ta cảm thấy chính mình bị nhìn chằm chằm thật lâu, tầm mắt của y vẫn luôn dừng ở trên người ta, không hề chớp mắt mà nhìn ta.

“Chưa từng có người nào đưa tiền mừng tuổi cho ta.” Giọng y khàn khàn, “Cũng chưa từng có người nào rửa chân cho ta.”

Ta ngẩng đầu, ánh sáng trong phòng thực mờ tối, không thể chiếu sáng lên mặt của y, nhưng nhìn y hơi cuối đầu ngồi ở bên giường khiến mắt ta có chút cay cay.

Ta thấp giọng nói: “Ta sẽ, mỗi ngày ta đều rửa chân cho người, hàng năm đều chuẩn bị tiền mừng tuổi cho người.”

Ngoài cửa sổ có tiếng pháo vang lên, ta không biết y có nghe được không.

Lúc bốn phía yên lặng lần nữa, Đông Phương mở miệng nói rất nhẹ rất nhẹ.

“Dương Liên Đình.”

“Hả?” Ta cúi đầu, đặt chân của y lên đầu gối, dùng vải bông cẩn thận lau khô.

“Ồ lại qua đêm đi.”

Ta thiếu chút nữa ngã chúi đầu vào trong nước rửa chân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đúng rồi, ta muốn giải thích một chút sự khác nhau về tính cách của giáo chủ ở kiếp trước và kiếp này ~> làm cho người đọc cảm thấy như là hai người khác biệt.

Ách, chuyện này phải trách ta, đầu tiên là vì ta viết hồi ức quá nhiều, như vậy khiến sự khác biệt càng rõ ràng, điều này không tốt, về sau ta sẽ sửa. Sau đó là thái độ Dương Liên Đình đối xử với giáo chủ ở hai kiếp khác nhau, kiếp trước hắn tới trễ, giáo chủ đã luyện xong Quỷ Hoa bảo điển, đã thực hý vọng trở thành một nữ nhân, hơn nữa kiếp trước Dương Liên Đình thực ân cần, giáo chủ thích hắn, kết quả hàng này lại hoa tâm, giáo chủ bị thương tâm, y luôn vô vọng chờ a chờ a, đương nhiên tính cách sẽ không sáng sửa vui vẻ.

Kiếp này, giáo chủ và hắn quen biết sớm, tính cách còn chưa đại biến, Dương Liên Đình cũng tương đối thủ bốn phen, nhưng có đôi khi hành động của hắn làm y cảm thấy hàng này đang yêu thầm y, cố ý quyến rũ y, cho nên thái độ của giáo chủ đối hắn càng ngạo kiêu một chút, cũng có vẻ như là hai người. Thật ra đều tại ta, là ta không xử lý tốt, kế tiếp ta sẽ tận lực viết tốt QAQ

14. Chương 14: Thổ Lộ

Nhanh đến canh ba, canh giờ mở cửa đón xuân, tiếng pháo vang lên càng lớn, trên núi dưới chân núi phía sau tiếp phía trước vang lên, ngay cả cửa sổ cũng hơi hơi rung động. Bên ngoài càng náo nhiệt, tiểu hài tử trên Hắc Mộc Nhai đang phóng pháo hoa chơi vui vẻ, trong đó Đồng Bách Hùng và tiểu tôn tử hỗn thể ma vương nhà gã là lớn giọng nhất, không biết đang đùa cái gì, tiếng cười to của một già một trẻ chưa từng dừng, cách xa như vậy còn có thể rơi vào phòng giáo chủ.

So sánh với ngoài kia, trong phòng có vẻ rất an tĩnh.

Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn dầu nhỏ, ánh lửa lắc lư, có một màu hổ phách chảy xuôi. Cửa sổ mở một nửa, gió thổi vào ánh sáng gợn xẹt qua khuôn mặt Đông Phương.

Y cúi đầu, trên mặt nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng đôi mắt tối như mực lại hơi hơi lóe ra.

“Đợi lát nữa người đi đổ nước, trở về phòng người thu dọn hết đồ rồi mang lại đây.” Y nhấp môi một chút, ngữ khí có chút đông cứng khó hiểu, “Về sau người nghỉ ở chỗ bồn tọa, phòng này người cũng quản, chìa khóa... ngày mai bồn tọa để Tố Vân giao cho người, chỉ có một cái, không có bồn tọa phân phó, đừng cho người tiến vào.”

Ta thực giết phong cảnh mà ngồi xổm trước bồn rửa chân, ngây ngốc mà nhìn Đông Phương, trong lòng nổi sóng to gió lớn.

Y... y vừa mới nói gì?

Ồ lại nơi này qua đêm... Về sau đều nghỉ ở nơi này...

Kiếp trước, y cũng nói như vậy. Khi đó ta nghe xong vui sướng vô cùng, vội vàng thu dọn đồ đạc ngủ lại đây, chỉ nghĩ đơn giản là được đề bạt, không nghĩ sâu xem Đông Phương quyết định như thế có ý nghĩa gì.

Sau này mới hiểu được, sau khi y tự cung luôn mãi cảm đa nghi, làm sao có thể tùy tiện gọi một người đến ở chung một phòng?

Lúc ta được cho phép ở trong gian phòng này, cho dù ngủ ở gian ngoài nhưng cũng đã chứng minh một điều là Đông Phương động tâm.

Y động tâm, mới có thể nói: “Ồ lại.”

Ta vốn tưởng rằng kiếp này y sẽ không nói với ta như vậy.

Đại khái là ta vẫn luôn không nói chuyện, vẻ bình tĩnh trên mặt Đông Phương không thể duy trì nữa, y mím chặt miệng, ánh mắt sắc bén: “Sao nào? Dương Liên Đình, bốn tọa cát nhắc người, người không vui lòng?”

Ta lại sửng sốt một chút, càng nói không ra lời.

Không phải không vui lòng, là... không dám. Ta rũ mắt xuống, ta còn nhớ rõ ta nghe theo Nhậm Ngã Hành chỉ thị, mang bọn họ vào điện Thành Đức, chạm mặt Đồng Bách Hùng. Đến nay ta còn nhớ rõ bộ dáng khi đó của gã, hai mắt màu đỏ, chỉ vào ta lớn tiếng tức giận mắng: “Dương Liên Đình người là kẻ tiểu nhân ti bỉ vô sỉ! Ta phi! Đồ lòng lang dạ sói! Giáo chủ đối xử với người như thế nào! Người còn lương tâm hay không? Sao người có thể làm thế! Người có còn là người không!”

“Đông Phương huynh đệ thật sự là bị mù mắt... bị mù mắt...” ánh mắt cuối cùng của gã có điểm bi thương, “Vì người như người...”

Loại người như ta, không cần gã nhiều lời, ta cũng biết ta là loại người nào.

Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, cố làm ra vẻ, bối đức quên chủ, rất sợ chết... loại nào cũng không thể xứng đôi với Đông Phương. Người như y, người tốt như y, ta vốn không theo kịp... Nghĩ vậy, ta không khỏi nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Từ sau khi sống lại ta liều mạng muốn thay đổi, thay đổi vận mệnh chết thảm, cũng thay đổi mình.

Ta muốn tốt lên một chút, có thể xứng đôi với Đông Phương một chút, chẳng sợ chỉ là một chút thôi cũng tốt, như vậy lúc ta bị bêu danh, có lẽ y sẽ không bị người nói là “Mất bị mù” nữa, ngay cả tình cảm toàn tâm toàn ý cũng bị phủ định.

Nhưng ta không biết bây giờ ta có đủ tư cách hay không.

Ta đã từng phản bội y, lợi dụng y, cầm tù y, hại chết y... Còn có tư cách đứng ở bên cạnh y sao?

Ta không biết mình trầm mặc bao lâu, thẳng đến khi phát hiện ra tiếng hít thở áp lực của Đông Phương.

“Dương Liên Đình, ” giọng nói của y lạnh tới cực điểm, “Năm mới người muốn làm bốn tọa không thoải mái sao? Cho người dọn lại đây là muốn mạng của người sao? Không muốn thì thôi, hà tất bày ra bản mặt đó!”

Ta kinh ngạc mà ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt của y khó coi đến cực điểm, hai tay chống bên thân mình, bàn tay đặt ở mép giường, bởi vì dùng sức quá mức, ngay cả khớp xương của hiện ra.

“Giáo chủ, ta không...” Ta chân tay luống cuống mà nhìn y.

“Không cái gì? Thôi, coi như đêm nay bốn tọa chưa từng nói gì, chuyện này không cần nhắc lại!” Đông Phương nhắm mắt, ngữ khí của y khôi phục bình thường, “... Người trở về đi.”

Ta trầm mặc một chút, bưng bồn gỗ lên.

Lúc sắp đi ra khỏi cửa phòng, ta bỗng nhiên ý thức được điều gì, quay người lại một chút.

Đông Phương thể mà đứng ngay phía sau ta, chỉ cách một bước, y chỉ khoác một thân nội y mỏng manh, hai chân không mang giày dẫm trên mặt đất, cả người đứng thẳng tắp. Có lẽ y không ngờ ta sẽ đột nhiên xoay người, cả người lui về phía sau một bước, mặt còn lạnh lùng như băng, nhưng ta lại cảm thấy vành mắt của y có chút hồng, bộ dáng thực uất ức.

Ta hít sâu một hơi, tiến lên một bước ôm lấy y, cả người y cứng lại rồi.

“Không phải người muốn ta trở về thu dọn đồ đạc sao? Ta muốn đi.”

Y đứng thẳng tắp như một gốc cây bạch dương, vẫn không nhúc nhích.

“Ta không phải không vui lòng, ta không ngờ người sẽ nói với ta như vậy, có chút không thể tin được thôi.” Ta giồng kiếp trước nhẹ nhàng vỗ về lưng y, thấy thân thể căng cứng của y hơi hơi mềm ra, ta vươn tay vén một nhúm tóc rũ trước mặt của y ra sau tai, “Mặt đất lạnh, người đừng đứng, về giường ngồi đi.”

Y nhìn ngón tay vén tóc y của ta, ngạc nhiên mở to mắt, sau đó lại vội vàng nghiêm mặt, đẩy ta ra, nghiêm túc nói: “Dương Liên Đình, bổn tọa chỉ muốn người ở bên người hầu hạ thuận tiện một chút thôi, người đừng nghĩ nhiều.”

Ta: “...”

So sánh với ta không còn lời gì để nói thì tâm tình của giáo chủ đại nhân có lẽ rất tốt, thất vọng cùng phần nộ vừa rồi bay sạch, hứng khởi mà khoát tay: “Người nhanh đi thu dọn đi, cho người thời gian một nén nhang, nhanh đi nhanh đi, bổn tọa chờ người trở về gác đêm.”

Ta không có gì để thu dọn, thứ đáng giá cũng chỉ có y phục Đông Phương thưởng cho ta cùng bình dược kia, bình dược đó ta còn không nỡ mở ra, cho nên chỉ cần nửa nén hương sẽ trở lại. À đúng, mấy tháng này ta còn tích góp một cái hộp nhỏ từng tí một, khi ta ôm đồ vật trở về, gian ngoài đã trải xong thảm nhung dệt hoa cùng chân đã được huân ẩm. Ta sờ sờ, trong lòng ấm áp, rũ mắt xuống cười.

Tự giác sắp xếp đồ vật vào cái tủ đứng ở gian ngoài, ta liếc nhìn bình phong phía sau một cái, thừa dịp Đông Phương không chú ý, trộm nhét hộp nhỏ vào dưới giường trúc gian ngoài.

Đồ ở trong hộp không thể để Đông Phương nhìn thấy.

“Dương Liên Đình, người đang giấu cái gì?”

Ta thiếu chút nữa đập đầu vào giường.

“Không... Không có gì...” Ta vội vàng xoay người ngăn trở.

Đông Phương nheo mắt, sau đó ta chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, cái hộp nhỏ đã ở trên tay Đông Phương.

“Giáo chủ!” Ta sợ tới mức lông cả người đều xù lên, cuống quýt phác đi lên đoạt, Đông Phương lắc mình một cái tránh ta, nhanh chóng dùng ngón tay bắn ra, khóa đầu hộp gỗ rung mở, đồ vật bên trong hihi haha rơi đầy đất.

Đông Phương cúi đầu nhìn, ngẩn người, lại vạn phần kinh ngạc mà xem ta: “Dương Liên Đình, người...”

Ta cực kỳ bi thương mà bưng kín mặt.

Đồ vật rơi loạn dưới đất không có chương pháp gì, hơn nữa đều là vài thứ không đáng giá tiền, có khăn tay đã lau qua, chén trà thiếu một góc, còn có giấy dầu gói điểm tâm, đào ăn dư, còn có mấy mẫu giấy nhiều nếp nhăn...

Không biết qua bao lâu, Đông Phương bỗng nhiên “A” thật dài một tiếng, mặt ta đỏ lên, ôm đầu ngồi xồm xuống, hận không thể đào cái hố vùi mình vào buồn chết cho rồi.

Đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười, chỉ nghe Đông Phương ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Dương Liên Đình, khăn tay này sao giống cái bổn tọa ném xuống vậy? Còn có chén trà này, cũng là thứ bổn tọa đã dùng qua đúng không? Sao đều ở đây?”

“...” Ta thật muốn nói ta không biết.

Đông Phương cũng ngồi xồm xuống, nghiêng đầu thưởng thức biểu cảm của ta.

“Dương Liên Đình, người đồ mặt.”

“...”

Ta khó khăn trốn tránh tầm mắt của y, ánh mắt nhìn bầu trời nhìn trái nhìn phải, chỉ không nhìn y. Lúc này, ta đột nhiên phát hiện trong bóng đêm nồng đậm ngoài cửa sổ có lẽ có cái gì đó xoẹt qua một chút.

Không phải là... Đồng tử của ta co rụt lại, mãnh liệt đẩy ngã Đông Phương.

“Vèo ——” một tiếng, một mũi tên phá không mà đến, xoẹt qua má của ta, đâm thật sâu vào mặt đất trước mặt, lông vũ ở phần đuôi còn hơi rung động.

15. Chương 15: Bôi Thuốc

Dường như là trong nháy mắt bị ta áp đảo, Đông Phương cũng biến sắc, khẩn cấp vung tay áo lên, ngưng tụ nội lực hùng hậu bắn nhanh ngân châm, một tay đánh bay mũi tên, không thì không chỉ đơn giản là trầy da như vậy.

Ta lau mặt một cái, máu dính đầy tay, vội kéo Đông Phương lên: “Giáo chủ, người không sao chứ?”

Sắc mặt Đông Phương âm trầm mà lắc đầu, ngưng thần nghe động tĩnh ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Mười hai thị vệ Dạ Kiêu ở chỗ nào!”

Một cái chớp mắt, ngoài cửa liền quỳ vài vị mặc trang phục đen: “Thuộc hạ thất trách!”

“Thích khách có một người, hắc y, thân cao ngũ thước thất tấc, dùng khinh công phái Tung Sơn, chạy trốn phía đông nam, bắt sống cho bốn tọa!” Đông Phương hiển nhiên giận dữ, khi nói chuyện tay áo không có gió nhưng cứ tung bay, một thân chân khí mãnh liệt phóng ra, “Lưu lại hai người truyền lệnh, thông tri Phong Lô đường Đường chủ Đồng Bách Hùng, lập tức phong bế Hắc Mộc Nhai, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào, kẻ trái lệnh, giết không tha!”

“Vâng!” Hắc y nhân cùng kêu lên.

Vừa dứt lời, vài cơn gió mạnh xẹt qua, ngoài phòng đã không có một bóng người.

“Thật to gan! Nếu để cho bốn tọa tra ra là ai...” Đông Phương phẫn hận mà rút ra mũi tên, hung hăng bẻ thành hai đoạn, từ khi y đi lên vị trí giáo chủ, xây dựng ảnh hưởng rất nặng, chưa từng bị một như vậy lần nào, đương nhiên tức giận không nhẹ.

“Giáo chủ người giận, ” ta vươn tay vượt lưng y từ cao xuống thấp thuận thuận khí, khuyên nhủ, “Địa hình Hắc Mộc Nhai phức tạp, hộ vệ sâm nghiêm, năm đó Ngũ Nhạc kiếm phái tập kết nhiều người mưu toan vây công Nhật Nguyệt thần giáo cũng không thể như nguyện, huống chi hôm nay mới một người, hẳn có thể nhẹ nhàng trà trộn vào, không có nội tắc tiếp ứng, sợ là khó có thể được việc...”

Đông Phương cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, có lẽ nghĩ tới điều gì, đang muốn đứng dậy đi xử lý, sau đó y quay đầu nhìn ta, mãnh liệt ngừng bước chân: “Dương Liên Đình, người bị thương ?”

“Không có việc gì, một vết thương nhỏ, giáo chủ vẫn nên mau chóng...”

“Vết thương nhỏ?” Y đột nhiên nổi giận, “Lại đây cho bốn tọa!”

Ta và y cao gần như nhau, khung xương lại khỏe mạnh hơn y không chỉ một lần, nhưng bị y nắm cổ tay kéo đến nghiêng ngã lão đảo phản kháng không được, bị y ấn đầu vai ngồi ở bên cạnh giường.

“Giáo chủ, để ta tự mình làm đi, ” ta thấy y lấy đến một đồng thuốc trị thương, mỗi cái đều là thiên kim khó cầu, không khỏi có chút kinh hách, vội hỏi, “Thật không có gì quan trọng, da thịt bị thương một chút, tùy tiện bôi chút dược cầm máu là đủ rồi, đừng lãng phí...”

“Người ngồi yên cho bốn tọa!”

Ta uốn chuyển chỉ ra: “Giáo chủ, ta bị thương ở mặt...” Tay không phé.

“Dương Liên Đình, không cần chọc bốn tọa nổi giận.” Y cảnh cáo.

Ta không dám nói, uốn ngực ngẩng đầu ngồi đoan chính, hai tay vô cùng quy củ mà đặt ở trên đầu gối.

Đông Phương lấy chút nước trà ấm trong phòng, dùng khăn tay mềm nhẹ dính một ít nước, từng chút từng chút lau đi vết máu trên mặt ta, lộ ra miệng vết thương dữ tợn dài từ đuôi lông mày đến bên tai, ta cũng không ngờ sẽ cắt dài như vậy, trách không được chảy nhiều máu như thế.

Ta còn tại cảm khái thì chợt nghe thấy giọng Đông Phương nổi giận đùng đùng: “Dương Liên Đình, người cho là người là ai? Vô công cái thế hay là đệ nhất thiên hạ? Bồn tọa cần người xen vào việc của người khác sao? Chỉ dựa vào công phu tam chân miêu của người phá một kiếm cũng không được, có thể bảo trụ chính mình đã không tồi! Người đóng anh hùng cái gì?”

Ta nghe khẩu khí lãnh lệ của y liền có chút bối ngỡ, không khỏi rụt cổ, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không nghĩ nhiều, thân mình tự hành động, ta lại ngăn không được...”

“Người!”

Ta nhanh chóng trốn sang bên cạnh, vội la lên: “Giáo chủ! Ta, ta tốt xấu gì cũng xem như có công hộ giá! Người không thể đâm ta!”

Y bị ta tức cười: “Người có công hộ giá? Thôi thiếp vàng lên mặt đi, lại đây bôi thuốc!”

Ta do dự một chút, không động đây.

“Đi, bồn tọa không động thủ với người, lại đây đi, trì hoãn nữa thì miệng vết thương sẽ sinh mủ.”

Ta giờ mới cúi đầu cạo đi qua: “Chính mình có thể bôi.”

Đông Phương không để ý ta, nâng cằm ta lên, nói: “Nâng đầu lên.”

Ta chỉ có thể ngưỡng cổ. Ngón tay hơi có vết chai sứt qua hai má của ta, miệng vết thương đau rát, ta nhìn Đông Phương rũ xuống mi mắt, khẽ nhủ mày rịt thuốc cho ta, tâm lại giống như có mèo cào, lúc lên lúc xuống.

“Giáo, giáo chủ.” Ta nhin không được gọi y.

“Làm sao vậy? Đau lắm hả?”

Ta vừa định lắc đầu, nhưng trong lòng không biết nghĩ như thế nào, liền đổi thành gật đầu: “Có một chút.”

“Người nhin một chút.” Y nói xong, tay càng nhẹ càng cẩn thận hơn, thậm chí ngay cả giọng nói cũng mềm nhẹ giống như lông chim, “Còn đau không?”

“Không, không đau.” Ta bỗng nhiên có chút bối rối, không dám nhìn y, nhưng tầm mắt vừa dời xuống, liền thấy được vật áo do vừa rồi hỗn loạn mà kéo ra hơn phân nửa, y đang đứng bôi thuốc cho ta, hơi hơi cong thắt lưng, tấm y đơn bạc để lộ ra lồng ngực rắn chắc, tính cả hai điểm trước ngực cũng đều có thể nhìn thấy.

Ta đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Đông Phương lại lấy một ít thuốc mỡ lạnh lẽo, ngón tay ấn lên đuôi lông mày của ta, thân mình cũng bất giác đến gần hơn một chút. Ta ngửi thấy hương từng dùng để huân quần áo của y, hương vị kia đối với ta mà nói không thua gì xuân được, trong lòng ta âm thầm kêu khổ, bởi vì thân thể của ta đã có chút kiềm chế không được mà phát run.

Đông Phương có lẽ cảm giác được dị trạng của ta, y lo lắng hỏi: “Vô cùng đau đấy?”

Ta nào dám nói thật, chợt dạ mà cúi thấp đầu hơn.

“Người nhin một chút, cũng sắp xong, ” y nhẹ nhàng thổi thổi vết thương của ta, “Không cần thận bôi thuốc, về sau sẽ có sẹo.”

Sau đó, y vừa bôi thuốc vừa nhẹ nhàng thổi khí như đang dỗ dành hài tử, từ khi ta trọng sinh tới nay đây là lần đầu tiên được đối xử dịu dàng như vậy, trong lòng thỏa mái, nhưng lại bị tra tấn. Hơi thở ấm áp của Đông Phương lần lượt phủ lên khóe mắt, hai má, bên tai, cảm giác ngứa ngáy lan tràn toàn thân. Ngay cả ngón chân của ta cũng muốn dùng sức cuộn lên, không khỏi hít sâu một hơi.

Hơi thở của y quanh quẩn bốn phía bên ta, y đứng ta ngồi, thân mình lại áp đến quá gần, lồng ngực bán trần trụi dường như muốn dán lên mặt ta, giống như chỉ cần ta thoáng ngã về phía trước một chút, hai bờ môi có thể dán đi lên, hôn lên da thịt mịn màng rắn chắc của y, nếu mà... Nếu mà vô ý xoay đầu, thậm chí có thể ngậm lấy điểm nổi lên như ẩn như hiện dưới tấm y kia...

Ta cảm thấy nếu tiếp tục thì mình sẽ bị thiêu cháy mất, hơn nữa tà hỏa lại từ hạ thân khuếch tán tứ chi đến toàn thân, ta chỉ có thể liều mạng liều mạng áp lực, rốt cục lúc ta sắp hỏng mất, Đông Phương cũng bơi được xong.

“Ta coi miệng vết thương không sâu, không cần băng bó, bí khí quá thì không tốt.” Đông Phương bơi một lớp thuốc dày lên mặt ta giống như đang trét tường, chắc phải dùng hết ba cái lọ, mặc dù như vậy cũng vẫn chưa yên tâm, lại hỏi, “Còn đau không?”

Ta vội vàng lắc đầu, theo bản năng dịch ra sau một chút.

Cứ dán ngực như vậy nữa thì thật xảy ra tai nạn chết người.

Đông Phương hơi hơi nheo mắt: “Người trốn cái gì?”

Y vừa hỏi, ta liền chột dạ cực kỳ: “Không... Không có gì...”

“Không có gì?” Y thế mà lại tiến lên một bước, bắt lấy cổ tay ta, “Nói!”

Trong lòng ta không ngừng kêu khổ, đành phải há mồm hồ kêu: “Giáo, giáo chủ quan tâm tiểu nhân như vậy, trong lòng tiểu nhân bất an...”

Ai biết những lời này lại như dấm phải đuôi của y, giáo chủ đại nhân liền xù lông, cường ngạnh nói: “Ai quan tâm ngươi? Bồn tọa chỉ là... chỉ là sợ ngươi ném mặt mũi của bồn tọa!”

Ta vừa lui về phía sau vừa cười gượng: “Vâng vâng vâng, giáo chủ nói phải...”

Đông Phương thấy ta vẫn luôn trốn, sắc mặt tối sầm: “Người rất sợ ta?”

“Không, không có...”

“Vậy người trốn cái gì!” Đông Phương nổi giận, đi nhanh lên phía trước, “Không cho trốn!”

Lần này y tới đột nhiên, ta vốn đã thối lui đến góc giường, y ép sát từng bước như vậy, ta lại không thể lui, đầu đụng vào ngực của y, hình ảnh mới thiết tưởng vừa rồi thế mà thành thực hiện.

Môi vừa khéo chạm vào nơi có chút không thể nói trước ngực Đông Phương, ta sững sốt một chút, lập tức cảm thấy đầu óc nổ “Oanh” một tiếng, cả người đều bị thiêu cháy.

Đông Phương cũng cương cứng ở nơi ấy, nhất thời không hề động.

Sau đó... Ta cương.

Sau một trận yên tĩnh, ta nghe thấy tiếng giáo chủ đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dương! Liên! Đình!”

16. Chương 16: Khúc Dương

Trời càng về khuya càng tối, trên Hắc Mộc Nhai vẫn đèn đuốc sáng trưng, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Đông Phương đã đi ra ngoài một hồi lâu, y ở trên điện Thành Đức triệu tập các vị trưởng lão thương nghị việc ám sát đêm nay, ta thì bụng nửa bên mặt bị đánh sưng, nhìn ngọn đèn yên lặng xuất thần.

Đối với lần ám sát này, ta vẫn có một chút ấn tượng, kiếp trước cũng từng xảy ra chuyện như vậy. Lúc ấy Hắc Mộc Nhai giới nghiêm vài tháng, thị vệ tuần tra cũng nhiều gấp vài lần ngày thường, ta nhớ rõ khi đó mỗi đêm đều phải làm bạn với tiếng bước chân tuần tra mà đi vào giấc ngủ. Nhưng cuối cùng cũng không

thể tìm ra người sai sử đứng phía sau màn, thích khách kia không muốn sống trở về, hắc đầu độc được trong rằng nanh, lúc bị một trong mười hai thị vệ Dạ Kiều bắt được liền tự sát.

Từ ngày trọng sinh đầu tiên ta luôn lẳng lặng chờ đợi lần ám sát này xảy ra, may mắn hết thấy đều tái diễn như trong trí nhớ.

Ta rũ mi mắt xuống, nhặt lên cây kéo đồng trên bàn, chỉnh đặng. Ngọn đèn theo động tác của ta mà cháy sáng lên, ta nhìn cái bóng của mình phóng đại ở trên tường, nhẹ nhàng mỉm cười, bóng dáng cũng vờn vẹo theo nụ cười.

Chờ Đông Phương trở về đã là sáng ngày thứ hai, cảm giác trên lưng ảm áp, ta xoa mắt tỉnh lại, than thở: “Giáo chủ?”

Cái tay khoác thêm áo cho ta của Đông Phương cứng đờ, vội vàng rút lại, thấy ta còn buồn ngủ mà quay đầu lại nhìn y, y che dấu đem nắm tay để trên môi ho nhẹ một tiếng: “Sao ngủ ở đây?”

Ta đây mới phát hiện, tối hôm qua ta gục xuống bàn ngủ mất.

Tâm tư âm u mưu hoa cả một đêm làm sao có thể để y biết, không muốn giải thích nhiều hơn, liền xoay xoay cái cổ đau nhức, biết rõ còn hỏi: “Ngày hôm qua... bắt được thích khách sao?”

Sắc mặt Đông Phương trầm xuống: “Người nọ là một tử sĩ, tự sát.”

Ta nghĩ tới lời tối hôm qua y nói, cẩn thận hỏi: “Có liên quan đến phái Tung Sơn?”

“Dùng công phu của phái Tung Sơn, nhưng cũng có thể là tận lực bắt chước, vu oan giá họa.”

Ta gật gật đầu, tâm địa của những danh môn chính đạo đó quá mực nát rồi.

“Việc như thế, người này có thể lên vào Hắc Mộc Nhai, tất nhiên có người tiếp ứng.” Ta cúi đầu cầm cái gấp than nhỏ, duỗi tay đảo than đá ở trong đèn nấu nước trà, nhẹ giọng nói, “Giáo chủ nhất định không thể khinh thường, người có thể làm được chuyện này tất phải là người có quyền cao chức trọng, dù sao ở trong thánh giáo, người có thể xuất nhập Hắc Mộc Nhai không cần soát người có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Đầu chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Nhật Nguyệt thần giáo từ cao xuống thấp, có thể tùy ý xuất nhập Hắc Mộc Nhai chỉ có ba người, trừ giáo chủ Đông Phương Bất Bại, chỉ còn lại Hướng hữu sử Hướng Vấn Thiên cùng Thánh cô Nhậm Doanh Doanh.

Đông Phương im lặng, như có điều suy nghĩ.

Ta dùng khăn bắt lấy ấm trà đang sôi xuống, lấy ra bình trà ngọc, pha một bình trà. Hơi nước thần nhiên bay lên, ta lặng lẽ dùng khóe mắt đánh giá khuôn mặt lâm vào trầm tư của Đông Phương, hơi hơi nhếch khóe miệng.

Mầm mống hoài nghi, luôn phải gieo xuống trước tiên.

Đi vào phòng bếp bưng điểm tâm tới, Đông Phương đã ngồi ở trước bàn nhìn mật báo bên ngoài mang về, chân mày hơi nhíu lại. Ta bày bát đĩa đồ ăn ra, xoa xoa tay: “Giáo chủ, dùng cơm trước đi.”

Đông Phương đặt đồ vật xuống đi tới, nhưng biểu cảm vẫn là mây đen dày đặc, tùy ý động mấy đĩa liền cho người đi tìm Đồng Bách Hùng lại đây nghị sự, y súc miệng, dùng khăn lụa xoa xoa tay, còn dặn dò ta một câu: “Mấy ngày này người đường đi ra ngoài, mấy việc đó người cũng không cần làm, chỉ cần ở trong phòng dưỡng thương là được.”

Ta sờ sờ mặt mình, bên phải một con mắt xanh tím, bên trái là một vết sẹo dài, bộ dạng này thật không nên đi ra ngoài làm mất mặt xấu hổ. Liền bắt đắc dĩ mà đáp ứng: “Vâng.”

Vừa nghĩ tới con mắt bên phải vì sao lại bầm tím, ta không khỏi xấu hổ, trộm nhìn Đông Phương.

Ngày hôm qua giáo chủ đại nhân tốt bụng bôi thuốc cho ta, ta thể mà lại sinh ra dục vọng với y, như vậy thật xấu. Ta vừa nghe thấy y nghiêng rằng liền biết xong đời, lúc ấy cũng không biết có phải nào đã bị hủy rồi hay không, nghĩ thầm rằng dù sao cũng chết, không bằng chiếm thêm một ít tiện nghi.

Nghĩ như vậy, vẻ mặt của ta liền bị trắng hý sinh mà cắn Đông Phương một cái.

Ừ, không sai, chính là cắn trúng nơi nhô ra trước ngực, cắn xong, ta lại sợ ta hạ miệng rất nặng, cắn đau Đông Phương, còn vội vàng vươn đầu lưỡi ra liếm hai cái.

Sau đó ta liền phát giác, điểm đỏ kia chậm rãi cứng, còn đứng thẳng lên.

Ta liền sôi máu, bụng dưới càng lửa nóng, nhưng ta chưa kịp làm gì đã bị một bàn tay nhéo lấy áo kéo lên, cùng với tiếng gió phàn phật, giống một cái cầu thêu bay ra khỏi phòng giáo chủ, nhưng bởi vì ngày thường ta cũng thuộc dạng người cao mã đại, cửa không đủ cao, liền nghênh diện đánh lên khung cửa.

Sau đó hai mắt liền tối sầm.

Chờ tỉnh lại, Đông Phương đã đi rồi, ta liền rầm rì đứng lên, nhìn ngọn đèn phát ngốc một đêm.

Nghĩ đến đây, ta vừa thu dọn bát đĩa vừa nhìn lên y. Đông Phương dùng tay chống cằm, tư thái tùy ý biếng nhác mà lật xem một phong mật báo, nhưng trên mặt vẫn ủ dột.

Nhưng thái độ của y đối với ta lại giống như chuyện gì cũng không xảy ra.

Ta không biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, nhưng y không truy cứu nữa, ta cũng vui vẻ làm bộ như không có việc gì.

Thở ra một hơi, ta giống như thường ngày kéo một cái ghế, ngồi bên chân y, cầm một cái đĩa, dùng cái kim nhỏ răng rắc rắc rắc kẹp hạch đào cho y. Chờ ta kẹp đầy một đĩa, liền đặt ở trên thượng.

Đồng Bách Hùng còn chưa tới, ánh mắt của Đông Phương chỉ đặt ở trên mật báo, ngẫu nhiên vươn tay lấy một viên bỏ vào miệng.

Vừa ăn hai cái, y bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, biểu cảm có chút cổ quái. Ngoài cửa không có một bóng người, y lại giương giọng nói: “Tam Nương, chân của người đứng không mỗi sao? Nếu đến, vì sao không tiến vào?”

“Nhĩ lực của giáo chủ thật tốt.” Ngoài cửa truyền đến tiếng nữ tử dịu dàng nói, nghe sơ qua phảng phất như chỉ cách ngoài bước, một chữ cuối cùng vừa ra, rèm cửa rủ xuống đã bị một cánh tay mảnh khảnh kéo lên.

Ánh nắng chói lọi ngoài phòng tiến vào, chiếu ra một bóng dáng yếu điệu, y phục không quá cầu kỳ, Tang Tam Nương đi đến trước mặt Đông Phương kính cẩn thi lễ, đợi Đông Phương hơi hơi gật đầu, nàng mới cẩn thận ngồi xuống.

Sau khi Tang Tam Nương ngồi xuống, cầm lấy ấm trà còn tràn đầy trên bàn, quơ quơ, ngoắc ta nói: “Đi pha một ấm trà ngon đến đây.” Cái gì ta cũng chưa nói, thực mau trở lại, nàng lại nói: “Người đi xuống trước đi, nơi này không cần người hầu hạ.”

Ta nhìn Tang Tam Nương thật kỹ, kiếp trước còn không biết như thế nào, hiện giờ nhìn nàng ở trước mặt Đông Phương như người một nhà, thật không hổ là trưởng lão có công cùng Đồng Bách Hùng ủng hộ Đông Phương đoạt vị năm đó, tự chủ trương như thế, Đông Phương cũng không nói gì. Xem ra hôm nay nàng có chuyện không muốn bị kẻ hạ nhân ta đây nghe thấy, cố ý đuổi ta đi.

Nhưng ta không là tôi tớ của nàng, không cần nghe lời của nàng. Vì thế ta chỉ thi lễ với nàng lại không động, quay đầu nhìn Đông Phương, Đông Phương liếc ta một cái, nói: “Không tất, Dương Liên Đình người tiếp tục lột hạch đào đi.”

Tang Tam Nương có chút kinh ngạc nhíu nhíu lông mày, ánh mắt xem ta có chút trầm.

Ta làm bộ như không phát hiện, nhắc ấm trà rót một ly cho Đông Phương, y nhận lấy không lập tức uống, mà là nhẹ nhàng quơ chén trà, nói với Tang Tam Nương: “Hôm nay không phải là lúc người nên tới đi?”

Tang Tam Nương không trả lời, mà còn đột nhiên đứng lên, sau đó nàng lui về sau một bước, cúi đầu khom người với Đông Phương, trình trọng nói: “Lần này thuộc hạ tới mời giáo chủ cứu Khúc trưởng lão một mạng.”

“Khúc Dương nhắc nhở người tới?” Đông Phương không chút để ý hỏi han.

“Không phải.” Tang Tam Nương đáp, lại cúi đầu với Đông Phương, “Là Tam Nương tự mình muốn tới, Khúc trưởng lão mặc dù tương giao với Lưu Chính Phong (Lưu Chính Phong là người của võ lâm chính phái), nhưng Khúc trưởng lão vẫn luôn trung tâm với thần giáo cùng giáo chủ, hiện giờ Lưu Chính Phong muốn rửa tay chậu vàng, nhưng thuộc hạ chiếm được tin của Khúc trưởng lão, nghe nói Tả Lãnh Thiện phái Tung Sơn sớm dự mưu, muốn đuổi tận giết tuyệt Lưu phủ!”

“Hửm?” Đông Phương mỉm cười, “Khéo như thế.”

Ta ở phía sau âm thầm gạt đầu, không phải là khéo sao, ngày hôm qua chúng ta này còn bắt thích khách của Tung Sơn.

Tang Tam Nương thấy giáo chủ không có ý giúp, sốt ruột: “Giáo chủ, Khúc trưởng lão sợ là một người khó địch lại bọn họ...”

Đông Phương cúi đầu tinh tế nhấp một hơi trà, không trả lời.

Tang Tam Nương không khỏi khom lưng hành lễ với Đông Phương lần thứ ba: “Thuộc hạ khẩn cầu...”

“Bổn tọa chưa nói thấy chết mà không cứu, người cần gì phải không ngừng khẩn cầu?” Tang Tam Nương nghe vậy vui sướng mà ngẩng đầu lên, Đông Phương mới thản nhiên nói, “Khúc Dương cũng là người của thánh giáo, hẳn gặp nạn, bổn tọa sẽ không bàng quan đứng nhìn, nhưng Lưu Chính Phong chết hay sống, không phải chuyện của thần giáo chúng ta, trong lòng người phải có chừng mực.”

Tang Tam Nương quan hệ với Khúc Dương rất tốt, nghe vậy mừng rỡ: “Đa tạ giáo chủ!”

Ta cúi đầu bóc một viên hạch đào, nhưng trong lòng cảm thấy Đông Phương căn bản không phải muốn đi giúp Khúc Dương, y càng muốn tự mình đi một chuyến, biết rõ Tả Lãnh Thiện cùng Ngũ Nhạc kiếm phái đang dự mưu những thứ gì.

Quả nhiên, Đông Phương trầm ngâm trong chốc lát, vươn ngón trỏ tay trái, lúc có lúc không gõ mặt bàn, nói sang chuyện khác: “Lần trước ta cho người đi điều tra chuyện phái Tung Sơn, người hỏi thăm thế nào rồi?”

Ta lập tức vãn tai, đến !

Có lẽ từ khi mùa xuân bắt đầu, trên giang hồ bắt đầu xuất hiện vài người có hành tung lén lút. Bọn họ nơi nơi hắt nước bắn lên Nhật Nguyệt thần giáo, càng miêu tả Nhật Nguyệt thần giáo đồ cực kỳ hung tàn, nói bọn họ đều là ác đồ tà giáo gian dân bắt người cướp của không chuyện ác nào không làm, còn ăn thịt người.

Tin tức truyền đến, Đồng Bách Hùng tức giận một chưởng chụp nát một cái bàn gỗ hoàng hoa lê, chửi ầm lên: “Bà nội hùng, cháu chất ở chỗ nào tới, quá quái thật! Dám làm mấy chuyện không đứng đắn như thế! Nhìn ông đây có rút lưỡi của hân hay không!”

Nói xong, lúc này hân liền mang theo một cây đao chạy xuống núi, thỉnh thoảng bắt sống hai người đang nói ẩu nói tả trở về, bị Đồng Bách Hùng đánh đến giống đầu heo, nằm ở dưới đất dập đầu cầu xin tha thứ không ngừng, không cần ai hỏi liền nói sạch sẽ đến nơi đến chốn.

Thì ra những người này đều là đệ tử ký danh của phái Tung Sơn, không có địa vị gì, bị dặn dò nói mấy câu liền đuổi xuống núi, cái gì cũng không hiểu được. Không biết Tả Lãnh Thiện lại đang dự mưu cái gì.

Tang Tam Nương nghe y hỏi, thần sắc buồn bã, cúi đầu hồi đáp: “Thuộc hạ theo giáo chủ phân phó, đầu tiên là phái Lão trưởng lão Thanh Mộc đường cùng hơn mười đệ tử đi thăm dò, sau đó phái Mặt trưởng lão Huyền Vũ đường đến tiếp ứng.”

?

“Tra ra cái gì?”

Tang Tam Nương nghe vậy không khỏi vừa giận vừa buồn, nước mắt lưng tròng, nàng đau lòng nói: “Mới vào cảnh nội Tung Sơn, vài vị trưởng lão liền gặp phải ám toán, chạy vào một khu rừng, toàn bộ đều chết ở nơi đó!”

Động tác uống trà của Đông Phương ngừng lại: “Một người cũng không còn sống?”

Tang Tam Nương cố nén nước mắt, gật đầu thật mạnh.

Đông Phương biến sắc, hơi hơi nhíu mày lại: “Kỳ lạ như thế, phái Tung Sơn từ khi nào có bản lãnh như vậy?”

“Nghe nói kiếm pháp Tung Sơn tổng cộng có mười bảy lộ, khí thế thâm nghiêm, giống trường thương đại kích, quét ngang ngàn quân, Tả Lãnh Thiện mặc dù là tiểu nhân, nhưng vẫn có vài phần võ học tạo nghệ, kiếm pháp Tung Sơn ở trong tay gã đã hoàn mỹ, trong Ngũ nhạc là một kiếm pháp có uy lực cực mạnh, nói như vậy, cũng không phải không có khả năng...” Tang Tam Nương lau nước mắt, phân tích nói.

Đông Phương lắc đầu, trong lòng ta cũng có chút giật mình, người phái đi là hai trong mười bị trưởng lão của thân giáo! Tuy rằng ta sớm biết Mặt trưởng lão cùng Lỗ trưởng lão đều chết vào lúc đó, nhưng không biết chết như thế nào. Không nói đến công phu của hai vị trưởng lão này, hai người bọn họ một là lão luyện thành thực, làm việc ổn thỏa; một người nơi chốn cẩn thận, am hiểu dụng độc. Đều là người từng trải, có thể sống đến bây giờ không chỉ dựa vào một thân quyền cước, sao lại dễ dàng chết như vậy?

Đông Phương nghiêm túc nói với Tang Tam Nương: “Việc này chỉ sợ không đơn giản, người suốt đêm khởi hành tới nói với Khúc Dương, mười lăm ngày sau bốn tọa tự mình đi một chuyến!”

Tinh thần Tang Tam Nương rung lên: “Vâng!”

Mười lăm ngày sau... Ta yên lặng nhớ kỹ, thâm nghĩ, Đông Phương rời đi Hắc Mộc Nhai là lúc ta nên động thủ.

Đang nghĩ thì bỗng nhiên lại nghe Đông Phương kêu: “Dương Liên Đình.”

Ta vội vàng đáp: “Giáo chủ phân phó.”

Đông Phương liếc ta một cái, thản nhiên nói: “Mười lăm ngày sau, người theo ta xuống núi.”

Ta cứng đờ.

Lúc này bên ngoài có người thông báo Đồng Bách Hùng đến, Đông Phương liền đứng dậy đi thiên thánh nghị sự.

Ta nhìn bóng dáng Đông Phương dần dần rời đi, nắm chặt nắm tay.

Xem ra phải xuống tay với Nhậm Doanh Doanh trước.

17. Chương 17: Độc Dược

Ta bỏ nhiều hơn mấy khối than vào ấm lò, lại dọn bốn năm chậu than đến, mặt trên đặt vài cái ấm nước, nước bên trong sôi sùng sục, hơi nóng bay ra.

Ta cầm một ấm lại đây, chậm rãi rót vào nước lạnh trong bồn gỗ, ngón chân của Đông Phương ngâm trong nước cuộn lại một chút.

Ta ngồi xổm xuống lần nữa, dùng tay xoa bóp hai chân cho y. Y ngồi ở bên giường, toàn thân bị ta bọc thảm nhum dầy, chỉ lộ ra một cái đầu, bộ dáng rất là nhu thuận. Có lẽ y thực hưởng thụ ta hầu hạ như vậy, cũng chỉ có lúc này mới thuận theo ta, không bất mãn dùng mũi hừ hừ khí.

Ta ngẩng đầu nhìn sắc mặt của y, tái nhợt đến có chút bệnh thái. Ngày đó ta ám chỉ với y trong giáo có người tâm hoài bất quý, y liền vội vàng bày ra một hồi đại tẩy trừ, đã nhiều ngày liên tục tắm đầu vài bộ hạ cũ của Nhậm Ngã Hành. Y làm có chút vội, vô cùng tàn nhẫn, đại khái là muốn trước khi rời khỏi Hắc Mộc Nhai phải bắt được hết gian tế.

Vào xuân, mưa nhiều, thời tiết ẩm ướt âm hàn, đây vốn là thời gian Đông Phương khó chịu nhất, mấy ngày nay y luôn mệt nhọc, ta nhìn sắc mặt y ngày càng lụn bại, nghĩ thầm rằng, thời điểm phản phệ chỉ sợ là sắp tới.

Bởi vậy ta kéo dài thời gian rửa chân, còn cố ý lấy tới gấp bội chậu than, hong phòng của y ấm áp lại không ráo, nhưng ta lại sợ y vì vậy mà nóng quá mức, nên lúc nào cũng phải chuẩn bị trà mật sơn trà trong bếp lò nhỏ.

Nhưng ta cố gắng vẫn như cũ không có cách nào ngăn cản phản phệ, hôm qua lúc máu bầm bên mắt phải của ta tan hết, ta cũng vô ý phát hiện Đông Phương che lại đan điền của mình, không vận công nữa, cũng không giống ngày thường thính tai tinh mắt, hôm nay ta nâng bồn gỗ đi vào y mới phát hiện ta đến, có chút giật mình mà quay đầu lại.

Điều này làm cho ta rất khó chịu, bởi vì thống khổ này ta không có cách nào chia sẻ cho y, cũng không có cách nào giúp y tránh khỏi. Trước kia thứ ta muốn rất nhiều, nhưng cuối cùng một cái cũng không có được, ngày nay trái tim của ta rất nhỏ, chỉ muốn bảo hộ y, giống bùa bình an, nguyện y một đời bình an hỉ nhạc, hạnh phúc an khang, nhưng vẫn không thể nào thực hiện.

Ta cảm thấy thất bại.

“Dương Liên Đình, ngươi có tâm sự.” Chân Đông Phương bị ta đè lại, liền nghiêng thân mình đi rót nước trà. “Lông mày của ngươi luôn nhăn lại, có thể kẹp chết muỗi rồi.”

“Lúc này muỗi còn chưa sinh ra đâu.” Ta rầu rĩ nói, bắt tay vói vào ngón chân của y, xoa nắn. “Giáo chủ, gần đây ngươi ăn cơm lại ít đi, mỗi ngày còn ngủ trễ như vậy, thân thể làm sao có thể chịu nổi? Như vậy không tốt, mặc dù giáo chủ là giáo chủ, nhưng công việc cũng phải phân bớt cho người phía dưới làm, không thì cần bọn họ làm gì?”

“Dương Liên Đình, ngứa,” nơi ấy của Đông Phương có chút mẫn cảm, rút lui, ta đè y lại, xoa nắn đủ giờ mới buông ra. Lúc này ta không sợ y sẽ tức giận, y đã quen và còn thích mỗi ngày ta múc nước rửa chân cho y, thế cho nên hàng đêm đều duy trì nửa canh giờ này, mỗi khi tới thời gian, ta có thể cảm giác được ngũ quan của y đều nhu hòa, còn buông xuống con ngươi chuyên chú mà nhìn ta. Lúc này y không chỉ thực dễ nói chuyện, còn không tức giận.

Bình thường vờ lạnh lùng cường thế, nhưng trong khung y vẫn là một người vô cùng tham luyện ôn tồn chăm sóc.

Quả nhiên, trong giọng nói của y còn có ý cười: “Bổn tọa nhớ rõ Dương muội muội năm nay xuân xanh mới mười tám mà thôi, sao nói chuyện làm việc lại càng ngày càng giống bà thím thế.”

“Giáo chủ, có thể nghỉ rồi.” Mặt ta không đổi sắc mà lau khô hai chân của y, trải qua nhiều ngày ma luyện tu luyện, ta đã có thể tự động xem nhẹ mấy từ “Dương đại cô nương”, “Dương muội muội” linh tinh làm hai mắt ta tối sầm, khóe miệng run rẩy đó.

“Ừ...” Đông Phương hình như có vài phần không nở mà lùi chân về, chậm rãi nằm xuống.

Ta đứng lên kéo chăn đến cầm y, hai bên ép chặt chẽ, dưới ánh đèn dầu ấm áp, Đông Phương lẳng lặng nhìn ta bận rộn vì y, ta kiểm tra từ trên xuống dưới, cuối cùng dùng lớp lông hồ bọc bình nước nóng lại, nhét vào giữa hai chân Đông Phương.

“Dương Liên Đình,” lúc ta buông xuống màn giường, Đông Phương nhẹ giọng gọi ta lại.

Ta dừng một chút, liền nghe y chậm rãi nói: “Mộng đẹp.”

Trong lòng đột nhiên ấm áp, ta không khỏi mỉm cười: “Ừ. Giáo chủ mộng đẹp.”

Đặt chậu than xa một ít, để ngừa Đông Phương ngủ đến mơ hồ lại chạm phải, ta nhẹ tay nhẹ chân trở lại giường của ta ở gian ngoài. Cởi áo khoác ngồi ở trên thảm lông xù, ta không ngủ, mà dựa theo tâm pháp kiếp trước Đông Phương dạy ta vận chuyển nội công một vòng, đan điền ấm áp tràn ra tứ chi, sau nửa canh giờ, ta mở mắt thở ra một hơi.

Tuổi lớn quá quy định, khởi bước chậm, nội lực cũng luyện rất chậm, nhưng ta luyện cái này không phải để làm võ lâm cao thủ, ta cũng sẽ không thành công được, cho nên không có gì. Ta chỉ hy vọng một ngày kia, nếu gặp phải tình cảnh như kiếp trước, ta có thể dư lực tự kết thúc mình, miễn cho liên lụy Đông Phương.

Đó cũng là nguyên nhân ta vẫn luôn giấu đao trên người.

Luyện nội công xong, hiểu biết của ta cũng tăng trưởng, ta nghiêng tai tinh tế nghe, hô hấp của Đông Phương nhẹ rất nhiều, ta đoán y đã ngủ rồi, đêm nay ta bỏ thêm một ít huân hương để y ngủ được yên giấc.

Đối với ta mà nói đây là một cơ hội cực kỳ khó được, bỏ lỡ tối nay muốn động thủ chỉ sợ sẽ khó khăn. Đông Phương phong ấn đan điền, không thể dùng nội công, ta trộm chuồn ra y sẽ không phát hiện. Nếu là dĩ vãng chỉ sợ ta chưa ra cửa, chân vừa mới đặt xuống đất, thì sau bình phong liền sẽ truyền đến giọng nói trầm thấp của Đông Phương: “Dương Liên Đình, đã trễ thế này, ngươi muốn đi đâu?”

Nhưng ta vẫn thực cẩn thận, đi đường dường như không phát ra âm thanh, chậm rãi đi tới sân của Mạt trưởng lão.

Sau khi Mạt trưởng lão chết, thị vệ tới nơi này liền giải tán, buổi tối cũng không có người đi tuần tra.

Ta dường như là nghênh ngang mà đi vào.

Đếm bước chân, đi bảy bước ta lại đi về phía bên trái tam tắc, gót chân dùng sức ấn xuống. Bức tường đá phía trước chậm rãi dời đi, lộ ra một lối dẫn đi xuống dưới.

Ta đi vào, theo khe đá sờ soạng một trượng, lại nhẹ nhàng gõ, gõ đến khối đá thứ ba, ta vói tay vào trong khe hở, vặn khối đá một vòng, cửa đá phía sau liền không tiếng động mà khép kín.

Thuần thực mà gõ xuống cây đuốc chưa châm trên tường, lấy ra hộp quẹt đã sớm được chuẩn bị tốt. Ta giống như đi vào phủ đệ của chính mình, thản nhiên mà bước trên thềm đá, phía dưới là một gian hầm ngầm vô cùng rộng mở, tứ phía đều bị đục thành ô, cách đều đặt đầy bình sứ, rực rỡ muôn màu.

Trên Hắc Mộc Nhai có nhiều người võ nghệ cao cường, Mạt trưởng lão cũng chỉ thuộc dạng thường, nhưng ông ta có thể lên làm một trong mười vị đại trưởng lão thì phải nhờ vào tài chế độc thuật độc nhất vô nhị. Lão nhân này rất thiện dụng độc, hơn nữa dường như đều là kịch độc không có thuốc nào chữa được, Bình Nhất Chỉ và ông ta rất thân quen, bởi vì Bình Nhất Chỉ thường xuyên lấy được độc được ông ta mới nghiên cứu chế tạo ra.

Nếu ta nhớ không lầm, Mạt lão nhân này có một loại độc rất âm hiểm, chỉ cần dính được vào một miếng vết thương nhỏ, chẳng sợ chỉ là vết xước, nó cũng có thể làm miếng vết thương kia bốc mùi thối rữa trong một đêm, ngay cả xương cốt cũng ăn mòn.

Dược tốt cỡ nào.

Thuốc này là dùng nọc độc của một loại mãng xà kịch độc cùng bảy thứ độc trùng độc hoa chế thành, kiếp trước, ta làm mưa làm gió ở Nhật Nguyệt thần giáo, Nhậm Doanh Doanh giận nhưng không làm gì được, ả tìm Lam Phượng Hoàng mượn loại xà này muốn đối phó ta, đáng tiếc ta mạng lớn, dược đó bị Đông Phương phát hiện, ta mới sống thừa thãi thêm vài năm.

Nhưng cuối cùng, ta vẫn rơi vào trong tay của ả, bị ả chém đứt hai chân bầm hai ngón tay, điều này ta có thể không hận, nhưng ta hận ả lợi dụng ta! Ta hận ả cố ý làm hại Đông Phương phân tâm, làm Đông Phương chết thảm dưới kiếm của Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung!

Bây giờ, cũng nên gây ông đập lưng ông, ta vừa hồi tưởng kiếp trước vừa vươn tay bắt lấy một bình nhỏ màu xanh không thu hút trên giá, mỉm cười.

Cho nên, Thánh cô tôn quý, người đừng trách ta nhẫn tâm, nợ, sớm hay muộn cũng phải trả.

Khi trở lại nội viện, ta nhìn bầu trời, đi chưa đến nửa canh giờ. Ta thở ra một hơi, rón ra rón rén mà mở cửa đóng cửa, giấu độc dược trong khối đá lỏng dưới giường.

Ta nằm ở trên giường gian ngoài, nhắm mắt, tâm đột nhiên thực loạn, như thế nào cũng ngủ không được. Ngơ ngác mà nhìn vào bóng đêm đã lâu, ta ngồi dậy, mặc giày vào, xuyên qua bình phong, chậm rãi đến gần giường của Đông Phương.

Ta quỳ xuống bên giường của y, nhẹ nhàng mà vén một tầng màn lên.

Ta lẳng lẳng mà nhìn y ngủ, lúc y đi ngủ thực ngoan, lông mi dài rủ xuống, theo hô hấp hơi hơi rung động, làm người muốn vươn tay kiểm tra. Lúc y ngủ tay chân thực quy củ, một khi nằm xuống thì một đêm đều duy trì tư thế này, ngày hôm sau thức dậy thường thường ngay cả áo ngủ cũng không loạn chút nào. Đây là thói quen y bức chính mình tập sau khi tự cung, bởi vì như vậy sẽ không xảy ra việc xoay người rớt chăn, hoặc là xoay người áo ngủ bị mở ra, người nhìn xem, ngay cả khi ngủ y cũng lo lắng hải hùng.

Thừa dịp hôm nay y ngủ say, ta lớn mật mà vươn tay vói vào trong chăn, nhẹ nhàng kéo lấy cái tay y đặt bên người.

Đông Phương, ta sẽ báo thù cho ngươi.

Ta nghĩ rất nhiều, ta nghĩ sở dĩ ta trọng sinh, là nhờ phúc khí của ngươi. Trước kia ngươi thù nhiều bùa hộ mệnh cùng hà bao cho ta như vậy, vì ta mà nguyện nhiều điều như vậy, ngươi nhìn, Phật tổ cũng nghe thấy được.

Những thứ ngươi mất đi, ngươi nên được, ta sẽ thay ngươi một tác một tác, một thước một thước mà đòi lại.

Cho dù con đường phía trước bụi gai gấn đây, ta cam tâm tình nguyện, dốc hết sức đảm đương.

Do dự thật lâu, ta có chút quyến luyến mà chuyển đầu tới bên cạnh y, chậm rãi lấy tay y ra khỏi chăn, cúi đầu hôn môi một ngón lại một ngón, khàn khàn nói nhỏ.

“Đông Phương...”

Vừa mới nói ra, bỗng nhiên cảm thấy điều gì, ta ngẩng đầu.

Đông Phương không biết từ khi nào đã thanh tỉnh, nhìn thấy ta khẽ ngẩng đầu, môi còn đang vuốt ve ngón tay của y, mặt đột nhiên biến hồng, có chút chân tay luống cuống: “Dương Liên Đình, ngươi...”

Ta không có cách nào nhịn được nữa, hai tay chống đỡ đứng dậy ôm lấy y, áp lên.

Y không có nội lực nhất thời đẩy ta không ra, ta bắt lấy hai tay đang giãy dụa của y, cúi đầu hôn lấy bờ môi của y.

Y bỗng nhiên tròng lộn mắt, cả người như bị điểm huyết vẫn không nhúc nhích.

Từ khi trọng sinh tới nay, ta vẫn luôn bức bách chính mình bảo trì bình tĩnh cùng xa cách, mà những nỗi nhớ vẫn luôn bị ta tận lực ép xuống, nỗi nhớ vượt qua hai kiếp, rốt cục ép không được, mãnh liệt mà tràn ra.

“Đông Phương, ta...”

Rất nhớ ngươi.

Rất muốn đồng thời ngồi bên hồ thả câu với ngươi, cưỡi ngựa lên núi, đeo trường kiếm hành tẩu giang hồ, rất muốn như trước kia ôm chặt lấy ngươi, hôn môi ngươi, để ngươi nằm ở khuỷu tay của ta mà ngủ, rất muốn điên cuồng mà tiến vào thân thể của ngươi, kết hợp chặt chẽ và chạm vào nơi sâu nhất, chứng tỏ sự tồn tại của nhau.

Những ngày như vậy còn có sao?

Cái gì ngươi cũng không biết, cái gì ngươi cũng không biết.

Ta không biết đêm nay ta xảy ra chuyện gì, bình độc được kia làm đồ vật ta luôn áp dưới đáy lòng, thứ ta không muốn thừa nhận nhất tỉnh lại, ta khó có thể khống chế tâm tình của mình, ta chỉ có thể lung tung mà hôn y, trong miệng của y còn có vị chua ngọt của sơn tra, ta càng không có cách nào buông tay, một tay ôm lấy gáy y, cạy mở môi y, để đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng ẩm ướt.

“Dương...” Đông Phương thở hắt hắt ý đồ làm ta tỉnh táo lại.

Ta nghe thấy được, rồi lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, ta bắt tay duỗi xuống, ôm lấy thắt lưng gầy của y, hạ thân đã ngạnh đến trướng đau, đứng thẳng đỉnh lên bụng Đông Phương, ta theo bản năng mà dán chặt ma sát.

“Dương Liên Đình!” Y rốt cục phát ngoan, dùng sức đẩy ta ra, mạnh mẽ mà xoay người ngồi dậy, một tay rút ra một đoản đao sắc bén từ dưới gối, lưỡi đao chói lọi mà chĩa vào người ta, “Người điên rồi!”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ta thở dốc, cả người thoát lực mà dựa lưng vào tường lạnh như băng, cho dù dùng nội lực, muốn ngăn chặn Đông Phương cũng chỉ có thể làm được như vậy, ta hoảng hốt mà nhìn y, cảm thấy có gì đó ghen ở yết hầu, lại miêu tả sinh động.

Đó là chuyện bị ta quên thật lâu thật lâu, không dám nghĩ kỹ.

“Đông Phương, ” ta vươn tay muốn sờ mặt của y, không ngừng thì thào, “Đông Phương, Đông Phương...”

Đông Phương khẽ nhú mày, cảnh giác trong mắt dần dần biến thành mê mang cùng hoang mang.

Ta giống như không nhìn thấy đao trong tay y, một chút một chút đi về phía y, dang hai cánh tay ôm lấy y. Ta đặt đầu lên bờ vai có chút cứng ngắc của y, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, tâm xao động đột nhiên an tĩnh.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh vụn vặt, khi đó Nhậm Doanh Doanh âm thầm dùng độc xà cắn ta một ngụm, ta sợ tới mức nửa chết nửa sống, Đông Phương đang chịu phản phệ, chính mình đã rất thống khổ nhưng vẫn mạnh mẽ mở ra kinh mạch, công ta ngày đêm không ngừng giục ngựa phi nhanh, một đường còn không ngừng chuyển nội lực bảo vệ tâm mạch của ta, đợi khi tìm được Bình Nhất Chỉ đang đi du ngoạn chung quanh, cường ngạnh đoạt lại mạng của ta, còn mình thì thiếu chút nữa ném mệnh.

Ta cho rằng ta đã quên chuyện này, thật ra ta vẫn luôn nhớ rõ, ta nhớ rõ lúc ta tỉnh lại, Đông Phương còn hôn mê hơn mười ngày, y cứ vô tri vô giác mà nằm ở nơi đó, càng ngày càng gầy, hô hấp càng ngày càng nhẹ, gọi như thế nào cũng không tỉnh.

Khi đó ta sợ hãi, không ngờ nỗi sợ hãi kia không biến mất, nó vẫn luôn chôn ở đáy lòng ta, hôm nay lại bộc phát mà ra.

Đông Phương buông đao xuống, y giống như cảm giác được ta không thích hợp, không nói gì cũng không đẩy ta ra, lẳng lặng mà tùy ý để ta ôm thật lâu, có lẽ cảm giác hô hấp của ta bình tĩnh trở lại, y mới do dự hỏi: “Dương Liên Đình, người làm sao vậy?”

Ta hoảng hốt thật lâu, mới phát ra giọng nói khàn khàn: “Đừng rời bỏ ta.”

Y trầm mặc, thật lâu thật lâu, y nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng mà vòng phía sau lưng ta, trấn an mà vỗ vỗ: “Ta sẽ không đi.”

Ta nhắm mắt lại cười cười, liền ngủ như vậy.

18. Chương 18: Cùng Giường

Ta là bị tiếng mưa rơi ồn ào nửa đêm đánh thức. Đêm tối, mưa dừng ở trên ngói cùng lá trúc, tí tách tí tách, bốn phía không còn có tiếng vang khác, rơi vào trong tai lại là một loại tĩnh lặng.

Ta không mở to mắt, bởi vì cảm giác thấy trong ngực nằm một người, trên người người nọ có hương từng thanh lãnh thản nhiên, làm ta có chút kinh hoàng, không biết mình đang ở trong mộng hay là hiện thực.

Sau đó ta chậm rãi nhớ tới tối hôm qua mình làm càn, từ đầu Đông Phương đã không nghiêm túc chống cự, bất luận là ta cưỡng chế hôn y, hay là cố ý làm ra động tác cầu hoan, y đều không chân chính hạ thủ, phải biết, một cao thủ đệ nhất thiên hạ mặc dù mất đi nội công thâm hậu, nhưng chỉ cần y nguyện ý, y vẫn có thể dùng một trăm phương pháp giết người bất đồng mà giết chết người.

Nhưng y rút đao ra phòng bị, hướng về phía ta lại là sống đao không đả thương người.

Giờ phút này tâm tình của ta có chút phức tạp, bởi vì ta biết mình nằm ở trên giường của Đông Phương, y thế mà không đá ta một cước bay ra ngoài, còn để ta ngủ ở bên cạnh y, ngủ ở bên cạnh y khi y phong bế nội lực.

Ta dường như có thể khẳng định, y đã có chút thích ta.

Đối mặt với kết quả như vậy, ta không biết nên xót xa hay là an ủi trong lòng.

Ta còn nhớ rõ kiếp trước, trước khi chết, y từng nói với Nhậm Ngã Hành: “Nhậm giáo chủ, chung quy vẫn là người thắng, ta bại.” Nhậm Ngã Hành đắc ý cười to, nói: “Quý danh ‘Đông Phương Bất Bại’ của người, cần phải sửa lại đi?”

Y cười khổ lắc đầu: “Không tất, Đông Phương Bất Bại đã thất bại, thì không cần sống trên đời nữa.”

Y là người quyết tuyệt như vậy, sinh tử như thế, si tâm cũng như thế.

Ta so với ai khác đều hiểu được, y là người đứng đầu một giáo, nhưng người có thể hiểu được đau khổ của y lại quá ít, y ngồi ở đại điện trên cao, người phía dưới quỳ phục tôn kính hô to một tiếng lại một tiếng, nhưng không có một thanh âm nào có thể giải cứu y khỏi cô độc. Cho đến ngày nay, khó được có một người có thể làm tri kỷ với y, y không có cách nào kháng cự. Cho dù thân phận người kia thấp kém, phẩm hạnh ti tiện, nhưng y không quan tâm, thích là thích, cho dù vạn kiếp bất phục, cũng quyết không lui về phía sau.

Vì một phần kiên quyết này, ta đã từng nghĩ, ta hẳn là rời xa y, âm thầm làm một người bảo vệ là đủ rồi. Nhưng chậm rãi, ta phát hiện ta có dục vọng với y. Lần đầu tiên ý thức được điều này là khi còn làm tạp dịch ở tiểu viện. Chu Hàn thể thân ta đi đưa cơm cho Đông Phương đang bế quan, sau khi trở về, gã dùng giọng điệu tràn ngập tà dục đàm luận mỹ mạo của Đông Phương.

Một khắc kia, ta thật sự muốn giết gã.

Ta nghĩ tới ba năm mình đã từng cầm tù Đông Phương. Khi đó, ta đã nắm giữ quyền to của Nhật Nguyệt thần giáo, có rất nhiều loại phương thức làm Đông Phương ngoan ngoãn phục tùng ta, nhưng ta vẫn lựa chọn phương pháp cực đoan nhất, ta tự mình tạo ra hoa viên ngăn cách với bên ngoài, làm một cái khóa thật lớn, từ đó về sau, trong sinh mệnh của y rốt cục chỉ còn có ta.

Ta có quá nhiều nữ nhân, nhưng không có một ai có thể làm cho ta sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy, thậm chí ta nghĩ, nếu cả đời này, bên người Đông Phương thật sự không phải là ta, có nam nhân khác ôm chầm y, hôn môi y, cùng y đồng giường cộng chằm, y không bao giờ cần ta, dùng ánh mắt tràn đầy dịu dàng tình yêu mà nhìn người khác, ta có thể chịu được sao?

Chỉ tưởng tượng đến hình ảnh đó, ta đã muốn giết người.

Hoặc có lẽ là vì vậy, khi ta đi vào nội viện luôn dung túng chính mình làm vài hành động ái muội.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ vẫn thật dày, trước mắt bỗng nhiên có ánh sáng hiện lên, trong lòng ta căng thẳng, suy nghĩ hỗn loạn bay hết, vội vàng vươn tay đi che lỗ tai Đông Phương, dường như là lập tức, tiếng sấm liên tiếp nổ vang ngay tại bên tai.

Đợi cho bên ngoài an tĩnh lại lần nữa, ta mở mắt ra, trong phòng thực tối, trừ chậu than sắp tắt, bên trong ngẫu nhiên nổ lách tách làm chút vệt lửa bay ra, cái gì cũng không nhìn thấy, cảm giác người trong ngực còn an ổn mà ngủ, không bị tiếng sấm đánh thức, ta mới chậm rãi buông ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo vành tai mềm mại của y, hai tay thay vì ôm bờ vai của y, dịch chần lại chặt một chút.

Có lẽ y cảm nhận được hơi ấm dễ chịu, vô ý thức mà nhích lại gần, đầu nhẹ nhàng dựa vào ngực ta, trong lòng ta có cảm giác được lấp đầy, thỏa mãn, không có cách nào khống chế được mà ôm người vào trong ngực, dùng tứ chi cuốn chặt lấy.

“Ừm...” Đông Phương không bị tiếng sấm đánh thức, ngược lại bị ta ôm tỉnh.

Ta bỗng nhiên rất muốn biết y phát hiện bị ta ôm sẽ có phản ứng gì, thế là ta liền nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Đầu tiên y đưa tay xoa xoa mắt, còn mơ mơ màng màng hừ hừ hai tiếng, sau đó có lẽ y muốn xoay người, lắc hai cái đột nhiên phát giác mình không động được, thân mình đột nhiên cứng lại.

Trong lòng ta cười thầm, mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, một bộ ngủ say. Nếu Đông Phương không che lại nội lực, nhất định có thể nhận thấy hô hấp của ta có chút loạn, đáng tiếc bây giờ ngũ giác của y không khác gì người thường.

Y cứng người trong chốc lát, phản ứng đầu tiên là giật giật thất lưng, dời bụng dưới của mình ra, còn thật cẩn thận vươn tay lôi kéo áo ngủ của mình, cho đến khi phát hiện quần áo không có dấu hiệu hỗn loạn nữa mới thở ra một hơi.

Y không cử động nữa, sau đó ta nghe thấy y hít một hơi, thực nhỏ giọng mà nói thầm: “Ngày hôm qua nên ném người ra bên ngoài...” Nhưng y nói xong, thân thể lại quấy luyện mà nhích lại gần ngực của ta, nửa người dưới vẫn thật cẩn thận không dám áp sát.

Trong lòng ta có chút chua xót.

Lại an tĩnh thật lâu, lúc ta hoài nghi y đã ngủ lại thì bỗng y nâng nâng đầu, ta có thể cảm nhận được ánh mắt của y, xuyên qua đêm tối, dừng ở trên mặt ta.

“Dương Liên Đình...”

Y gọi tên của ta rất nhẹ rất nhẹ, ngón tay xoẹt qua vết sẹo bên má trái của ta. Y cho ta dùng được tốt nhất, vừa mới đầu nhìn miệng vết thương thật đáng sợ, bây giờ đã chậm rãi khép nhỏ lại, chỉ còn có một vết sẹo dài tinh tế.

Đầu ngón tay của y phủ mặt trên, làm ta dường như muốn ngừng thở.

“Dương Liên Đình... Ta nhìn không rõ ngươi, ” giọng nói của y thấp đến dường như nghe không được, có chút hoảng hốt, “Ta cứ cảm thấy, giống như đã quen biết ngươi thật lâu thật lâu trước kia, nhưng điều này làm sao có thể...”

Đúng vậy, điều này sao có thể, ta cũng nhẹ giọng phụ họa trong lòng, nhưng chúng ta thật sự quen biết đã lâu rồi.

Y không nói gì nữa, nhưng ta biết y còn nhìn ta, ngoài cửa sổ mưa còn rơi, tích táp như đánh vào trong lòng, một lát sau, Đông Phương lại bảo ta một tiếng: “Dương Liên Đình...”

Sau đó y kéo chăn phủ lên người hai chúng ta, đồng thời hai tay vươn ra ôm cổ ta, tiến lại nhẹ nhàng chạm vào khoe môi của ta, sau đó y cúi đầu, dựa vào đầu vai của ta nhắm nghiền hai mắt, chậm rãi ngủ.

Ta ôm y, mềm lòng đến rối tinh rối mù, trong nháy mắt cảm thấy, cứ như vậy dừng lại đi, trời không cần sáng lên nữa, ta nguyện ý ở trong đêm khuya ẩm ướt như thế này, ôm người nam nhân trong ngực này, đến vĩnh viễn.

Sáng sớm vẫn đến, trời mưa một đêm đến tảng sáng ngừng lại. Sắc trời lộ ra ánh sáng trắng, Đông Phương còn chưa tỉnh, y hơi hơi cuộn mình bị ta ôm vào trong ngực, nửa khuôn mặt đều vùi vào đệm chăn dày, ta kéo chăn xuống, hai má của y bị che đến đỏ bừng, mím môi, ngủ như trẻ con.

Ta chưa từng gặp y ngủ đến an ổn như thế, kiếp trước cũng không.

Tò mò nhìn chằm chằm đã lâu, cho đến khi Đông Phương nhíu mày muốn tỉnh lại, ta không giả bộ ngủ, cười tủm tỉm mà nhìn mí mắt y giật giật, rồi lại không mở, còn mơ màng chui vào trong ngực ta, không tỉnh nguyện mà hừ hừ hai tiếng.

Ta bị y cọ đến nội tâm lửa nóng, dường như muốn ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời ơi, cuối cùng kiếp trước kiếp này, ta đều chưa từng thấy y vừa mềm mại lại ngoan ngoãn như thế, làm sao kiềm chế nổi đây!

Kiếp trước thân thể của y kém hơn bây giờ nhiều, ngủ không được bao lâu, mỗi lần ta mở mắt ra y đã ngồi dậy, cầm châm tuyền thêu thùa. Kiếp này, đây là lần đầu tiên đồng giường cộng chằm với y.

Nằm bên người ta ước chừng một khắc đồng hồ, rốt cục y cũng mở mắt, sau đó y ngẩng đầu, chậm rãi đối diện với ánh mắt mang nụ cười của ta. Dừng một chút, mờ mịt trong mắt y nháy mắt tiêu tán, mặt đỏ lên, sau đó mãnh liệt muốn đẩy ta ra.

Ta còn chưa ôm đủ đầu, nhanh chóng kéo người lại, đặt trong ngực hôn một cái: “Ngoan, đừng động.”

Y cứng lại rồi, trên mặt cố gắng trấn định mà nhìn ta: “Dương Liên Đình, người làm cái gì vậy?”

Ta da mặt dày mà cười: “Giáo chủ, tiểu nhân đây là có qua có lại.”

Y nhăn mày, ta chỉ vào khoe miệng của mình, chậm rì rì mà nói: “Tối hôm qua, giáo chủ...”

Y liền hiểu được, lúc này ngay cả lỗ tai cũng đỏ, trốn tránh ánh mắt của ta, ấp úng mà nói: “Tại sao người không có ngủ...”

Ta nhìn y, nhìn y, trong lòng thở thật dài một tiếng, cúi đầu ôm người càng chặt hơn.

Buông không được, lúc này là thật, buông không được.

“Dương Liên Đình, ” y nhắm mắt, thấp giọng hỏi, “Người có biết người đang làm gì không?”

Bạn đang ?

“Biết.”

“Ta là... Nam nhân.”

“Ta biết.”

Ta nhìn y thật kỹ, sau đó rũ mắt khẽ hôn ấn đường, chớp mũi, lỗ tai, hai má của y, y không trốn, lúc ta hôn đến bờ môi của y, ta nói: “Ta yêu người.”

Cả người y chấn động, mắt bỗng nhiên trừng lớn, ngơ ngác mà nhìn ta.

“Đông Phương, ” ta ôm lấy y lật người, cánh tay chống hai bên, đặt ở trên người y, lại một lần nữa hôn lên, ta dùng tay nâng gáy của y, cẩn thận dịu dàng mà hôn y thật lâu, cho đến khi hai tay của y đặt lên cổ ta, có chút trức trặc mà đáp lại, ta mới ý do chưa hết mà buông y ra, lặp lại mà nói, “Ta yêu người.”

Y chôn mặt vào hõm vai của nhẹ giọng thở dốc, thật lâu sau, y mới nói: “Dương Liên Đình, người phải biết, người trêu chọc bốn tọa, ngày sau nếu dám phản bội, bốn tọa tuyệt đối không bỏ qua.”

Ta cười khê: “Tiểu nhân hiểu được, về sau tiểu nhân sinh là người của giáo chủ, chết cũng là người của giáo chủ, sinh tử không rời.”

“Hừ, nói thì hay lắm.”

Ta cười nhéo nhéo lỗ tai nóng lên của y, y không biết lúc mình nói cứng như vậy, mặt lại đỏ lên, còn luôn chôn vào trong ngực ta đáng yêu biết bao nhiêu.

Giờ khắc này ta mới biết được vì sao kiếp trước ta càng đi càng cao, có được càng nhiều, nhưng trong lòng càng trống rỗng.

Có thể làm bạn bên cạnh người mình yêu, cảm giác thỏa mãn này cho bao nhiêu vàng bạc tài bảo cũng không thể sánh được.

Sau đó, ta ở trên giường cùng Đông Phương thật lâu, đều hiểu tâm ý của nhau, ta da mặt dày áp lên, vừa hôn lại ôm, cho đến khi bị giáo chủ đại nhân thẹn quá thành giận đạp một cước xuống giường.

Ta té trên mặt đất nhìn y cười, lúc làm những chuyện đó, ta đều thực cẩn thận mà tránh không đụng vào hạ thể của y, thân thể không trọn vẹn là giới hạn y khó có thể vượt qua, ta biết, chờ đến khi y hoàn toàn tín nhiệm ta, ta mới có thể chân chính có được y.

Hầu hạ giáo chủ dùng xong điểm tâm, nhìn y đi đến điện Thành Đức, bóng dáng gầy gò rẻ vào một khúc quanh, từng chút từng chút bị núi giả chặn lại, nụ cười trên mặt ta rốt cục dần dần biến mất.

Ta xoay người lấy ra bình độc được kia, bỏ vào trong ngực, đi ra khỏi phòng Đông Phương.

Đã từng chỉ muốn xa xa nhìn y, bảo hộ y, nhưng bây giờ ta làm không được, suy nghĩ muốn cùng y cả đời càng ngày càng mãnh liệt. Ta không phải người không quả quyết, nếu quyết định thì sẽ không lắc lư bất định.

Võ công của ta thấp kém, bây giờ luyện cũng không kịp rồi, như vậy sớm hay muộn ta cũng sẽ trở thành gánh nặng của Đông Phương, một cao thủ nếu mang theo một kẻ có thể bị người tùy ý trói buộc bắt lại, như vậy y cách ngày chết cũng không xa.

Ta không thể để Đông Phương chết, phải giết hết bọn họ trước.

Lúc ta tính toán những điều đó, đã quên mất lúc còn trẻ tuổi Đông Phương Bất Bại đã đánh bại Nhậm Ngã Hành, lấy thủ đoạn tàn nhẫn đoạt được đại vị, quên hiện giờ Thánh cô Nhậm Doanh Doanh là do y tự tay nuôi lớn, rất được y yêu thương.

Ta càng quên bây giờ y không biết chuyện cũ kiếp trước, ta cũng không phải Dương đại tổng quản ở bên cạnh y nhiều năm, mà là tên tạp dịch nho nhỏ chủ động bò lên giường của y, biết làm y vui vẻ.

Đến cuối cùng sắp thành lại bại, ta nghe thấy y dùng giọng nói lãnh lệ phân phó thủ hạ nhốt ta vào địa lao, ta mới ý thức được, có lẽ y có chút thích ta, cũng phóng túng ta thân cận, nhưng vẫn không tin tưởng ta.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Giáo chủ (tà mị mỉm cười): Dương Liên Đình, về sau người chính là vị phu nhân thứ tám của bổn tọa.

Tiểu Dương: Σ(° °|||) mẹ dẫn, ông đây quên mất giáo chủ còn có bảy tiểu thiếp! Má, bây giờ tỏ tình thật là lỗ nặng, ta mặc kệ ! Ta muốn rời nhà trốn đi! (? _?)

19. Chương 19: Ăn Dấm

Giờ Tỵ canh ba, khi ta đi vào phòng bếp, lão đầu bếp đã ở trước bếp bận việc.

“Dương tiểu tử, hôm nay làm cái gì?” Ông xoa xoa tay, quay đầu lại hỏi.

Ta liếc mắt nhìn đồ ăn trên bếp, vén tay áo lên: “Trời mưa, làm chút đồ bổ, hầm canh gà với nấm mèo đi, nhớ rõ vớt sạch mỡ, những thứ khác ta tự mình làm.”

“Được, ” lão đầu bếp xoay người đem nắm khô ngâm đi nước, cười nói, “Nghe nói người dọn đến chỗ giáo chủ? Thật sự là có tiền đồ, cho dù là Tổ Văn cô nương theo giáo chủ lâu như vậy, cũng chưa thấy nàng được cất nhắc đâu.”

Ta cười cười: “Đều là hầu hạ, không có gì khác.”

Lão đầu bếp lắc đầu: “Không giống, có thể đi vào ở trong phòng giáo chủ chỉ có người, dù là bảy vị phu nhân cũng phải ở trong hậu viện, không có giáo chủ cho phép thì không được đến, người hầu hạ bên người mỗi ngày như vậy, các phu nhân trưởng lão đều phải nịnh bợ ! Tiểu tử, tiền đồ của người đến rồi!”

“Sao có thể, cũng nhờ mọi người giúp đỡ, ” ta ở bên cạnh đồ ăn vừa nói, “Ta tới đây trễ, trong khoảng thời gian này Từ bá dạy ta rất nhiều, không có ngài thì sao giáo chủ có thể cất nhắc ta? Trong lòng ta thực cảm kích ngài, à đúng, lần trước ta nhờ Vương Đại chọn mua ít trà Long Tĩnh, hương vị cũng không tệ lắm, ngày nào đó lấy cho ngài hai lượng, ngài nếm thử xem.”

Lão đầu bếp nghe xong trên mặt liền lộ ra nụ cười có vài phần chân thật.

Từ khi ta đến đây, ông ta chỉ phụ trách ba bữa của thị vệ và thị nữ, ngẫu nhiên còn làm trợ thủ cho ta, ta từng thấy ông ta trộm ném đồ ăn ta làm, sau đó lộ ra biểu cảm mê mang không hiểu. Cũng đúng, thật ra thủ nghệ của ông ta nhiều hơn ta, nhưng không gặp may như ta, bị ta ép xuống, trong lòng không có vương mắc là chuyện không có khả năng.

Nhưng sau khi ta đến nội viện, luôn tận lực làm tốt quan hệ với ông ta, thường thường mời ông ta uống chút rượu, còn đưa cho ông ta một cái bàn cờ gỗ hạc đào, chắc ông ta cảm thấy ta xem như hiểu chuyện, ở trước mặt giáo chủ ta cũng rất được việc, không dám đắc tội, bất bình trong lòng dần dần vơi đi, lâu như vậy, lão nhân này đối xử với ta không nói là chân tâm thực lòng, nhưng chưa ngáng chân ta bao giờ.

Lão đầu bếp bắt một con gà từ trong lồng sắt, một dao cắt cổ nó lấy máu, lại nói: “Miệng lưỡi tiểu tử người giống như quét một lớp mặt, trách không được giáo chủ muốn người hầu hạ.”

Ta ngồi xổm xuống bỏ thêm củi, không quên nói nhàn thoai với ông ta, chờ chuẩn bị tốt đồ ăn, ta cũng đã đỡ lão nhân đến mặt mày hơi hồng, ta lại nghe ông ta nhắc đến nữ hầu hạ bên người Thánh cô của ông ta.

“Tiểu nữ nhà ta, tuy rằng đã mười lăm mười sáu tuổi nhưng vẫn giống một tiểu hài tử, hôm qua bị Thánh cô răn dạy, ăn một bàn tay, mặt xưng thật cao, chui trong chăn khóc một đêm còn tưởng ta không biết, aiz, ta chỉ có một nữ nhi, chỉ trông nó sớm lập gia đình một chút, không cần làm nô làm tỳ cho người ta, thật chịu tội...”

Ta cười cười nghe, lão nhân này ba câu không rời nữ nhi, hôm trước còn hỏi năm nay ta mấy tuổi, ta đáp, ông ta gật gật đầu, giống như vô ý nói: “Mười tám, cũng nên thành gia rồi!”

Nếu ta còn nghe không ra ông ta có ý gì thì sống cũng uổng phí.

Ta đảo đảo đồ ăn, dọn tôm xào măng lên bàn, thân thiết hỏi: “Từ cô nương không có việc gì chứ? Chỗ ta vừa khéo có một chút được tan máu bầm, đợi lát nữa ta đưa cho ngài, mặt mũi của nữ hài tử thật quan trọng, không thể khinh thường.”

Lão đầu bếp có chút ngoài ý muốn liếc ta một cái, dù sao trước kia ông ta dùng mọi cách ám chỉ, ta đều không mẫn không nhạt như nghe không hiểu, nhưng ông ta không nghĩ nhiều, chắc cảm thấy ta nghĩ thông, rốt cục nguyện ý cưới vợ thành gia, con mắt chuyển hai vòng, nhân tiện nói: “Vậy thì tốt quá! Ta đang lo không có được tốt! Cứ vậy đi, buổi trưa giáo chủ nghỉ ngơi, chắc người cũng không có việc gì, vậy giúp lão nhân đến viện của Thánh cô một chuyến, được không?”

“Sao lại không được, dù sao ta cũng nhàn rồi.”

Lão đầu bếp vuốt râu mép cười, ánh mắt nhìn ta giống như đang nhìn con rể, ông ta lại hỏi thăm người nhà của ta còn ai, trước kia cha mẹ làm cái gì, còn thiếu trực tiếp hỏi bát tự của ta để đến bà mối xem ngày.

Ta mỉm cười lần lượt trả lời, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, tay lại bất động thanh sắc mà cầm bình nhỏ màu xanh trong tay áo.

Thật sự là vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu lên, không uống công mấy tháng này ta vẫn luôn kiên nhẫn dỗ dành lão nhân này.

Đến buổi trưa, ta liền bưng đồ ăn trở về, Đông Phương đã trở lại, nghiêng người nằm trên ghế quý phi nhìn mặt báo trong tay, không biết nhìn được cái gì mà sắc mặt có chút khó coi.

Bên ngoài lại xảy ra chuyện gì sao? Ta đi qua kéo tay y, dịu dàng nói: “Giáo chủ, dùng cơm đi.”

“Ba”

Y lạnh mặt hất tay ta ra, không thèm nhìn ta, đi qua bên cạnh ta đến trước bàn ngồi xuống.

Ta ngốc ngốc mà nhìn bàn tay chính mình bị đẩy ra, làm sao vậy, buổi sáng còn nguyện ý ôm ôm ấp ấp với ta, sao mới qua vài canh giờ, ngay cả tay cũng không cho đụng?

Là bên ngoài có chuyện chọc y tức giận? Đây là lấy ta trút giận? Trút liền trút đi, cũng không có gì. Nghĩ như vậy, ta liền khôi phục bộ dáng bình thường, đi qua múc canh cho y.

Hai tay ta nâng cái bát nhỏ tới trước mặt y, Đông Phương không nhận lấy, tầm mắt của y dừng trên mu bàn tay của ta, vừa rồi có lẽ y đang nổi nóng, người hàng năm luyện võ dùng sức rất lớn, vừa đánh một cái, mu bàn tay của ta đã đỏ một mảng.

Y nhấp nhấp môi, có lẽ có chút hối hận: “Đánh đau?”

“Không có, ” trong lòng ta ầm ập, ngữ khí lại mềm nhũn vài phần, “Giáo chủ uống trước bát canh đi, trời mưa xuống không khí ẩm ướt, uống chút canh nóng thì tốt hơn, ta và Từ bá hằm một buổi trưa, người ném thử?”

Y vốn đang muốn nhận lấy, nhưng chẳng biết tại sao khi nghe được ta nói đến ‘Từ bá’, mặt lại tối sầm, đông cứng mà nói: “Không uống!”

Ta thật đúng là đầu óc lơ mơ, đành phải buông bát xuống, gấp một đũa tôm bóc vỏ, hòa hòa khí khí mà khuyên nhủ: “Vậy ăn chút đồ ăn đi, có được không? Tôm này ta phải lột một canh giờ đó.”

Thế y mới miễn cưỡng ăn.

Ta thở ra một hơi, vội vàng gấp đồ ăn, lại rót trà cho y, y không uống thang, đành phải uống trà...

Ước chừng là lấp đầy bụng, rốt cục sắc mặt Đông Phương tốt lên một chút, y gấp một chiếc đũa thức ăn, đột nhiên hỏi: “Dương Liên Đình, người nói người bảy tuổi đã lên Hắc Mộc Nhai, vậy cha mẹ người đâu? Không quay về thăm bọn họ?”

Ta nháy mắt mấy cái, không biết y nghĩ như thế nào mà hỏi cái này, đành phải đáp chi tiết: “Bọn họ chết sớm, ta một đường ăn xin lưu lạc đến Định Châu, vô ưu vô lự, cũng không nhà để về.”

Y ngẩn ra, có lẽ không ngờ quá khứ của ta là như vậy, gương mặt nhìn ta. Biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, trước kia có quá nhiều người lộ ra biểu cảm như vậy trước mặt ta, ta mỉm cười: “Đừng nhìn ta như vậy, nhiều năm trôi qua, ngay cả bộ dáng của bọn họ ta còn không nhớ rõ, huống hồ bây giờ ta sống rất tốt, trong lòng cũng không khổ sở.”

“Vậy... Nhà người chỉ còn một mình người ?”

“Ừ.”

Đông Phương trầm mặc một hồi, nói: “Một khi đã như vậy, người sợ là không thể không cưới vợ sinh con đi? Không thì... Dương gia các người sẽ tuyệt hậu...”

Ta ngẩn ra.

Đông Phương thấy ta không nói chuyện, đôi mắt lạnh xuống một chút: “Dương Liên Đình, người muốn cưới vợ ?”

Muốn chứ, ta rất muốn cưới người. Nhưng lời này nói ra sợ là sẽ bị Đông Phương đâm chết, đành phải lắc đầu nói: “Ta sẽ không thành thân với nữ nhân, tuyệt hậu thì tuyệt hậu đi...” Ở trong lòng ta lại bỏ thêm một câu: nếu người có thể sinh, ta rất nguyện ý sinh hẳn mười bảy mười tám đứa, xuyên thành một chuỗi mít quả, cầm chơi.

“Người phải nhớ kỹ lời người nói hôm nay.”

Đông Phương nhìn ta thật kỹ, đặt mạnh đũa xuống, phát tay áo đi rồi.

Ta không hiểu ra sao: hôm nay y đến điện Thành Đức ăn thuốc nổ sao?

...

Sau giờ ngọ trời bỗng nhiên âm u, ta lấy một chút hương ném vào lò, đi tới bình phong nhìn thoáng qua, sa màn bên giường đều rủ xuống, gió nhẹ thổi qua, như sóng nước hơi hơi chớp lên. Ta nghĩ Đông Phương có lẽ ngủ say, liền nhẹ tay nhẹ chân mà đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hành lang thật dài gấp khúc rộng mở lại an tĩnh, hai bên hoa lá sum xuê, ta bước đi giữa bóng cây loang lổ, đi khoảng hai khúc, xa xa nhìn thấy Phi Các Lăng Tiêu, hành lang khúc khuỷu, mái ngói màu tía bị phản chiếu sáng, ta bước nhanh hơn.

Đây là chỗ ở của Nhậm Doanh Doanh.

Trong viện có hai ba tỳ nữ ngồi ở trên bậc thang nói chuyện phiếm thêu hoa, ta nhìn lướt qua, không phát hiện nữ nhi của lão đầu bếp, đời trước ta cũng nhận thức cô nương này, nói đến có chút xấu hổ, năm đó cô nương xinh đẹp nào trên Hắc Mộc Nhai, trừ Nhậm Doanh Doanh, dường như đều bị ta trêu chọc...

Ta tiến lên hỏi những tỳ nữ đó, trong đó có một người biếng nhác nhìn về phía ta chỉ chỉ một cái cửa nhỏ phía đông, nói Từ cô nương kia bị Thánh cô phạt làm việc. Ta nói cảm ơn rồi đi tìm.

Phía sau cửa quả nhiên có người, đang ngồi xổm đưa lưng về phía ta, phơi bảy tám đôi giày thêu của Nhậm Doanh Doanh.

“Nàng chính là nữ nhi của Từ bá?”

Nữ hài kia quay đầu, trên khuôn mặt thanh tú còn có chút bầm tím, hai con mắt hồng hồng, như vừa mới khóc. Nàng có chút sợ hãi mà đánh giá ta một chút, bởi vì mấy ngày hôm trước Đông Phương nói ‘Đừng làm bẩn tọa mất mặt’, vứt cho ta vài bộ đồ mới, cho nên mấy ngày gần đây ta đều ăn mặc rất nhân mô cầu dạng, đã không còn nhìn ra ta là một tên tạp dịch. Nàng không đoán được thân phận của ta, nhỏ giọng hỏi: “Công tử là?”

Ta ngồi xổm bên người nàng, ôn hòa nói: “Ta là người trong nội viện, là đồng sự của phụ thân nàng, ông ấy nhờ ta tới đưa chút được cho nàng.”

“Thì ra là Dương công tử...” Mặt của nàng đột nhiên đỏ, thực ngượng ngùng mà cúi đầu.

Ta lấp bắp kinh hãi: “Cô nương biết ta?”

Nàng càng ngượng ngùng, cúi đầu kéo góc áo: “Phụ thân có đề cập với ta...”

Trong lòng ta thầm mắng một tiếng, nhìn nàng như vậy, lão nhân kia sẽ không nói thẳng Dương Liên Đình ta đây là trưởng phu lão cha của nàng chọn cho nàng đi?

Ở mặt ngoài ta vẫn duy trì nụ cười, đưa hộp gỗ đựng thuốc mỡ qua: “Đây là cha nàng nhờ ta đưa cho nàng.”

Khuôn mặt của tiểu cô nương hồng hồng, nhìn cũng không dám nhìn ta, vươn tay đón, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Dương công tử...”

Nàng như vậy làm ta có chút xấu hổ, ta ở bên đáp lời với nàng, vừa tìm hiểu chuyện trong viện này, vừa đảo mắt nhìn xung quanh. Ánh mặt trời chói lọi chiếu trên mặt đất, tầm mắt ta dừng lại trên mấy đôi giày đang phơi ở giá gỗ nhỏ, trong lòng không khỏi nảy sinh một ý.

“Đó là giày của Thánh cô sao?” Ta hỏi.

Nàng nhẹ nhàng mà ừ một tiếng: “Thánh cô lập tức muốn đổi.”

“Thêu công thật sự tinh xảo.” Ta hí hóp mắt.

Một lát sau, bên ngoài bỗng nhiên có người tức giận gọi nàng, nàng hoảng sợ, ôm đôi giày hơi ẩm ướt đứng lên muốn đi: “Dương, Dương công tử, ta phải đi rồi...”

Ta vội vàng ngăn nàng: “Còn chưa phơi nắng xong, không phải sao? Ta giúp nàng nhìn, nàng đi đi, ta ở chỗ này chờ nàng.”

Nàng có chút do dự.

“Ta còn muốn nói thêm vài lời với nàng.” Ta mỉm cười đến gần nàng, vươn tay lấy xuống lá liễu dính trên tóc nàng, dịu dàng nói, “Đi thôi, ta ở chỗ này chờ nàng.”

Mặt nàng lại đỏ, đặt giày trở về, hành lễ với ta rồi vội vàng rời đi.

Ta không hề động, dùng chân từng chút từng chút nghiền nát một cành cây khô, lấy xuống vụn gỗ ở mặt trên, làm bộ như đang tò mò những đôi giày đó, vây quanh giá gỗ chuyển hai vòng, âm thầm vận nội lực luyện mấy tháng nay, phóng một chút vụn vào trong giày của Nhậm Doanh Doanh. Sau khi làm xong, ta hít sâu một hơi, đang chuẩn bị lấy ra cái bình màu xanh...

Phía sau lưng bỗng nhiên chợt lạnh, lông tơ dựng đứng.

Ta mãnh liệt quay đầu lại, phía sau chỉ có vài miếng lá rụng bị gió cuốn, nhưng không có nửa bóng người.

... Là ta đa tâm rồi sao?

Sau nửa canh giờ, ta vội vàng trở lại nội viện chuẩn bị thức ăn chiều, lão đầu bếp vẫn luôn cười tủm tỉm mà nhìn ta, trái tim của ta cũng bối rối vì chuyện mình làm vừa rồi mà kinh hoàng, căn bản không rảnh đi phản ứng ông ta.

Buổi chiều, ta bưng khay đồ ăn lần thứ hai đi về phía phòng của Đông Phương, đang muốn đi đến cuối hành lang, ta phát hiện Đông Phương đang đứng ở trước cửa chờ ta. Ta chậm rãi ngừng cước bộ, bởi vì sắc mặt của y khó coi cực kỳ.

“Dương Liên Đình, cả ngày này người vội thật ha.” Y nhìn ta trào phúng cười, ánh mắt lạnh đến cực điểm.

Ta còn không biết y đang nói cái gì, trước mắt đột nhiên có hồng ảnh hiện lên, thân mình liền bị cường lực đánh trúng, đâm mạnh vào cây cột phía sau. Đông Phương bóp cổ ta, ngoan lệ nói: “Dương Liên Đình, trêu đùa bốn tọa, chơi vui lắm sao?”

Mặt ta trắng đến đỏ bừng, căn bản nói không nên lời nói, trong lòng sóng to gió lớn, y giận đến mạnh mẽ mở ra kinh mạch...

“Yêu ta?” Trong mắt của y là lửa giận đang bùng cháy, tay càng dùng sức, “Một mặt tán tỉnh với nữ nhân một mặt bỏ lên giường của bốn tọa, Dương Liên Đình, người thật to gan!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Giáo chủ: Dương Bát phu nhân, người dám trèo tường sau lưng bốn tọa!

Tiểu Dương: ta không có, ta oan uổng! Hu hu hu, không tin ta cởi quần mời tức phụ kiểm duyệt! QAA

20. Chương 20: Hòa Hảo

Ta chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, bên tai vang lên tiếng ong ong, giọng nói phẫn nộ của Đông Phương như thực xa xôi, thậm chí ta không nghe rõ y nói cái gì với ta. Bản năng sinh tồn làm ta giây dụa kịch liệt, ta như cá mất nước há to mồm, nhưng chỉ có thể phát tiếng gọi khàn khàn.

Trước mắt dần dần biến thành đen, ta không có khí lực để động nữa, tứ chi mềm nhũn xuống, trong đầu như có một sợi dây kéo căng đến cực hạn, chỉ cần thêm một chút lực là đứt đoạn.

Ngay lúc ta cho là mình sắp chết, ngón tay Đông Phương vô ý đụng phải vết sẹo trên cổ của ta, lần đó bởi vì ta khinh bạc y nên y dùng ngón hoa đâm vào yết hầu của ta, lại khó hiểu buông tha ta.

Không biết y nhớ đến cái gì, cái tay bóp lấy cổ ta bỗng nhiên run rẩy một chút, sau đó bất chợt buông lỏng ra.

Ta mất đi chống đỡ, cả người ngã ngồi xuống, ôm lấy yết hầu cay xé mà ho tê tâm liệt phế, không khí mát lạnh cứu sống ta, nhưng ta vẫn có cảm giác trước mắt từng đợt biến thành màu đen, ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi. Ta chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, có không ít chảy vào trong mắt của ta, mồ hôi mặn đắng kích thích ta chảy ra nước mắt, điều này làm cho ta nhìn vô cùng chật vật.

Đông Phương đứng ở đằng kia nhìn xuống, ta quỳ trên mặt đất, mấy lần muốn đứng lên, lại ngã, cuối cùng ta buông tha, quỳ trên mặt đất thở dốc từng ngụm từng ngụm, chờ đến lúc khôi phục một chút khí lực, ta vươn tay nắm lấy vạt áo của y.

Y nhìn ta cố chết giữ chặt lấy vạt áo, bởi vì dùng sức quá mức, mu bàn tay nổi lên gân xanh, nhảy dựng nhảy dựng. Trên mặt y chợt lóe qua hồi hận, do dự trong chốc lát, cong thắt lưng bắt lấy khuỷu tay của ta, muốn ta kéo đứng lên.

Nhưng có lẽ y cũng đã dùng hết khí lực, tay run rẩy đến mức không dùng được lực, ngược lại bị ta kéo ngã ngồi trên mặt đất.

Mặt đất rất lạnh, ta vội vàng dùng tay kéo y qua bên người, để y ngồi trên đùi ta. Ta nhìn khuôn mặt trắng bệch của y, còn có khoe miệng tràn ra một chút vết máu, há mồm muốn nói lại chỉ có thể phát ra âm tiết khô khốc. Ta dùng sức nuốt nuốt, vươn tay đi lau khoe miệng của y, đầu ngón tay dính máu, trái tim của ta lại nhói nhói đau.

Phản phệ bắt đầu, y nguy trang quá tốt, ta lại không phát hiện.

Ta nhìn y vẫn cố gắng chống đỡ, giọng nói khàn khàn: “Buổi chiều, người trộm đi theo ta, phải không?”

Mặt của hắn cứng lại một chút, có chút mất tự nhiên mà xoay đầu đi.

Ta nói: “Ta không thích nàng ta.”

Y không nói gì.

Ta nghiêng người ôm lấy y, thở dài: “Đời này trừ ngươi ra, ta sẽ không thích bất luận kẻ nào nữa, cũng sẽ không thành thân với bất luận kẻ nào. Ta sớm đã quyết định đời này chỉ vì mình ngươi mà sống, vì ngươi mà sinh vì ngươi mà tử, ta đã sớm tính toán như vậy.”

Thân thể trong ngực run rẩy một chút, quay đầu lại xem ta, ánh mắt mê mang. Ta ôm y càng chặt hơn một ít, ta biết bây giờ y không hiểu được ta nói những lời này là nghiêm túc, nhưng ta vẫn phải nói cho y biết, bởi vì ta biết trong lòng y bất an, ta yêu y là tích lũy qua sinh tử, nhưng cái gì y cũng không biết, sau khi tự cung, trong lòng y dựng lên bức tường cao, không cho bất luận kẻ nào tiến vào, nhưng y cũng tự giam mình ở bên trong, nhiều năm như vậy, mỗi khi đi một bước, vừa khổ vừa khó, đều lẻ loi một mình.

Y thực cô độc, ta biết hắn thường xuyên không có cách nào ngủ, đêm tối dài lâu như vậy, y luôn chỉ có một mình, mở mắt đến bình minh. Cho nên ta chắc chắn y không có cách nào từ chối ta, chắc chắn y sẽ ở mà tiếp thu ta, ta nghĩ, ta đích xác cố ý dụ dỗ y, bỏ lên giường của y, lời y mắng ta thật ra không sai, là ta tính kế y.

Nhưng y vẫn thử muốn tiếp thu ta, nụ họ nhẹ đến giống như không tồn tại đêm qua đã chứng minh. Đông Phương giống như rơi vào rồi một vũng lầy càng lún càng sâu, ta là cọng rơm cứu mạng duy nhất của y, nhưng buổi chiều ta cười đùa với Từ cô nương, không thể nghi ngờ giống như hai cây đinh chui thẳng vào mắt y.

Ta so với ai khác đều hiểu biết y, ta không trách y.

Chờ hơi khôi phục lại khí lực, ta bế y đứng lên. Đông Phương không hề giãy dụa, y dựa vào đầu vai của ta không rên một tiếng, cắn răng không để cho mình lộ ra vẻ mặt thống khổ. Y không biết ta đã sớm biết bí mật của y rõ như lòng bàn tay, nhưng hôm nay ta chỉ có thể làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả.

Ta nhẹ nhàng đặt y lên giường, ta đốt hết tất cả các chậu than, ấm lò, hồng toàn bộ phòng nóng đến đầu ta chảy đầy mồ hôi, nhưng Đông Phương vẫn cuộn mình lạnh đến phát run, y đã cố kiệt lực khác chế.

Ta xóc lên chần nằm vào, từ phía sau ôm chặt lấy y, người của ta thực nóng, y chịu đựng không nổi mà xoay người lại ôm chặt lấy ta. Ta dịu dàng mà vuốt ve gò má, cổ, sau lưng của y, sau đó đem toàn bộ nội lực của mình hóa thành hơi nóng, một chút một chút đánh vào huyết mạch của y.

Y có lẽ lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn ta. Cái gì ta cũng không nói, cúi đầu hôn y.

“Ngươi...”

“Còn lạnh không? Gần đây đến rét tháng ba, ngươi xuyên ít, sợ là bị cảm lạnh rồi.” Ta vươn tay sờ trán của y, quy kết hết dị thường cùng thống khổ của y là do thời tiết hay thay đổi.

Y yên lặng nhìn ta thật lâu, sau đó vươn tay sờ mạch môn của ta, bên trong đã không còn chân khí tán loạn, rồng tuếch. Chuyện ta luyện võ không lừa được y, y cũng không ngăn cản ta, đại khái biết tư chất của ta thường thường, có chịu khó cũng là phỉ công.

Chút công phu này không quan trọng với ta, ta chỉ mới luyện mấy tháng, nội lực cũng không có bao nhiêu, hiện giờ toàn bộ đều chuyển vào trong thân thể của y, mấy tháng này căn cù vất vả đều thất bại trong gang tấc, làm lại từ đầu.

Đông Phương đương nhiên biết, người giang hồ để ý nhất là võ công của mình, ta làm như vậy không khác gì lấy kiếm tự tuyệt, y chăm chú nhìn ta thật lâu, thấp giọng nói: “Ta chỉ có chút không thoải mái, người không cần làm đến mức này...”

“Không có gì, ” ta lắc đầu, dùng chân dày êm bọc người y chặt hơn, y không nói, thuận theo mà tựa vào trong ngực ta, như đang ôm lò lửa sưởi ấm.

Ta thực thích y như vậy, bình thường y cũng tốt, nhưng lại thật lạnh đậm. Ta thân mật mà dán lên trán của y, y nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt tái nhợt, hô hấp cũng có chút ngắn ngủi. Ta biết y vẫn khó chịu, kiếp trước ta đã từng hỏi y lúc phản phệ có cảm giác gì, y nghĩ nghĩ nói với ta: “Như có trăm ngàn cây châm từng chút từng chút đâm vào xương cốt của người.”

Tưởng tượng như vậy, trong lòng ta có chút đau.

Qua thật lâu, người trong ngực bỗng nhiên lên tiếng: “Dương Liên Đình...”

Ta vội vàng cúi đầu: “Hả? Làm sao vậy? Đau chỗ nào? Trên người còn lạnh không?”

Y lắc đầu lại không nói, chôn mặt vào đầu vai của ta, giống như có chút ngượng ngùng. Trong lòng ta lại bối rối, mãnh liệt đứng lên muốn xuống giường: “Có phải rất lạnh hay không? Ta dọn mấy cái lò đồng lớn trong phòng bếp lại đây!”

Đông Phương giữ chặt ta, có chút bất đắc dĩ: “Người muốn nướng chín chúng ta sao?”

Ta cẩn thận nhìn sắc mặt của y, tuy rằng vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần có tốt hơn một chút nên hơi yên lòng, ôm lấy y lần nữa, chính mình làm ấm lò cho y sưởi, nghĩ thầm rằng, hơn nửa năm này ăn bổ vẫn có hiệu quả, ít nhất thân thể Đông Phương tốt hơn kiếp trước nhiều, về sau phải không ngừng cố gắng.

Cứ như vậy dựa sát vào nhau trong chốc lát, Đông Phương lại thấp giọng bảo ta: “Dương Liên Đình...”

Y bị ta dùng hai ba cái chăn cuộn lại giống như cái nem rán thật lớn, chỉ lộ ra cái đầu lông xù, bị ta ôm vào trong ngực, ta cúi đầu nhìn y, nghe y mềm mềm mà gọi tên ta như vậy, cảm thấy tâm lập tức sụp đổ.

“Hả?” Ta hôn môi y một cái, “Ta ở đây.”

Y rũ mắt xuống: “... Người thật sự... Không thích nữ nhân kia?”

Ta không chút do dự lắc đầu: “Không thích.”

“Về sau cũng không thích nữ nhân?”

“Không thích.”

“Thật sự?”

“Thật.”

“Thề đi?”

“Ta thề.” Ta giơ lên ba ngón tay, huyền thuyên phát ra một tràng lời thề độc dài.

“Hừ.”

Có lẽ y vừa lòng, ở trong ngực ta cọ cọ, hai tay ôm lấy lưng ta, an tâm mà nhắm hai mắt lại.

Trong lòng ta buồn cười, vỗ nhẹ lưng y dỗ y ngủ. Trước kia không biết y ghen dữ như vậy.

Nhưng chưa tới chốc lát, y lại đột nhiên mở mắt ra, ta vốn có chút mệt mỏi muốn ngủ, liền bị y làm giật mình: “Làm sao vậy?”

Y nhếch miệng, thực lao lực mà rút một bàn tay ra khỏi nem rán, sờ sờ vết bầm tím trên cổ ta: “... Còn đau không?”

Ta vốn không đau, vừa thấy y như vậy, lập tức cau mày hít khí một hơi.

Tay y run lên, vội vàng lùi về, trong mắt càng nhiễm áy náy, muốn giãy dụa xuống giường: “Ta lấy được cho người—— ”

Ta vội vàng ấn y lại: “Đừng đừng đừng, đừng động, cảm lạnh nữa thì làm sao giờ!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Y thế mà có chút luống cuống.

Ta vốn là loại người có tiện nghi không có lý gì mà không chiếm, không tiện nghi cũng phải ép cho ra chút tiện nghi để chiếm, liền cười khê hôn hôn mặt của y: “Giáo chủ hôn ta liền không đau.”

Y ngẩn người.

Ta được một tắc lại muốn tiến một thước, vươn người qua hôn lên cái tai đỏ đỏ của y, ghé vào lỗ tai y thổi khí: “Giáo chủ, hôn ta đi, hôn một chút, có được không? Người hôn ta một chút, ta hôn người hai cái, người lại hôn ta một chút, ta liền hôn khắp người người, thật có lời nha.”

Đông Phương suy nghĩ, tức giận mà trừng ta: “Chịu thiệt còn không phải là ta!”

Đuôi mắt y hơi hơi nhếch lên, trừng như vậy lại giống liếc mắt đưa tình hơn, làm cho lòng ta dâng lên một ngọn lửa, nhịn không được dùng một tay ôm người vào trong ngực, đè lại cái gáy của y liền hôn xuống.

“Dương... Liên Đình... Ừm...”

Chờ đến buông ra khi, giáo chủ đại nhân then quá thành giận thiếu chút nữa dùng ngón châm hầu hạ ta, ta cười đầu hàng: “Tiểu nhân biết sai rồi, giáo chủ đừng nóng giận, ta cam đoan không động thủ động cước nữa, thân thể người không thoải mái, chúng ta nghỉ một chút có được không?”

Đông Phương lại hung hăng trừng ta một cái mới lùi về trong chăn.

Ta ôm lấy cả người y, Đông Phương đích thật là mệt, mặc dù khó chịu vẫn ngủ thực nhanh. Bên ngoài trời mới vừa tối, ánh trăng bắt trên ngọn cây, hơi hơi xuyên qua cửa sổ, trong phòng như bịt kín một tầng sương bạc.

Ta thối tắt đèn, nghe hô hấp chậm rãi biến lâu dài của Đông Phương, lại không hề buồn ngủ, nhìn màn thêu hoa phát ngọc trong chốc lát, ta nghiêng đầu, nhìn sắc trời càng ngày càng tối, cho đến khi ánh trăng cũng bị mây che.

Không biết đợi bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên tranh cãi ầm ĩ giống như nổ tung lên.

Bạn đang ?

“Giáo chủ! Giáo chủ! Không tốt ! Thánh cô đã xảy ra chuyện!”

Mười hai vệ Dạ Kiều bảo hộ từ một nơi bí mật gần đó quỳ rạp xuống ngoài cửa, giọng nói bối rối hiếm thấy.

“Giáo chủ! Thánh cô trúng kịch độc! Đe dọa tính mạng!”

Khóe miệng ta hiện lên nụ cười mỉm, tâm luôn trôi nổi bấy lâu rốt cục hạ xuống.

21. Chương 21: Sự Phá

“Doanh doanh trúng độc?” sắc mặt Đông Phương nặng nề, lập tức ngồi dậy khỏi giường, “Xảy ra chuyện gì? Lăn tới đây nói chuyện!”

Ta ngồi xuống theo, mặc quần áo tử tế cho y, cột dây áo choàng, lại mò lấy một cái ấm lô cầm tay, chậm rãi bỏ than đang cháy đỏ bừng vào bên trong.

Đầu lĩnh Dạ Kiều vội vàng vàng tiến vào, quỳ sát ngoài bình phong sơn thủy, trả lời: “Bẩm giáo chủ, mới vừa rồi thị nữ trong viện Thánh cô báo lại, Thánh cô trúng kịch độc khó hiểu, lúc có người phát hiện thì đã hôn mê bất tỉnh, hai chân... Toàn... Toàn bộ hồng hết...”

“Cái gì?” sắc mặt Đông Phương trầm xuống, “Nàng trúng độc gì?”

Thân mình đầu lĩnh co rúm lại một chút, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi: “Hồi... Hồi giáo chủ, trúng độc là hóa cốt thủy Mặt trưởng lão nghiên cứu chế tạo khi còn sống...”

“Độc của Mặt trưởng lão?” sắc mặt Đông Phương đại biến, đi nhanh ra ngoài, “Mau phái người triệu Bình Nhất Chỉ về Hắc Mộc Nhai!”

Đầu lĩnh cuống quýt đáp lời: “Vâng, đã kinh cầm mộc lệnh của Thánh cô đi mời, nhưng hành tung của Bình Nhất Chỉ bất định, sợ không kịp chạy về, độc tính của hóa cốt thủy bá đạo, độc phát cực nhanh, lúc này mới không lâu, chân Thánh cô đã... Đã giữ không được... Giáo chủ...”

Đông Phương dừng bước lại, giọng nói lạnh lùng: “Tìm người dùng đao tốt, chém chân của nàng.”

Đầu lĩnh sợ tới mức chân mềm nhũn, cho là mình nghe lầm: “Giáo... Giáo chủ... Kia... Đó là Thánh cô a...”

Đông Phương lạnh lùng nói: “Còn chần chờ nữa thì không chỉ có hai cái đùi thôi đâu, nhanh đi!”

“Vâng!”

Vài thân ảnh chợt lóe, biến mất trong bóng đêm. Ta đây mới ôm ấm lò đi ra, bỏ nó vào trong tay Đông Phương, nhẹ giọng nói: “Giáo chủ, Thánh cô là cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì.”

Đông Phương quay đầu lại liếc ta một cái, dưới ánh nến lúc sáng lúc tối, ánh mắt của y rất sâu, làm người nhìn không thấu.

Trái tim của ta hơi hơi co rút nhanh một chút.

Y nói: “Dương Liên Đình, người không kinh hoảng một chút nào.”

Ta bình tĩnh mà nhìn thẳng y: “Trừ giáo chủ ra, sinh tử của người bên ngoài tiểu nhân đều không để trong lòng.”

“Phải không, ” giọng của y nghe không ra hỉ giận, “Vậy sinh tử của chính người thì sao?”

“Nếu vì giáo chủ, chết cũng không sợ.”

Ta thực thản nhiên, bởi vì đây là lời nói thật.

Y trầm mặc, có lẽ không nắm chắc lời ta nói có mấy phần thiệt giả, không nói được một lời mà nhìn ta chăm chú trong chớp lát, sau đó y nói: “Người đi theo ta tới chỗ Thánh cô nhìn một cái.”

“Vâng.” Ta rũ xuống mắt, che dấu cảm xúc dưới đáy mắt.

...

Xa xa có thể nhìn thấy trong sân của Nhậm Doanh Doanh đèn đuốc sáng trưng, một vòng người vây quanh. Ta đi theo Đông Phương lại gần liền có người mắt sắc phát hiện, vội vàng cao giọng nói: “Giáo chủ đến ! Giáo chủ đến !”

Thượng Quan Vân lập tức đẩy đám người ra, đi đến trước mặt Đông Phương, chấp tay: “Giáo chủ.”

Tang Tam Nương và Đồng Bách Hùng trước đó đều bị Đông Phương phái đi ra ngoài điều tra chuyện phái Tung Sơn, nhiều năm hay Hướng Vấn Thiên ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của Nhậm Ngã Hành cũng không ở trên Hắc Mộc Nhai, vì thế người chịu trách nhiệm hôm nay trở thành Bạch Hổ đường trưởng lão Thượng Quan Vân.

Đông Phương lạnh lùng gật gật đầu, vén rèm lên, thẳng đi vào khuê phòng của Nhậm Doanh Doanh.

Ta đi sau một bước, cũng vào theo.

Phòng trong đã đốt hết toàn bộ đèn nhưng mùi máu cùng mùi hôi đập vào mặt vẫn làm người ta sợ. Nhậm Doanh Doanh nằm ở trên giường, không có đắp chăn, khuôn mặt đã từng kiều diễm của nàng giờ trắng bệch tới thâm đậm, hô hấp rất nhỏ. Quần áo trên người nàng đều cởi bỏ, thân thể trần trụi không có bất luận mỹ cảm gì, bởi vì bộ phận từ đùi của nàng trở xuống đều không có, ta thoáng nhìn thấy huyết nhục mơ hồ bên cạnh giường, nghĩ đó có lẽ là chân của nàng.

Phương Kỳ làm thầy thuốc duy nhất trên Hắc Mộc Nhai đang đầu đầy mồ hôi thi châm cho nàng.

“Như thế nào?” Đông Phương nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, ngữ khí của y nghe ra thực bình tĩnh, nhưng ta phát hiện tay y nắm chặt lại thành nắm tay, dấu trong tay áo.

“Độc phát quá nhanh, đã vào huyết mạch, ” Phương Kỳ thăm đạm lắc đầu, “Ta đã mời Thượng Quan Đường chủ bức độc cho Thánh cô, mặc dù bảo vệ tánh mạng, nhưng lực phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, ngày sau sợ là sẽ ốm đau liên miên, cũng không thể luyện võ nữa.”

Đông Phương lại hướng ánh mắt về phía Nhậm Doanh Doanh đang hôn mê, trong mắt hình như có tiếc hận.

Ta buông đầu xuống, không nói được một lời, nhưng trong lòng lại nhẹ bẫng.

Vốn định giết nàng, nhưng kết quả như thế cũng không phải không tốt, dù sao còn sống mới biết được đau mới biết được khổ, cả ngày lẫn đêm cảm nhận được như thế nào là tuyệt vọng, như thế nào là dày vò, như thế nào là thống khổ, sống không bằng chết.

“Trước khi Bình Nhất Chỉ trở về, Thánh cô liền giao cho ngươi, ” Đông Phương lưu lại những lời này cho Phương Kỳ, xoay người phân phó Thượng Quan Vân, “Người trong viện Thánh cô ở nơi nào? Lúc đó xảy ra chuyện gì, ai ở bên trong hầu hạ? Mang tất cả ra đây!”

Ta vội vàng đi theo Đông Phương ra ngoài, lúc bước qua cánh cửa, ta lại quay đầu nhìn một lần cuối cùng, thăm nghĩ, Nhậm Doanh Doanh, người từng chém đứt hai chân của ta, bầm ngón tay của ta, kiếp này ta trả lại đủ cho ngươi.

“Thuộc hạ đã hỏi hết tôi tớ trong viện Thánh cô, ” Thượng Quan Vân ra lệnh cho vài thị vệ đi đến phòng chứa củi mang tỳ nữ bên người Nhậm Doanh Doanh tới đây, lại nói, “Những tôi tớ đó đều nói không biết, trước khi xảy ra chuyện Thánh cô đang ở trong phòng nghỉ ngơi, bên người cũng không có ai, là một tỳ nữ bên người nàng thấy trong phòng không có động tĩnh thật lâu liền muốn đi hỏi Thánh cô có muốn dùng đồ ăn khuya hay không, nhưng mới vừa đi tới cửa phòng đã ngừng thấy... mùi máu cùng mùi hư thối... Tỳ nữ kinh hách đẩy cửa đi vào, Thánh cô đã...”

Đông Phương càng nghe càng nhăn mặt: “Vì sao thánh cô nghỉ ngơi sớm như vậy?”

Thượng Quan Vân trả lời: “Nghe nói Thánh cô cảm thấy tinh thần không tốt, cho rằng bị nhiễm phong hàn, bởi vậy dùng xong bữa tối liền nằm trên giường nghỉ ngơi.”

“Thì ra là khi đó...” trong mắt Đông Phương xẹt qua một tia hiểu rõ. Ta biết Đông Phương nhất định suy nghĩ cẩn thận. Trước khi hóa cốt thủy phát tác sẽ làm tê liệt tứ chi, thân thể vô lực, chờ độc từ miệng vết thương tiến vào máu, người liền hôn mê, mà lúc này, xương thịt miệng vết thương cũng bắt đầu hư thối.

Sau khi tê liệt hẳn, người trúng độc cũng vì mất máu quá nhiều mà không tỉnh lại nữa.

Đông Phương trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “Đã kiểm tra quần áo cùng đồ vật thánh cô chạm qua chưa?”

“Đã kiểm tra qua, dù là quần áo giày của Thánh cô, hai thanh đoản kiếm, hay là người trong viện, mà ngay cả mỗi một tác trong viện này thuộc hạ đều cho người phun dấm. Nhưng cũng không có bất luận dấu vết hạ độc gì.”

Ta giật giật mũi, quả nhiên có thể ngửi được mùi dấm thoang thoang.

“Tìm như vậy thì không ra được, độc này chỉ cần không dính miệng vết thương thì sẽ giống như nước bình thường, có dùng dấm cũng kiểm nghiệm không ra, người đi tìm chút gà vịt lại đây, cắt một vết trên người chúng nó rồi dùng đồ vật của Thánh cô thử, nếu đụng vào mà miệng vết thương bắt đầu hư thối, có thể từ đồ vật tìm ra người hạ độc, đương nhiên, cũng rất có thể người nọ bôi độc trên người mình, lại tiếp xúc với Thánh cô...” giọng Đông Phương chậm lại, có lẽ đang suy nghĩ cái gì, “Người cũng mang người trong viện của Thánh cô đi thử hết đi, cẩn thận chút, đừng buông tha một ai.”

“Vâng, ” Thượng Quan Vân lập tức tìm vài thị vệ phân phó.

Ta nghe Đông Phương nói mà mồ hôi lạnh đầm đìa, bởi vì buổi trưa đúng là ta bôi hóa cốt thủy trên tay rồi càn rỡ nắm lấy tay Từ cô nương, tuy rằng nàng như con hổ bị chấn kinh nhảy ra, nhưng một chút như vậy cũng đã đầy đủ.

Kiếp trước ta biết Từ cô nương này chuyên quần áo giấy dệp trong viện của Thánh cô, nàng là người có cơ hội tiếp xúc đến quần áo của Nhậm Doanh Doanh nhất, cũng là kẻ ta đã sớm chọn để chết thay.

Dừng một chút, Đông Phương lại nói: “Người hạ độc này không đơn giản, hẳn biết rõ tình huống của Hắc Mộc Nhai như lòng bàn tay, nếu không như thế, hẳn không có khả năng có cơ hội lấy được độc của Mật trưởng lão, Mật trưởng lão rất trân bảo độc dược của mình, chưa bao giờ tặng ra ngoài, dù là bốn tọa cũng không biết ông ta giấu độc dược ở chỗ nào, mà người hạ độc này lại dễ dàng chiếm được.”

Sắc mặt Thượng Quan Vân cũng khẩn trương lên, do dự hỏi: “Có thể là có liên quan đến thích khách lúc trước hay không?”

Đông Phương không trả lời, trầm mặc một hồi lâu sau, y bỗng nhiên dời ánh mắt nhắm ngay ta.

Hồ hấp của ta cứng lại, nhưng thực nhanh lại bình tĩnh.

Ta không sợ hãi, bởi vì trên thế giới này sẽ không có người thứ hai biết dưới viện của Mật trưởng lão có mật thất. Kiếp trước, ta tiếp nhận chức vị Đại tổng quản đặc tội rất nhiều người, bởi vì nhìn trúng cơ quan thật mạnh trong sân Mật trưởng lão, hàng rào sâm nghiêm nên nói Đông Phương cho ta ở sân đó.

Mật trưởng lão xuất thân từ Đường môn, thiện về cơ quan độc dược, trong viện ông ta có trăm ngàn loại cơ quan bất đồng, thông với bảy mươi tám hướng khác nhau. Trước khi ta vào ở, Đông Phương lo lắng, tự mình làm bia ngắm, thay ta thử hết những cơ quan trí mạng trong đó một lần, có cái y tránh thoát, có cái ngay cả y cũng tránh không khỏi. Ở trong viện, mỗi một tác mỗi một thức đều có máu của Đông Phương, y chính là như vậy, lấy huyết nhục của mình thay ta vẽ ra một sơ đồ cơ quan và mật thất phân bố.

Ta rất sợ chết, dùng ba tháng nhớ kỹ tám bản đồ kia, từ nay về sau dù Đông Phương bị ta cầm tù trong hoa viên, những giáo chúng không quen nhìn ta cũng vẫn luôn không thể lấy được tính mạng của ta.

Ước chừng qua hai canh giờ, thị vệ bị Thượng Quan Vân phái đi trở lại, trên tay hắn nâng một cái khay, trên khay phóng mấy đôi giày cùng một đôi tất dính máu.

“Bẩm Thượng Quan Đường chủ cùng giáo chủ, trên tất hôm nay Thánh cô mang có hóa cốt thủy, mấy đôi giày này đều có vụn gỗ, theo một thị nữ trong đó thuật lại, chàng vạng Thánh cô từng vì giày cộm mà trách đánh một tỷ nữ họ Từ, qua kiểm nghiệm, trên tay tỷ nữ kia cũng có thể làm miệng vết thương của gà vịt hư thối...”

Trái tim của ta nhấc lên.

“Vụn gỗ?” Đôi mắt Đông Phương nhìn ta nháy mắt sắc bén, “Còn có mấy đôi giày...”

Ta cũng nhìn về phía y, không nói chuyện, chỉ cảm thấy máu trong thân thể mất đông lại.

Đông Phương vẫn luôn nhìn ta, ánh mắt của y thật xa lạ, lạnh băng như dao, giống như muốn đâm thẳng vào trái tim của ta. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy ánh mắt y như thế, tâm của ta vốn có chút bối rối bỗng nhiên liền bình tĩnh lại.

Y nhìn ta thật lâu thật lâu, nắm tay cũng càng nắm càng chặt, Thượng Quan Vân bên cạnh kinh hô một tiếng: “Giáo chủ...” Ta đây mới phát hiện, khe hở nắm tay của y chảy ra máu, một giọt một giọt mà rơi xuống đất.

Qua thật lâu, Đông Phương bỗng nhiên nhắm mắt, trầm giọng nói: “Thượng Quan Vân, chuyện Thánh cô trúng độc bốn tọa muốn đích thân điều tra, ngươi trông giữ nghiêm ngặt mấy tỷ nữ kia, chuyện đêm nay không được truyền ra cho bất luận kẻ nào! Kẻ trái lệnh——” y ngừng lại một chút, nắm chặt tay đến khớp xương hơi hơi trở nên trắng bệch, ngữ khí lạnh băng: “Giết ngay tại chỗ!”

Thượng Quan Vân run rẩy: “Vâng!”

“Dương Liên Đình, ngươi lại đây.” Đông Phương liếc ta một cái, phát tay áo mà đi.

Ta đi theo y một đường, đi tới một nơi yên lặng không người, y bỗng nhiên ngừng lại, đưa lưng về phía ta, nói: “Dương Liên Đình, vì sao ngươi phải hại Doanh Doanh? Bình hóa cốt thủy kia ngươi lấy từ chỗ nào?”

Ta nói: “Giáo chủ, tiểu nhân không rõ...”

“Dương Liên Đình, ta lại cho ngươi một cơ hội, ” y ngắt lời ta, quay người lại, lạnh lùng nhìn ta, “Đừng vọng tưởng nói dối lừa gạt ta, ngươi biết ta nhìn thấy, ta chỉ không ngờ ngươi sẽ lớn mật như thế, ta vẫn luôn không thể tin được, nhưng mà, hiện giờ không phải do ta không tin!”

Ta trầm mặc, vì sao muốn giết Nhậm Doanh Doanh, bởi vì nàng giết ta và ngươi, lời này ta có thể nói sao?

“Dương Liên Đình, ngươi không có biện pháp lấy được bình dược kia, ” Đông Phương chậm rãi đến gần ta, nhìn ta, “Người sau lưng ngươi là ai? Ai sai sử ngươi làm?” Ta vẫn trầm mặc như cũ. Y thấy ta như vậy, lửa giận vốn đang có thể áp lực đột nhiên bùng nổ, y kéo cổ áo của ta, lạnh lùng nói, “Ta vốn tưởng rằng ngươi tiếp cận ta nhiều nhất chỉ ham danh lợi phú quý, không ngờ dã tâm của ngươi lại lớn như thế, diễn thật tốt a Dương Liên Đình, ngay cả bốn tọa cũng bị ngươi lừa xoay quanh!”

Ta lẳng lặng mà nhìn y, bỗng nhiên nói không ra lời, bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nói.

Thì ra y nghĩ ta như vậy, thì ra ta như vậy, thì ra ta như vậy, thì ra ta như vậy.

Ta tính hết nhân tâm, lại quên mất tính tâm của y.

Trong mắt của y lộ vẻ thất vọng: “Dương Liên Đình, ngươi thật sự không có lời nào để nói?”

Ta trầm mặc nửa ngày, rồi chỉ cười khổ lắc đầu.

Y dường như sắp nổi trận lôi đình, đưa tay vung lên, tiếng ầm ầm vang lên, núi đá ở bên bị chưởng phong của y đánh trúng đập nát, y giận không kềm được mà trừng ta, lớn tiếng nói: “Mười hai vệ Dạ Kiều ở chỗ nào!”

Vài bóng đen nháy mắt rút xuống: “Có thuộc hạ!”

Y nhìn ta, nói từng câu từng chữ.

“Nhốt Dương Liên Đình vào địa lao, lúc nào nguyện ý mở miệng thì lúc đó thả hắn ra!”

22. Chương 22: Địa Lao

Trước mắt là bóng tối, ta cố gắng trợn to mắt, nhưng bóng tối như luôn quấn quanh hô hấp của ta, tựa như sương mù ướt lạnh, vô thanh vô tức, không chỗ nào không có, nhưng không có cách nào nhìn thấy.

Không có một tia ánh sáng, đây là địa lao giam giữ kẻ phạm trọng tội, không có cửa sổ, tường bốn phía dày ước chừng ba thước, thứ duy nhất có thể mở ra chính là cửa lao làm từ sắt lá cùng đồng đinh.

Ta không nhớ rõ trôi qua bao lâu, đại khái là bảy ngày, hoặc có lẽ là tám ngày, ta không nhớ rõ. Mấy ngày nay ta đói bụng đến choáng váng, khát đến cổ họng khô khốc, không có cách nào quan tâm canh giờ. Mỗi ngày ám vệ của Đông Phương sẽ đến thăm vấn ta một lần, bọn họ hiển nhiên có đủ kinh nghiệm, nghiêm khắc khống chế lượng thức ăn nước uống, chưa bao giờ để ta ăn no. Có khi bọn họ sẽ cố ý không cho ta cơm ăn, để ta đói cả ngày, đói bụng đến tay chân như nhũn ra, ý thức hỗn loạn, sau đó nhân cơ hội hỏi vòng vèo.

Nhưng phần lớn thời gian bọn họ hỏi ta không trả lời, vì cái gì muốn giết Nhậm Doanh Doanh, lên vào Hắc Mộc Nhai đến cùng có mục đích gì, kẻ sai sử sau lưng là ai? Mỗi lần ta chỉ trả lời câu đầu tiên, ta nói: “Bởi vì ta hận ả, hận không thể để ả chết.”

Câu trả lời này hiển nhiên không thể làm bọn họ vừa lòng, cái gì bọn họ cũng hỏi không ra, như vậy Đông Phương cũng sẽ không vừa lòng, vì thế từ ngày hôm qua bắt đầu (chắc là ngày hôm qua đi), bọn họ bắt đầu cột ta vào cọc gỗ, tưới nước ớt lên người của ta, dùng roi da tiếp đón người ta, roi quật kèm theo tiếng gió vù vù, một chút liền kéo rụng một tảng da.

Ta thống khổ mà cuộn tròn lại nhưng vẫn trầm mặc, bởi vì ta không có lời nào để nói.

Một vệ Dạ Kiều trong đó “Chặc” một tiếng: “Đầu nhĩ, miệng người này thật rất cứng, xem ra không dùng đại hình hắc sẽ không khai.”

Đại hình có vài loại, hỏa nung, kẹp tay chân, giường đinh, trước kia ta làm Đại tổng quản cho không ít người dùng qua, có lẽ không có ai chịu đựng được, lục tục chết hết.

Trong bóng đêm ta mở to đôi mắt mờ mịt, Đông Phương đã sinh sát tâm với ta sao?

Thống lĩnh mười hai vệ trâm ngâm trong chốc lát, nói: “Lấy cái kẹp lên trước đi, tên tạp dịch này không có võ công, dùng đại hình sợ sẽ nhịn không được, giết chết một tên tạp dịch không có gì, chỉ sợ chặt đứt manh mối, phá hủy chuyện của giáo chủ.”

“Thuộc hạ hiểu được.”

Ta bị vài người trói tay ra sau lưng đặt trên mặt đất, hai cây gỗ kẹp lấy mắt cá chân, hai nam nhân đứng ở phải trái, chỉ chờ ra lệnh một tiếng, liền nhấc chân dùng sức đạp, đau đến cốt tủy, có thể ghiền nát cổ chân người ngay lập tức.

“Dương Liên Đình, Bồn thống lĩnh lại cho ngươi một cơ hội, khai ra, cũng không phải chịu nỗi khổ da thịt.” Thống lĩnh chấp tay sau mông đi quanh ta một vòng, từ trên cao nhìn xuống, “Giáo chủ đối đãi với ngươi coi như không tệ, ngươi mau chóng khai ra, lập công chuộc tội, nói không chừng giáo chủ còn có thể tha cho ngươi một mạng, ngươi nói, có phải không?”

Hai tay ta bị trói ra sau, mặt dán mặt đất lạnh như băng, cảm giác rét lạnh giống như đâm thẳng vào đáy lòng.

Thống lĩnh thấy ta không nói lời nào, rốt cục mất kiên nhẫn, khoát tay: “Hành hình.”

Hai người kia nhảy lên, hung hăng đạp.

“A!” Ta thê lương kêu thảm ra tiếng, cả người mãnh liệt nảy về phía trước một chút, dường như hư thoát.

“Dương Liên Đình, ngươi còn không chịu nói sao?”

Ta quỳ rạp trên mặt đất, nói không nên lời, chỉ có thể khàn khàn mà thở hổn hển.

“Xương cứng,” thống lĩnh ngồi xổm xuống, kéo mái tóc của ta, ép ta ngẩng đầu, “Đáng tiếc xương cốt có cứng nữa thì cũng sẽ nát, tội gì đâu?”

Đúng vậy, tội gì đâu, ta cười cười, thống lĩnh kia kinh ngạc nhíu lông mày, đại khái không biết vì sao ta còn có thể cười được, nhưng ta không biết trừ cười, ta còn có thể lộ ra biểu cảm gì.

Bảy ngày, Đông Phương vẫn chưa tới.

Ta nghĩ ta đợi không được y.

Thật ra lúc bị nhốt vào địa lao, lời y nói ra đã thực rõ ràng, trong mắt của y, ta là kẻ tiểu nhân ham danh lợi phú quý, dối trá ti bỉ, người như thế sao đáng giá y tốn nhiều tâm tư? Nhưng biết rõ như thế, ta vẫn nhịn không được nghĩ, có một ngày cửa lao mở ra, trong ánh sáng chói mắt có thể thấy được một nam nhân mặc hồng y đang chờ ta.

Ta nghĩ, cuối cùng ta vẫn làm sai, vẫn rất tham lam, ta nghĩ cả đời này sẽ có rất nhiều khác biệt, lại không ngờ đến khả năng y sẽ không cần ta. Vì cái gì luôn muốn cùng y cả đời? Xa xa nhìn y không tốt sao? Người nhìn, bây giờ ngay cả đời này cũng sắp không có. Nhưng ta không trách y, cái gì y cũng không biết, hết thấy đều là ta tự tìm, đều là ta đơn phương tình nguyện thôi.

Chưa từng có người nào quy định, y nhất định phải yêu ta.

Cuối cùng, ta nói: “Ta khai.”

Thống lĩnh kia vừa lòng, sai người đốt sáng ngọn nến lên, buông cái kẹp ra, kéo ta đến.

Đáng tiếc ta đã đứng không nổi nữa, hần kéo ta đứng lên, ta lại trượt ngồi xuống.

Thống lĩnh bắt chân ngồi trên ghế thái sư, bưng một chén trà lên, có chút không kiên nhẫn: “Nhanh nói đi.”

Ta nhìn thống lĩnh kia, sau đó chậm rãi mở miệng: “Người nói cho giáo chủ, người sai sử ta mưu hại Thánh cô chính là Quang Minh hữu sử Nhật Nguyệt thần giáo, ở trong vô lâm có danh hiệu là ‘Thiên Vương ông đây’ – Hưởng Vấn Thiên.”

Thống lĩnh phun ra một miệng trà.

Ta không quản hấn tin hay không, há mồm liền nói: “Hắn ở mặt ngoài ủng hộ giáo chủ, trên thực tế dưới vẻ bề ngoài trung trinh là dã tâm bưng bưng, hắn đã sớm muốn soán vị làm giáo chủ. Nhưng lấy thực lực của mình hắn không có cách chống lại giáo chủ, cho nên hắn cấu kết với phái Tung Sơn, bày ra một hồi ám sát, đáng tiếc võ công giáo chủ cái thế, ám sát thất bại, vì thế hắn liền lui mà cầu tiến, đánh chủ ý lên người Thánh cô, dù sao Thánh cô là con của tiền giáo chủ, tương lai là người có khả năng kế thừa vị trí giáo chủ nhất.”

Ta mấp máy môi, liền hất một bát lại một bát nước bắn lên người Hưởng Vấn Thiên, thống lĩnh kia nghe đến nói không nên lời, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ta.

Ta dừng lại thở dốc hổn hển, mắt cá chân bị thương ép trên mặt đất rất đau, trên người cũng rất đau, chỉ trong chốc lát như vậy, mồ hôi lạnh đã làm ướt sũng quần áo, trước mắt cũng biến thành màu đen từng đợt.

Ta quơ quơ đầu, ý đồ làm cho mình thanh tỉnh một chút, dứt quãng nói: “Một cái khác, là Thượng Quan Vân... nói giáo chủ phải cẩn thận Thượng Quan Vân, mặt ngoài hắn ngay thẳng, kì thực là một kẻ gió chiều nào theo chiều đấy, một ngày nào đó hắn sẽ phản bội giáo chủ, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể ban trọng trách cho hắn...”

“Còn có... Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn, từ rất sớm hắn và Hưởng Vấn Thiên đã cấu kết với nhau làm việc xấu...” giọng của ta thực khàn khàn, nói một câu liền suyễn vài lần, nhưng ta vẫn cố gắng từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng, “Người nói cho giáo chủ, nếu có một ngày gặp Lệnh Hồ Xung... Nhất định phải giết hắn!”

Ta nói có đầu có đuôi, biểu cảm cũng quá thật, ánh mắt thống lĩnh nhìn ta có một chút thay đổi, hắn cau mày, có chút chần chờ hỏi: “Người nói... Đều là thật sự?”

Ta nhắm mắt lại gật gật đầu, cuối cùng ta vẫn không nói chuyện Nhậm Ngã Hành ra, bởi vì ta không biết chi tiết của thống lĩnh trước mắt, đời trước ta không ấn tượng mấy với hắn, ta nhớ không nổi người này có phản bội Đông Phương hay không, cho nên ta không dám nói, ta sợ hắn là người của Hưởng Vấn Thiên, nếu tiết lộ hành tung của Nhậm Ngã Hành thì không khác gì bưng đá đập chân của mình.

Thống lĩnh trầm mặc nửa ngày, lại rời đi thương nghị với người khác trong chốc lát, cuối cùng hắn phái một người đi nội viện trước: “Người lập tức đi bẩm báo với giáo chủ, đem khẩu cung của Dương Liên Đình thuật lại từng chữ cho giáo chủ nghe một lần, thỉnh giáo chủ định đoạt, nhanh đi!”

“Vâng!”

Thống lĩnh đi trở về cúi đầu nhìn ta, hỏi: “Người còn có lời gì muốn nói sao?”

Lúc này, ý thức của ta đã có chút mơ hồ, đôi mắt cùng đau đớn tràn ra làm ta ngay cả mí mắt cũng nâng không nổi. Ta có chút hoảng hốt mà suy nghĩ trong chốc lát, lúc này thống lĩnh kia rất nhẫn nại, không thúc giục, chỉ yên lặng mà đánh giá ta. Đối với hắn mà nói, ta đã thừa nhận mình là gian tế, như vậy cũng sắp chết rồi, cho nên hắn mới có câu hỏi như thế.

Ta kéo kéo khóe miệng: “Là muốn ta để lại di ngôn sao?”

Thống lĩnh không trả lời, nhưng ánh mắt của hắn nói cho ta biết, đúng vậy.

Ta mệt mỏi nhắm mắt lại, ta có rất nhiều lời muốn nói, nhưng thiên ngôn vạn ngữ đều mắc trong cổ họng, không có cách nào nói ra miệng. Trong lòng ta đầy ắp đều là không nỡ buông tay một người, những lời tâm tình sâu đậm đó giăng co ngay tại đầu lưỡi của ta, nhưng y không ở đây.

“Người thật sự không có chuyện gì muốn nhắn nhủ sao?” Thống lĩnh lại hỏi một câu.

Ta cúi đầu, dùng đôi tay mang xiềng xích lấy ra một cái khăn tay từ trong lòng ngực, bạch sa màu ngà nhẵn nhụi, góc khăn thêu một đóa hoa mai nho nhỏ. Lân đó ám sát để lại một đạo sẹo trên má trái của ta,

Đông Phương dùng cái khăn tay này lau khô vết máu cho ta, dùng xong y liền ném, sau đó ta lại nhặt trở về, giặt sạch tùy thân mang theo.

“Người giúp ta nói cho giáo chủ...” Ta vươn tay vuốt ve đóa hoa mai kia, giọng nói bỗng nhiên khàn khàn, “Người nói cho y biết... Về sau phải ăn thật ngon, buổi tối đắp chăn cho kỹ, đừng để sinh bệnh...” nói đến một vài chuyện vụn vặt, còn lại rốt cuộc nói không nên lời, rõ ràng còn có rất nhiều lời muốn nói với y, còn có rất nhiều lo lắng muốn dặn dò... Ta nắm chặt khăn tay mà run rẩy, có cái gì đó mãnh liệt trào ra, trong lòng khó chịu, ta liệu mạng căn môi.

“Chỉ từng đó?”

“Còn có...” Ta dừng một chút, “Ta thương y.”

“Loảng xoảng”, thống lĩnh làm rơi nát bát trà, sau đó hần run run rẩy rẩy mà nhìn lại phía sau, biểu cảm có chút hoảng sợ.

Ta theo ánh mắt của hần quay đầu lại.

Cửa địa lao, một vệ Dạ Kiều đang quỳ, người mặc một thân hồng y yên lặng đứng ở đằng kia, đôi mắt tối như mực thẳng tắp nhìn về phía ta, không biết đứng đã bao lâu.

Nhất thời sửng sốt.

Đông Phương chậm rãi đi về phía ta, ta cũng cố sức muốn đứng lên, nhưng mắt cá chân không thể dùng lực, lảo đảo một chút, lập tức liền ngã trên mặt đất. Đông Phương lập tức xẹt qua đỡ lấy ta, hoảng loạn: “Dương Liên Đình, người làm sao vậy...” Y nói một nửa liền nhìn thấy ta hai chân sưng to của ta, ánh mắt sắc bén mãnh liệt đảo qua thống lĩnh ở một bên.

“Ai cho các người tra tấn!”

Thống lĩnh hoảng loạn mà quỳ rạp xuống đất: “Thuộc hạ chưa dùng hình bao nhiêu...”

?

“Chưa dùng bao nhiêu? Người biến thành như vậy người còn muốn dùng cái gì!”

“Nhưng mà, miệng hần rất cứng, vẫn luôn không mở miệng...”

“Hần không mở miệng thì chờ đến lúc hần mở miệng! Bồn tọa cho phép các người tra tấn sao!”

“Không... Không có...” MỘC Thống lĩnh uất ức cúi đầu: “Thuộc hạ đáng chết.”

Đông Phương ôm chặt ta, chẳng biết tại sao tay y run rẩy một chút. Ta để mặc mình dựa vào y, trên người y có hương từng ta quen thuộc, làm tâm tình bất an nhiều ngày nay của ta rốt cục chậm rãi bình phục.

Cuối cùng y vẫn mềm lòng, ta nhắm mắt lại cười, thân thể vẫn luôn buộc chặt cũng chậm rãi buông lỏng.

“Dương Liên Đình?”

Ta không có đáp lại y, tuy rằng ý thức của ta vẫn thực rõ ràng, nhưng ta cảm thấy mệt cực kỳ, buồn ngủ làm người ta không muốn hé răng.

Y cho là ta đã bất tỉnh, hoảng sợ dùng hai tay ôm lấy thân thể không ngừng trầm xuống của ta, kêu lên: “Còn thất thần làm gì! Một đám thùng cơm! Mau nâng người lên giường đi... Sao tối như vậy? Nơi này sao ngay cả cái cửa sổ cũng không có! trong óc các người có thứ gì hả? Nơi này người có thể ngủ sao?”

Giọng nói uất ức của thống lĩnh truyền đến: “Giáo chủ... Giáo chủ... Địa... Địa lao đều như vậy...”

“Vô liêm sỉ! Còn không mau thấp đèn lên! Chờ một chút! Chạy trở về! Đến phòng của bồn tọa dọn hai tấm đệm da sói đến đây, rồi lấy hai cái chăn dày, ấm lò và chậu than cũng lấy lại đây... Thôi thôi, trực tiếp dọn giường của bồn tọa lại đây —— ”

Rầm một tiếng, không biết Đông Phương đá phải cái gì, nhúu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

Ta lặng lẽ nhấc mí mắt lên một chút.

Mộc thống lĩnh bị sai sử lần qua lần lại cúi đầu nhìn, lau mồ hôi, do dự mãi, không dám hé răng.

Sắc mặt Đông Phương âm trầm: “Đừng nói cho ta một đồng này là đồ ăn của Dương Liên Đình!”

Mộc Thống lĩnh cúi đầu thấp không thể thấp hơn.

Đông Phương đá một cước, cả giận nói: “Cái này là thứ gì? Là thứ người có thể ăn sao? Các người dám lấy thứ này cho hắn ăn! Ai cho các người cho hắn ăn cái này!”

“Cơm... cơm tù... Đều là như vậy...” Mộc Thống lĩnh sắp khóc đến nơi.

“Bổn tọa cho các người để hắn ăn cơm tù sao!”

“Thuộc hạ đáng chết!”

Một mỗi như thủy triều dâng, tiếng nói của Đông Phương và Mộc Thống lĩnh dần dần xa xôi, ta mặc kệ chính mình ngủ đi.

Trong đầu mơ hồ lưu lại thanh âm cuối cùng, là Đông Phương để Mộc Thống lĩnh dọn luôn phòng bếp nội viện lại đây.

Trong giấc mộng ta nghi hoặc, trực tiếp đặc xá ta, thả ta ra ngoài không phải dễ dàng hơn sao?

...

Ngủ no một giấc, lần thứ hai sau khi tỉnh lại ta có chút mộng, nhẹ nhàng chạm vào tấm thảm mềm ấm áp dưới thân, mờ mịt mà chớp chớp mắt. Hơn mười ngọn đèn thấp lên, địa lao tối đen bây giờ biến thành sáng như ban ngày, thảm lông dê thật dày bao trùm mặt đất thô ráp, tứ phía vách tường treo vải mềm, ngay cả bàn trang điểm và gương đồng trong phòng Đông Phương cũng được dọn đến, trong góc phòng đặt hai cái lò hương đang tỏa ta mùi hương làm người ta an lòng, cửa lao bị hủy đi, treo lên màn trúc rủ xuống đất, có gió thổi đến liền nhẹ lay động như nước.

Y thật sự dọn toàn bộ phòng lại đây, ta có chút dở khóc dở cười.

Giật giạt cánh tay, lại phát hiện mình không động được. Đông Phương giống tiểu hài tử vùi trong ngực ta. Hai tay y vòng sau người ta, đầu gối lên hõm vai của ta. Ta hơi nâng nâng đầu, Đông Phương nghiêng đầu ngủ say, lông mi của y thực dài, theo hô hấp mà nhẹ nhàng rung động, ta lẳng lặng nhìn trong chốc lát, do dự vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một chút, lông mi phát qua lòng bàn tay, có chút ngứa.

Thật cẩn thận mà hoạt động ngón tay trượt xuống kéo cao chân, khoát lên trên người y, ta cúi đầu chôn vào tóc của Đông Phương. Nhiệt độ cơ thể của y truyền lại đây, ngực ấm áp.

Nhưng động tác của ta lại đánh thức y, thân thể y động một cái, lông mi rung động, mở mắt ra.

Ngay từ đầu tầm mắt vẫn chưa thể điều chỉnh tiêu điểm, nhưng chậm rãi liền tụ lại, hai người kề sát, ta từ con người đen của y nhìn thấy chính mình. Y nhìn ta trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Người thẳng.”

Ta không rõ lí do.

Trong mắt của y bỗng nhiên nảy lên bi thương: “Ta làm không được, ta không buông được.”

Ta ngơ ngẩn, ngực như trúng một đòn nghiêm trọng, trong lòng điên cuồng dâng lên chua xót làm ta không có cách nào hô hấp.

Y cho rằng những lời ta nói hươu nói vượn đều là thật, y cho rằng ta thật sự là gian tế, y cho rằng ta tiếp cận y thật sự là có bí mật không thể cho ai biết, y vẫn luôn cảm thấy ta sẽ phản bội y, sẽ làm y bị thương, sẽ rời khỏi y.

Nhưng y lại nói y làm không được, dù như thế, y vẫn luyến tiếc, y luyến tiếc giết ta.

Ta ôm chặt lấy y, cúi đầu hôn môi y.

Tình yêu có đến trễ, vẫn sẽ đến.

Đông Phương do dự trong chốc lát, chậm rãi há mồm để ta tiến vào, mặc dù y có bảy mỹ thiếp, nhưng có lẽ y chưa từng hôn môi, ta và y miệng lưỡi dây dưa, y đáp lại trúc trắc ngốc vụng, thậm chí ngừng thở đến mức mặt mày đỏ bừng.

Chúng ta cứ ôn tồn như vậy thật lâu, cho đến khi Mộc Thống lĩnh nơm nớp lo sợ xuất hiện ngoài màn trúc.

“Giáo chủ, chuyện ngài dặn, thuộc hạ đã làm tốt.”

Đông Phương gật đầu: “Biết, người đi chuẩn bị đi.”

Ta nghi hoặc nâng mắt.

Đông Phương lẳng lẳng mà nhìn ta thật lâu, sau đó đưa tay đè gáy ta lại.

“Dương Liên Đình, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người nữa, bao gồm cả ta.”

Giọng của y rất thấp, lần đầu tiên dịu dàng như vậy.

“Ta sẽ bảo hộ người, người chờ ta.”

Sau đó ta còn chưa kịp phản ứng, cảm thấy sau gáy đau xót, lại rơi vào hắc ám khôn cùng.

23. Chương 23: Phu Nhân

Đau đớn càng rõ ràng, trong lúc xóc nảy ột ta đụng phải cái gì đó.

Ôm đầu mở mắt ra, vừa lúc thấy màn xe bị thổi mở, gió mang hơi lạnh ướt át thổi vào.

Lúc này, sắc trời dần sáng, mưa rào vừa mới ngừng.

Thời gian này còn quá sớm, toàn bộ thành quách đều ngủ say trong tầng sương mỏng manh, con đường liễu rũ không người thực yên tĩnh. Bánh xe lộc cộc chuyển, cảnh liễu hai bên đường phất qua trần xe, ngẫu nhiên có giọt mưa nhỏ xuống, phát ra tiếng tí tách rất nhỏ.

Ta lùi đầu từ ngoài cửa sổ xe trở về, có chút mờ mịt, sao mình lại ở trên xe.

Lại quay đầu nhìn nhìn, càng thêm mờ mịt.

Đông Phương đâu?

Cúi người vén màn xe lên, người đánh xe mặc hắc y, một tay nắm dây cương, một tay nắm đao. Ta đương nhiên nhận ra là ai, nhìn thấy hắn ta lại an tâm một chút, ta hỏi: “Mộc Thống lĩnh, giáo chủ đâu?”

“Người tỉnh?” Hắn không trả lời ta, “Hành trang trong xe có lương khô và nước, người lấy ăn đi.”

Ta không động, vẫn hỏi: “Giáo chủ đâu?”

“Hắc Mộc Nhai.”

“Tại sao ta lại ở chỗ này?”

“Giáo chủ ra lệnh cho ta mang người rời khỏi Định Châu trước, ngài sẽ tới sau.”

“Vì cái gì?”

Mộc Thống lĩnh quay đầu lại liếc ta một cái, chẳng biết tại sao, ánh mắt của hắn dừng ở trên mặt ta quái dị mà cương cứng một chút, sau đó mới giải thích nói: “Người bị nhốt trong địa lao bảy ngày, tỳ nữ họ Từ trong viện Thánh cô chỉ ra và xác nhận người làm, còn có thị vệ Chu Hàn lưu thủ trong viện của Mạt trưởng lão cũng nói đã từng gặp người tới sân của Mạt trưởng lão, nhưng vì cách quá xa, hắn đuổi tới thì người đã không thấy, hắn tưởng mình nhất thời hoa mắt nên không nói ra. Bởi vậy, việc người mưu hại Thánh cô

mọi người đều biết, Thánh cô tỉnh lại cảm xúc kích động, nhiều lần nhục mạ giáo chủ, còn muốn giáo chủ giao người ra, nàng muốn tự tay giết người. Giáo chủ không chịu, hơn nữa...”

Hắn do dự một chút, dùng ánh mắt xem xét ta, biểu cảm rất quái lạ, chưa nói tiếp.

“Còn cái gì?” Ta truy vấn, thuận tiện cởi bỏ hành trang, cúi đầu nhìn nhìn, bên trong có một ít bánh bột ngô cùng bánh màn thầu, còn có một túi da trâu đựng nước.

“Hơn nữa Tổ Văn cô nương trong nội viện hầu hạ giáo chủ nói, người thường thường ngủ và dậy cùng giáo chủ, gần đây giáo chủ sủng ái người thậm chí còn hơn cả bảy vị phu nhân, chính bởi vậy mới không chịu giết người... Vì thế các vị Đường chủ cùng mười đại trưởng lão trong giáo cũng làm ầm ĩ lên, một đám ngăn ở điện Thành Đức không chịu về, nói giáo chủ không nên... Không nên vì một nam sủng tì tiện mà phạm phải sơ suất...”

Ta trầm mặc một chút: “Vậy giáo chủ nói gì?”

Ánh mắt Mộc Thống lĩnh nhìn ta càng quái, nhìn chằm chằm ta, sau đó hắn giống như có chút chịu không nổi mà xoay đầu, ta không rõ vì cái gì hắn nhìn ta như vậy, liền một bên vặn túi nước một bên hỏi lại: “Vậy giáo chủ nói cái gì?”

“Giáo chủ nói người không phải nam sủng.”

Động tác uống nước của ta ngừng lại, rũ mắt cười, trong lòng ầm ập.

“Giáo chủ nói, người không phải nam sủng, mà là giáo chủ phu nhân.”

“Phụt —— ”

Ta phun đầy nước lên mặt Mộc Thống lĩnh.

Mộc Thống lĩnh không đổi sắc, cảm giận mà quay đầu, không để ý tới ta.

Ta giống như có thể nhìn thấy lúc giáo chủ nói ra những lời này, toàn bộ điện Thành Đức liền yên tĩnh, còn có bộ dáng của những trưởng lão tóc hoa râm cũ kỹ bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Ôm túi nước bình tĩnh tâm tình một chút, ta lại cọ đi qua hỏi: “Vậy lúc nào giáo chủ đuổi theo chúng ta?”

“Lâu thì năm ngày chậm thì ba ngày.”

Ta gật gật đầu, lại muốn cái gì, hỏi: “Các trưởng lão có thể để qua một bên trước đã, nhưng Thánh cô không giết ta tất sẽ không chịu bỏ qua, vậy giáo chủ định làm như thế nào?”

Nhậm Doanh Doanh là do y một tay nuôi lớn, chuyện cho tới bây giờ, nói vậy trong lòng y cũng sẽ có chút khổ sở đi?

“Giáo chủ nói ta đến bãi tha ma tùy tiện tìm một thi thể, hóa trang sau đó nói cho Thánh cô, Dương Liên Đình chết.”

Ta tát lưỡi: “Thánh cô khẳng định không tin.”

“Giáo chủ nói, tùy tiện nàng tin hay không, dù sao Dương Liên Đình đã chết.”

Ta giật mình, chỉ vào mũi của mình: “Dương Liên Đình chết, ta đây bây giờ là ai?”

Mộc Thống lĩnh dùng khóe mắt liếc ta một cái, sau đó vẽ mặt thống khổ mà dời ánh mắt, tối nghĩa nói: “Giáo chủ nói... Nói... về sau người theo họ phu quân, gọi Đông Phương Dương thị.”

Ta: “...”

Ta há miệng, đại ra một lúc cũng nói không nên lời, cuối cùng, ta suy yếu vô lực mà bò vào trong xe, cảm thấy mình nhất định vừa rồi bị đựng hồng đầu, mình phải trở về ngủ một lần nữa xem có trở lại bình thường không?

Đi đến một nửa đường, ta phát hiện quần áo mình mặc có chút lạ.

Hoa văn tinh xảo phiền phức, vải mặc sang quý hoa lệ, không phải quần áo của ta.

Nhưng tuy rằng không phải quần áo của ta, ta lại ăn mặc thực vừa người, giống như vì ta mà làm ra. Ta nhìn mũi thêu trên cổ tay cùng cổ áo, có thể xác định ngay đây là Đông Phương tự mình làm.

Nâng tay áo lên đưa đến dưới mũi ngửi ngửi, giống như còn có thể ngửi thấy hương từng Đông Phương quen dùng.

Lúc này, xe ngựa đi đến một thôn trang khói bếp lượn lờ, hai bên là bờ ruộng xanh mướt, ven đường bờ công anh bị gió cuốn bay tứ phía, mấy con chim đập nước vẩy cánh bay, chiêm chiêm mà kêu.

Bánh xe không nhanh không chậm mà chuyển động, ta sờ sờ chầm tuyền thêu trên quần áo, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong lòng lại không khỏi buồn cười. Đông Phương Bất Bại chưa bao giờ để ý đến ánh mắt thế tục, y cứ tự nhiên như vậy, bằng phẳng mà thừa nhận tình cảm của y cùng với một nam nhân, không chút nào che lấp, không e dè, điều này làm cho ta cảm động lại nghiêm nghị kính trọng.

Tâm chậm rãi an tĩnh lại.

Lúc này, rốt cục ta cũng rảnh rỗi đi phân biệt rõ xe ngựa chạy hướng nào, Mộc Thống lĩnh vẫn luôn cho xe ngựa chạy hướng nam. Lòng ta khẽ rung lên, hỏi: “Chúng ta phải đi Tung Sơn?”

“Không, đi Hành Sơn.” Mộc Thống lĩnh trả lời, “Lưu Chính Phong giao hảo tốt với Khúc trưởng lão mời các lộ anh hùng tề tụ tại Hành Sơn, muốn rửa tay chậu vàng dần thân vào con đường làm quan, từ nay về sau không hỏi thế sự giang hồ, chưởng môn Ngũ nhạc đều sẽ đi, Tả Lãnh Thiền phái Tung Sơn cũng không ngoại lệ, bởi vậy không tất đi Tung Sơn.”

Ta gật gật đầu, Mặt trưởng lão và Lỗ trưởng lão chết mặc danh kỳ diệu ở Tung Sơn còn chưa điều tra rõ ràng, thân phận thích khách lên vào Hắc Mộc Nhai vẫn là một dấu chấm hỏi, trọng yếu hơn là, Đông Phương bắt ta đây là gian tế giả, gian tế thật còn chưa bị bắt được, đó luôn là một đại tai hoạ ngầm, ta không hy vọng ngày sau lúc giải quyết Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên sẽ chết ở trong tay người bên ngoài.

Ta và Mộc Thống lĩnh đi ba ngày đường mới đuổi tới Định Châu. Mộc Thống lĩnh vào thành, hai tay mở ra một tấm bản đồ căn nhắc, chỉ vào một đường tắt trên bản đồ: “Nơi này có một tòa nhà là sản nghiệp của thần giáo chúng ta, giáo chủ phân phó chúng ta lại đây nghỉ mấy ngày, chờ ngài cùng người và ta hội hợp rồi khởi hành.”

“Như vậy là tốt nhất.” Ta không ngừng gật đầu, không có Đông Phương ở bên người, ta cứ cảm thấy trong lòng cứ bất ổn, buổi tối ngủ cũng không ngon, lại bắt đầu mơ thấy chuyện kiếp trước.

Tìm được đường, Mộc Thống lĩnh giơ roi xua xe ngựa, gương mặt lạnh khiến ta vừa nhìn thấy liền run rẩy lúc này rốt cục linh hoạt một chút, hắc sung sướng mà nói: “Trước khi xuất phát giáo chủ tự mình gửi tin cho Thanh Mộc Đường đường chủ ở Định Châu, để hắc giúp chúng ta chuẩn bị tốt mọi thứ, rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút, cả ngày ngủ ở trên xe, xương cốt ông đây đều muốn chặt đứt!”

Ta cũng lộ ra một chút ý cười.

Nhưng chút ý cười ấy lúc đi vào tòa nhà, liền cứng.

Mộc Thống lĩnh mới dừng xe ngựa ở cửa, cửa hông liền đi ra một nam nhân trung niên buồn bã, hai người đều không nói gì, đánh giá lẫn nhau trong chớp lát, Mộc Thống lĩnh hơi hơi kéo vạt áo, để lộ ra một góc hắc mộc lệnh.

Thấy hắc mộc lệnh như thấy giáo chủ, nam nhân trung niên lập tức quỳ rạp xuống đất: “Thanh mộc đường đường chủ Cổ Bồ, tham kiến giáo chủ!”

Mộc Thống lĩnh nhảy xuống xe nâng người dậy, Cổ Bồ cười nói: “Mộc Thống lĩnh, lâu rồi không gặp.”

“Cổ đường chủ cũng khỏe.”

Hai người hàn huyên vài câu, ta thu dọn xong đồ trong xe, đang chuẩn bị vén màn xuống xe, ai biết tay ta vừa chạm vào màn, mới vén lên một chút thì Cổ Bồ kia liền “Phù phù” một tiếng quỳ xuống, thanh âm vang dội nói: “Thanh mộc đường đường chủ Cổ Bồ, cung nghênh thánh giá giáo chủ phu nhân!”

Chân ta vốn chưa khỏi hẳn nên đứng không vững, bị những lời này của gã làm chấn động, chân trượt, thiếu chút nữa té xuống.

Cổ Bồ bị động tĩnh ta lăn xuống xe dọa nhảy dựng, mãnh liệt nhấc đầu, nhìn thấy lại là một nam nhân thân hình cao lớn, hai con ngươi sắp trừng rút xuống đất, sau đó gã cứng ngắc mà quay đầu nhìn về phía Mộc Thống lĩnh, nói lắp ba: “Giáo chủ... Giáo chủ không phải nói phu nhân... Phu nhân muốn tới sao?”

Mộc Thống lĩnh yên lặng xoay đầu, ngắm phong cảnh chung quanh.

Sắc mặt Cổ Bồ biến hóa liên tục, nhìn ta cười gượng, lại nhìn nhìn Mộc Thống lĩnh trốn tránh, cuối cùng hai mắt đăm đăm, cước bộ phù phiếm mà dẫn chúng ta đi vào.

“Giáo chủ phu nhân cư nhiên là nam... Là nam... Nam.....”

Ta nghe gã thì thào một đường giống như linh hồn xuất khiếu.

Sau đó, Cổ Bồ không sáp tới trước mặt ta nữa, mỗi ngày lôi kéo Mộc Thống lĩnh luyện võ, vừa thấy ta liền như thấy quỷ trực tiếp vận khinh công, nháy mắt chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Điều này làm cho ta rất thất vọng.

Chân mỗi ngày đều bôi thuốc, gần đây đã tiêu sưng, trừ khi đứng lâu còn có chút đau thì đã không có gì đáng ngại. Nhưng ta vẫn không thể đi quá xa, bởi vậy buồn đến hốt hoảng, mỗi ngày dọn cái bàn, ghé ngồi ở cửa tòa nhà, trông mòn con mắt mà nhìn đầu hẻm, sao Đông Phương còn chưa tới?

Ngõ nhỏ yên lặng, không có người đi đường, bình thường chỉ có mình ta, nhưng sáng nay lúc ta dọn bàn ghế, ngoài cánh cửa ngồi xồm một người.

Một đứa bé.

Mặt mày của đứa bé đều là bụi bẩn và máu khô, quần áo rách rưới trên người đã nhìn không rõ màu gốc. Trên đùi nó đầy máu, khô cạn dính ở bên trên. Trên khuôn mặt gầy là một đôi mắt to đến dọa người, nó có lẽ là lạnh, ngay cả thân mình cũng không đứng thẳng nổi, chỉ có thể quỳ trên mặt đất, hai tay trảo cái gì đó, dính bùn đất, liều mạng nhét vào miệng.

Ta ló đầu ra nhìn, lúc ta biết nó ăn cái gì thì trong lòng run lên.

Cổ Bồ nuôi một con chó trông cửa, bình thường xích ở cạnh cửa, có cơm thừa đồ ăn dư đều đổ trên mặt đất cho chó ăn. Mấy ngày nay trời mưa, Cổ Bồ liền dắt chó đi vào trong lều với ngựa và gia súc.

Đứa bé đang ăn cơm thừa của chó.

Ta nhìn nó trong chốc lát, xoay người đi phòng bếp bưng tới vài cái bánh màn thầu, đặt ở trước mặt nó.

Đứa bé ngẩng đầu, dùng cặp mắt to đến có chút đáng sợ nhìn cánh tay ta đưa qua, cùng bánh màn thầu trong tay.

Bánh màn thầu thơm mềm ấm áp.

Lúc nó vươn tay nhận lấy bánh màn thầu thì khóc lên, từng giọt từng giọt nước mắt rơi giống mưa xuân, làm bánh màn thầu ướt sũng, nước mắt vừa mặn vừa đắng, nó từng ngậm từng ngậm nuốt phần cơm bổ thí này xuống yết hầu.

Ta yên lặng mà nhìn nó, xoay người lại.

Bên trong cánh cửa, Mộc Thống lĩnh nhìn thấy toàn bộ, trong mắt có chút kinh ngạc, nói: “Người thật có tâm.”

Ta cười châm chọc.

Ta chưa bao giờ là một người tốt, ta cũng rất ít đối xử tốt với người khác, một khắc cho nó bánh màn thầu ta liền hối hận, ta hối hận nhớ tới chính mình, nghĩ đến thật lâu trước kia, chính mình vì nạn đói chiến loạn mà trôi giạt khắp nơi, một đường ăn xin, giãy dụa sống sót.

Qua buổi trưa, ta lại dọn cái ghế, đẩy cửa liền thấy đứa bé kia còn ở.

Nó an tĩnh mà ôm đầu gối, ngồi ở dưới đất bị mưa làm ướt nhẹp, hơi ngửa đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn không trung cùng nhánh cây rung động trong mưa gió.

Thấy ta đưa bàn, ghé đến ngồi ở cửa, nó nghiêng đầu liếc ta một cái, lại tiếp tục nhìn không trung.

Ta cũng không để ý đến nó, chờ trời chiều rồi, ta thu bàn ghế trở về, nó lấy ra cái bánh màn thầu chưa ăn hết, cúi đầu cắn từng ngặm nhỏ, bánh màn thầu lạnh cứng, nó liền há miệng, uống một ít nước mưa mái hiên nhỏ xuống.

Ta trầm mặc đóng cửa lại.

Lúc nửa đêm quá môt, kéo quần áo đi nhà xí, khi trở về tâm thần vừa động, liền đi đến cửa. Đứa bé đó quả nhiên còn tại, nó si ngốc mà ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao sau khi bị mưa tẩy sạch.

Ta ngồi bên cạnh nó, nói câu đầu tiên với nó: “Đang nhìn cái gì?”

“Đường về nhà.”

Ta nhíu lông mày: “Thấy được sao?”

Nó lắc đầu, dùng giọng nói có chút non nớt, rất chậm rất chậm mà nói: “Nhìn không thấy, ta không biết nhà ở nơi nào, ta đi thật lâu, nơi này không có nhà của ta, ta cũng không biết nên đi nơi nào.”

Ta cảm thấy này đứa bé này có chút ý tứ, tuổi còn nhỏ mà nói chuyện lại lên mặt cụt non.

“Mấy tuổi?”

“Mười.”

Ta hoài nghi mà nhìn nhìn nó, nó gầy như chỉ có sáu bảy tuổi.

“Người tên gì?”

Nó quay đầu, ánh mắt trong suốt nhìn ta, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ.

“Mạnh Tinh Hồn.”

Ta gật gật đầu, muốn hỏi tiếp thì trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng gió phàn phật, ta lập tức ngẩng đầu, giống như nhìn thấy gì đó xẹt qua, là y trở lại! Tâm đột nhiên nhảy dựng bình bịch, ta bật người đứng lên, chạy nhanh đến phòng ngủ.

Phòng ngủ ở lầu hai, lúc ta thở hồng hộc mà đứng ở cửa thì bỗng nhiên ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoảng trong phòng.

Đẩy mạnh cửa ra, đột đèn sáng lên, bên trong không có người, mà trên đất có một kiện quần áo.

Một kiện hồng y ướt sũng máu.

24. Chương 24: Cùng Tắm 1

Ta nhìn kia kiện quần áo bị máu tẩm thành màu đỏ sậm, mặt trắng bệch.

Cảm giác sợ hãi đã lâu bỗng xuất hiện chiếm cứ trái tim của ta, thật lâu rồi ta chưa từng sợ hãi như vậy, thậm chí còn lo sợ hơn cả ngày đầu tiên mới trọng sinh. Khi đó ta từ tử vong mở mắt ra, mảnh liệt ngồi dậy, đánh nát chén thuốc bên giường, tiếng động vỡ vụn sắc nhọn làm đầu óc hỗn loạn của ta thanh tỉnh trong nháy mắt, nhưng ta làm thế nào cũng không ngờ là trọng sinh, nhìn quanh bốn phía tìm không thấy Đông Phương, cả người ta phát run.

—— Đông Phương chết.

—— Chỉ có ta còn sống.

Suy đoán này làm đầu óc ta trống rỗng, tâm như chìm vào hầm băng, sau đó ta trầm mặc mà ngồi trong chốc lát, nắm mảnh sứ vỡ lên muốn cắt cổ tay, mảnh nhỏ chui vào da thịt, vô cùng đau đớn, ta run rẩy dùng sức một chút một chút, qua lại ba lượt, còn cắt lần thứ tư nhưng làm thế nào cũng cắt không nổi nữa.

Ta nghe thấy xa xa có tiếng hô to: “Mặt trời mọc Đông Phương, duy ta bất bại, nhất thống giang hồ, thiên thu vạn tải!”

Trong lòng ta dấy lên một tia hy vọng, ta điên cuồng mà chạy ra ngoài, rút cục ở ngoài điện Thành Đức, xa xa nhìn thấy người nọ.

Y khoanh đứng ở chỗ cao, một thân hồng y hết sức trường dương cuồng quyền, lại làm cho người ta không chút cảm thấy mị vũ, y nhìn xuống giáo chúng quỳ hô phía dưới, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, lãnh thấu xương cốt.

Một giây kia, cái gì ta cũng không cảm giác được, chỉ có một suy nghĩ lặp đi lặp lại.

Y còn sống.

Ta nhìn thật lâu, cho đến khi tất cả mọi người tán đi, ta chậm rãi, chậm rãi cong thắt lưng, nâng bàn tay đầy huyết che ánh mắt, trong bóng đêm không tiếng động mà khóc thét.

Từ sau lúc đó, cái cảm giác sợ hãi cùng bất an kia rất ít xuất hiện. Trọng sinh sống lại cuộc sống biến thành đơn giản, nhưng mà, không quản về sau là gió thảm mưa sầu hay là hi vọng, ta biết chỉ cần nắm lấy tay người này, cho dù là một góc áo, là có thể an tâm.

Nhưng kiện quần áo bị máu làm ướt sũng này làm ta sợ run.

“... Đông Phương?” Ta thăm dò đặt câu hỏi với căn phòng trống rỗng.

Không người trả lời.

Bốn phía rất an tĩnh, an tĩnh khiến cả người ta đều cứng ngắc, ngay cả máu cũng bắt đầu đóng băng. Ta há miệng thở dốc, lại dường như phát không ra tiếng. Mà kiện quần áo kia giống như một khối thi thể, ta chỉ có thể đứng thẳng bất động ở cửa, không có cách nào lui về phía sau, không có cách nào đi tới, rốt cuộc không thể động dậy.

Không biết qua bao lâu, phía sau truyền đến tiếng bước chân.

“Dương Liên Đình?”

Cả người ta chấn động, mãnh liệt quay đầu lại. Đông Phương chậm rãi đi về phía ta, trên vai y khoác một cái áo nguyệt sắc, tóc dài ướt sũng mà rơi rụng xuống, có chút kỳ quái mà nhìn ta.

“Người đứng ở chỗ này làm gì?”

Ta chỉ nhìn y, không nói lời nào. Trên người y mang theo hơi nước lạnh lẽo do vừa tắm rửa xong, hành động như thường, trên người cũng không có vết thương nhưng sắc mặt có chút mệt mỏi, nhìn hơi có vẻ tiêu tụy. Lúc này ta mới cảm thấy bàn tay vô hình nắm chặt trái tim ta biến mất, máu cả người lại lưu động lần nữa.

Y đi tới trước mặt ta, phát hiện sắc mặt ta trắng bệch, vội vàng hỏi: “Người làm sao vậy? Có phải có người bắt nạt người hay không? Là ai! Người nói cho ta biết, ta thay người giết bọn họ hả giận —— ”

Lời nói của y bị cắt ngang, bởi vì ta loạng choạng đi về phía y một bước, giống như bóng cao su bị xì mà lao đảo ngã về phía trước.

Đông Phương giật mình đưa tay đỡ một chút, lưng ta vẫn luôn băng đến thẳng tắp liền suy sụp xuống. Đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, ta đặt trán lên bờ vai gầy của y, hai mắt nhắm nghiền. Ta nghĩ, kiếp trước cái chết của y khiến ta rung động quá lớn, cho dù sống lại một lần, có lẽ không đến một khắc cuối của sinh mệnh, ta vẫn cứ lo lắng mất đi y.

Tựa vào người y, nhiệt độ cơ thể ấm áp cách lớp vải truyền đến, cảm xúc trong lòng chậm rãi thối lui như thủy triều, chỉ có an tĩnh cùng bình thản ở lại, giống như đây là bến đậu cuối cùng của cuộc đời mà được lại.

Đèn trong phòng bị gió đêm thổi lúc sáng lúc tối, Đông Phương trầm mặc một chút, nâng cánh tay chậm rãi diu ta vào trong phòng. Một đường y đều không nói gì, lúc chân đạp phải kiện quần áo kia, cước bộ của y dừng một chút, có lẽ hiểu được cái gì, ở bên tai ta thấp giọng nói: “Đây không phải là máu của ta.”

“Trên đường tới, Doanh Doanh phái người theo dõi ta, vẫn luôn tìm hiểu hướng đi của ta, muốn theo ta tìm được người, ta động thủ xử lý những người đó, trên người dính chút máu liền đi ra ngoài tẩy trừ một chút, ta không có chuyện gì.”

Ta không nói chuyện, chỉ giơ tay lên dùng sức ôm lấy lưng y.

Y duỗi tay ra sau, đắp lên mu bàn tay của ta. Tay y không nhăn nhui, trước khi võ công đại thành, y cũng từng dùng qua đao kiếm, đến nay lòng bàn tay vẫn còn có vết chai, xúc cảm thô ráp.

Chúng ta lấy tư thế thực không được tự nhiên đồng thời ngã xuống giường, một chốc lúc ngã xuống kia, cả người Đông Phương đều ghé lên người của ta, nhưng y lập tức nảy lên nghiêng người ngồi ở một bên.

Ta biết y kiêng kị cái gì, nhưng lúc này ta tuyệt không muốn có khoảng cách với y. Ta kéo tay y qua, kéo y vào trong ngực. Y không phản kháng, chỉ hơi hơi xê dịch thất lưng ra sau.

Ta vây quanh y, phát hiện thân thể y còn lạnh hơn bình thường, mang theo một cỗ hàn khí. Trong lòng ta liền hiểu được —— đã trở thể này, nước ấm trong phòng đã sớm không còn, y khẳng định không biết nấu nước ấm như thế nào, hẳn là dùng nước lạnh tắm, trong đầu xuân còn kết sương này.

“Lạnh như thế, tại sao ngươi lại tắm nước lạnh?” Ta đau lòng không thôi, vội vàng mở chăn quần lên người y từ trên xuống dưới, bọc kín kẽ, nắm chặt hai tay y vừa hà khí vừa nhẹ nhàng xoa, “Dù muốn tắm, ngươi chờ ta trở lại, ta giúp ngươi nấu nước không được sao? Vì sao lại gấp như vậy?”

Đông Phương kinh ngạc mà duỗi tay, sau đó mặt từng chút phồng lên, cho đến khi ta cau mày ngẩng đầu, y mới nhẹ giọng nói: “Trên người đều là máu của người khác, ta không muốn bẩn như vậy mà gặp người.”

Thật không ngờ y sẽ nói ra lời như thế, ta có chút giật mình, mặt y cứng đờ, mím miệng, mắt tự nhiên mà quay đầu, giống như đang ảo não vì mình không cẩn thận nói thật.

Ta nhìn y, nhìn không được muốn sờ sờ đầu của y, nhưng vừa nhấc tay liền đụng tới một mảng ướt át.

Thật sự là tuyệt không để người bớt lo... Ta hít sâu một hơi, kéo chăn xuống lộ ra bờ vai của y, mò mái tóc còn ẩm ướt của y ra, xuống giường đi lấy khăn.

Lần nữa ngồi lên giường, để y xoay người, ta tách hai đùi ra ngồi ở phía sau y, lau tóc cho y.

Đông Phương thuận theo mà ôm chần, hơi hơi gấp đầu gối, để ta bài bố ở trên đầu của y. Trong phòng có ẩm ướt, không khí bị hong đến khô ráo ấm áp, ta vừa lau vừa dùng ngón tay run run da đầu của y, sau đó vuốt mái tóc đen dài của y từ đầu đến cuối. Ngọn đèn dầu chiếu một phòng ấm áp yên tĩnh, ta nhìn mặt nghiêng của Đông Phương bị nhiệt khí ấm áp dễ chịu hong cho hơi hồng lên, chợt nhớ tới sau khi nữ tử thành thân sẽ mời một lão nhân trường thọ có phúc vừa hát ca chúc cát tường vừa chải đầu cho nàng.

Một sơ sơ đến cuối, nhị sơ đầu bạc tề mi, tam sơ con cháu cả sảnh đường.

Ta cũng dùng ngón tay vuốt ba lần cho y.

Con cháu cả sảnh đường thì không cần nghĩ, nếu y có thân cường thể kiện, cùng ta đầu bạc tề mi đã là phúc khí tu luyện hai thế.

Ta nảy sinh ý tưởng, có phải nên vì Đông Phương mà chuẩn bị tam thư lục súc, làm một hồi việc vui long trọng?

Cho dù hai nam nhân thành thân sẽ làm người nhạo báng, sẽ biến thành chuyện phiếm trà dư tửu hậu, nhưng ta sớm đã quyết định không bao giờ trốn tránh, cũng không muốn lưu lại tiếc nuối. Ta cùng Đông Phương không phải chuột chạy qua đường, hà tất trốn trốn tránh tránh?

Hướng chi, kiếp trước cùng y lâu như vậy, chúng ta chưa từng có một lần đêm động phòng hoa chúc đứng đắn, y lựa chọn làm bạn cùng ta, thậm chí còn không trông cậy vào. Điều này trong lòng ta vẫn luôn sáng tỏ.

Loại khổ sở này, tuyệt không để y chịu lần thứ hai.

Nhưng bây giờ nghĩ chuyện này có lẽ còn hơi sớm, tiểu biệt gặp lại, ta có thể cảm nhận được y thân mật với ta nhiều hơn, ta nghĩ y đã quyết định tiếp thu ta, nhưng ta cũng hiểu được, trong lòng y vẫn có vướng mắc, bí mật thân thể giống như một cây kiếm sắc bén, mỗi ngày đều khiến tâm của y đau đớn.

Chỉ có chuyện này ta không có cách nào giúp y, y phải tự mình đi ra, ta nguyện ý chờ.

Lau tóc khô một nửa, ta nghiêng thân mình ra bên ngoài tìm kiếm, muốn kéo ấm lô qua bên giường, nhờ hơi nóng hong khô tóc Đông Phương, nhưng vừa mới vươn tay đưa qua, vai trái bỗng nhiên trầm xuống.

Đông Phương ngửa ra sau tựa vào vai ta, nhắm hai mắt lại, ngủ.

Trên mặt của y rất cục lộ ra một mối, giống như trắng đêm chưa ngủ mà đi đường nhiều ngày, mệt cực kỳ.

Ta không dám động, cúi đầu hôn hôn đỉnh đầu y, cẩn thận mà cho hai tay của y vào chăn, cứ như vậy từ phía sau ôm lấy y. Y nghiêng đầu chui chui vào trong ngực ta, mơ hồ mà nói mê một tiếng: “Dương Liên Đình...”

Ta cười, khẽ hôn trán của y: “Ta tại.”

Y giống như nghe thấy được, từ từ cong cong khóe miệng.

Trong lòng ấm vô cùng, ta cũng ngã về sau dựa vào đầu giường, hai tay vòng đến trước ngực y, bao vây y vào vòng tay của mình. Dáng người Đông Phương thực gầy, khung xương đơn bạc hơn ta, tư thế này khiến cả người y đều ở trong ngực ta. Ta cảm thấy trong lòng tràn đầy, bỗng nhiên phát giác, đã nhiều ngày qua trái tim của ta thế mà luôn trống rỗng.

Ánh nền ấm áp hơi hơi run rẩy, hô hấp của Đông Phương giống như cơn gió dịu dàng phất qua tai.

Trong đêm rét lạnh, ta ôm người tâm tâm niệm niệm trong ngực, ghé vào bên cạnh ấm lô, ngoài cửa sổ đầy sao, đêm dài từng cảm thấy lâu đến nhìn không thấy cuối bỗng nhiên trở nên thật dịu dàng.

Dịu dàng đến làm người ta cảm thấy cả đời cứ như vậy đi qua cũng không có gì không tốt.

Ngày hôm sau tỉnh lại, không thể tránh né cả người đau nhức, nhưng nhìn nam nhân ngủ say trong ngực lại cảm thấy cái gì cũng đáng giá. Ngoài cửa sổ trời đã sáng choang, là một ngày nắng, mặt trời đã lên rất cao. Ta ngáp một cái, cảm thấy xương cốt toàn thân đều rỉ sét, vừa động cổ liền răng rắc một tiếng, tê liệt một trận, ta nhe răng trợn mắt.

Sau đó liền thoáng nhìn nam nhân xem ta trở thành nệm thịt ngủ một đêm, mặt trời lên ba sào rồi vẫn cứ ngủ thích ý, trong lòng ta càng bất bình, liền muốn đùa đùa y.

Nhẹ nhàng mà nắm mũi y, chẳng được bao lâu Đông Phương liền nhíu mày, theo bản năng mở miệng ra hô hấp, trong lòng ta cười gian hai tiếng, kéo ấm trà bên cạnh ấm lô, ngậm vài hớp trà liền áp qua hôn y, nước trà trong miệng chậm rãi đi vào, Đông Phương bị bắt nuốt, không vui vẻ mà hừ hừ hai tiếng.

Ta lại nắm mặt của y, mặt của y thực mềm, như bột mì vậy, ta sờ sờ liền không muốn buông tay, xoa tròn bóp bẹp, càng chơi càng hăng say, hoàn toàn không phát giác khuôn mặt ngủ bình tĩnh vô sóng của Đông Phương, gân xanh nơi thái dương đã nổi lên.

“Dương Liên Đình!”

Mấy cây ngân châm sát qua tóc ta vèo vèo bay ra ngoài, ta nhanh chóng lẩn qua bên cạnh một vòng, ngân châm đánh vào khung giường, ta không khỏi lau mồ hôi lạnh. Ai u lão thiên gia, người khác rời giường khí phát tác chỉ mắng vài tiếng đập vài món đồ, giáo chủ nhà ta bị quấy rầy mộng đẹp là muốn mạng người a!

Khóe mắt thoáng nhìn thấy Đông Phương sắc mặt âm trầm mà ngồi dậy, lòng ta nói không tốt, chộc người ta nóng nảy rồi. Vì thế động tác đứng dậy của ta ngừng lại, rõ ràng bùm mặt ôm lấy nơi mới bị ngâm châm xẹt qua, giả vờ thống khổ mà hừ hừ.

“Làm người bị thương?” Đông Phương lấp bắp kinh hãi, vội vàng lại đây, vẻ mặt khẩn trương mà muốn kéo tay ta ra.

Ta nhân cơ hội phát lực đặt người ở dưới thân, Đông Phương hoảng sợ, theo bản năng mà phản kháng, nhưng y vẫn luôn nhớ rõ ta là người không có võ công, cho nên không dám dùng sức giãy dụa, động thủ bị vướn tay vướn chân, điều này làm cho ta càng thêm lớn mật, bóp chặt cổ tay y kéo lên đỉnh đầu, cúi đầu lung tung hôn y.

“Đông Phương... Đông Phương... để ta hôn ngươi một chút...”

Sau đó y không giãy dụa nữa, có lẽ y thực thích thân thiết với ta như vậy, bất luận là ôm chầm hay là hôn môi, mỗi lần ta làm như vậy, y thực nhanh sẽ thuận theo, ta buông tay y ra, y thuận thế liền ôm cổ ta. Đây là một nụ hôn thật dài, lúc tách ra, ta dùng sức mút môi dưới của y một chút, phát ra một tiếng “Ba” thực lớn, mặt Đông Phương liền đỏ.

Ta thích nhất nhìn y đỏ mặt, thẹn thùng lại cố gắng trấn định, càng xem càng cảm thấy thích không nhịn được, vì thế lại hôn hai má của y một cái.

Như vậy một hồi, trên người Đông Phương toát mồ hôi, y là người yêu sạch sẽ, không cần y nói ta liền biết y muốn tắm rửa, vì thế xoa bóp vành tai của y, cười nói: “Ta đi đốt lửa nấu nước ấm cho ngươi, chờ chút.”

“Ừ.” Y lười biếng mà tựa vào đầu giường.

Ta lập tức xoay người xuống giường, lấy quần áo trên giá mặc vào. Lúc thay trung y sạch sẽ, ta không có kiêng dè y, thực thản nhiên mà cởi không còn một mảnh trước mặt y.

Y nhìn thân thể trần truồng của ta, lúc đầu mặt có chút hồng, nhưng chậm rãi, ánh mắt nhìn ta lại càng ngày càng cô đơn, ta thất xong đai lưng quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt y như vậy.

Trong lòng tê rần, ta xoay người đi trở lại ấn y vào trong ngực. Y giơ tay lên ôm lấy thắt lưng của ta, ta có thể cảm nhận được đầu ngón tay của y đang run rẩy. Ta vuốt ve tóc của y, lại nghĩ không ra lời an ủi, chỉ hy vọng như vậy có thể làm y tốt lên một chút.

“Dương Liên Đình... trước kia ngươi đã thích nam nhân rồi sao?” Y đột nhiên hỏi.

Ta lắc đầu: “Không.”

“Vậy vì sao ngươi sẽ...” Y nói không nên lời câu kế tiếp.

Hai tay ta ôm lấy mặt của y, để y ngẩng đầu, ta nhìn ánh mắt của y, chậm rãi nói: “Đông Phương, nếu như không gặp được ngươi, khả năng ta sẽ tìm một nữ nhân hợp ý rồi thành thân, thậm chí ta đã nghĩ đến thê tử của ta là người thế nào, không cần quá dễ nhìn, nhưng thực dịu dàng chịu khó, giặt quần áo nấu cơm thu dọn phòng ở đều làm tốt. Ta thật sự đã từng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ, tất cả đều sẽ không xảy ra, bởi vì tâm của ta thực nhỏ, nhỏ đến chỉ có thể chứa một người mà thôi. Dù trên đời này còn có rất nhiều cô nương tốt, hoặc có rất nhiều nam nhân xuất sắc, nhưng vậy thì thế nào?”

“Vậy thì thế nào?” Ta vuốt ve mặt Đông Phương, cười cười, “Trong lòng ta đã có một người ta muốn sớm tối ở chung một chỗ, dù không nói lời nào, chuyện gì cũng không làm, chỉ cần y ở bên cạnh ta, ta đã cảm thấy thực tốt thực tốt, nhân sinh khổ đoản, ta và y sớm chiều ở chung còn cảm thấy chưa đủ, chỗ nào còn tâm tư suy nghĩ người khác?”

Đông Phương an tĩnh mà nghe, trên mặt không có biểu cảm dư thừa, ôm cánh tay của ta lại càng lúc càng chặt.

“Ngươi hỏi ta, vì cái gì thích, thật ra... Ta cũng không biết a, ” ta rũ mắt, giọng nói biến nhẹ, “Có lẽ đời trước chúng ta đã từng cùng một chỗ, nhưng ta phụ ngươi, bởi vậy kiếp này muốn dùng cả đời cùng ngươi. Cả đời này, ta đều là của ngươi, ta tuyệt sẽ không rời khỏi ngươi, không quản chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ không rời khỏi ngươi...”

Y dựa vào ta, không nói lời nào.

Ta không biết y có tin tưởng hay không, có lẽ y cùng ta một chỗ, sớm đã chuẩn bị tốt sẽ tách ra, có đôi khi y tin tưởng người khác lại không chịu tin tưởng chính mình. Nhưng ta muốn cho y một chút dũng khí, nếu làm thế nào y cũng không thể tin vào chính mình, như vậy liền giao bản thân cho ta thì tốt rồi, ta sẽ dùng cả đời này chứng minh cho y thấy, lời ta nói không sai.

Ta buông y ra, chuẩn bị xuống lầu mức nước, trước khi ra cửa giọng nói của Đông Phương bỗng nhiên từ phía sau truyền đến. ?

“Lấy thêm vài thùng nước đi.” Y nói.

Bước chân của ta ngừng tại cửa.

Y ngồi ở bên giường, hai cái đùi có chút khấn trương mà khép chặt, ngày xuân ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua khe cửa tiến vào, chiếu trên người y làm người cảm thấy y giống như bị bao phủ trong tầng ánh sáng mỏng manh tịch mịch.

“Lấy thêm vài thùng nước...” Y không nhìn ta, rũ mắt xuống nhìn chằm chằm mũi chân của mình, giọng nói nhẹ đến làm người tưởng là ảo giác, “Người lại đây cùng ta... cùng tắm.”

Ta chậm rãi mở to mắt, đối với người giang hồ không câu nệ tiểu tiết thì không tính là cái gì, màn trời chiếu đất ở bên ngoài, chuyện một đám người nhảy vào giữa sông tắm rửa thường xuyên xảy ra, nhưng ta hiểu được những lời này đối với Đông Phương có ý nghĩa như thế nào, trái tim của ta không thể ức chế mà kinh hoàng. Nhưng những lời này tới thật sự quá mức đột nhiên, một thời gian dài ta còn tưởng mình nghe lầm.

Không thể chờ được câu trả lời của ta, Đông Phương chậm rãi nâng ánh mắt lên.

Trong mắt của y là một mảnh thanh minh.

Rốt cục ta hiểu được, y nghiêm túc.

25. Chương 25: Cùng Tắm 2

Ngã vào một thùng nước ấm, sương trắng bốc lên, như tầng tầng mây mưa phô thiên địa cái ập đến.

Ta lại thêm nước lạnh vào, thử thử độ ấm rồi lui lại mấy bước, nhìn về phía bình phong.

“Đông Phương, nước đã chuẩn bị xong.”

Trên bình phong họa nước chảy mây bay, mặt sau có bóng dáng mơ hồ giật giật, giọng nói khàn khàn lộ ra. “... Ừ.”

Đông Phương đưa lưng về phía ta đi ra. Hai cánh tay y hơi hơi buông trước người, thân thể bất giác nghiêng về phía trước, y thực gầy thực gầy, xoay người như vậy khiến cho xương sống phía sau lưng y đột đi ra, cả người có vẻ yếu ớt dị thường. Ta nhìn y, trong lòng rất khó chịu, không khỏi nhắm hai mắt lại.

Ta nghĩ đến trước kia, lần đầu tiên nhìn thấy thân thể Đông Phương, tình hình không khác bây giờ là mấy. Khi đó, ta là một tiểu thị vệ ngây ngốc, may mắn được đi theo giáo chủ đã vui vẻ đến cái đuôi nhếch lên trời. Ta liều mạng lấy lòng Đông Phương, bởi vì ta thực sợ hãi, ta sợ lần thứ hai trở về cái viện nhỏ tạp dịch kia, bị đủ loại người hô đến gọi đi, bị người nhục mạ. So ra, ngày được ở bên cạnh Đông Phương tốt đẹp như một giấc mộng dài.

Ta vốn không biết giáo chủ nghe đồn là lãnh khốc này đáng sợ bao nhiêu, tuy y thường xuyên nghiêm mặt, nhưng sẽ an tĩnh mà nghe ta nói, ánh mắt của y thực lạnh, lúc gọi tên ta thì lại rất mềm nhẹ, ngẫu nhiên y sẽ cười với ta, còn tặng ta đồ vật, cặp mắt thanh nhuận như nước chưa bao giờ khinh thường ta, khi đó ta thường xuyên vì có thể giành được chiếm được một nụ cười mỉm hoặc một ánh mắt của y mà lòng tràn đầy vui mừng, buổi tối đắp chăn ngủ cũng có thể cười toe tóa ngây ngô.

Ta khi đó, sùng kính Đông Phương Bất Bại từ nội tâm, ta nóng bỏng truy đuổi y, toàn tâm đều tính toán vì y, nhưng đó chẳng qua chỉ là một tình cảm thuần túy đơn giản, đơn thuần đến mức chỉ cần hai chữ là có thể khát quát —— khát khao.

Người đã từng khát khao một người hay chưa?

Người này có được tất cả mọi thứ người không có—— thanh danh, địa vị, tài phú, võ công của y cao cường, vạn người thần phục, tất cả mọi người sợ y, kính y, mà một người như vậy liền đứng ở nơi người vừa nhìn lên là có thể thấy được, mỗi một chỗ trên người y đều khiến người khát vọng vạn phần, rồi lại vô pháp có được.

Ta chưa từng nghĩ tình cảm này dừng ở trong mắt Đông Phương sẽ biến dạng, nhưng bây giờ ta hồi tưởng lại cũng không khỏi hoài nghi —— bởi vì trong trí nhớ ta nhìn càng giống một thiếu niên đang lâm vào mối tình đầu hơn ai khác, thậm chí ta còn nhớ rõ khi đó có người hỏi ta sao cả ngày cứ cười ngây ngô, có phải đã thích cô nương nào rồi hay không? Nhưng ai cũng không biết, trong mắt ta chưa bao giờ có cô nương nào, tất cả đều là Đông Phương.

Ngày đó, lần đầu tiên Đông Phương ở trong phòng tắm rửa, giống như hôm nay, y ở sau bình phong thoát hết quần áo, ngồi vào bồn tắm. Sau đó hẳn y nói với ta đang ở bên ngoài chờ, để ta giúp y lấy quần áo.

Ta hoàn toàn, chưa bao giờ nghĩ vì sao Đông Phương lại đột nhiên tắm rửa trong phòng, cũng chưa bao giờ nghĩ vì sao y lại quên lấy quần áo tắm rửa. Ta chỉ như dĩ vãng, vô cùng vui vẻ mà chạy tới làm việc cho y.

Lúc ta ôm quần áo đi vào, ta nhìn thấy chính là, Đông Phương trần như nhộng.

Ta không biết khi đó y ôm tâm tình quyết tuyệt thể nào, lúc ta đi vào thì sững sốt, bởi vì thân cao xấp xỉ, đầu tiên ta nhìn thấy khuôn mặt khấn trương của y, sau đó tầm mắt xẹt qua ngực, cuối cùng mới dừng ở hai vết sẹo dữ tợn dưới hạ thân không được trọn vẹn của y.

Trong đầu có tiếng ầm ầm vang lên, ta ngốc ở nơi đó.

Đông Phương Bất Bại ở trong mắt ta vẫn luôn là một người hoàn mỹ, y sạch sẽ như băng tuyết trên đỉnh núi Côn Lôn vĩnh viễn không hòa tan, y là vị thần cao nhất ta cung phụng trong lòng, ta không rõ sao trên người y lại có chỗ không trọn vẹn như vậy.

Ta không biết lúc ấy ánh mắt của ta kinh ngạc, khủng hoảng, khó có thể tin bao nhiêu, ta chỉ biết dưới ánh nhìn chăm chú của mình, mặt Đông Phương dần dần trắng bệch, cuối cùng y vùng churởng, ra sức đánh ta ra ngoài cửa, cửa cũng tùy theo đóng lại.

Trước khi hai cánh cửa khắc hoa to lớn khép kín, ta nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của y.

Rốt cục ta ý thức được, ta thương tổn y.

Rất nhiều ngày sau, y đều không thấy bóng dáng, y không trở về nội viện nữa. Một mình ta ở trong phòng của y, ngẩn người nhìn sàn nhà, nền đất rõ ràng đã nhìn không thấy dấu vết nước vấy đầy ngày đó, nhưng trước mắt ta lại xuất hiện một mảng đất ẩm ướt sẫm màu, như nước mắt cực kỳ bi ai.

Mỗi ngày ta đều quét tước phòng cho y, phơi nắng chăn đến ẩm áp xoa tung, ở phòng bếp làm tốt đồ ăn, vẫn luôn hầm ở trong nồi, sau đó ngồi ở bên bàn thấp đèn chờ, mệt đến đầu gục lên gục xuống vẫn chống không ngủ.

Ước chừng hơn mười ngày sau, ta chờ được Đông Phương uống say đến không còn biết gì, y lắc lắc lắc lắc mà ôm một vò rượu lớn, một cước đá văng cửa làm ta sợ tới mức đầu đập vào mặt bàn, thiếu chút nữa bị ngọn đèn thiêu cháy lông mày.

Ta vội vàng nghênh đón dìu y, ánh mắt Đông Phương mông lung mà nhìn ta thật lâu, cuối cùng nhận ra ta, giọng nói khàn khàn hỏi: “Liên đệ?” Trước đó, ta chưa từng nghe y bảo ta như vậy, sau này ta mới biết được, y vẫn luôn trộm gọi ta như vậy ở trong lòng, không dám để ta biết, đến nông nổi như vậy, y còn muốn mượn rượu say mềm mới dám ở trước mặt ta, gọi ta một tiếng.

Ta giật mình, đáp một tiếng ừ.

“Liên đệ?” Y ngờ ngác lại gọi một tiếng.

Ta không có biện pháp, đành phải đáp lại: “Ừ, ta tại.”

Y bỗng nhiên rơi lệ.

Lúc y khóc không phát ra bất luận thanh âm gì, cả người ngồi xổm nơi ấy, chôn đầu, bả vai kịch liệt rung động, một bàn tay dùng sức kéo lồng ngực của mình, giống như không thở nổi.

Một khắc kia, ta đột nhiên hiểu được, Đông Phương Bất Bại không là vị thần hoàn mỹ vô khuyết trong lòng ta, y cũng là một người bình thường, có hỉ nộ ái ố, y cũng sẽ bị thương, cũng sẽ đau.

Y như vậy làm ta chịu không được, giống như có một cây đao cắt tới cắt lui trong lòng ta. Ta cũng ngồi xổm theo y, ngốc vụng mà vươn tay lau nước mắt ràn rụa của y, nghiêng người ôm cả người đang run rẩy của y vào trong ngực, lặp đi lặp lại mà nói: “Không khóc, không khóc a...”

Từ đêm đó, giữa chúng ta triệt để không giống.

“Râm —— ”

Tiếng nước đột nhiên vang lên làm ta thoát khỏi hồi ức, mở mắt ra, vẫn tràn ngập sương trắng. Đông Phương đưa lưng về phía ta ngồi ở trong bồn tắm, nước ấm áp ôm lấy bờ vai của y, y thoảng quay đầu liếc ta một cái. Chỉ một động tác nho nhỏ như vậy lại khiến cơ bắp sau lưng y cứng ngắc, biểu cảm buộc chặt trên mặt không hề khác gì kiếp trước.

Ta hít sâu một hơi, rũ mắt, bắt đầu cởi y phục của mình, tháo đai lưng, áo khoác, trung y, quần... Nháy mắt, Đông Phương biến thành mặt đỏ tai hồng, mãnh liệt quay đầu lại, thân mình dính sát vào bồn tắm.

Ta đi chân trần, chậm rãi đến gần y, mỗi một bước, hô hấp của y sẽ trầm trọng thêm một phần, dồn dập thêm một phần, thậm chí thân thể còn run rẩy theo bước chân của ta. Ta đi tới bên cạnh bồn, từ phía sau ngồi vào.

Một khắc ta vào nước, hô hấp của y đều ngừng lại, tay y dùng sức nắm bên cạnh thùng gỗ, luôn luôn phát run. Bồn tắm miễn cưỡng chứa hai người, bởi vì chật chội, cả người ta dường như là đều dán ở sau lưng y.

Da Đông Phương không trắng nõn như nữ tử, ngược lại thực dễ bị phơi nắng đen, nhưng dường như một mùa đông y không gặp thái dương, dường như trắng một ít, sau khi tự cung, y không chỉ không dài râu mép, ngay cả lông trên người cũng dường như không có. Hiện giờ y đưa lưng về phía ta, nửa lộ ra bờ vai dính đầy bọt nước, hai mảnh xương bả vai xòe ra, giữa sống lưng có một tuyến trắng tấp kéo dài vào trong nước. Ta nhắm mắt, cho dù cảnh phía dưới bị nước ngăn cách, nhưng ta chỉ cần nghĩ Đông Phương không mặc gì mà đứng trước mặt ta, thân thể của ta liền lập tức nóng lên, hướng chi, ta dán y gần như vậy, hơi hơi nhúc nhích, phần eo hông liền cọ đến vào hai cánh hông của y, thậm chí là khe rãnh hãm sâu giữa hai hông.

Ta có thể tưởng tượng hai cái đùi vì hàng năm luyện võ mà rắn chắc trắng tấp của y, ta đã từng nhiều lần vuốt ve hai chân này, thậm chí ta còn nhớ rõ lúc hai cái đùi đặt ở trên vai ta, đường cong thon dài làm huyết mạch người ta trưởng lên, cùng với ngón chân cuộn lại của y.

Ta đột nhiên cảm thấy nóng đến chịu không nổi, phía dưới cũng ần ần có xu thế ngẩng đầu. Ta liều mạng áp lực dục vọng thức tỉnh trong cơ thể, giống như giấu đầu hở đuôi mà lấy lá lách cùng khăn khoát lên thành thùng gỗ, chà chà lên người Đông Phương.

Bạn đang ?

Tay ta vừa mới đụng vào lưng của Đông Phương, y như bị nóng mà run lên một chút.

Ta nuốt nước miếng, muốn cho giọng nói bớt khàn: “Đông Phương?”

“Không... Không có việc gì...”

Giọng nói của y nghe như có chút suyễn, có chút run rẩy, trong lúc này, y vẫn luôn chôn mặt vào hai cánh tay, chỉ lộ ra hai lỗ tai đỏ bừng.

Tay ta dọc theo đường cong xinh đẹp của lưng y mà đi xuống, lòng bàn tay dán lên da thịt của y, xúc cảm ấm áp mịn màng làm hô hấp của ta nóng lên, đụng phải thắt lưng gầy của y, có thể cảm nhận được cả người y giống như một cây cung kéo căng, căng quá chặt chẽ. Lúc này ta nghe không được hô hấp của y, ta nghĩ đại khái là y ngừng thở rồi, thậm chí dùng sức cắn môi.

Ta cúi đầu ghé vào lỗ tai của y, thấp giọng gọi y: “Đông Phương...”

Y mãnh liệt rứt lui cổ, ta nhân cơ hội phác lên người y, hai tay giữ lấy thắt lưng y. Y sợ tới mức như một con mèo xù lông, dùng sức lùi lên trên, dường như muốn đi ra. Ta nhanh chóng giữ chặt người lại, từ phía sau lưng ôm chặt lấy y, không ngừng hôn lỗ tai, hai má của y: “Đừng sợ, đừng sợ, Đông Phương đừng sợ...”

Y như người sắp chết đuối mà ôm chặt lấy thành bồn tắm, cả người phát run càng lợi hại. Ta dứt khoát xoay đầu của y lại, y kinh hoàng mà nhìn ta, môi sắp bị cắn phả.

“Đừng cắn, Đông Phương, đừng cắn, ” ta đau lòng mà hôn hôn y, dùng đầu lưỡi liếm dấu răng trên môi y, “Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ không rời đi người, vô luận xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ không rời đi người, đừng sợ...”

Y có chút nức nở, ta dịu dàng mà hôn y, giống đồ dành hải tử mà nhẹ nhàng vuốt ve lưng của y, y không ngừng run run, thắt lưng vẫn luôn dịch về phía trước, y vẫn sợ bị ta phát hiện như cũ, cho dù chính y làm ra quyết định này, nhưng lá gan y thật vất vả mới phồng lên có lẽ đã dùng hết.

Ta giữ lấy thắt lưng của y tha về phía sau, cong cong đầu gối, mở hai cái đùi của y ra, sau đó dùng lực kéo người lên, để y tách hai chân, không hề cách trở mà ngồi lên đùi của ta.

Động tác này làm y như bị châm đâm mà toàn thân co rút nhanh lại, ta tận mắt nhìn thấy khuôn mặt bị nhiệt khí chưng hồng của y nháy mắt biến thành tái nhợt, sau đó y không động nữa, vẫn không nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng không chớp chút nào.

Ta cũng không động, tay ta vẫn giữ bốn phận mà đặt ở trên lưng y, không đi xuống một tấc. Ta biết mình đang buộc y, nhưng nếu y đã quyết định muốn đổi mặt, ta sẽ không để cho y lâm trận bỏ chạy, không thì ta sợ từ nay về sau y sẽ không bao giờ nguyện ý bày ra chân tâm với ta. Ta muốn cho y biết, dù y như thế nào, ta vẫn nguyện ý thủ ở bên cạnh y. Bởi vì ta không muốn nhìn thấy biểu cảm tuyệt vọng giống như chết tâm của y, ta cũng không muốn nhìn thấy y rơi lệ nữa.

Thật lâu thật lâu sau, lâu đến nước trong thùng đều biến lạnh, Đông Phương nhắm hai mắt lại.

“Dương Liên Đình...” giọng nói của y khàn khàn.

Ta hôn hôn lỗ tai y.

Y chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt tán loạn, giống như đang nhìn tiền phương, lại giống như cái gì cũng không nhìn. Lại trầm mặc một hồi, y rất chậm rất chậm mà mở miệng: “Trước kia ta vì luyện công, cảm thấy cái gì cũng có thể buông tha, cũng thật sự làm được, sau lại không còn lòng dạ chỉ điểm giang sơn như năm đó. Mấy ngày ta bế quan, thật ra ta đã sinh ra suy nghĩ chán đời, không cảm thấy hưng trí với bất cứ cái gì, ăn cái gì cũng không đói, luyện công càng trì trệ không tiến. Chậm rãi, dường như ta tìm không ra một lý do để sống, mấy ngày đó ta giết rất nhiều người, nhìn thấy bọn họ máu tươi đầm đìa mà ngã ở trước mặt ta, trong lòng ta cảm thấy ghê tởm lại cảm thấy vui sướng, đắn đo tánh mạng của bọn họ, dễ dàng quyết định sinh tử của một người như vậy, làm ta có thể sinh ra một chút cảm giác ta vẫn còn sống.”

“Ta vốn muốn giết người, nhưng người luôn làm cho ta có cảm giác thực kỳ lạ, lần đầu tiên người tới, lúc gần đi liếc nhìn ta một cái, loại ánh mắt này thế mà làm ta không hạ thủ được, sau này mỗi lần người đến đều có thể mang lên đồ ăn thực ngon miệng, ta đã nghĩ, để người sống lâu vài ngày đi, có lẽ có thể cho người đến nội viện làm đầu bếp, dù sao trên đời này, ngay cả một đầu bếp tri kỷ cũng rất khó tìm. Nhưng ta không ngờ khi đó người dám lớn mật như vậy, lúc ấy ta thật sự muốn giết người, nhưng ánh mắt người nhìn ta rất bi thương, ta nghe thấy người nói đừng khóc, trong lòng thực kinh ngạc, Đông Phương Bất Bại ta đây từ khi hiểu chuyện tới nay chưa từng rơi lệ, làm sao lại khóc? Rõ ràng cảm thấy thực buồn cười, nhưng nhìn người, trong lòng lại khó chịu, đến nay ta vẫn không rõ khi đó ta bị làm sao.”

Đông Phương cười khổ một chút, cúi đầu.

“Sau lại, người nói người sẽ cùng ta, câu nói không đầu không đuôi này chẳng biết tại sao vẫn luôn ghi tạc trong lòng ta, cảm thấy giống như vì những lời này, ta đã đợi thật lâu thật lâu rồi... nhưng rõ ràng trước kia chúng ta chưa từng gặp nhau a. Người bất tỉnh còn vẫn luôn nắm lấy quần áo của ta, ta hạ ngoan thủ, thiếu chút nữa sẽ gãy ngón tay của người nhưng vẫn không thể mở ra, trong lòng ta thực nghi hoặc. Người không biết, cho đến khi người tỉnh lại ta vẫn luôn nhìn người, trong lòng ta nghĩ, tên tạp dịch này thật sự

là to gan lớn mật, dám làm ra chuyện như vậy, ta hẳn là phải giết người, nhưng người đã tỉnh lại, ta nhìn ánh mắt của người, rồi lại không hạ thủ được.”

“Sau đó ta nhìn tay của chính mình, nghĩ thầm rằng, vì cái gì mình không có cách nào giết chết một người không có chút lực hoàn thủ, rõ ràng là một chuyện thực dễ dàng, cố tình không có cách nào làm được. Chuyện này vẫn luôn làm ta cảm thấy phức tạp, ngay cả luyện công ta cũng không muốn, vội vàng xuất quan, muốn mang người tới bên cạnh, ta nghĩ lâu ngày, mình nhất định sẽ hiểu được là vì sao.”

Giọng nói của Đông Phương dần nhỏ lại.

“Ta vẫn luôn nhìn người, mấy lần làm người bị thương ta hối hận không thôi, ta thường xuyên tự nói với mình, sẽ đối xử tốt với người một chút, không nên luôn tức giận với người, động thủ với người, nhưng dù nghĩ thế nào, đến lúc đó lại không chế không được bản thân, người luôn có thể dễ dàng chọc giận ta, lại luôn dễ dàng trấn an ta, đến hôm nay rốt cục ta hiểu được, có lẽ người thật sự nói đúng, đời trước chúng ta đã quen biết, cho dù vào luân hồi, tất cả mọi thứ tan thành mây khói, nhưng ta vẫn như cũ không thể quên được người, không thì vì sao ta... luôn là... luôn là ngoan tâm không được...”

Y nói làm ngực ta phát đau, tay ôm y đều phát run.

Trầm mặc một hồi, Đông Phương đột nhiên quay đầu cười cười với ta, nụ cười của y rất miễn cưỡng, rất thê lương, tâm ta siết lại, chưa chờ ta làm ra phản ứng, y đột nhiên kéo tay ta, dùng sức nhấn vào giữa hai chân mình một cái.

Lòng bàn tay chà qua phía trước, chạm phải hai vết sẹo phía dưới, nơi vốn nên là hình cầu, xẹp xuống.

Dù kiếp trước gặp qua, ta vẫn cả kinh như cũ, cứng người một chút, ta lập tức quay đầu nhìn Đông Phương, y ghét cay ghét đắng mà chuyển mắt qua một bên, mặt tái nhợt như tờ giấy, như tử phạm đang chờ đợi lên ngọn đầu đài.

“Thực ghê tởm đúng không?” Y khàn khàn mà nói, “Vì luyện công, ta tự tay biến mình thành một hoạn quan nam không ra nam nữ không ra nữ...”

Lòng ta chua xót, giật giật ngón tay, nhẹ nhàng mơn trớn dọc theo vết sẹo.

Y rũ mắt run rẩy, nhưng vẫn không dám giương mắt nhìn ta.

Ta nhìn y, tận khả năng bình tĩnh mà nhìn y, sau đó ấn đầu của y xuống dưới, để y tựa vào đầu vai ta, hít thật sâu một hơi: “Người không đau sao, sao có thể hạ ngoan thủ với mình như vậy chứ?”

Những lời này, thật ra kiếp trước ta đã muốn hỏi y.

Cả người y run lên một chút, lúc ta cúi đầu nhìn thấy mắt vành mắt của y đỏ lên.

Một lát sau, y bỗng nhiên xoay người, cả người khóa ngồi trên người của ta, đưa tay ôm cổ ta, trong cổ họng ngẹn thật lâu, giống như một hài tử bị uất ức.

“Đau.”

“Dương Liên Đình, ta đau.”

26. Chương 26: Đột Biến

Lúc ôm Đông Phương từ trong nước ra, y vẫn run nhẹ như cũ, nhịn không được mà ôm chặt lấy cổ của ta. Thân thể của y trần truồng dựa vào ta, ta một tay đỡ dưới mông y, một tay khác bảo vệ lưng y, phía dưới của y cọ vào bụng ta, hai cái đùi quăn ở trên lưng ta. Đây vốn là một tư thế vô cùng hấp dẫn quyến rũ, nhưng lúc này trong lòng ta không có một chút sắc dục nào, lòng tràn đầy đau tiếc y.

Đi tới bên giường, buộc tóc dài của y lên, lau khô thân mình, bọc vào trong chăn, ta cũng không mặc y phục, ngồi ở trước mặt y. Ta sờ sờ khuôn mặt có chút lạnh của y, nhẹ giọng nói: “Người ngủ tiếp một chút đi, ta làm điểm tâm cho người, có được không?”

Y gật gật đầu, hai má cọ lòng bàn tay của ta một chút.

Lòng ta lại mềm nhũn vài phần, ôn thanh hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Cháo.”

“Được.” Ta hôn môi y một cái, lại đắp chăn cho y, mặc quần áo xuất môn. Lúc thuận tay đóng cửa, ta nhìn thoáng vào bên trong, Đông Phương bọc chăn che đến mặt, bị ta quấn chăn giống như một hạt đậu phộng mập mập hồng hồng, tóc tùy ý buộc có chút loạn, thật sự là một chút khí thế giáo chủ cũng không có. Không khỏi lắc đầu cười cười, đang định đi, bỗng nhiên thoáng nhìn y chậm rãi giơ tay lên, chạm vào trên môi bị ta hôn, sau đó chậm rãi rũ mắt, khóe miệng khéo lên một nụ cười rất cạn rất cạn.

Trong nháy mắt, tâm mềm mại sắp hóa thành nước.

Trong viện, Mộc Thống lĩnh đang cùng Cổ Bồ so chiêu, thấy ta xuống dưới đều ngừng một chút. Lúc đi qua bọn họ, ta nghe thấy Cổ Bồ vừa huy quyền vừa hỏi Mộc Thống lĩnh: “Vì sao hân cười đến...”

Ta sờ sờ mặt, phát hiện đích xác là mình có chút cười toe toét, cúi đầu khụ một tiếng, vội vàng đi vào phòng bếp.

Ở trừu phòng có hai mẹ con, là người ở phụ cận Cổ Bồ mời đến nấu cơm, các nàng thấy ta tiến vào xắn tay áo lấy gạo cất bí đồ có chút kinh ngạc, quân tử xa nhà bếp, các nàng chưa thấy qua nam nhân có thân phận sẽ tự mình làm cơm, ở trong này ngốc vài ngày, Đông Phương không ở, ta cũng vô tâm tư động thủ làm cơm, bởi vậy các nàng vẫn là người đầu tiên thấy ta tiến phòng bếp.

Ta không để ý tới ánh mắt của các nàng, Đông Phương còn ở trong phòng đói bụng, ta nghĩ đến đây, động tác trên tay càng nhanh, chế đôi bí đồ lấy hạt gạo vỏ, đặt ở tầng trên vỉ hấp chưng chín, một khắc sau, ta gỡ xuống đánh nhuyễn, một hồi sau cháo cũng nấu tốt. Trong lúc này, hai mẹ con kia bị ta đẩy qua một bên, có chút cục xúc bất an mà nhìn ta.

Cho bí đồ trộn vào cháo hầm trong chốc lát, theo khẩu vị của Đông Phương mà cho nhiều thêm một muỗng đường, rải lên chút tiêu, ta vội vã bưng lên lầu. Mới vừa đi tới cửa, cửa đã bị một chưởng phong đánh văng ra, ta nhíu mày, bỗng nhiên phát giác luyện võ công thật không tính là chuyện xấu, nhìn xem, mở cửa nhiều lưu loát, thật phương tiện, không cần động tay chân.

Đông Phương không có ngủ, ngược lại tự mình rửa mặt, mặc xong quần áo nằm ở trên một cái ghế nằm đọc sách, ta trực tiếp bưng bát đến, y buông sách xuống, bởi vì ngửi thấy mùi bí đồ thơm ngọt, hai mắt sáng ngời mà nhìn ta.

Ta mỉm cười, ngồi bên cạnh y, dùng chén nhỏ múc ít cháo đưa tới bên tay hắn. Đã nhiều ngày vì chạy đi khắp định y không ăn được nhiều, ta nhìn kỹ nhìn sắc mặt y, coi như có chút hồng nhuận, nói vậy lần này phản phệ đã hoàn toàn đi qua, trong lòng yên tâm một chút.

Đông Phương thấy ta chỉ là hàm tiếu nhìn mình ăn, cái thìa tính toán đưa vào miệng dừng một chút, nói: “Sao người không ăn?”

Thật ra ta không quá thích ăn ngọt, lúc nấu cháo đã ăn hai cái bánh bao no rồi. Nhưng trong lòng ta thực nguyện ý y như vậy thân cận, càng nguyện ý để y quên đi những chuyện trầm trọng đó. Con mắt chuyển chuyển, ta trực tiếp nghiêng người, dùng tay cầm lấy cổ tay của y, chuyển thìa của y đưa vào trong miệng mình, nuốt xuống, ta còn áp qua hôn y một chút, vươn ra đầu lưỡi liếm chút cháo dính nơi khóe miệng y, cười nói: “Ừ, mùi vị không tệ.”

Lúc ta nói những lời này, ánh mắt chăm chăm theo dõi y, nghe càng có ý vị sâu sa.

Đại khái hai kiếp chưa từng có người dám đùa giỡn y như vậy, Đông Phương mới lạ hành động buồn nôn nị oai của người yêu, bị ta nháo đến ngẩn ngơ, ánh mắt bối rối mà chuyển qua một bên, lỗ tai chậm rãi chậm rãi hồng lên.

Ta thật sự yêu cực kỳ bộ dáng này của y, cánh tay liền ôm chầm người đến, để y ngồi ở trong ngực ta, y uống một muỗng cháo ta liền hôn y một chút, nháo đến cuối cùng, rõ ràng dùng miệng đút cho y. Đông Phương vốn còn giãy dụa một chút, sau đó bị ta hôn đến quên luôn đông tây nam bắc, mơ mơ hồ hồ đáp lại.

Chờ y ăn hai chén, ta vươn tay đi sờ bụng của y, hơi phình lên, ta lôi người ra khỏi phòng: “Hôm nay thời tiết thực tốt, đừng vội rời đi, chúng ta ra bên ngoài đi dạo một vòng đi, nghe nói hôm nay là ngày tập hợp, bên ngoài thực náo nhiệt.”

Có lẽ Đông Phương cũng không vội, nhìn về phía chân ta, hỏi: “Đã tốt rồi sao?”

“Tốt rồi, nếu không ta công ngươi thử xem, bảo đảm bước đi như bay.” Ta nói xong liền ngồi xổm xuống.

Đông Phương đẩy ta một cái, có lẽ nhớ vừa rồi ăn điểm tâm làm ẩu, lại trừng ta một cái, vẻ mặt nghiêm túc xuống lầu, lúc vào trong viện nhìn thấy Mộc Thống lĩnh cùng Cổ Bồ đã trở lại bộ dáng lãnh đạm hờ hững thường ngày.

Ta nhin không được cười.

Không có người có thể cảm giác được biến hóa của y hơn ta, trải qua buổi sáng này, rốt cục y cũng đồng ý dỡ bỏ tất cả phòng ngự trước mặt ta, hiện giờ Đông Phương thẳng thắn thành khẩn ở trước mặt ta, mới thật là Đông Phương.

Cái lạnh mùa đông như tan hết, mấy ngày trước lại có mưa xuân, hôm nay trời trong, đường mòn nơi chốn phồn hoa, dần dần tấp nập, phố xá càng náo nhiệt, trừ cửa hàng còn có rất nhiều xe đẩy, người bán hàng rong bãi quán trên mặt đất thét to, ăn uống, nắn tượng đất, đan châu châu, bán cao da chó, rất nhiều thứ bình thường không tìm thấy, còn có ngọc bội, khỉ làm xiếc, cầu cá vàng, thật sự là xem cũng xem không hết.

Cổ Bồ cùng Mộc Thống lĩnh cũng tới, tội nghiệp mà đi ở phía sau, bọn họ vẫn luôn trừng cái tay giao nhau của ta và Đông Phương, cho đến khi bị Đông Phương sát lạnh liếc qua, mới nghiêm nghị mà nhìn nơi khác. Ta làm bộ như cái gì cũng không thấy được, chỉ dắt Đông Phương đi bên này bên kia nhìn xem, nhìn trúng liền lấy, sau đó Cổ Bồ cùng Mộc Thống lĩnh đào bạc ra trả trong ánh mắt quái dị của người khác.

Ta không để ý ánh mắt của những người đó, hai đại nam nhân dắt tay thì thế nào, tóm lại là vài người râu ria, nhìn xem xong là tốt nhất, nếu dám ô ngôn uế ngữ đến tìm tra, tin tưởng châm thêu hoa của Đông Phương sẽ làm bọn họ chịu phục.

Đây là chỗ tốt khi có tức phụ là một giáo chủ võ công đệ nhất thiên hạ. Đương nhiên, những lời này ta không dám nói ra khỏi miệng, ta cũng không muốn bị đâm, cho nên chỉ đắc ý trong lòng, lại nói, đó cũng là chỗ hỏng khi có tức phụ là một giáo chủ võ công đệ nhất thiên hạ——khó chán phu cương.

Ta nghĩ, ta nhất định phải thành thân với Đông Phương, y đối xử với ta hết sức chân thành, ta phải hồi báo.

Vừa vặn đi ngang qua một mảnh đất trống có rất nhiều người vây quanh, liền tiến lên nhìn, hai đại hán bày sạp ném phi tiêu, trên sạp cái gì cũng có, ánh mắt của ta dừng ở trên ngọc bội hình cá có nút thắt dùng kim tuyến năm màu đan lại ở chỗ xa nhất.

“Ngươi muốn cái kia?” Đông Phương quay đầu hỏi ta.

Ta nhìn ngọc bội kia không nói chuyện, ta không phải muốn, mà là kiếp trước Đông Phương cũng từng tặng cho ta một cái cùng loại. Ngọc bội Đông Phương đưa, tỉ lệ đương nhiên là lớn hơn tốt hơn cái trước mắt gấp trăm lần, nhưng ta không thích ngọc bội đó, vì ngọc bội đó dùng kim tuyến màu sắc rực rỡ đan thành, có câu nói “Mang kim tuyến nhiều màu thì đã có chốn về”, nữ tử sắp gả vào phu gia sẽ đeo kim tuyến nhiều màu ở trên đầu, cho thấy nữ tử đã có hôn sự, cho đến ngày lập gia đình tự tay trượng phu sẽ cởi xuống, đây là tín vật giữa vợ chồng.

Đông Phương đã từng tự tay đan một cái nút kết nhiều màu cho ta, khi đó ta không biết nút kết nhìn như phổ thông này ẩn sâu nguyện vọng tình ý muốn được cùng chung nhất sinh với ta, sau khi nhận lấy mấy

ngày, liền bị ta tùy tay ném qua một bên, sau đó tìm không ra. Ta không xem trọng, y tặng đồ cho ta nhiều lắm, đây chỉ là một trong số đó mà thôi, nhưng biểu cảm thất vọng của y làm ta vẫn luôn nhớ rõ.

Nhưng ta luôn trầm mặc khiến Đông Phương hiểu lầm ý của ta, y đột nhiên tránh tay của ta ra, nói: “Người chờ, ta thắng về cho người.” Ta ngốc ngốc mà phục hồi lại tinh thần, y đã lấy mười lăm đồng tiền chỗ Cổ Bồ, bước vào trước sạp, dùng những đồng tiền đó đổi một cái phi tiêu.

Lão bản còn ở một bên dong dài: “Công tử nhìn trúng cái nào? Cái gì! Ngọc bội đó là thứ tốt, đồ vật mặc dù tốt nhưng không phải dễ lấy, ngài cũng nhìn thấy, muốn bắt lấy giải thưởng ngài phải đứng xa một chút, nhìn thấy đồng tiền treo trên đỉnh cây gậy trúc kia không? Cây trúc này cao giống tử lâu hai lần, ngài đến đánh rơi đồng tiền kia, lão hán ta bãi quán ở chỗ này tròn năm năm, còn chưa có người nào có thể thắng được, nghe lão hán khuyên nhủ một câu, tư thế của ngài không thể được, ngắm không chuẩn, không bằng đổi món dễ hơn, nhìn cây trầm trước mặt này so với cái—— ”

Phần sau lão hán nghẹn trong cổ họng, chợt nghe “Keng” một tiếng, đồng tiền rơi xuống mặt đất, đầu nhọn của phi tiêu tinh chuẩn mà chui vào lỗ rỗng ở giữa, đồng tiền kia trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Đông Phương trở lại, lạnh lùng mà vươn tay: “Lấy đến.”

Không để ý người chung quanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Đông Phương mặt không đổi sắc, cầm ngọc bội bước đến trước mặt ta, cầm tay ta lên đặt nó vào trong lòng bàn tay ta: “Cho người.”

Sau đó y nhú mày, nhìn ta, như chờ ta nói cái gì đó.

Ta nhìn vẻ mặt của y, bưng tỉnh vội vàng dựng thẳng ngón tay cái: “Ai u, giáo chủ nhà chúng ta thật quá lợi hại !”

Khóe miệng Đông Phương nhếch lên, sau đó lại lập tức thu lại nụ cười, làm bộ làm tịch nói: “Cũng không có gì, không đáng giá nhắc tới.”

Ta nhìn bộ dáng kia của y, trong lòng mừng rỡ, ôm chầm lấy người, cúi đầu hôn lên mặt y một cái: “Đa tạ, ta thực thích.”

Mặt Đông Phương liền hồng, “Ừ” một tiếng, vừa giúp ta đeo bên hông vừa nói: “Ngọc này không tốt, người tùy tiện mang chơi đi, về sau hồi Hắc Mộc Nhai, ta tìm cho người cái càng tốt, ta nhớ rõ phía sau núi có một khối ngọc tì, lần tới ta cho người lấy xuống toàn bộ, lấy phần tốt nhất khắc cho người một cái.”

Ta bật cười, ngọc tì kia chính là đồ cổ, thật sự lấy khắc ngọc bội cho ta chắc các trưởng lão trong giáo sẽ nuốt sống ta mất. Ta nhéo nhéo lỗ tai phiếm hồng của Đông Phương, ôm y chậm rãi đi ra ngoài, ghé vào lỗ tai y nói: “Ta không cần cái đó, ta muốn cái khác.”

“Người muốn cái gì?”

“Chờ ta nghĩ tốt sẽ nói cho người biết...”

Chúng ta cứ không coi ai ra gì mà đi ra ngoài, chung quanh đã sớm lặng ngắt như tờ, mỗi người đều ngẩng đầu nhìn, nhất là Cổ Bồ, gã giống như là bị sét đánh, nghẹn họng nhìn trân trối cứng ngắc ở đằng kia, cho đến khi chúng ta đi xa, gã cũng chưa động đậy. Mộc Thống lĩnh lại rất thông minh, trực tiếp che kín hai mắt.

Giữa trưa tìm đến tử lâu danh nghĩa Nhật Nguyệt thần giáo ăn cơm, muốn nhả gian lâu hai, đóng cửa ta càng làm càn, trực tiếp dính bên người Đông Phương, thay y lột tôm lấy xương cá múc canh, lột một cái liền nhét vào trong miệng y một cái, Đông Phương thấy ta vẫn luôn bận việc không ngừng, cũng sẽ kẹp cho ta mấy đũa, tay của ta bắn, liền cười tùm tùm chỉ vào miệng để y dứt.

Bữa cơm này, ta ăn rất thư thái, Đông Phương cũng ăn nhiều nửa chén cơm, chỉ khổ cho hai người đối diện, Mộc Thống lĩnh từ đầu tới đuôi đều nhắm mắt ăn cơm, nhắm mắt làm ngơ, ta thật bội phục hán không nhét đồ ăn vào trong lỗ mũi. Cổ Bồ thì mắt hôn mắt vía, giống như bị đá kích thực lớn, uống một ngụm canh an vị ở nơi ấy ngăn người. Ta nhìn gã như có điều suy nghĩ, thật tâm cảm thấy cứ như vậy nữa thì cái bụng bầu tám tháng của gã ít nhất có thể giảm thành bốn tháng.

Ăn xong, thấy sắc trời rất sớm, liền tính toán tìm chỗ nghe diễn, loại địa phương này người nhiều, tam giáo cửu phái đều có, thuận tiện nghe xem trên giang hồ có động tĩnh gì không, không dự đoán được mới vừa quẹo liền thoáng nhìn thấy trong ngõ hẻm tối nhỏ bên cạnh có vài người vây quanh một hài tử nhỏ gây quyền đâm cước đá. Bước chân ta dừng một chút, hài tử bị đánh kia...

Đông Phương theo ánh mắt ta nhìn qua, bỗng nhiên nói: “Nó là một mầm tốt có khiếu luyện võ.”

Ta kinh ngạc mà quay đầu, ở phương diện võ học Đông Phương luôn hà khắc, người bình thường cảm thấy là căn cốt kỳ giai, ở trong mắt của y sợ là sẽ thành tư chất thường thường, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy y khen ngợi người bên ngoài.

“Ai?”

Đông Phương nâng cằm chỉ đứa bé kia. ?

“Tốt đến mức nào?” lần thứ hai ta quay đầu nhìn đứa bé kia, tuy rằng nó địch không lại bọn người kia, nhưng không phải chỉ chịu đánh, cặp mắt to luôn nhìn bầu trời đêm kia hiện giờ lộ tàn nhẫn của dã thú.

Đông Phương thần nhiên nói: “Nếu có người chỉ điểm, bảy tám năm sau nó liền có thể đấu với ta một trận.”

Ta kinh ngạc nhướng nhướng mày.

Không ngờ hài tử thích nhìn sao trời này là một mầm tốt như vậy, đúng, nó nói nó gọi cái gì... Mạnh Tinh Hồn...là một cái tên tốt. Ta xuất thần mà nhìn nó, trong lòng vừa động.

“Người tưởng lưu nó lại?” Đông Phương nhìn thấu ta.

Ta mỉm cười, không phủ nhận.

Đông Phương trầm mặc một chút, liếc Mộc Thống lĩnh một cái, rõ ràng cái gì cũng chưa nói, Mộc Thống lĩnh lại lập tức tiến lên một bước, khom người chấp tay, đáp: “Vâng.”

Lời còn chưa dứt, cả người Mộc Thống lĩnh đã bay vút ra ngoài, một cước đạp trên vách tường, hắc y bị gió thổi cuộn cuộn bay lên, lấy khí thế quét ngang ngàn quân mà cứu tiểu hài tử ra.

Đông Phương chỉ liếc đứa bé kia một cái, nhân tiện nói: “Người dẫn nó đi trị thương trước đi.”

“Vâng.” Mộc Thống lĩnh ôm lấy tiểu hài tử, dưới chân đạp một cước liền bay lên lầu hai tầng đối diện, nhảy hai ba lần liền biến mất, làm bốn phía kinh hô một trận.

Ta xem Đông Phương: “Người không hỏi ta vì cái gì?”

Y lại trầm mặc một chút, lắc đầu nói: “Không có đại sự gì, người muốn lưu, Nhật Nguyệt thần giáo không kém một chút cơm này.”

Nghe y nói như vậy, ta nghĩ y hẳn là hiểu được ý tứ của ta, ta và y về sau sẽ không có hài tử, đương nhiên, chúng ta cũng không cần hài tử, nhưng vị trí giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo lại cần phải có người tọa. Người này không phải là hậu duệ của một vị trưởng lão hay đường chủ nào trong thần giáo, ta cần một hài tử sạch sẽ, ở sau lưng không có bất luận thế lực gì.

Ta thực hy vọng người này có thể xuất hiện sớm một chút, nếu bèo nước gặp gỡ được hài tử có thiên phú cao như thế, như vậy lúc nó trưởng thành đến lúc địch nổi Đông Phương thì ta có thể mang theo Đông Phương du ngoạn chung quanh. Ta đã sớm muốn mang Đông Phương đi rồi, muốn cùng y đạp khắp núi sông ngàn dặm, nhìn khắp nhân gian chuyện vui, một con ngựa tốt, hai người, hàng năm du ngoạn. Chờ già rồi, đi không nổi, chúng ta lại tìm một chỗ phong cảnh tốt, an độ tuổi già, sau đó nắm chặt tay của đối phương, hôn môi một lần cuối cùng, cứ an tĩnh mà chết đi như vậy.

Ta cười, kéo tay y, chậm rãi đi vào vườn. Ngồi xuống, gọi điểm tâm Đông Phương thích, lại phát hiện chẳng biết tại sao y không có hưng trí, nghe một nửa ca khúc trên đài liền mệt mỏi mà nhắm mắt lại.

“Làm sao vậy?” Ta sờ sờ mặt của y.

Y cúi đầu trầm mặc, sau đó nói: “Trở về đi.”

Ta đương nhiên gật đầu, trên đường trở về y không nói gì, ta không biết y làm sao, liên tiếp quay đầu nhìn y, thế cho nên thiếu chút nữa đụng vào một cái sạp ngã lẫn ven đường. Vội vàng ổn định thân hình, ta vừa nhìn, cảm thấy rất có ý tứ, bên cạnh sạp có nhiều nữ tử cùng phụ nhân vây quanh, tụ cùng một chỗ viết cái gì đó lên vải đỏ, sau đó để tiểu hòa thượng hỗ trợ treo lên cái cây lớn ở bên cạnh. Cái cây kia treo đầy mảnh vải hồng sắc, buông xuống, bị gió một thổi hơi hơi phát động.

Phía sau cây xa xa có thể thấy một gian chùa miếu, thế này là hiểu được, đây là dùng để cầu nguyện với Phật tổ. Ta vốn muốn dỗ Đông Phương vui vẻ, liền hỏi y: “Người có muốn viết một chút hay không?”

Ai biết Đông Phương liếc một cái, buồn bã nói: “Đều là phụ nhân đi viết, hiện giờ người là giáo chủ phụ nhân, hẳn là người đi.”

Ta: “...”

Được rồi! Ta đi liền ta đi!

Cúng tiền hương quả, ta đi đến trước mặt tiểu hòa thượng, cầm vải cùng bút, nghĩ nghĩ, liền cúi đầu viết. Cái này Đông Phương lại có hứng thú, dạo bước lại đây: “Người cầu nguyện cái gì?”

“Aiz, không cho nhìn!” Ta vội vàng chuyển thân mình ngăn trở, “Người để ta viết, vậy không cho nhìn!”

Đông Phương hừ một tiếng, quay đầu đi rồi: “Không nhìn thì không nhìn, bổn tọa còn không cần nhìn!”

Xoát xoát xoát viết xong, chỉ vào một cành cây phân phó tiểu hòa thượng treo lên, ta cố ý dặn dò: “Đừng làm cho người nhìn thấy.”

Thính lực của Đông Phương rất tốt, lúc này cảm giận mà hừ một tiếng.

Ba người cứ như vậy dẹp đường hồi phủ, đi đến trước cửa tòa nhà, Cổ Bố đi vào trước gọi đầu bếp nữ nấu cơm, Đông Phương lại ngừng chân, không nói lời nào, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn ta.

Ta đã ghen sấp nội thương đến nơi, trên mặt còn muốn vờ dường như không có việc gì.

Đông Phương nhần nhần, vẫn nhìn không được, cứng rắn hỏi: “Người... Người rốt cuộc viết cái gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn trời.

“Được! Bổn tọa tự đi nhìn!” Đông Phương oán hận mà bỏ xuống những lời này, không có bóng dáng.

Ta cười to.

Thật ra ta cũng không viết cái gì, người như ta xuất thân từ nghèo khổ, trong bụng không có bao nhiêu chữ, nhưng lúc này nghe được vài lời cầu nguyện cảm thấy từ ngữ thực tốt, liền sửa lại vài từ, sau đó bắt chước viết xuống.

Giọng nói dịu dàng của nữ tử giống như còn vang bên tai.

—— Nguyện quân thân cường kiện, tóc đen đầu bạc, trường nguyện tương tùy.

Ta lẳng lặng mà đứng ở đằng kia chờ, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có một cơn gió, còn chưa quay đầu lại, phía sau lưng liền trầm xuống, Đông Phương từ phía sau ôm chặt lấy ta. Ta bị y áp lão đảo đi về phía trước một bước, dứt khoát xoay người bế người lên.

Y ở bên tai ta vù vù thổi dốc.

“Thấy được?”

“Ừ...” Y càng thêm dùng sức mà ôm lấy ta, giọng nói có chút khàn, “Nhìn thấy...”

Ta mỉm cười: “Thế nào?”

“... Chữ rất xấu.”

Ta bị y chọc giận đến nghiêng răng, đưa tay liền vỗ mông y một chút.

“Dương Liên Đình!” y giạt mình.

Ta cần lỗ tai của y cho hả giận: “Người không nói gì khác?”

Đông Phương hơi hơi cong khóe mắt, đang muốn nói cái gì thì Mộc Thống lĩnh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, sắc mặt ác liệt, quỳ rạp xuống đất.

“Giáo chủ! Giang Nam tứ hữu truyền đến cấp báo!”

Đôi mắt Đông Phương lạnh lùng, ta cũng vội vàng buông Đông Phương xuống, trong lòng bất an.

Lấy mảnh vải trắng từ ống trúc trong tay Mộc Thống lĩnh, Đông Phương chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt liền cực kỳ đáng sợ.

Nghe thấy “Giang Nam tứ hữu” lòng ta liền nóng như lửa đốt, hiện giờ nhìn thấy biểu cảm của Đông Phương, tâm trầm lại trầm xuống, rốt cuộc chịu không nổi, tiến lên một bước, đoạt mảnh vải trong tay Đông Phương.

Mộc Thống lĩnh bị hành động của ta dọa sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, Đông Phương chỉ nhú mày, không nói gì thêm.

Mà ta nhìn vài chữ trên mảnh vải, dường như bị búa tạ đánh trúng.

Địa lao Tây hồ phá, không biết Nhậm Ngã Hành đã đi đâu.

27. Chương 27: Ăn Ngủ

Xe ngựa thay đổi phương hướng, chạy trên đường đi tới Giang Nam trước.

Ánh mặt trời mãnh liệt, vó ngựa kích làm cát vàng bay đầy trời, Mộc Thống lĩnh ngồi ở trước càng xe ôm tiểu hài tử vào trong ngực, dùng tay áo của chính mình che miệng mũi của nó. Tiểu hài tử thực ngoan, ôm cánh tay Mộc Thống lĩnh, dường như không nói lời nào, cũng không hỏi đi nơi nào. Trước khi xuất phát chỉ hỏi nó một câu: “Nguyên ý đi theo chúng ta sao?”

Ánh mắt đen thui của tiểu hài tử nhìn ta trong chốc lát, lại nhìn Đông Phương hồ hững đứng thẳng ở một bên, gật gật đầu.

Ta sợ nó không rõ chính đạo và tà giáo khác nhau chỗ nào, vì thế lại nói nhiều một câu: “Chúng ta không là người tốt, người trên giang hồ đều khinh thường Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta, đã từng nghe nói Nhật Nguyệt thần giáo chưa? Bọn họ gọi chúng ta là ma giáo, người có hiểu ma giáo không?”

Tiểu hài tử chỉ rừ mắt nhìn tay ta, sau đó nhẹ giọng nói: “Ta chưa từng gặp gỡ người tốt, cho nên không biết người tốt là dạng gì, nếu người là người xấu, ta cũng đi theo người làm người xấu.”

Ta sờ sờ đầu của nó, nghĩ thầm rằng có khả năng nó không biết rõ tốt cùng xấu, nhưng trên người nó có một loại cổ chấp, nếu lúc trước người vươn tay ra trước mặt nó là kẻ khác, nó cũng sẽ không hỏi thị phi mà đi theo đối phương, ta có thể nhìn ra dưới tính tình quái gở của nó là một loại sạch sẽ hiếm có, ánh mắt phá lệ trong suốt, đây là một hài tử sẽ ghi khắc cơ áo chi ân cả đời.

Cổ Bồ không đi theo chúng ta, lúc này gã hẳn là trở lại Hắc Mộc Nhai.

Đông Phương ngồi xếp bằng trong xe ngựa lay động, nhắm mắt luyện công, dáng người thẳng tắp, giống một pho tượng phật lù lù không động. Ta như không xương cốt mà lách qua nằm trên người y, đặt một bàn hạt thông ở trên bụng, chậm rãi lột.

Ta đang chờ, chờ Cổ Bồ truyền tin tức.

Tối hôm qua, trong tay của ta nắm lấy cấp báo kia, lần đầu tiên trịnh trọng quỳ xuống trước mặt Đông Phương Bất Bại.

“Khẩn cầu giáo chủ cấp tốc triệu hồi Đồng Bách Hùng tọa trấn Hắc Mộc Nhai, phái ba vị trưởng lão khác dẫn trăm giáo chúng xuống núi tìm kiếm Hưởng Vấn Thiên, hẩn là thủ hạ đắc lực của Nhậm Ngã Hành, mà hẩn lại mang dị tâm với giáo chủ, cần phải ngăn cản hẩn và Nhậm Ngã Hành hội hợp! Nếu phát hiện tung tích của hẩn, lập tức vây sát! Mặt khác, khẩn cầu giáo chủ lập tức hạ lệnh thay đổi khẩu lệnh xuất nhập Hắc Mộc Nhai, cũng phái hai vị trưởng lão Cổ Bồ, Vương Thành ám sát Bạch Hổ đường đường chủ Thượng Quan Vân! Ngoài ra, còn thỉnh giáo chủ phái vệ Dạ Kiêu bí mật dò Thính cô Nhậm Doanh Doanh đi, nghiêm mật giam lỏng. Nàng là ái nữ con một của Nhậm Ngã Hành, hiện giờ võ công của nàng mất hết, mất đi hai chân, tuy bút trưởng này là tiểu nhân làm, nhưng Nhậm Ngã Hành nhất định sẽ ghi thù trên đầu giáo chủ, chỉ khi nắm Nhậm Doanh Doanh ở trong tay, Nhậm Ngã Hành mới không dám vọng động.”

Ta ngẩng đầu nhìn y, y cũng vừa lúc nhìn ta, trong ánh sáng hôn ám ánh mắt của y tối nghĩa không rõ, lần thứ hai ta nhấn mạnh: “Cuối cùng, khẩn cầu giáo chủ lập tức thay đổi tuyến đường, giao chuyện phái Tung Sơn cho Tang Tam Nương xử lý, tiểu nhân nguyện bồi giáo chủ tự mình đi Giang Nam điều tra rõ chuyện Nhậm Ngã Hành phá lao đào thoát!”

Biết Nhậm Ngã Hành chạy ra, ngay từ đầu ta thực kinh hoàng, Nhậm Ngã Hành không nên được cứu vào lúc này, nếu ký ức của ta không sai, như vậy rốt cuộc sai chỗ nào? Khúc Dương chưa chết, Lưu Chính Phong còn chưa rửa tay chậu vàng, Nhậm Ngã Hành ít nhất còn ở Tây hồ ba bốn mùa lạnh mới có thể bị Hưởng Vấn Thiên nghĩ cách cứu viện.

Nhưng giờ Hưởng Vấn Thiên còn tại ngàn dặm ở ngoài, thậm chí còn không biết Nhậm Ngã Hành đã thấy ánh mặt trời, như vậy người cứu gã là ai? Giang Nam tứ hữu chỉ truyền đến vài lời liên vô tin tức, bọn họ còn sống không?

Từ khi trọng sinh ta liền chuẩn bị tốt phải vùng vẫy giành giật sự sống, lúc nào cũng như lâm đại địch, nhưng ta không ngờ kiếp này lại bất tri bất giác sinh ra biến hóa, đến tột cùng là sở tác sở vi của ta làm nhiều loạn thiên mệnh, hay là có chuyện xấu khác? Ta không có cách nào xác định, điều duy nhất có thể xác định chính là không thể cúi đầu, kiếp này là trộm tới, cái gì ta cũng không muốn, chỉ có một người là không bỏ xuống được, dù dùng hết mệnh này, ta cũng phải bảo hộ y chu toàn.

Vì thế trong khoảnh khắc toàn bộ bối rối thối lui, trong mắt trong lòng chỉ còn lại người đang cúi đầu chăm chú nhìn ta.

Đông Phương nhìn ta, sau đó thực bình tĩnh mà nói với Mộc Thống lĩnh: “Liên làm theo lời Dương Liên Đình đi, người giao hắc mộc lệnh cho Cổ Bồ, cũng truyền lệnh cho vệ Dạ Kiêu lưu thủ trong giáo. Đi xuống chuẩn bị đi, sáng sớm ngày mai khởi hành, lập tức thay đổi tuyến đường đi Giang Nam trước.”

“Vâng.”

Mộc Thống lĩnh rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta, Đông Phương không kéo ta lên, mà chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm bả vai ta, nói: “Người phản chiến hướng về ta, Hưởng Vấn Thiên sẽ bỏ qua cho người sao?”

Ta sửng sốt một chút mới ý thức được y đang nói cái gì —— ta đã từng vô căn cứ nói mình là thủ hạ của Hưởng Vấn Thiên. Lời nói dối trăm ngàn chỗ hở như vậy y còn nguyện ý tin tưởng, y khẳng định đã từng hoài nghi nhưng tìm không thấy lý do khác, dù thông tuệ như Đông Phương Bất Bại, y cũng không có cách nào tưởng tượng ta là một người từng chết một lần.

Ta càng không có cách nào nói ra chân tướng với y, cũng không hoàn toàn vì chuyện này quá mức kinh thế hãi tục, mà là ta chợt dạ thôi, kiếp trước ta đối xử với y như vậy, nếu y biết, từ nay về sau liệu có chán ghét ta không?

Chỉ có thể tiếp tục nói dối.

“Hẩn sẽ không bỏ qua cho ta, ” ta nghiêng người ôm lấy y, “Cho nên ta chỉ có người.”

Đông Phương nghe xong, lại cười khê một tiếng: “Chỉ có ta sao? Như vậy không thể tốt hơn, ta vốn không muốn người để ý tới những người khác, yên tâm, ta sẽ che chở người, Nhậm Ngã Hành thì thế nào, gã muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!”

Nụ cười của y làm trong lòng ta rất không dễ chịu, ta trầm mặc mà tựa đầu vào trên vai y, hai tay ở phía sau lưng y càng ép chặt. Đích xác giống y nói, nếu đơn đả độc đấu, ngay cả một góc áo của Đông Phương Nhậm Ngã Hành cũng sờ không tới, đời trước ta cũng cho là như thế, võ công của Đông Phương đại thành, sâu không lường được, chỉ bằng vài người Nhậm Ngã Hành Hướng Vấn Thiên sao có thể làm gì được y?

Trong lòng ta khinh miệt vô cùng, đơn giản dẫn bọn họ vào khuê phòng, để Đông Phương giết bọn họ, xong hết mọi chuyện, ta cũng không cần bị mấy người kia tra tấn. Ba năm qua, lần đầu tiên ta dẫn người tiến vào gian hoa viên kia, ai cũng không ngờ, một lần kia cũng thành một lần cuối cùng.

Cứ chết như vậy, thậm chí ta không biết ta và Đông Phương có một chỗ giống phần mộ hay không, ta nghĩ Nhậm Ngã Hành không hảo tâm như thế, chỉ sợ tùy ý ném ngoài bãi tha ma để chó hoang quạ đen gặm đến xương cốt.

Ta thì không sao, nhưng khi còn sống Đông Phương yêu sạch sẽ như vậy, chết đi lại có khả năng ngay cả cái chiếu bọc thi thể cũng không có.

...

Đuổi một ngày đường, trời dần dần tối sầm, xe ngựa xóc nảy lợi hại, chạy như điên trên sơn đạo nhỏ hẹp, tiếng vó ngựa làm kinh đến chim chóc, cạc cạc mà kêu, hốt hoảng mà bay.

Màn xe thỉnh thoảng bị nhánh cây kéo lên, bên ngoài tối đen một mảnh.

“Dừng xe nghỉ ngơi đi, ” ta nhìn Đông Phương luyện công xong, chậm rãi mở mắt ra, “Mệt không?”

Đông Phương lắc đầu, tầm mắt dừng ngoài màn xe: “Mộc Thống lĩnh, tìm một chỗ, ở ngọn núi này qua đêm đi.”

“Vâng.”

Ngựa cũng mệt mỏi, hí dài một tiếng, dùng chân không ngừng bào đất.

Mộc Thống lĩnh nhảy xuống trước, cột ngựa vào một thân cây, mang theo tiểu hài tử đến phụ cận nhặt nhánh cây, đôi cùng một chỗ đốt lửa. Ta đem đồ ăn từ trên xe xuống, bốn người vây quanh bên lửa an tĩnh ăn lương khô, ta rót rượu vào trong bát, đặt ở bên đồng lửa hâm nóng, đêm trên núi có chút lạnh.

Mượn dao của Mộc Thống lĩnh, xuyên qua bánh màn thầu đặt trên lửa nướng, trong bánh màn thầu bao nhân thịt, theo nhiệt khí phát ra, tiểu hài tử thực đậm mật, lại không chớp mắt mà nhìn chăm chăm, yết hầu ngẫu nhiên hoạt động một chút. Cảm thấy buồn cười, có khi cảm thấy đứa bé này và Đông Phương có chút giống, bọn họ đều không quen biểu lộ tình cảm, luôn che giấu, cũng rất ít nói muốn cái gì, không phải ai cũng có thể lý giải bọn họ, có đôi khi thoát nhìn có chút cô đơn.

Lúc phân bánh màn thầu, ta để cho Đông Phương cái lớn nhất có nhiều nhân nhất, y hiển nhiên phát hiện động tác nhỏ của ta. Ta nhìn qua nháy mắt với y mấy cái, y không thể nhận ra mà nhếch khóe miệng, cúi đầu cắn một ngụm.

Ánh lửa vàng chiếu trên mặt một người, đêm tối như vậy, gió lạnh thổi qua, rượu ở bên trong bát sôi trào, ngồi ở bên người Đông Phương, trong lòng có cảm giác an bình kỳ dị, giống như đã cùng y tương thủ vài thập niên, hai người răng lỏng, đầu bạc, sau đó rúc vào trong phòng đèn đuốc sáng trưng, trên chân mang giày giống nhau như đúc, đều mặc áo lót nhung bên trong, là Đông Phương tự mình làm. Chỉ ngấm lại đã cảm thấy ấm áp.

Buổi tối phải có người gác đêm, ta thủ nửa đêm trước, Mộc Thống lĩnh thủ nửa đêm về sáng. Phân xong, Mộc Thống lĩnh liền ôm tiểu hài tử mệt mỏi muốn ngủ tìm một gốc cây trắng kiện bay lên, tựa vào trên cành cây nghỉ ngơi.

Ta nói Đông Phương tiến xe ngựa nghỉ ngơi, y không chịu, tiến tới bên ta: “Ta cùng người.”

Cũng tốt, ta đứng dậy từ ôm thắm trong xe ngựa ra, run rẩy mở ra đắp lên người, vẫy tay với y. Đông Phương nâng cổc ôm lại đây, dịch đến bên cạnh ta, ta giang hai cánh tay ôm chầm lấy y, dùng tấm thảm bọc hai người lại. Y xoay xoay thân mình, lui càng chặt vào trong ngực ta, đặt đầu lên vai ta.

Thảm vô cùng dày, bên chân còn có lửa, màn trời đêm yên lặng, ta lại tuyệt không cảm thấy lạnh. Bốn phía chỉ có tiếng côn trùng kêu vang mỏng manh, ta có thể nghe thấy tiếng tim đập của Đông Phương, một chút một chút như tiếng gõ mở cửa, có lực lượng làm người an tâm. Y ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, có lẽ cảm thấy mùi vị không tệ, lại ừng ực uống một chút, mới đưa cho ta, ta không yêu rượu giống y, coi như giải khát mà uống một hơi, nhưng thân thể liền như bị hỏa thiêu mà nóng lên.

Có chút nghi hoặc đây là rượu gì, vào miệng mềm mại, sức lực lại lớn như vậy. Có lẽ Đông Phương cũng hiểu không thích hợp, lấy rượu kia lại ngửi ngửi, ta cũng thấu qua, mũi dùng sức ngửi ngửi, cảm thấy mùi vị có chút quen thuộc, có chút giống rượu hợp hoan làm người động tình lúc đến thanh lâu kiếp trước...

Trái tim của ta lộp bộp một chút.

Mặt Đông Phương đã ửng hồng, con ngươi vốn trong sáng lợi hại như phủ một tầng hơi nước, ngơ ngác mà nhìn ta. Y dùng ánh mắt ngây ngô sau khi say rượu nhìn ta trong chốc lát, thân mình tựa vào vai ta từng chút từng chút trượt xuống, nửa người trên dựa vào đùi ta.

Ta vội vàng dùng tay vịn đầu của y, y lại nắm lấy tay ta, dán lên mặt, thì thào tự nói: “Dương Liên Đình, ta có chút nóng...” Ta không biết nên trả lời y như thế nào, cơ thể của ta cũng có tà hỏa tán loạn, rượu này sợ là còn bá đạo hơn rượu hợp hoan ta uống kiếp trước, hiển nhiên là chuyên môn bán cho người giang hồ, nếu không phải người có nội lực thâm hậu như Đông Phương thì dù không phòng bị mà trúng chiêu cũng sẽ không mất đi khống chế nhanh như vậy.

Bây giờ ta thực hối hận khi cầm vò rượu trong trù phòng tòa nhà, thật muốn mệnh, sao ta lại quên kiếp trước tiểu tử Cổ Bồ này cũng như ta, là loại đêm đêm miên hoa túc liêu.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đông Phương không được ta đáp lại, nửa chống đỡ đứng dậy, dùng đôi mắt sương mù xem ta.

“Dương Liên Đình...”

Giọng nói của y vô cùng nhẹ, khi nói như vậy, như cố ý thổi khí bên tai ta, ta chịu đựng cả người xao động, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hai tay của Đông Phương bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng của ta, sau đó ta trực giác lòng bàn tay Đông Phương toát ra một đạo phong khí, mãnh liệt xẹt qua lưng ta, “Xoẹt” một tiếng, đai lưng liền hóa thành nhiều mảnh nhỏ.

Vạt áo theo đó mở ra, Đông Phương uống rượu xuống tay phân không rõ nặng nhẹ, áo lót của ta dường như cũng bị xé mở, ngực liền lộ lồ, Đông Phương híp mắt, mặt của y đã đỏ toàn bộ, trên mặt có nụ cười cổ quái.

Nụ cười này giống như khách nhân đi phiêu kỹ gặp được nữ nhân thoát y trước mặt hẳn.

Ta sắp điên rồi. Ta chỉ uống một ngụm nhỏ lại cảnh giác trước, tuy rằng thân thể khô nóng, ít nhất lý trí còn tại, Đông Phương hiển nhiên chưa bao giờ đi dạo kỹ viện, phương diện này hoàn toàn như một tờ giấy trắng, thực nhanh liền sa vào.

“Dương Liên Đình...”

Đông Phương nhẹ nhàng gọi ta, vươn tay sờ ngực ta, y xem ta là nữ nhân mà nắm mà xoa, ta hoảng vội vàng bắt lấy tay y, y không có cách nào đắc thủ, thực không vui vẻ mà giãy dụa. Ta dường như áp không được, khí lực của y cực lớn, chẳng được bao lâu, ta bỗng nhiên đã bị y áp té trên mặt đất.

Trên ngọn cây giật giật, trong lá cây có một cái đầu dò ra, ta đang muốn gọi Mộc Thống linh, kết quả còn không ra tiếng, chợt nghe thấy tiếng sột xoạt, có lẽ Mộc Thống linh nhìn thấy chúng ta dây dưa, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên cây rơi xuống, về mặt phi lễ chó nhìn mà nhắm mắt lại, vội không ngừng ôm lấy tiểu hài tử, một chút liền bay vút ra mấy chục trượng.

Ta: “...”

Mặt Đông Phương cọ lên bụng ta, môi mềm mại như có như không mà hôn thắt lưng ta. Ta bị y cọ đến phía dưới đều ngạnh lên, sợ y biết ta có phản ứng, dùng sức đẩy y, y không chịu, lại càng dùng sức áp chế.

“Đông Phương!” Ta dùng một tay lấy cái bát bên cạnh hắt nước lên mặt y, “Thanh tỉnh một chút!”

Y bị ta hất nước sừng sốt, thân mình ngừng ở nơi đó, ánh mắt rớt cục có chút tụ lại.

Ta thở ra một hơi, cái tay vốn đang đẩy y liền buông lỏng, ai dè y còn đang ngăn người, tay ta vừa buông, cả người y liền ngã mạnh xuống, mặt thẳng tắp mà đánh vào người của ta, môi vừa vắn đung phải dừng quần ta cổ dờ đi.

Ta: “...”

“Hửm?”

Y không quá thanh tỉnh, chống đỡ đứng dậy, nghiêng đầu nhìn nhìn, vươn tay bắt một chút.

Trên đầu ta nổi gân xanh, liền xoay người áp đảo y trên mặt đất.

“Đông Phương, là người trêu chọc ta...”

Ta nhắm mắt lại, hôn xuống.

28. Chương 28: Dã Ngoại

Đông Phương nằm ở dưới thân ta, ta xoay người đứng dậy, hai đùi khóa gối ở trên người y, một bên hôn y một bên đưa tay vào cổ áo y. Y uống rượu nên cả người nóng lên, vuốt ve cực nóng làm thân mình Đông Phương cương một chút, mở mắt nhìn ta, trong nháy mắt đó y giống như thanh tỉnh, nhưng thực nhanh y lại nhắm hai mắt lại lần nữa.

Ta dời tay đến trước ngực y, dùng ngón cái vuốt ve đầu vú của y, thân thể của y run rẩy, hai tay nâng lên ôm cổ ta, để ta cúi đầu, cùng y hôn càng sâu, nùng liệt thân thiết hôn môi như vậy làm ta hưng phấn, ta vuốt ve khuôn mặt đỏ hồng của Đông Phương, đầu lưỡi chậm rãi liếm đôi cằm trên.

“Ừm... a...” Y phát ra tiếng thở dốc không rõ.

Ta hôn dần dần chuyển qua bên tai y, ngậm lấy vành tai mềm mại, sau đó đi xuống liếm liếm cổ của y. Đông Phương hô hấp dồn dập một chút, y hơi hơi ngẩng đầu lên, có lẽ không muốn đối mặt với bản thân như vậy, nghiêng đầu qua một bên, từ từ nhắm chặt hai mắt, tóc bị cọ loạn phủ xuống, che trên mặt của y.

Động tác này lại làm cho y có vẻ càng hấp dẫn, ta nhìn y ngửa cổ lên cùng với nửa ngực lộ ra ngoài, miệng khô lưỡi đắng, ta cúi thân mình xuống nhìn y, y thở hổn hển, tiếng hít thở dồn dập trầm trọng làm ta dường như không thể không được dục vọng bùng bùng phần chấn trong thân thể, ta đột nhiên rất muốn thô bạo mà xé y phục của y, nghe y rên rỉ kịch liệt mà ý loạn tình mê.

Ta duỗi tay ra sau lưng của y, kéo y lên, quần áo vốn nửa mở của y trực tiếp chảy xuống đến khuỷu tay, bả vai gầy trắng nõn cùng tấm lưng rắn chắc hoàn toàn bại lộ ra.

Ấn thất lưng y, mở hai đùi của y ra, để y hơi cúi người, để kiều mông gối ở trên người của ta, một bàn tay của ta cách vài lạng vuốt ve cái mông của y, bởi vì hàng năm tập võ, cái mông y mượt mà mà rất kiều, y bị ta sờ có chút phát run, ta há mồm cắn xương quai xanh của y, đầu lưỡi chậm rãi liếm, cuối cùng ngậm lấy đầu vú của y.

“Dương... Dương Liên Đình...” Y bỗng nhiên bối rối, thân mình ngửa ra sau, “Dừng...”

Ta dùng răng nanh nhẹ cắn đầu vú đang cứng lên, lời nói còn lại của y liền biến thành tiếng hừ có chút run rẩy. Ta ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt của y như đang ngập nước, nhưng không có thần sắc mê loạn, ta nói: “Không giả vờ nữa?”

Thân thể y cương một chút, áp sát lại đây hôn ta.

Ta tùy ý để y ngốc vụng mà hôn môi, tay từ dưới quần áo y vói vào, ngón tay để ở khe mông của y. Hô hấp của y đình trệ, thân thể bất người cứng ngắc, trầm mặc nửa ngày, Đông Phương chậm rãi ngẩng đầu nhìn ta, ta cũng trầm mặc mà nhìn y.

“Dương Liên Đình...” Đông Phương rũ mắt xuống, “Ta không phải không nguyện ý...”

Ta ngẩn người, không biết vì sao y nói như vậy.

Đông Phương đột nhiên chôn đầu vào hõm vai của ta, giọng nói nhẹ giống như là tùy thời sẽ bị gió thổi tán, y nói với ta. “Ta chỉ cảm thấy mình thực ghê tởm.” Lúc y nói những lời này khuôn mặt vặn vẹo theo, đó là một loại ghét cay ghét đắng cùng bị ai phát ra từ nội tâm.

Quần áo y không chỉnh tề ngồi ở trên người của ta, đai lưng cũng lỏng lẻo, hạ thân không trọn vẹn thoáng lộ ra.

Tâm giống như bị ai đó nhéo, đau nhức nhối, ta rút tay ra, ôm lấy y, sau đó nhìn vào ánh mắt y, nói: “Ta không thấy vậy, một chút ta cũng không thấy vậy.”

Y kéo kéo khóe miệng.

Ta muốn y hiểu được điều ta nói là sự thật, tay đi xuống nắm chắc hạ thể của y.

Mặt của y một chút liền mất đi huyết sắc: “Dương Liên Đình!”

Ta không để ý y, ngược lại buông y xuống, để y mở chân ra ngồi ở trên thảm, ta cúi xuống hôn, kéo đai lưng của y, bối tiết khô của y xuống. Cả người y cứng nhắc giống như một tảng đá, nhưng y không hề động, chỉ mở lớn mắt xem ta, giống như đã dự cảm được ta muốn làm cái gì.

Ta cúi đầu ngậm lấy hạ thân không cưỡng, Đông Phương hoảng sợ, lúc ta vươn ra đầu lưỡi liếm thì y mãnh liệt lui ra phía sau, miệng nói lung tung: “Bẩn... Đừng như vậy...”

Ta vươn tay giữ lấy thắt lưng y, kéo y trở về, mặt triệt để vùi vào hạ thân của y, thật sâu mà ngậm vào đồ vật kia. Toàn thân Đông Phương run rẩy kịch liệt, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ áp lực, ta nghĩ không phải vì y khoái cảm, mà là vì ta làm ra hành động như vậy.

“Đủ... Đủ...” Y muốn đem ta kéo lên, ta bắt lấy cái tay vẫn luôn đẩy ta ra ngoài của y, phun ra hạ thể có chút biến cứng, ta nắm lấy tay y. Tay y thon dài lòng bàn tay thực dày, có rất nhiều kén, đây là một đôi bàn tay thuộc về nam nhân, nhưng trong lòng ta không muốn tránh né chút nào, ta biết đây chính là đôi tay ta muốn nắm lấy cả đời.

Ta nắm chặt lấy tay y, ngẩng đầu nhìn hai mắt của y, từng câu từng chữ mà nói: “Đông Phương, người thực hảo.”

“Ta sẽ vẫn luôn cùng người.” Ta nói.

Hốc mắt y đỏ lên.

Ta nâng thân mình lên lần nữa, để y nằm ở trên thảm, y thuận theo cực kỳ, ôm cổ ta, chủ động hôn ta. Tay ta xoa cái mông của y, chậm rãi tách chân y ra. Ta dùng một tay nắm chặt hạ thân của y, cao thấp lỗ động, một bên liếm ngực y. Y thấp thấp thở dốc, thanh âm kia dường như làm ta không chế không được chính mình.

Nhưng ta còn nhớ rõ kiếp trước y đau đến mặt đều trắng bệch, vì thế ta đổ nước còn dư lại trong bình lên tay, thực cẩn thận mà ấn khe mông y, y có chút khấn trương mà khép chân lại, ta khàn giọng nói: “Đông Phương, đừng sợ.”

Y nhẹ nhàng ừ một tiếng, thực thuận theo mở chân ra.

Ta dùng thời gian rất lâu để khuếch trương phía sau cho y, y vẫn luôn nhẫn nại, lúc ngón tay thứ ba cắm vào phía sau, hai người chúng ta đều đầy mồ hôi, ta không ngừng trấn an y, hôn môi y, sau đó thấy y chậm rãi sa vào hôn môi, ta đưa vật cứng chậm rãi sáp nhập vào phía sau của y, y run rẩy gọi một tiếng, ánh mắt lại thực dịu dàng mà nhìn ta.

Ánh mắt kia làm ta chịu không được, ta ôm chặt thắt lưng y, dùng sức mà động.

“A... Nha...” Y đau đến rứt lại một chút, nhưng không chống đẩy ta, ngược lại cố gắng nâng thân mình lên đón hợp ta, hai tay ôm cổ ta, ở bên tai ta thở dốc rên rĩ, ta có thể cảm thấy hô hấp của y cũng đang biến nóng, phun bên tai ta thật nùng liệt, ta không khỏi kịch liệt ra vào trong cơ thể y.

“A... A...” Đông Phương bắt giác kêu ra tiếng, nhưng lập tức lại thẹn mà cắn môi, y bị động tác kịch liệt của ta đỉnh đến khóe mắt đỏ lên, cả người run rẩy. Ta có thể cảm thấy y cũng có cảm giác, y rên rĩ ngửa cổ hôn môi ta, giống như mỗi một lần hôn môi ta kiếp trước, dịu dàng lưu luyến, thâm tình đến dường như làm ta hoảng hốt.

Ta có chút nhớ không rõ trận tình sự này tiến hành bao lâu, lúc phun vào trong cơ thể y thì toàn thân Đông Phương đã nhũn ra, nhắm mắt, ta vẫn chôn sâu vào trong cơ thể lửa nóng chặt chẽ của y, không muốn rời đi.

Mái tóc dài của Đông Phương rủ xuống mặt ta, thật lâu thật lâu mới dịu đi, ta sợ y sinh bệnh, chậm rãi rời khỏi thân thể y, y hô nhỏ một tiếng, thân thể run rẩy một chút, ta cúi đầu nhìn, giữa hai chân của y chậm rãi chảy ra bạch dịch, theo bắp đùi thon dài chảy xuống một đường làm hô hấp của ta lại dồn dập.

Ta dùng nước uống ngày mai tẩy rửa cho ta, lúc bàn tay tiến vào phía sau y, y thiếu chút nữa lấy cái động chôn mình xuống. Ta cảm thấy y như vậy thực là mới mẻ, cũng thực tốt, chuẩn bị cho tốt mọi thứ, ta ôm y đang trần trụi vào xe ngựa, tìm một cái thảm sạch sẽ bọc y lại, chúng ta đều không mặc quần áo, cứ như vậy da thịt dán lấy nhau, ta cảm thụ thân thể ấm áp trong ngực, nghe tiếng tim đập của y dần dần quy về bình tĩnh, nội tâm chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.

Y lẳng lặng nằm ở trong khuỷu tay ta, ta cúi đầu nhìn y, vươn tay vén tóc y ra sau gáy, sau đó ta cầm tay y, mười ngón chặt chẽ đan lấy nhau. Giờ khắc này ta bỗng cảm thấy gió núi như ngừng thổi, hai kiếp người chậm rãi dung hợp, ta bỗng nhiên thực hy vọng có thể nói gì đó với Đông Phương, những lời kiếp trước y vẫn luôn chờ ta nói, nhưng đến lúc chết cũng không chờ được.

Ta dùng sức ôm lấy y, ghé vào lỗ tai y nói: “Ta yêu người.”

Đông Phương quay đầu lại, trên mặt còn đỏ ửng, môi y hơi hơi giật, có lẽ cũng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không phát ra âm thanh, vì thế y dùng sức ôm lấy cổ ta, khẽ hôn nhẹ lên khóe miệng ta một cái.

Ta cong ánh mắt cười cười.

Y nhìn ta như vậy, khóe miệng cũng nhếch lên theo, nhưng bỗng nhiên lại trừng nhìn ta một cái.

Ta bị y trừng chẳng hiểu ra làm sao.

“Dương Liên Đình...” Y dựa đầu vào vai ta, giọng nói nghe rầu rĩ, “Về sau... Người muốn mà muốn muốn... Tưởng... Làm chuyện như thế này... Có thể trực tiếp nói với ta, không cần lấy loại rượu này cho ta uống, dù có uống... Người cũng thấy đấy... Tuy có động tình... Nhưng thật ra không dùng được... Ta sợ người thất vọng... bộ dáng đó... Hơn phân nửa là đồ người...”

Ta: “...”

Hiểu lắm thật thâm.

Nhưng không có gì không tốt, ta yên lặng mà nghĩ, lười giải thích.

Thực nhanh trời liền sáng, Đông Phương còn ngủ say trong ngực ta. Không khí trên núi thanh lương mang theo mùi cỏ cây, nắng sớm mơ hồ tiến vào màn cửa, chìm chốc uyển chuyển kêu. Ta tỉnh lại lại lười biếng, động cũng không muốn động, chỉ thỏa mãn ôm lấy người trong ngực, trong lòng tràn ngập vui sướng. Phần vui sướng này thậm chí hòa tan lo lắng Nhậm Ngã Hành gây ra cho ta.

Nhưng vừa nghĩ tới Nhậm Ngã Hành, ta càng phát giác kiếp trước ta trúng tà, vì những đồ vật chết không thể mang theo mà phí cả một đời, phụ một người si tâm với ta, còn vì thế mà bồi mệnh.

Ngoài xe truyền đến tiếng bước chân vô cùng cẩn thận, ta xốc rèm cửa sổ xe lên nhìn, Mộc Thống lĩnh biến mất một đêm rón ra rón rén trở lại, nhìn thấy ta ở trong xe dò đầu ra nhìn, hần mảnh liệt cứng đờ, sau đó gương mặt đoan chính nháy mắt đỏ bừng, ngay cả cổ cũng hồng rực.

Ta cũng có chút xấu hổ, bởi vì ta phát hiện quần áo của ta và Đông Phương xé phá hư còn rơi rụng bên cạnh đồng lửa, Mộc Thống lĩnh ngơ ngác nhìn những y phục rách rưới đó, mặt càng ngày càng hồng, càng ngày càng hồng, tiểu hài tử trong lòng ngực của hắn nhìn mặt y sắp bạo đến nơi, do dự một chút, vươn tay lên trán của hắn, hỏi: “Mộc thúc, thúc sinh bệnh sao?” Bạn đang ?

Mộc Thống lĩnh suy yếu mà lắc đầu, ánh mắt né tránh không nhìn ta, sau đó hỏi: “Giáo chủ...”

Ta vội vàng nói: “Không bằng để sau buổi trưa lại khởi hành đi.”

Mộc Thống lĩnh cứng ngắc mà gật đầu.

Da mặt ta có dày cũng có chút chống không nổi ánh mắt của Mộc Thống lĩnh, vì thế ra vẻ trấn định gật đầu với hắn, vội vàng buông rèm xe xuống, mở hành trang lấy quần áo mặc vào, lại tìm ra quần áo của Đông Phương.

Đông Phương mơ mơ màng màng bị ta gọi tỉnh, mở mắt nhìn nhìn ta, lại nhắm mắt, mềm nhũn ngã vào người ta, tiếp tục ngủ. Ta nhẹ nhàng xoa mặt y, dỗ dành: “Giáo chủ, mặc quần áo trước đã, có được không?”

Y ừ một tiếng, sau đó không chút nghĩ ngợi mà chui chui vào trong ngực ta, dừng lại, không động.

Ta: “...”

Phí nửa ngày mới mặc xong quần áo cho Đông Phương, y vẫn luôn nhắm hai mắt, tùy tiện để ta kéo cánh tay kéo chân, xong xuôi, y lại cọ cọ ngực ta, ôm cổ ta, nhỏ giọng hừ hừ: “Eo mỗi.”

Ta vội vàng xoa bóp.

“Dùng sức.”

Ta vội vàng dùng sức.

“Bên trái.”

Ta vội vàng đi phía trái.

Y vừa lòng hừ hừ hai tiếng, kéo qua một chân của ta làm gối đầu, ngủ tiếp.

Ta: “...”

Chờ y tỉnh lại lần thứ hai, mặt trời đã lên tới đỉnh, Mộc Thống lĩnh ở bên ngoài nướng hai con thỏ, mùi thơm xông vào mũi, sau đó Đông Phương liền tỉnh. Ta vắt khăn lau mặt cho y, châm trà súc miệng, ăn xong thịt thỏ nướng, chúng ta xuất phát tới Giang Nam lần thứ hai.

29. Chương 29: Dã Ngoại 2

Chờ đến thành trấn kế tiếp, tiết trời lại thay đổi, âm trầm giống như hàm lệ, thực nhanh mưa liền rơi xuống, chúng ta tìm một khách sạn ở lại, Mộc Thống lĩnh mang theo tiểu hài tử đi ngủ, ta đương nhiên ở cùng một gian với Đông Phương.

Ta nhìn bóng dáng của tiểu hài tử, nói với Đông Phương: “Người vẫn không nghĩ dạy võ công cho nó sao?”

Đông Phương trầm mặc một chút.

Ta bất đắc dĩ mà nhìn y, từ ngày đầu tiên tiểu hài tử đi theo chúng ta, ta liền nói ra tính toán của mình cho Đông Phương, ta hy vọng Đông Phương có thể thu đứa nhỏ này làm đệ tử, đương nhiên không phải cho nó học Quỷ Hoa bảo điển đồ bỏ kia, bên trong Nhật Nguyệt thần giáo còn có rất nhiều võ công tinh diệu, trước kia khi Đông Phương còn chưa luyện Quỷ Hoa bảo điển, võ công cũng đã không ai có thể chạm tới.

Ta hy vọng đứa nhỏ này sau khi lớn lên có thể cảm động và nhớ nhung tình cảm sư đồ với Đông Phương, ta muốn một người thừa kế trung tâm với Đông Phương chứ không giống Nhậm Doanh Doanh, trong lòng chỉ có thân ân, mà không có dưỡng ân. Đương nhiên, nếu ta là Nhậm Doanh Doanh, ta nghĩ ta cũng sẽ hận Đông Phương, nhưng ta không là nàng, cho nên ta vĩnh viễn không tha thứ cho nàng.

Ta cho rằng lần này Đông Phương sẽ cự tuyệt như trước, nhưng y trầm mặc một hồi, nói: “Người đi gọi nó vào, ta muốn nói chuyện một mình với nó.”

Ta mỉm cười: “Được, các người nói.”

Chuyển qua phòng bên cạnh, cửa không đóng, Mộc Thống lĩnh đang dạy tiểu hài tử viết chữ, tiểu hài tử mới chút lớn, dùng năm ngón tay ngăn ngón run rẩy nắm bút lông, một bút một bút viết cực kỳ nghiêm túc, ta đi tới nhìn thoáng qua, ừ, khó coi không khác gì chữ của ta. Tiểu hài tử thấy ta tiến vào liền ngừng tay, ngửa đầu xem ta.

“Ta nói, giáo chủ làm sư phụ của người, dạy võ công cho người, người cảm thấy có tốt hay không?” Ta khom lưng xuống, nhìn thẳng nó.

Ánh mắt tiểu hài tử trong trẻo sáng ngời, nó nhìn ta trong chớp lát, nói: “Đây là người tưởng muốn ta báo đáp người sao?”

“... Có thể nói như vậy.”

“Được.” Nó không hề do dự mà đáp ứng.

Ta mang theo nó đi tìm Đông Phương, sau đó liền xuống lầu mượn phòng bếp của khách điểm động thủ làm vài món ăn Đông Phương thích. Lúc ta bưng đồ ăn đi qua dưới lầu, đang muốn bước lên cầu thang đi lên lầu thì lại vì thanh âm trên lầu mà chậm rãi dừng chân.

Khách điểm hương dã, phòng ốc đơn sơ, sàn gác là một tấm ván gỗ mỏng manh, xuất hành lâu như vậy, ta luyện công cũng coi như có một chút tiến bộ, nhĩ lực tăng trưởng, hiện giờ dù đứng ở dưới phòng của Đông Phương ta cũng đã có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

Ta theo bản năng điều chỉnh hô hấp.

“... Bồn tọa không có gì khác muốn hỏi người, nếu muốn bồn tọa dạy võ công cho người, bồn tọa chỉ cần người đáp ứng một điều kiện.” Đây là giọng nói thanh lãnh của Đông Phương.

“Ngày khác, nếu người thật có thể đi lên vị trí giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, bồn tọa không cần người làm chuyện gì khác, bồn tọa chỉ cần người phát thệ, nếu có một ngày, bồn tọa không ở, Dương Liên Đình gặp nạn, cho dù phải dùng hết toàn lực tam vạn giáo của Nhật Nguyệt thần giáo cũng phải kiệt lực hộ hấn chu toàn!”

Tâm ta run lên, cái khay trong tay ta cũng run rẩy.

Trong phòng an tĩnh trong chớp lát, tiểu hài tử hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Người có sinh lão bệnh tử, người có võ công cao tới đâu cũng không thể ngoại lệ...” Đông Phương dừng một chút, giọng nói thấp một ít, “Ta lớn hơn hấn mười tuổi, rồi cũng sẽ có ngày đi trước hấn, hấn đi theo ta, khó tránh khỏi bị người trách móc, về sau ở trên giang hồ cũng khó được sống yên, ta sợ ta không ở, sẽ có người bắt nạt hấn.”

Tiểu hài tử không nói.

“Người như ta trên tay dính đầy huyết tinh, giết người không đếm được có bao nhiêu, mạng người trong mắt ta thực như rơm rác, ta chưa bao giờ vì ai chết mà bi thương tiếc hận, ”

Đông Phương thấp thấp nói, “Nhưng ta không muốn Dương Liên Đình chết, chỉ có mình hấn, dù thế nào ta cũng không muốn, cho nên ta muốn người phát thệ, người dám phát thệ sao?”

Ta không nghe được tiểu hài tử trả lời, ta nghĩ nó gật đầu, bởi vì sau đó Đông Phương lại nói: “Được, đây là hai bản nội công tâm pháp thượng thừa, nơi này còn có một quyển kiếm phổ một bộ quyền pháp, người

cầm lấy chính mình nghiên tập trước, sau này ta sẽ mệnh Mộc Thống lĩnh dạy người kiến thức cơ bản, về sau võ công nhập môn cũng là hẳn dạy người.”

“Người không dạy ta sao?”

Đông Phương thản nhiên nói: “Chờ đến ngày người có thể chạm được đến vạt áo của ta rồi nói sau.”

Tiểu hài tử mở cửa đi rồi, ta vẫn còn đứng dưới thang lầu, thậm chí ta không biết mình đứng bao lâu, cho đến khi Đông Phương không thấy ta, đi xuống lầu tìm ta, khi đó đúng là chạng vạng.

Trời mưa phùn mờ mờ, hoàng hôn gió nổi lên, chuông gió treo ở dưới mái hiên khách điểm kêu đinh đang trong gió.

Đông Phương chậm rãi đi xuống thang lầu, đi đến bậc thang cuối cùng y nhìn thấy ta, dừng bước lại. Trên tay y mang theo một cái đèn lồng sắc hồng, ngọn đèn tỏa ra, hơi hơi chiếu sáng mặt của y.

“Người ở trong này à.” Y nói, “Sao không trở lại?”

?

Ta đặt đồ ăn đã lạnh qua một bên, dường như là chạy đi qua ôm lấy y.

Đêm hôm đó ta vẫn luôn không ngủ, trong đầu ta tất cả đều là những lời Đông Phương nói, ta nghĩ để bộ dáng của y khi nói những lời đó, trong lòng vừa chua xót lại sắp, nhìn Đông Phương ngủ nhện không được hôn hôn trán của y.

Ta thức dậy rất sớm, lúc xuống giường khi Đông Phương hơi hơi mở mắt, ta hôn hôn lệ chí bên khóe mắt y, vuốt ve mặt của y, nhẹ giọng nói: “Người ngủ tiếp, ta đi xuống mức nước, chờ ta chốc lát.”

Y chậm rãi nhắm mắt lại.

Đóng cửa lại, khách điểm thực nhỏ, dường như không có khách, lão bản không ở sau quầy, ta ngáp đi xuống bếp, vừa mới đi đến một nửa, ta bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp.

Rất an tĩnh.

Trong lòng vừa cảnh giác thì đột nhiên cảm thấy có cái gì đó xẹt qua sau lưng, ta mãnh liệt quay đầu lại, chỉ cảm thấy hoa mắt, người đã bị điểm huyết, không có cách nào nhúc nhích, không có cách nào ra tiếng.

Trong lòng ta kinh hãi đến cực điểm, thủ pháp thật nhanh!

Một bóng đen chợt hiện lên trước mặt của ta, sau đó chợt nghe một tiếng cười âm trầm, có cái gì đột nhiên chụp xuống, sau đó là một mảnh tối đen, còn không chờ ta kịp phản ứng lần thứ hai thì đã cảm thấy trời đất điên đảo, cả người liền bay lên không.

Ta bị nhét vào bao tải, trừ tiếng gió vù vù cùng tiếng dẫm lên gói ốc thật nhanh, cái gì cũng nghe không thấy.

Sau đó bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh nhiều hơn một người.

Người khiêng ta thô ách hỏi: “Đắc thủ sao?”

“Chạy thoát một tiểu quỷ, không có gì đáng ngại.” người tới hỏi đáp, “Mặt khác đều xử lý sạch sẽ.”

“Thực tốt, chỉ chờ Đông Phương Bất Bại chui đầu vô lưới !”

30. Chương 30: Làm Phản

Lúc gặp lại ánh sáng, ta nhìn thấy con đường quen thuộc.

Vách tường kéo dài nguy nga, ngọn núi chìm trong mây, khóa sắt liên hoàn, tà dương đỏ rực phủ kín bầu trời, chiếu đến núi đá cũng thành màu đỏ.

Hắc Mộc Nhai gần ngay trước mắt.

Ở trên đường đi nhanh vài ngày, thay đổi ba con ngựa, ngày đêm không nghỉ, ta vẫn bị điểm huyết như cũ, toàn thân không thể động đậy, tay bị bắt chéo sau lưng, dây thừng thô to cột lấy tay chân. Người cưỡi ngựa mặc một thân bố y lam lũ, trên mặt đeo vải, nhìn không rõ bộ dạng, đã nhiều ngày nay gã chưa từng mở miệng.

Nhưng ta đã đoán ra gã là ai.

Người này là một trong “Hoàng Hà lão tổ” – “Tổ tông” Tổ Thiên Thu, lúc Nhậm Ngã Hành còn tại phái gã làm thân tín cho Nhậm Doanh Doanh sai sử, một thư sinh nghèo túng lại cực yêu rượu.

Một đường gã chuyên chọn sơn đạo hẻo lánh, trái quả tám cong mới tới Hắc Mộc Nhai, mà lúc ta bị trùm bao tải thấy một người khác nhưng không đi theo, bây giờ nghĩ lại, tám phần là một người khác trong Hoàng Hà lão tổ—lão nhân “Ông đây”.

Ngựa ngừng lại dưới Hắc Mộc Nhai, Tổ Thiên Thu một tay xách sau cổ của ta, tùy ý kéo ta đi nhanh về phía bờ sông chảy xiết, nơi đó đã chuẩn bị sẵn thuyền. Hoàng hôn trời bắt đầu tối, đầu thuyền treo một chuỗi đèn lồng màu đỏ nhỏ, một người chờ ở đầu thuyền, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, thân thuyền bị nước sông vọt tới va chạm lay động mọi nơi, nhưng người này vẫn không nhúc nhích.

Đến gần, ta mới hoảng sợ phát hiện, người nọ đúng là Cổ Bồ.

Hai mắt gã xòe ra, cả người đều là máu, mười ba mũi tên xuyên qua thân thể gã, dính chặt gã vào cột buồm ở đầu thuyền. Tổ Thiên Thu cũng không dự đoán được, dừng bước lại.

Lúc này, trong khoang thuyền có một người đi ra, thân hình cao lớn, một khuôn mặt chữ điền, mày rậm Ung Nhân, khoác một cái áo choàng thêu thanh long.

Tổ Thiên Thu ném ta xuống mặt đất, chấp tay hành lễ: “Thượng Quan Đường chủ.”

Ta hung hăng mà trừng Thượng Quan Vân, bởi vì ta phát hiện, áo choàng thêu Bạch Hổ trên người hắn đã thay đổi, giống như kiếp trước. Khi đó hắn cùng Cổ Bồ phụng mệnh đi Hằng Sơn tróc nã Lệnh Hồ Xung, nhưng cuối cùng hắn lại tin Nhậm Doanh Doanh nói, cãi mệnh lệnh Đông Phương, vì mục đích riêng của bản thân mà đoạt vị trí Đường chủ Thanh Long đường của Cổ Bồ, còn mang theo Lệnh Hồ Xung Nhậm Ngã Hành vây công Hắc Mộc Nhai.

Hiện giờ xem ra, sở tác sở vi của hắn không kém kiếp trước là bao.

“Người này là Dương Liên Đình?” Hắn liếc ta một cái.

“Phải, ” Tổ Thiên Thu cười nhạt một tiếng, “Đông Phương giáo chủ coi trọng chính là mặt hàng như vậy, thật là làm người ta bất ngờ.”

Thượng Quan Vân liếc gã một cái: “Cái gì mà Đông Phương giáo chủ, Tổ lão đệ, nói chuyện phải cẩn thận.”

“Đúng đúng, là ta thất ngôn... Thượng Quan Đường chủ, Đông Phương Bất Bại làm việc âm hiểm độc ác, y thật sự sẽ vì người này mà dấn thân phạm hiểm?” Tổ Thiên Thu vội sửa miệng, đánh giá ta, cảm thấy không thể tin được, “Một nam nhân võ công thấp kém như vậy, nhìn bộ dáng cũng chỉ đoán chính thôi, sao có thể làm vui Đông Phương Bất Bại, thật sự là chuyện lạ.”

Hai người vừa nói vừa lên thuyền, Tổ Thiên Thu ném ta vào trong thuyền liền không quản, tùy theo ngồi chung với Thượng Quan Vân. Thượng Quan Vân nghe gã nói, khóe miệng trỗi lên một nụ cười xem thường: “Người này coi như có chút thủ đoạn, sẽ a dua nịnh hót, người không biết, vốn hầu hạ bên người Đông Phương Bất Bại là một tỷ nữ tên Tổ Vân, nàng rất mỹ mạo, còn cứu tánh mạng của Đông Phương Bất Bại, năm đó, Đông Phương Bất Bại phụng mệnh xuống núi giết Lộ Đông Thất Hổ gặp ám toán, thân chịu trọng thương, là nàng truyền tin cho Đồng Bách Hùng, Đông Phương Bất Bại mới tránh được một kiếp, bởi vậy rất được Đông Phương Bất Bại tín nhiệm, không ngờ, nửa tháng trước, Đông Phương Bất Bại lại vì nàng

ra mặt chỉ ra và xác nhận Dương Liên Đình mưu hại Thánh cô, ở trước mặt mười vị đại trưởng lão, một chưởng chụp chết nàng.”

Trong lòng ta chấn động, Tổ Văn cư nhiên chết.

“Còn có, người chỉ sợ cũng không biết...” Thượng Quan Vân khinh bỉ mà cười cười, vẫy tay với Tổ Thiên Thu, hai người để sát vào, Thượng Quan Vân mới thấp giọng nói, “Đông Phương Bất Bại xưa nay không cho người gần, mấy ngày liên tiếp lại cùng người này nằm ngủ, còn ở trước mặt mười vị đại trưởng lão thừa nhận có quan hệ nhận không ra người với người này, vì hộ tính mạng của hắn, càng phá vỡ thống lĩnh Dạ Kiêu tự mình đi theo, dọc theo đường đi thân mật không tị người chút nào, Đông Phương Bất Bại cùng hắn ở chung như vợ chồng, đây đều là bộ hạ cũ của Nhâm giáo chủ ở Định châu tận mắt nhìn thấy, Đông Phương Bất Bại sủng ái người này vô cùng, dùng người này áp chế, nhất quyết không sai.”

Dừng một chút, Thượng Quan Vân lại cười nói: “Dù Đông Phương Bất Bại xem Dương Liên Đình là một món đồ chơi không đáng giá nhắc tới, y cũng nhất định sẽ đến, Nhâm giáo chủ sớm đã nhìn thấu y, người như y lòng dạ cực cao, hiện giờ y định tên tuổi đệ nhất thiên hạ, lại ăn một Nhâm giáo chủ từng thua dưới tay y, sao có thể không tức giận? Vả lại người hãy chờ xem, không đến hai ngày, Đông Phương Bất Bại tất sẽ hiện thân ở Hắc Mộc Nhai!”

Lúc này Tổ Thiên Thu mới thở dài lắc đầu: “Đáng thương Thánh cô bị người này làm hại, nếu không phải Nhâm giáo chủ đúng lúc trở về, chỉ sợ đã bị Cổ Bồ cùng Đồng Bách Hùng ám hại.”

Trong lòng ta kinh hãi vô cùng, Nhậm Ngã Hành đã trở lại Hắc Mộc Nhai?!

Không có khả năng! Cấp báo ông ta phá xuất địa lao mới thu được mấy ngày trước, sao ông ta có thể từ Giang Nam chạy về Hắc Mộc Nhai nhanh như vậy? Trong đầu óc ta có vô số suy nghĩ hiện lên —— không không, cấp báo có lẽ là giả, Nhậm Ngã Hành sợ là đã sớm lấy được tự do, tận lực giết trừ tứ hữu cấp báo ở Giang nam, cho đến khi ông ta trở về Hắc Mộc Nhai mới thả ra, vì thiết hạ thiên la địa võng, dẫn Đông Phương chịu chết!

Nghĩ như thế, Giang Nam tứ hữu chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít.

Nhìn Thượng Quan Vân cùng Tổ Thiên Thu một hơi một cái Nhâm giáo chủ, chỉ sợ Đông Phương rời giáo không lâu, điện Thành Đức đã đổi chủ! Nhưng sao lâu nay vẫn không thấy Hướng Vấn Thiên, nếu không, theo Nhậm Ngã Hành cẩn thận đa nghi, nhiệm vụ tiếp ứng trọng yếu như thế, nhất định sẽ phái Hướng Vấn Thiên tiến đến, xem ra, Hướng Vấn Thiên còn chưa trở lại Hắc Mộc Nhai, như vậy người cứu Nhậm Ngã Hành đến tốt cùng là ai?

Con sông chảy xiết, thuyền đi nhanh, thực nhanh liền đến cửa sắt thứ nhất. Thượng Quan Vân đưa ra hắc mộc lệnh, Tổ Thiên Thu tha ta theo sát sau, sơn đạo hẹp hòi, vách đá khảm một ngọn đèn gió, ngọn đèn dầu u ám mờ hồ làm ta nghĩ tới kiếp trước bị Thượng Quan Vân nâng xuống thông đạo dưới đất.

Ta nhắm mắt, chẳng lẽ kiếp này vẫn chạy không khỏi cái chết sao?

Ông trời đến tốt cùng vì sao phải cho ta sống lại! Ta đã dùng hết toàn lực cải mệnh, nếu mệnh tránh không thoát, đoạt không đến, vì sao phải cho ta sống lại? Dựa vào cái gì Nhậm Ngã Hành lại trọng đãi đại vị, dựa vào cái gì ta và Đông Phương phải chết! Dựa vào cái gì!

Cửa sắt thứ hai cũng mở, gió núi gào thét, thổi làm người ta dường như thăng không nổi thất lưng.

Tổ Thiên Thu đi vội về phía Thượng Quan Vân hai bước, đột nhiên hỏi: “Thượng Quan Đường chủ, không biết người có phải cũng ăn Nhâm giáo chủ cho... Tam thi nào thần đan?” Thượng Quan Vân nghiêng đầu liếc gã một cái, không đáp nói.

Tổ Thiên Thu vội vàng giải thích: “Ta và lão nhân cũng ăn, nên mới hỏi.”

Lúc này Thượng Quan Vân mới khẽ gật đầu: “Thập đại trưởng lão trong giáo đã có sáu vị trưởng lão phục theo, nếu ta không thuận Nhâm giáo chủ, cũng sẽ giống Cổ Bồ, Đồng Bách Hùng tang mệnh dưới hủ tình đại pháp của Nhâm giáo chủ, thân tín của Đông Phương Bất Bại ở Hắc Mộc Nhai chỉ còn lại Tang Tam Nương đang ở bên ngoài tránh được một kiếp, đi theo Nhâm giáo chủ đã là chiêu hướng phát triển, Thượng

Quan Vân ta đương nhiên cũng nguyện ý nghe Nhâm giáo chủ cùng Thánh cô sai sử, muôn lần chết không từ chối.”

Đồng Bách Hùng cũng đã chết, tất cả Nhật Nguyệt thần giáo đã bị Nhậm Ngã Hành khống chế... Ta không rõ, ta thật sự không rõ, trong lòng sóng to gió lớn hò hét dường như muốn lao ra khỏi huyết mạch, vì cái gì cả đời này lại khác đi? Đến tột cùng là sai chỗ nào?

Tổ Thiên Thu gật gật đầu, cũng thở ra một hơi, giáo trung đột nhiên đại biến, hiện giờ một trận chiến giữa Nhậm Ngã Hành và Đông Phương đã không thể tránh né, đến tột cùng nên đứng ở bên nào, vấn đề sống còn, hiện giờ trong lòng hai người suy nghĩ nhất trí, suy nghĩ của những người trong giáo chắc cũng đại đồng tiểu dị. Không hề nghi ngờ, Hắc Mộc Nhai đã thành một cái bẫy lớn, chờ Đông Phương đến.

Ta một đường thống khổ suy nghĩ, từ trọng sinh ngày đầu tiên bắt đầu, một ngày ngày đều suy nghĩ, trừ hạ độc Nhậm Doanh Doanh, mặt khác mình không có làm chuyện gì, ta cũng không có lộ ra dấu vết, Nhậm Ngã Hành rơi xuống càng chưa từng lộ ra nửa điểm, Đông Phương càng sẽ không nói với người khác, mặc dù là ta, y cũng chưa từng nói.

Dù như thế nào ta cũng không nghĩ ra làm sao Nhậm Ngã Hành sẽ chạy ra Mai trang trước, đang lúc ta nghĩ phá đầu cũng nghĩ không ra thì Tổ Thiên Thu lại hỏi: “Thượng Quan Đường chủ, Dương Liên Đình này cũng giam ở địa lao sao?”

Thượng Quan Vân đáp: “Nhốt hẳn ở đó trước đi, chờ Nhâm giáo chủ phân phó muốn gặp hẳn lại nói, ngày gần đây Nhâm giáo chủ lo lắng thương thế của Thánh cô, nếu không phải còn muốn dùng Dương Liên Đình áp chế Đông Phương Bất Bại, Nhâm giáo chủ đã sớm thiên đao vạn quả hắn!”

Tổ Thiên Thu lên tiếng, lúc này đã qua cửa sắt thứ ba, bước chân đạp lên đất bằng, lên Hắc Mộc Nhai, hai người sóng vai đi một đoạn, Thượng Quan Vân muốn tới điện Thành Đức bẩm báo cho Nhậm Ngã Hành, liền cùng Tổ Thiên Thu mỗi người đi một ngã.

“Lúc người đi địa lao dặn người trông coi một tiếng, chớ bạc đãi vị Diệp công tử kia. ” Trước khi đi, Thượng Quan Vân nhắc nhở. “Hắn chính là ân nhân cứu mạng giáo chủ, giam lỏng hẳn cũng là bất đắc dĩ, Diệp công tử võ công cực cao, đáng tiếc làm người quá mức kiệt ngạo, vô luận giáo chủ khuyên bảo thế nào cũng không muốn trợ giáo chủ đoạt được nghiệp lớn, thống nhất giang hồ, nhưng giáo chủ vẫn tiếc tài, cho nên ngàn vạn không thể đắc tội hắn, cho người đưa đến đồ ăn ngon đi.”

“Biết.” Tổ Thiên Thu sờ sờ đầu, chờ Thượng Quan Vân đi rồi mới nói thầm. “Đã nhốt người ta còn nói đắc tội hay không đắc tội cái gì, đây không phải là bức người đi vào khuôn khổ sao!”

Diệp công tử?

Hắn cứu Nhậm Ngã Hành? Nhưng vị Diệp công tử này là người nào? Ta cố gắng sưu tầm trong đầu, hắc đạo bạch đạo, chính đạo ma giáo, cả Đường môn cùng Ngũ Tiên giáo đều nghĩ qua, như thế nào cũng nhớ không nổi trong chốn giang hồ có nhân vật như vậy.

Tổ Thiên Thu lập tức mang theo ta đến địa lao.

Ta bị gã tha giống như tha một túi gạo kéo trên mặt đất, nghe bọn họ đối thoại, trong lòng dần dần sinh ra một ý niệm, Hắc Mộc Nhai đã không có thân tín của Đông Phương, cũng không có bất luận người nào cho Đông Phương sử dụng... Kiếp trước, Nhậm Ngã Hành liền không đơn đả độc tẩu với Đông Phương, không chiến đấu đến cùng. Năm đó, Hướng Vấn Thiên, Lệnh Hồ Xung, Thượng Quan Vân còn có Nhậm Ngã Hành và mình, hơn một cái Nhậm Doanh Doanh giáo hoạt, một đám đều là võ công cực cao cao thủ giang hồ, mang theo nhiều giúp đỡ như vậy, Nhậm Ngã Hành mới dám cùng Đông Phương đối đầu, có thể thấy được trong lòng ông ta cực kỳ kiêng kỵ Đông Phương luyện Quỷ Hoa bảo điển .

Ta nghĩ kiếp này cũng sẽ không đổi, không phải thì ông ta sẽ không mang ta về—— hiển nhiên, Nhậm Ngã Hành chưa bao giờ nghĩ muốn dùng phương thức chân chính quang minh chiến thắng Đông Phương. Ta hại nữ nhi của ông ta thành như vậy, ông ta còn không giết ta, có thể thấy được lão cáo già này tất có mưu kế rất ác độc, vừa có thể đưa Đông Phương vào chỗ chết, lại có thể vì Nhậm Doanh Doanh báo thù.

Đến lúc đó dùng xong ta, cũng chính là lúc tử kỳ của ta đến.

Trước khi Đông Phương đến, ta tuyệt không thể chết.

Y đã không còn ai để tin tưởng, chỉ có ta. Cho tới nay, y chỉ có ta một người, kiếp trước ta không có khả năng vì y làm gì, kiếp này tất không thể để y chết ở trước mặt ta.

Trong lòng đã có quyết đoán, lo lắng bất an nhiều ngày đến nay trở thành hư không, chỉ còn lại ngọc nát đá tan nghiêm nghị.

Bị mang xuống địa lao, ta cố gắng chuyển động ánh mắt nhìn thoáng qua. Gió thực lớn, thổi đến lá cây trên đỉnh đầu vang lên sần sật từng đợt, phía sau là một con đường nhỏ hẹp, cuối đường là bầu trời u ám, mới vừa rồi bầu trời còn đỏ rực đã trở thành trời chiều ảm đạm, cuối cùng một tia ánh sáng dãy dựa ở trên núi.

Mà trước mặt của ta, là hắc ám, nhìn không thấy con đường, như tương lai của ta.

Trong địa lao chỉ có một người.

Người nọ mặc một thân thanh sam tẩy đến trắng bạch, tuổi rất trẻ, cao cao gầy gầy, lớn lên thực thanh tú, hấn an vị ở bên trong nhà giam tự tại giống như tản bộ trong đình viện nhà mình, gờ tay nhấc chân nhả nhặn, không có nửa điểm khí thế giang hồ, càng giống một phú gia công tử gia đạo sa sút.

Hắn vừa thấy có người xuống dưới liền quay đầu, ánh mắt dừng ở trên mặt Tổ Thiên Thu, sau đó lại đứng ở trên người của ta, chậm rãi cười : “Nhâm giáo chủ thật sự là tốt bụng, sợ ta ở trong này cô đơn nên đưa người tới làm bạn với ta sao.”

Tổ Thiên Thu từ cao xuống thấp đánh giá hắn, do dự hỏi: “Người là... Diệp Khai Diệp công tử?”

Người trẻ tuổi cười đến rất vui vẻ: “Chẳng lẽ còn có người khác gọi Diệp Khai?”

Tổ Thiên Thu cười ha hả: “Chỉ không ngờ Diệp công tử trẻ tuổi mà võ công đã cao như thế.”

Diệp Khai không để ý tới gã nhỉnh hót, mà là nhìn về phía ta đang quỳ rạp trên mặt đất, vẫn cười như cũ: “Người này cũng là người cứu giáo chủ của các người, sau đó được ‘Mời’ đến đây sao?”

Mặt Tổ Thiên Thu đỏ lên, nói: “Người này hại Thánh cô của chúng ta, còn...”

Nói còn chưa nói xong, bên ngoài liền có hai thị vệ vội vàng đến, nói: “Tổ lão ca, giáo chủ cho mời.”

Tổ Thiên Thu đành phải vội vàng ném ta vào nhà tù bên cạnh Diệp công tử, vội vàng đi rồi, vừa đi còn nghe thấy gã dặn dò thị vệ phải đối xử tử tế với Diệp công tử.

Chờ gã đi xa, ta mới nhắm mắt lại vận nội lực, nửa giờ sau, ta phá tan huyết đạo trên người, dọc theo đường đi ta không tìm được cơ hội chạy trốn, mặc dù chỉ một cái Tổ Thiên Thu, ta cũng đánh không lại gã.

Ta mấp máy làm cho mình ngồi dậy, sau đó quay lưng về phía vách tường thô ráp, dùng sức chà dây thừng buộc chặt.

Diệp công tử kia chống cằm, đầy hứng thú mà nhìn ta, không ngăn cản, cũng không có ý hỗ trợ. Ta sớm đã nhìn ra, địa lao này vốn nhốt không nổi hắn, nếu hắn muốn đi, tùy thời có thể.

Một khắc đồng hồ sau, dây thừng trên tay đứt một nửa, ta dựa vào một cái, hai tay bị ma sát đến huyết nhục mơ hồ khô phục tự do, ta cởi bỏ dây thừng trên chân, rốt cục thoát vây.

Hoạt động một chút tay chân cứng ngắc, ta lắc lắc đi đến cạnh cửa lao, từ trong hài rút ra một cây châm thêu hoa, nhìn cây châm thêu hoa này, ta không khỏi lộ ra nụ cười hoài niệm. Đông Phương thường thường dùng kim đâm ta, nhưng cây kim lấy tánh mạng người ta mỗi khi dùng ở trên người ta đều không đến nơi đến chốn, đồ vật y dùng qua phần lớn sẽ không thu hồi lại, nhưng ta luôn không nỡ, mỗi một thứ có dấu vết của y, ta đều không nỡ, vì thế luôn trộm y nhặt trở về.

Ta ngồi xổm xuống, bắt tay vươn ra khỏi khe hở song sắt, thật sự là nhờ trước kia ta trà trộn phổ phường, cái tốt không học, phá hư học một sọt, hãm hại lừa gạt trộm cắp, cái gì cũng biết. Kiếp trước ở trong viện Mật trưởng lão kiến thức không ít cơ quan tinh khóa, kiếp trước ta nhớ kỹ những cơ quan trong viện Mật trưởng lão mềm rục với tâm, kiếp này mặc dù ta vẫn không có võ công, nhưng không phải cái gì cũng không biết.

Lúc sắp mở ra, Tổ Thiên Thu lại bỗng nhiên đi mà quay lại, ta cả kinh, vội vàng giấu châm thêu hoa vào giấy lần nữa, làm bộ kiệt lực té trên mặt đất, vì mạnh mẽ phá tan huyết đạo mà bị thương.

Diệp công tử nhìn ta chăm chú, đem hết thủy thu vào mắt, chỉ nhíu mày, cái gì cũng chưa nói.

Ta thấy vậy, suy đoán trong lòng càng rõ ràng, Diệp công tử này không phải người của Nhậm Ngã Hành. Trong lòng ta thở ra một hơi, người thanh niên này võ công cao, cao đến nhìn không thấu, trong chốn võ lâm từ khi nào có một vị cao thủ như vậy, không có người biết, may mắn hẳn không bị Nhậm Ngã Hành thu vào dưới trướng, không thì tình cảnh của Đông Phương sẽ rất xấu.

Tổ Thiên Thu thấy ta tránh thoát, giận dữ, hung hăng đánh ta một chưởng, ta bị gã đánh đập vào tường, phun ra một mồm máu. Gã kéo tóc ta, hung tợn nói: “Nếu ngươi còn mưu toan chạy trốn, đừng trách tổ tông ta không khách khí!”

Lần thứ hai gã tha ta đi, lúc này là đến điện Thành Đức.

Trong đại điện sâu rộng, cho lui thị vệ cùng người hầu, chỉ có một người ở bên trong. Ông ta ngồi trên ngai vàng giáo chủ ở cao cao, đầu tóc đen rối tung, mặt trắng bệch như quỷ, ánh mắt sắc bén như đao.

Tổ Thiên Thu ném ta xuống đất, quỳ hô to: “Tham kiến giáo chủ!”

“... Đây là tình nhân của Đông Phương Bất Bại?” Nhậm Ngã Hành sâu kín hỏi.

“Vâng.”

Ta nghe thấy ông ta đề cập đến ta, lập tức giãy dụa đứng lên, đầu gối đi hai bước, quỳ xuống nịnh nọt Nhậm Ngã Hành: “Tiểu nhân Dương Liên Đình, tham kiến giáo chủ! Giáo chủ văn thành võ đức, ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh, thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!”

Nhậm Ngã Hành ngẩn người, bỗng nhiên cười ha ha, trong miệng khoáy ý nói: “Đông Phương Bất Bại a Đông Phương Bất Bại! Người thật đáng thương! Vậy mà lại nhìn trúng một tên chuột nhắt sợ chết như vậy! Thật sự là đáng thương!”

Ta càng ti tiện lách đầu gối: “Nhâm giáo chủ mới là chủ nhân của Nhật Nguyệt thần giáo, tiểu nhân sớm đã ngưỡng mộ anh danh của giáo chủ đã lâu, Đông Phương Bất Bại kia vốn không thể so với giáo chủ, tiểu nhân là một nam tử, vốn không muốn ở bên cạnh y, hiện giờ giáo chủ trở về, đương nhiên vui mừng quá đổi!”

Nhậm Ngã Hành cúi đầu nhìn ta.

Ta đập đầu thật mạnh, giấu hai tay nắm chặt vào trong tay áo, cao giọng nói.

“Tiểu nhân nguyện trợ Nhâm giáo chủ đoạt lại đại vị, tru diệt Đông Phương Bất Bại!”

31. Chương 31: Hiến Kế

Vào đêm, ngoài điện mặt trời đã lặn xuống sau núi, dư lại chút sắc trời hồng nhạt. Trong điện có hai mươi tám đèn đèn phù dung, ngọn đèn dầu nhẹ lay động nhưng vẫn không chiếu sáng được cả đại điện rộng lớn.

Nhậm Ngã Hành từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi đi xuống.

Cây đèn hai bên chiếu bóng của ông ta tha thật dài ra sau, càng làm sắc mặt ông ta trắng bệch, giống như quỷ.

Vóc người ông ta cao, cúi đầu xuống đánh giá ta, như vậy thật giống như ngọn núi cao nghiêng xuống, ta ngừng thở. Ông ta trầm mặc mà nhìn ta hồi lâu, sau đó mới trầm giọng nói: “Lão phu nghe nói Đông Phương Bất Bại thực sủng hạnh người.”

“Đúng.” Ta nhấp nhấp miệng, ánh mắt lộ ra thần sắc chán ghét.

Nhậm Ngã Hành không chuyển mắt mà nhìn ta, sau đó nghi ngờ hỏi: “Y rất dễ bắt người, theo lý thuyết có đại ân với người, người thật sự nguyện ý giết y? Có khi nào trong lòng người còn có tính toán khác?”

“Giáo chủ không tin tiểu nhân là chuyện đương nhiên.” Ta không kiên dè mà ngẩng đầu nhìn ông ta, sau đó lần thứ hai bái lạy. “Để bày tỏ lòng trung tâm của tiểu nhân, tiểu nhân nguyện dùng thần đan tam thi não, nếu tiểu nhân có dị tâm, đương nhiên sẽ do Nhậm giáo chủ xử trí.”

Nhậm Ngã Hành không dự đoán được ta lại quyết tâm như thế, biện pháp cùng giải được luyện chế thần đan tam thi não chỉ có giáo chủ biết, mỗi một giáo chủ luyện chế đan dược sẽ khác nhau, nếu ta ăn thần đan tam thi não của Nhậm Ngã Hành thì cho dù là Đông Phương cũng cứu không được ta, nếu ta không muốn phát cuồng tìm chết, tất nhiên sẽ vĩnh viễn trung thành làm việc cho Nhậm Ngã Hành.

Ta thấy Nhậm Ngã Hành trầm tư, lại nói tiếp: “Tiểu nhân tự biết mình làm Thánh cô bị thương, nghiệp chướng nặng nề, nhưng giáo chủ không thấy kỳ lạ sao? Tiểu nhân và Thánh cô không oán không cừ, vì sao lại hạ ngoan thủ? Huống chi, thân phận tiểu nhân thấp kém, Mặt trưởng lão là lão nhân trong phái, giáo chủ sợ cũng hiểu được cách ông ta làm người, rất cẩn thận nghiêm mật, làm sao có thể để độc mình tự chế lọt vào tay kẻ tôi tớ ta đây?”

Nhậm Ngã Hành vừa nghe ta đề cập đến Nhậm Doanh Doanh, hận ý trong mắt tuôn ra, một bàn tay lớn dùng sức đập lên đỉnh đầu ta, trực tiếp kéo ta lên, cả giận nói: “Tất nhiên là Đông Phương Bất Bại cầu tặc kia sai sử người làm! Có phải không!”

Ta chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, chịu đựng đỉnh đầu đau nhức, gằn từng chữ: “Không phải như thế! Nhậm giáo chủ, thật ra tiểu nhân chính là thám tử Hưởng hữu sử xếp vào bên người Đông Phương Bất Bại! Tiểu nhân đi theo Đông Phương Bất Bại vốn không thật tâm, Nhậm giáo chủ! Cha mẹ tiểu nhân đều bị Đông Phương Bất Bại giết chết, ta hận y tận xương, đã sớm muốn giết y rồi, bởi vậy mới nguyện ý nghe lệnh Hưởng hữu sử, thụ hấn sử dụng. Nhưng ai biết Hưởng hữu sử lòng muông dạ thú, hấn đã sớm muốn cướp đoạt vị trí của Đông Phương Bất Bại, đáng tiếc võ công không kịp y, mấy lần ám sát cũng không thể lấy được mạng của y, còn... Còn suýt nữa bại lộ chính mình, bởi vậy... Mới gọi tiểu nhân ám hại Thánh cô... Thánh cô chính là người trong tương lai có cơ hội kế thừa vị trí giáo chủ nhất... Hấn làm như vậy, chẳng những có thể trừ một họa lớn, còn chuyển tâm mắt của Đông Phương Bất Bại lên người tiểu nhân, nhất tiến song điều, vứt bỏ tốt lớp giữ xe!”

Nhậm Ngã Hành trợn to mắt muốn nứt ra, khuôn mặt như cương thi sắp tới gần ta, âm ngoan hỏi: “Dương Liên Đình, người cho là người nói như vậy, lão phu sẽ tin sao? Người đừng có nói chuyện cho Đông Phương Bất Bại! Nếu không vì nghiệp lớn nhất thống giang hồ, lão phu đã sớm giết người!”

Tay ông ta tăng lớn khí lực, ta cảm giác đầu óc sắp bị bóp nát, không khỏi kêu to: “Nhậm giáo chủ vì sao không nghĩ xem tiểu nhân làm thế nào có thể lấy được hóa cốt thủy? Trong giáo người thân mật nhất với Mặt trưởng lão chính là Hưởng Vấn Thiên! Tiểu nhân sao có thể biết được thói quen Thánh cô hằng ngày làm việc và nghỉ ngơi, Hưởng Vấn Thiên là khách quen trong viện Thánh cô! Giáo chủ sao không nghĩ xem, vài năm này ngài nhận hết đau khổ, Hưởng Vấn Thiên ở nơi nào! Nhậm giáo chủ được cứu vớt trở về Hắc Mộc Nhai, vì sao Hưởng Vấn Thiên chậm chạp không dám lộ diện? Nếu không phải việc mưu hại Thánh cô là do hấn chủ mưu thì vì sao hấn không dám trở về? Nhậm giáo chủ, đừng bị người này lừa bịp!”

“Người đừng có nói hươu nói vượn!” Nhậm Ngã Hành nổi giận, vắt ta ra, ta theo bản năng né tránh một chút, nhưng cả người vẫn bị ông ta đánh ra ba bốn trượng, hung hăng đánh vào cột lớn sơn nước sơn hồng.

Ta kêu rên một tiếng, “hộc” phun ra một mồm máu to. Thân mình theo cây cột trượt xuống, hai mắt ta biến thành màu đen mà ngồi dưới đất, hít sâu, đưa tay lau vết máu bên miệng, cười nói: “Nhậm giáo chủ bảo đao chưa lão, mệnh tiểu nhân ti tiện, thật sự không đáng Nhậm giáo chủ tức giận, Nhậm giáo chủ tùy thời có thể giết tiểu nhân, nhưng cho dù tiểu nhân chết thì cừu cũng phải báo, Nhậm giáo chủ, tiểu nhân chỉ cầu tự tay giết chết Đông Phương Bất Bại!”

Nhậm Ngã Hành cười ha hả: “Người? Người muốn chính tay đâm Đông Phương Bất Bại?”

Ta nhịn xuống bọt máu nơi cổ họng, cố gắng nuốt xuống, nhìn Nhậm Ngã Hành cười âm đạm: “Tiểu nhân nguyện vì Nhậm giáo chủ dâng lên một kế, Nhậm giáo chủ nghe xong, định đoạt sau cũng không muộn.”

Nhậm Ngã Hành hơi hơi nheo mắt lại, nhìn ta.

Ta bình tĩnh mà nhìn thẳng ông ta, trong mắt thản thảng thản vô tư, hết sức chân thành.

“... Nói đi.”

Ta cười. Nhậm Ngã Hành quả thực không dối, tính tình ông ta cuồng vọng tự đại, lại không bảo thủ, ông ta cẩn thận, chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nếu có thể, ông ta càng nguyện ý không uống người nào vẫn lấy được thành công.

“Nhâm giáo chủ chắc cũng biết Mật trưởng lão xuất thân Đường môn, thiện về cơ quan ám khí nhất.” Ta nhìn ông ta, khoe miệng tươi cười thâm ý, “Trong viện Mật trưởng lão gần đây cơ quan ám khí, tổng cộng có chín trăm sáu mươi... sáu loại cơ quan bất đồng, mỗi cái đều lấy mạng người. Lúc Hưởng hữu sứ lệnh tiểu nhân đi đến viện của Mật trưởng lão trộm được, tiểu nhân từng gặp Mật trưởng lão vẽ bản đồ cơ quan, tiểu nhân nhớ kỹ bản đồ này, chỉ cần giáo chủ dẫn Đông Phương Bất Bại vào viện Mật trưởng lão, có vô số mũi tên độc, trận pháp Đoạt Mệnh tương trợ, hơn nữa còn có hấp tinh đại pháp của Nhâm giáo chủ, cho dù là Đông Phương Bất Bại cũng khó thoát khỏi cái chết.”

Đôi mắt ám vàng của Nhậm Ngã Hành hiện lên một tia sáng, trong lòng ta vừa động. Quả nhiên, Hưởng Vấn Thiên không ở, người trẻ tuổi họ Diệp kia lại không chịu tương trợ, đời này ông ta còn chưa nhận thức Lệnh Hồ Xung, ngay cả Nhậm Doanh Doanh cũng trở thành phế nhân, tuy ông ta đón mua sáu vị trưởng lão, bày ra thiên la địa võng nhưng vẫn không quá nắm chắc có thể giết chết Đông Phương Bất Bại, bởi vậy mới cần dùng ta làm lợi thế, ngày nay ta chủ động quy phục, tự nhiên ông ta sẽ theo.

Nhưng ông ta sai, nếu là ta kiếp trước, có lẽ sẽ không làm ông ta thất vọng, nhưng kiếp này, ta sớm đã phát thệ cho dù là tự mình kết thúc, cũng tuyệt không hại Đông Phương hãm sâu vào hiểm cảnh nữa. Nếu Nhậm Ngã Hành muốn mệnh Đông Phương thì đừng trách ta cũng muốn mạng của ông ta!

“Cơ quan của Mật trưởng lão cơ...” Nhậm Ngã Hành trầm ngâm một chút, “Đông Phương Bất Bại luyện Quỷ Hoa bảo điển không phải cơ quan tầm thường có thể vây trụ được...”

“Nhâm giáo chủ thánh minh, ” ta không buông tha bất luận cơ hội nào có thể vượt mông ngựa, trình diễn một tiểu nhân nịnh nọt nịnh hót vô cùng nhuần nhuyễn, nhìn thấy trong mắt ông ta hiện lên thần sắc chán ghét xem thường, trong lòng ta cười lạnh, về mặt lại càng làm người ta buồn nôn. “Tiểu nhân nói sợ Nhâm giáo chủ sẽ khó mà tin được, không bằng tiểu nhân vẽ cơ quan ra, giáo chủ tìm người đi thử một lần, không phải sẽ hiểu được ngay sao?”

Nhậm Ngã Hành lạnh lùng nói: “Tổ Thiên Thu, lấy giấy bút đến.”

Một mực yên lặng không lên tiếng đứng ở một bên – Tổ Thiên Thu vội vàng lên tiếng trả lời, vội vàng đi ra ngoài, lại ôm giấy bút vội vàng trở về. Ta bưng ôm lồng ngực đau đớn đảo đứng lên, Nhậm Ngã Hành thấy ta tái nhợt gầy yếu càng xem thường.

Ông ta càng xem nhẹ ta, việc ta mưu đồ mới có thể càng thuận lợi.

Ta vừa vẽ vừa giải thích mỗi cơ quan sử dụng như thế nào làm sao tránh né cho Nhậm Ngã Hành, ánh mắt vốn khinh thị của ông ta càng ngày càng ngưng trọng, hấp tinh đại pháp của ông ta mặc dù lợi hại, nhưng không phải công pháp nhanh nhẹn, trong đó có hơn phân nửa cơ quan cực kỳ âm ngoan, trong lòng ông ta âm thầm đoán, phỏng chừng chính mình gặp gỡ cũng sẽ khó có thể tránh né. Nhậm Ngã Hành đương nhiên cũng biết bên trong có vài cơ quan chính ông ta cũng tránh không khỏi, Đông Phương cũng không tránh thoát, ánh mắt nhìn về phía ta không khỏi thêm vài phần tin tưởng.

Nếu không có huyết hải thâm cừu với Đông Phương Bất Bại thì làm sao có thể dùng cơ quan bầy rập ngoan lệ đến thế để tính kế ỷ?

Nhưng mà sắc mặt của ông ta lại chậm rãi âm trầm.

Ta dường như có thể nghe thấy suy nghĩ trong lòng ông ta: nếu người này thật sự có cừu oán với Đông Phương Bất Bại, như vậy lời hắn nói về Hưởng Vấn Thiên kia chẳng lẽ cũng là sự thật? Hưởng Vấn Thiên quả thực đã có tâm phản loạn?

Cái này, dù Hưởng Vấn Thiên chạy về Hắc Mộc Nhai trước Đông Phương một bước, Nhậm Ngã Hành cũng sẽ không yên tâm hắn. Nhậm Ngã Hành thiếu Hưởng Vấn Thiên một trợ lực, như vậy Đông Phương cũng

sẽ thiếu một phần nguy hiểm.

Ta rũ ánh mắt, cười cười, chậm rãi vẽ xong tranh. Một cơ quan cuối cùng thiết trí trên giường Mạt trưởng lão, dưới giường cũng có cơ quan, có thể cuốn ván giường, dưới giường có một không gian nhỏ hẹp có thể cho một người ẩn thân. Bên gối có dẫu một thanh sắt, kéo thanh sắt, vách tường bốn phía tính cả mặt đất, đỉnh đầu, đều sẽ nháy mắt bắn ra vô số kim châm, kim châm có kích độ, gặp vật tức hủy, so hóa cốt thủy còn mãnh liệt vài phần, ngay cả huyền thiết cũng có thể ăn mòn.

Nếu muốn đóng cơ quan này chỉ có thể xoay tảng đá ngoài cửa phòng ngủ mới làm được.

Cho nên người vào bấy rạp căn bản không có đường trốn. Kim châm đều đồng thời bắn ra, bốn phương tám hướng bao vây mà đến, làm người không có chỗ ẩn giấu, muốn tránh cũng không được, dường như nháy mắt sẽ tang mệnh đương trường, trở thành một bãi tửn máu loãng tanh tưởi.

“Nhâm giáo chủ mời nhìn, cơ quan cuối cùng này chính là bùa bảo mệnh cuối cùng Mạt trưởng lão thiết hạ cho mình, cơ quan này rất bí mật, người kích hoạt thường thường không hề phòng bị.” Ta chậm rãi nói, “Cơ quan này, một khi kích hoạt thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lựa chọn nơi đây làm nơi táng thân của Đông Phương Bất Bại, ngài xem có được không?”

Nhậm Ngã Hành trầm mặc mà nhìn bản đồ cơ quan, thật lâu không lên tiếng.

Ta vẽ vô cùng thuần thực, dù trong viện của Mạt trưởng lão có bao nhiêu cây cối bồn hoa đều không quên, các cơ quan vẽ trông rất sống động, không sai chút nào, ông ta lại nhìn về phía ta, ánh mắt sâu thẳm, có lẽ cảm thấy ta có thể được Đông Phương sủng hạnh cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý. Ông ta cho rằng ta có ký ức phi phàm, thật ra không phải. Ta người này không có năng lực gì, chỉ kiên nhẫn hơn người khác, chịu được khổ hơn người khác mà thôi, một kẻ từ nơi dơ bẩn nhất đứng lên, trong lòng hẳn ngoan tuyệt không kém bất kỳ cao thủ nào.

Hồi lâu sau, Nhậm Ngã Hành đưa tay cuốn bản đồ cơ quan vào trong tay áo, nói với Tổ Thiên Thu: “Áp tải hẳn về địa lao trước.”

“Vâng.” Tổ Thiên Thu tiến lên, chế trụ mạch môn của ta, muốn mang ta đi.

“Từ từ.” Nhậm Ngã Hành lại đột nhiên ra tiếng.

Tổ Thiên Thu kiềm chế ta dừng bước lại, Nhậm Ngã Hành bay xẹt tới, bàn tay thép nện hai má của ta ra, bức ta há to miệng, ông ta âm trầm cười một tiếng, nhét một đan dược hồng sắc vào miệng ta, lại nhắc mạnh cằm ta lên, thậm chí ta còn chưa kịp phản ứng đã bị ép nuốt xuống.

Trong lòng ta chợt lạnh, nhưng trên mặt lại tái nhợt tươi cười: “Đa tạ Nhâm giáo chủ ban thuốc, tiểu nhân sẽ đi theo làm tùy tùng cho Nhâm giáo chủ, muôn lần chết không chối từ!”

Nhậm Ngã Hành khinh thường mà hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Dẫn hắn đi đi.”

“Vâng!”

Ta bị Tổ Thiên Thu thô bạo ném về địa lao, ngã thật mạnh vào mặt đất thối hoắc, người ta vô cùng đau đón lưỡi đứng lên, cứ nằm úp sấp như vậy.

Tổ Thiên Thu gọi vài người tới trông coi, liền rời đi.

Ta dùng khước mắt nhìn phương hướng gã rời khỏi, nghĩ thầm rằng, Nhậm Ngã Hành hẳn sẽ tìm người đi thử cơ quan, chờ ông ta phát hiện lời ta nói không giả, nhất định sẽ tới tìm ta lần thứ hai, nếu muốn dụ dỗ Đông Phương đi tới phòng ngủ của Mạt trưởng lão phải cần một con mồi, như vậy, còn có con mồi nào thích hợp hơn “Nhân tình” ta đây càng làm người ta khó lòng phòng bị?

Cơ quan trong phòng ngủ, ông ta nhất định sẽ thử, nhưng sợ độc tiễn dùng xong, ông ta sẽ không thử đến cuối cùng, sợ là kiến thức uy lực của cơ quan liên sai người đóng cơ quan.

Kiếp trước Đông Phương cũng từng tán thưởng cơ quan này tinh diệu, lúc y thử cơ quan cuối cùng, trước dùng một cây trúc dài tham nhập, đánh gãy thanh sắt, sau đó để kim châm tùy ý phụt ra, ước chừng tròn một khắc đồng hồ mới bắn xong toàn bộ. Bắn xong, độc thủy ăn mòn gỗ đá, cũng vì vậy mà giường của Mạt trưởng lão ầm ầm sụp đổ xuống.

Cũng vì vậy, ta và Đông Phương phát hiện nơi ẩn thân nhỏ hẹp dưới giường, dưới tấm ván gỗ còn có một thông đạo, một thông đạo nối thẳng ra thâm cốc phía sau núi.

Cái đó ta không có vẽ ra.

Chậm rãi học ra một hơi, ta lẳng lặng chờ đợi Nhậm Ngã Hành triệu kiến lần thứ hai.

Gió đêm thật lạnh, gào thét trong địa lao âm u, ta nghe tiếng gió, trong lòng bấp bênh.

Bỗng nhiên rất nhớ Đông Phương.

Ta nhắm mắt, tưởng tượng bộ dáng của y, tưởng tượng y nắm tay ta, ở bên cạnh ta. Tưởng tượng thấy y ở bên tai ta nhẹ nhàng gọi tên ta: “Dương Liên Đình...”

“Người tên là gì?” Bên cạnh bỗng nhiên có một thanh âm vang lên.

Ta nhú nhú mày, mở mắt ra.

Diệp Khai tự tại mà ngồi ở một bên, uống rượu, ăn gà quay, ánh mắt nhìn ta, còn cười hì hì hỏi ta có muốn uống rượu hay không, hẳn nguyện ý mời ta uống rượu. Ta không muốn để ý đến hẳn, nếu không phải hẳn nhiều chuyện cứu Nhậm Ngã Hành ra, ta làm sao đến nông nổi này?

Nhưng hẳn lại không hề có nhân lực, thậm chí còn mang chân gà ngồi xổm ở trước mặt ta, thao thao bất tuyệt nói chuyện. Ta ngẩng đầu nhìn hẳn, cảm thấy người này thật sự kỳ quái, lấy võ công của hẳn, vì sao phải ở chỗ này?

Hắn thấy ta đồng ý nhìn mình, càng dừng cảm, ta nhin không được hỏi: “Vì sao người lại cứu Nhậm Ngã Hành?”

Diệp Khai ngẩn người, sau đó lại cười: “Ta cũng không muốn cứu ông ta.”

Không chờ ta nói chuyện, hẳn lại cười khổ: “Ta vốn ngủ ngon trong Vạn Mã Đường, có người mời ta đi uống rượu, ta đang uống đến vui sướng, ai dè vừa mở mắt lại đến một nơi tối như mực, người nói có lý kỳ hay không?”

“Ta không thích nơi tối như mực, vừa lạnh vừa tối, ta đương nhiên muốn đi ra ngoài, vì thế ta liền đi ra ngoài.” Diệp Khai phi thân ngồi ở trên bàn, quơ hai cái đũa, “Ta đánh xuyên chỗ kia, đột nhiên nghe thấy một trận cười to, mới phát hiện trong bóng tối còn có một người, ông ta chính là vị Nhâm giáo chủ này, người nói ta cứu hẳn, nhưng ta chỉ tự cứu mình thôi.”

“Một cái người sống sờ sờ ở bên cạnh người, người không cảm thấy được sao?” Ta lạnh lùng nói.

“Từ lúc phát hiện ta đến, ông ta vẫn luôn nín thở bế khí, thu liễm nội lực, ” Diệp Khai nhún nhún vai, “Ta còn cho là Tam lão bản nói giỡn với ta, ai dè lại...” Hẳn không nói tiếp, trên mặt lộ ra thần sắc mê mang.

“Tam lão bản?” Ta hỏi.

“Tam lão bản Vạn Mã Đường, người đã từng nghe nói chưa?”

Ta nhú mày: “Chưa bao giờ nghe nói trong chốn võ lâm có Vạn Mã Đường.”

Hắn nghe được câu trả lời của ta, gục đầu xuống, lộ ra một nụ cười thực chua xót: “Đúng vậy, ta hỏi qua rất nhiều người, bọn họ đều nói như vậy, nơi này không có Vạn Mã Đường, cũng không có Tam lão bản, cái gì cũng không có...”

Ta bỗng nhiên cảm thấy người này khả năng đầu óc có chút tật xấu.

Vì thế ta không muốn nhiều lời với hẳn, hẳn cũng không mở miệng nữa, chỉ một hơi một hơi mà uống rượu, thần sắc hoảng hốt nhìn ngọn đèn dầu, nụ cười bên miệng cũng dần dần biến mất.

Ta cuộn mình trên mặt đất, chậm rãi đi ngủ, cho đến khi trời hơi sáng, ta bị một âm thanh kỳ dị đánh thức.

“Tu——, tu——” bốn phương tám hướng truyền đến tiếng tiếu sắc nhọn.

Ta bật người ngồi dậy —— đây là tín hiệu tróc nã thích khách phản đồ của Nhật Nguyệt thần giáo, bản giáo giáo chúng vừa nghe tín hiệu, tiện lợi đề phòng, anh dũng bắt người.

Đông Phương đến.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Thượng Quan Vân, Tổ Thiên Thu hai người đồng thời xuất hiện ở địa lao, Tổ Thiên Thu không chút khách khí kéo ta, hung hăng điểm các đại huyệt trên người của ta, mang theo ta bay vút đi ra ngoài.

Thượng Quan Vân ở lại sau, rất cung kính mà nói chuyện với Diệp Khai.

Chung quanh đều là tiếng bước chân vội vàng và tiếng người thì thầm, trời còn chưa sáng, chân trời có một vòng ánh trắng nhạt như băng. Rất xa, một mảng người ô áp tụ tập, trận địa sẵn sàng đón quân địch, phía trước đám người là Nhậm Ngã Hành mặc thanh y, ngẩng đầu mà đứng.

Mà đối diện ông ta, có một người.

Người nọ đứng cô linh linh ở nơi đó, một người đối mặt với nghìn người chỉ chỗ, hồng y sáng quắc như liệt hỏa.

32. Chương 32: Phản Sát

Như có tâm hữu linh tê, Đông Phương mãnh liệt quay đầu lại.

Thật lâu sau này, ta vẫn nhớ rõ mỗi một chi tiết khi đó như cũ.

Mây đen phủ kín, gió to thổi hồng y của Đông Phương tung bay phần phật.

Tổ Thiên Thu cưỡng ép ta, từ trăm trượng phi thân xuống, dừng ở bên người Nhậm Ngã Hành.

Đối mặt ngàn người vạn người cầm đao kiếm, sắc mặt Đông Phương lạnh lùng không có chút biểu cảm, xem như không nhìn thấy hết thảy, đôi mắt đen như mực lướt qua thiên quân vạn mã thẳng tắp nhìn về phía ta ở xa xa.

Y nhìn ta thực nghiêm túc, có lẽ muốn nhìn xem ta có chịu khổ hay không, thấy ta không có gì đáng ngại, đôi mắt của y nhu hòa xuống, cánh môi mỏng manh giật giật, không tiếng động mà nói một câu.

“Ta đến.”

Hốc mắt ta hồng lên.

Ta nghĩ ta vĩnh viễn không có cách nào miêu tả tâm tình của ta khi đó, ta chỉ nhớ rõ, ở trên cô nhai, sắc trời mỏng lung, giữa trời đất rét lạnh ảm đạm không ánh sáng chỉ có y là màu sắc rực rỡ duy nhất.

Một bàn tay lớn trực tiếp xách ta lại đây, Nhậm Ngã Hành bóp cổ họng ta, một tay chậm rãi rút ra trường kiếm bên hông: “Đông Phương Bất Bại, người mưu quyền soán vị, nhốt lão phu ở cốc sơn Mai Trang nhiều năm, lại làm hại Doanh Doanh đến nông nỗi như vậy, giờ nên tính món nợ này.”

Đông Phương thản nhiên nói: “Nhậm Ngã Hành, năm đó ta trăm phương ngàn kế đoạt vị, đến tột cùng là vì sao, trong lòng ngươi biết rõ ràng. Vốn ta chỉ là một phó hương chủ của Phong Lô đường, ngươi liên tiếp đề bạt ta, để ta làm Phó giáo chủ, còn đem Quý Hoa bảo điển chí bảo của giáo cho ta luyện, ta thực cảm kích ngươi. Nhưng mà, Đông Phương Bất Bại ta không phải kẻ ngốc, ngươi nuôi dưỡng ta trở thành một tay sai, chuyên môn thám thính tin tức giang hồ cho ngươi, bí mật ám sát trưởng lão bất trung với ngươi, vì ngươi bài trừ bất lợi. Mọi người chỉ nhìn thấy ta hạ sát thủ, người người cảm thấy bất an, hận ta thấu xương, nhưng bọn họ lại không biết những điều này là do Nhậm Ngã Hành ngươi hạ mệnh lệnh. Hôm nay tại đây, ta hỏi ngươi một câu, nếu năm đó ta không đoạt vị, lại chọn nhiều người tức giận như vậy, vô giá trị lợi dụng, ngươi sẽ tốt bụng phóng ta một con đường sống sao?”

Nhậm Ngã Hành không ngờ Đông Phương lại ở chỗ này nói rõ ngọn nguồn vì sao năm đó đoạt vị, nhất thời không biết phản bác như thế nào, chỉ có thể lạnh lùng nói: “Mặc dù năm đó lão phu đối có ý lợi dụng ngươi, nhưng ngươi là bộ hạ của lão phu, ăn lộc của quân thì phải làm việc cho quân, phái ngươi đi làm vài chuyện

chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao? Nhưng người lại lấy oán trả ơn, giam giữ lão phu tại địa lao Tây hồ, nhiều năm không thấy mặt trời, còn hại nữ nhi của ta, việc này người còn dám không nhận sao!”

Đông Phương Bất Bại nói: “Ta tốt xấu còn để lại mạng cho người, phải không? Nếu ta chưa từng nhớ kỷ ân năm đó người diu dặt, một đao giết người chẳng phải thống khoái? Sao có thể để đến hôm nay người tới đòi nợ ta?”

Nhậm Ngã Hành trừng lớn hai con mắt, bị Đông Phương nói như vậy ông ta không còn lời phản bác, chỉ có thể cang phát phần hận mà thu ngón tay, ta bị ông ta bóp đến không hít thở được, sắc mặt tím tái, Nhậm Ngã Hành cười lạnh nói: “Đông Phương Bất Bại, mặc cho người nói như thế nào, lúc này đây lão phu nhất định phải cho người có đi không có về, trả vị trí giáo chủ lại...”

“Người muốn liên cầm!” Đông Phương mãnh liệt ngắt lời Nhậm Ngã Hành, lạnh lùng nói, “Trả Dương Liên Đình cho ta!”

Nhậm Ngã Hành âm trầm cười hai tiếng, thả lỏng tay, lại đưa tay giải á huyết của ta, ta lập tức ho khan kịch liệt, Đông Phương xem ở trong mắt, thân hình nhịn không được giật giật, Nhậm Ngã Hành lập tức nâng kiếm đặt trên cổ ta, trào phúng: “Đông Phương Bất Bại, không ngờ người lại tình thâm ý trọng với tiểu tử này, đáng tiếc đáng tiếc, hắn lại hư tình giả ý với người.”

Đông Phương ngừng lại, xem như không nghe thấy Nhậm Ngã Hành nói, chỉ lo lắng mà nhìn ta.

Nhậm Ngã Hành thấy thế, lại giải huyết đạo trên người ta, để hai tay ta có thể hoạt động, sau đó ông ta nói với giáo chúng phía sau: “Lấy cung nỏ đến!” Nói xong, ông ta lại nhìn về phía ta, đôi mắt lợi hại như đao, “Dương Liên Đình, không phải người vẫn luôn nói muốn chính tay đâm Đông Phương Bất Bại để báo thù cho gia nhân sao? Lão phu thành toàn người!”

Sau đó ông ta lại chuyển hướng Đông Phương Bất Bại, cười nói: “Đông Phương Bất Bại, lão phu bị người cầm tù ở Tây hồ dưới tròn tám năm, mỗi ngày trừ luyện công chỉ suy nghĩ thoát vây sau đó báo thù người, nên dùng biện pháp gì tra tấn người, hiện giờ xem ra, cho người chết dưới tay người người tín nhiệm nhất sung hạnh nhất mới là việc khoái ý.”

“Dương Liên Đình không có võ công, ” Đông Phương thần nhiên nói, “Hắn cũng tuyệt sẽ không giết ta.”

“Thật không!?” Nhậm Ngã Hành mỉm cười, lúc này thủ hạ đã đưa một cái cung nỏ tới, Nhậm Ngã Hành đặt cung nỏ đặt ở trên tay ta, sau đó chỉ vào Đông Phương: “Giết y.”

Đây là thăm dò, thăm dò lòng trung thành của ta, thăm dò võ công của Đông Phương sâu cạn ra sao, cũng thăm dò ta ở trong lòng Đông Phương đến tốt cùng có bao nhiêu phân lượng.

Nhậm Ngã Hành ngay tại phía sau ta, hai tay ông ta rũ xuống, nhìn như bình tĩnh, nhưng một cỗ nội lực bá đạo lại ẩn ẩn lộ ra.

“Cẩn tuân lệnh của Nhâm giáo chủ.” Ta rũ mắt xuống, vươn tay tiếp nhận cung nỏ, kéo dây cung về phía sau, gắn tên sau đó, chậm rãi nâng lên nhắm về phía Đông Phương.

Đông Phương chờ đợi mà nhìn ta.

Ta chuyển đầu nỏ về phía Đông Phương, không chút do dự bấm nút, nha câu mãnh liệt co rút lại, dây cung bắn ra, mũi tên hướng lập tức bắn về phía Đông Phương.

Đông Phương vẫn không nhúc nhích, không hề chớp mắt mà nhìn ta, chỉ thoáng nghiêng nghiêng đầu, mũi tên sát qua mặt của y đâm vào thân cây ở phía sau, một sợi tóc ở bên tai y chậm rãi bay xuống.

“Dương Liên Đình...” Thần sắc Đông Phương chưa biến, giọng nói lại khàn khàn. “Người thật sự muốn giết ta?”

Ta không trả lời, lần thứ hai nâng cung, không hề chần chờ lại tới một mũi tên.

Đông Phương nghiêng người né tránh, lúc quay đầu đi, sắc mặt đã tái nhợt như tờ giấy, y có chút mờ mịt mà nhìn ta, thì thào hỏi: “Dương Liên Đình... Lâu như vậy tới nay, ngày xưa đủ chuyện, chẳng lẽ là người gạt ta sao?”

Ta không dám nhìn thẳng y, sợ nhìn thấy nồng đậm mắt mát cùng đau lòng trong mắt y, chỉ có thể tận khả năng ổn định ngón tay phát run, cúi đầu bỏ mũi tên. Sau đó đưa tay, bấm nút, mũi tên phá không mà ra.

Nhưng lần này, Đông Phương chỉ kinh ngạc mà nhìn mũi tên nhọn bay tới, vẫn không nhúc nhích, không hề tránh né.

Lòng ta run lên, bản năng chạy lao đi muốn thay y đỡ, nhưng bằng sức lực của ta thì làm sao được, hai chân bị huyết đạo trói buộc, giống như đóng đinh trên mặt đất, nửa phần cũng không thể động đậy, lòng ta nóng như lửa đốt, mắt mở trừng trừng mà nhìn mũi tên rời đi càng ngày càng gần, trái tim kinh hoàng, dường như muốn lao ra lồng ngực.

Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, “Tranh” một tiếng, một phi đao đột nhiên từ bên cạnh phóng tới, ngay lại chỗ đánh lệch mũi tên sắp xuyên thấu đầu óc Đông Phương, song song rơi xuống mặt đất.

Ta thở ra một hơi dài, toàn thân đều bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng, nếu không phải không động đậy được, ta khẳng định đã ngã ngồi trên mặt đất.

“Ai nha, thật là nguy hiểm.” Một tiếng cười hì hì bỗng nhiên vang lên trên ngọn cây ở một bên, mọi người sôi nổi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc thanh sam đứng ở trên nhánh cây, như bị dọa sợ lợi hại mà vỗ lồng ngực của mình. Mùa xuân nhánh cây cực kỳ nhỏ nhắn dễ gãy, hẳn một người sống đứng ở mặt trên, thế nhưng tuyệt không làm nhánh cây gãy khúc, vững vàng lại phiêu dật đến cực điểm.

“Diệp công tử.” Sắc mặt Nhậm Ngã Hành thay đổi. “Người làm cái gì vậy?!”

Diệp Khai ngáp nói: “Ta ở dưới buồn quá, muốn đi ra phơi nắng, ai dè hôm nay trời đầy mây, nhưng không sao, không có mặt trời lại có trò hay để nhìn, cuối cùng không uống công đi một chuyến.”

Diệp Khai ra tay làm sắc mặt Nhậm Ngã Hành rất khó coi, quay đầu quát ta: “Lại bắn tên!”

Ta nhắm mắt, lần thứ hai giơ cánh tay lên, nhưng lúc đối mặt với ánh mắt của Đông Phương, ta không có cách nào xuống tay nữa. Y lẳng lặng mà nhìn ta, dù ta giương cung nỏ với y, y vẫn an tĩnh như cũ, ôn hòa mà nhìn ta, trong mắt không có một chút phần nộ cùng cừ hận.

Nhậm Ngã Hành ở bên tai ta nói: “Dương Liên Đình, người không hạ thủ được sao?”

“Giáo chủ hiểu lầm tiểu nhân.” Ta cúi đầu trả lời. “Tiểu nhân chỉ lo lắng Diệp công tử lại ra tay, có bắn tên cũng không làm nên chuyện gì.”

Nhậm Ngã Hành lạnh lùng nói: “Người không cần quản, bắn tên!”

Ta không có cách nào, hít sâu một hơi, chậm rãi cong ngón tay.

Nhậm Ngã Hành làm như vậy, nhất định còn có ý đồ khác, lấy năng lực của ta căn bản không có khả năng giết Đông Phương, ông ta sẽ không hao phí thời gian làm một chuyện vô dụng, rốt cuộc ông ta đang chờ cái gì?

Đông Phương vẫn đứng thẳng tắp như cũ, không nháy mắt mà nhìn động tác của ta, trên mặt dần dần biến thành thâm đậm ảm đạm, ánh sáng trong mắt rốt cục đốt sạch, chỉ còn lại tro tàn.

Y đã thực khổ sở, môi hơi hơi phát run, sau đó y rất nhẹ rất nhẹ hỏi: “Dương Liên Đình, người không cần ta sao?”

Ta nghe được đau lòng vô cùng, mấy lần muốn xuống tay cũng không thể làm được, giống như tất cả khí lực đều vì một tiếng kêu gọi này mà tiêu tán, chỉ còn lại chua xót trong ngực không ngừng dâng lên ngạnh ở cổ họng, làm hai mắt ta mờ hồ.

Đúng lúc này, Nhậm Ngã Hành đột nhiên hô to một câu: “Động thủ!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phía sau Đông Phương đột nhiên lủi lên một người, người nọ giơ hai tay cầm trường đao, muốn hung hăng đánh xuống đầu y. Diệp Khai lên tiếng cảnh báo: “Cẩn thận!”

Còn chưa dứt lời, Đông Phương đã né tránh, mãnh liệt trở tay vung lên, động tác của y quá nhanh, trong mắt ta chỉ có một bóng dáng hồng sắc hiện lên, chợt nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thê lương, trường

đao loảng xoảng rơi xuống đất, người nọ ngã mặt té trên mặt đất, hai bên huyết Thái Dương có lỗ kim thật nhỏ, hơi hơi sẫm huyết, người nọ đứng là Thượng Quan Vân, hai mắt tròng lộn, chết không nhắm mắt.

Nhậm Ngã Hành hoảng hốt, không tự chủ được lui về phía sau một bước, cả kinh: “Đông Phương Bất Bại, người thật sự luyện thành Quỷ Hoa bảo điển !”

Đông Phương thu tay, không để ý đến ông ta, vẫn như cũ yên lặng trông về phía ta.

“Điều hiệp” Thượng Quan Vân lại chết dưới một chiêu của Đông Phương Bất Bại, toàn bộ Hắc Mộc Nhai nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, đều bị võ công nhanh chóng, tàn nhẫn này chấn kinh. Ta sớm đã biết thân thủ của Đông Phương, dường như không ngảy người, lập tức nhân cơ hội này lặng lẽ nói với Nhậm Ngã Hành: “Nhâm giáo chủ, Đông Phương Bất Bại đã luyện thành Quỷ Hoa bảo điển , võ công sâu không lường được, Thượng Quan Đường chủ đã mất mạng, Nhâm giáo chủ, chúng ta vẫn mau mau dẫn y đến viện của Mạt trưởng lão! Chỉ cần có thể giết chết Đông Phương Bất Bại, tiểu nhân nguyện làm mồi!”

Nhậm Ngã Hành được ta nhắc nhở, lập tức tỉnh hồn lại, nhìn về phía ta rớt cục mang vài phần tín nhiệm, một cánh tay ông ta cầm lấy cổ ta, chân dùng lực một chút, trong nháy mắt từ đất bằng phẳng nhảy vọt lên lầu các cao nhất, đến sân của Mạt trưởng lão.

Đông Phương đột nhiên thấy ta bị mang đi, mới vừa rồi thất vọng cùng đau buồn đều bị để qua sau đầu, trong mắt chỉ còn lo lắng, chân khí toàn thân mãnh liệt xuất ra, lệ khí tấn phóng, cũng phi thân đuổi theo: “Nhậm Ngã Hành, người muốn chạy đi đâu! Lưu lại Dương Liên Đình! Nếu không dừng trách bốn tọa không khách khí!”

Ba người một truy một đuổi, thực nhanh liền đi vào sân của Mạt trưởng lão.

Nhậm Ngã Hành tới trước, bàn tay ông ta vận nội lực, hung hăng đánh vào bức tường phía đông, lập tức phi thân bỏ chạy, Đông Phương đến sau một bước, vào viện liền bị cơ quan phi đao kích phát vây quanh, mười ngón tay của y không ngừng phóng ngân châm, đánh rơi toàn bộ phi đao lại lập tức đuổi theo.

Nhậm Ngã Hành cứ như vậy một đường kích phát cơ quan một đường đi đến phòng ngủ, nhưng ông ta thật không ngờ Đông Phương luyện Quỷ Hoa bảo điển đại thành, thân pháp nhanh chóng như tia chớp, rất nhiều cơ quan ông ta không có cách nào tránh thoát, Đông Phương lại dễ dàng tránh được, chờ ông ta vừa mới đuổi tới giữa phòng ngủ, Đông Phương đã kinh đuổi tới kịp, bóng người nhoáng lên một cái, châm thêu hoa liền đâm về phía mặt ông ta.

Nhậm Ngã Hành vấp ta xuống đất, dưới chân động, né châm rút kiếm đâm về phía cổ họng Đông Phương. Đông Phương nghiêng người né ra, một kích không trúng, y điểm mũi chân, một cước đạp trên vách tường, hồng y bị gió thổi cuộn lên cao cao, từ tà phía sau đánh về phía Nhậm Ngã Hành, tiếng ngân châm xé gió vang bên tai, Nhậm Ngã Hành lại tại một khắc cuối cùng nhìn thấu thể công của y, cả người nhảy hạ thấp, ngã mặt dán mặt đất bay vút đi ra ngoài.

Đông Phương muốn chính là giờ khắc này, bóng người chợt lóe, cả người y bay lên giữa không trung, hai tay bắn ra hơn mười căn châm thêu hoa.

Nhậm Ngã Hành hét lớn một tiếng, trái tránh phải chặn, gắng lắm mới chặn được thể công của y, ngân châm cùng thân kiếm chạm vào nhau, phát ra tiếng rít chói tai. Nhưng Đông Phương ra tay cực kỳ nhanh chóng, đã vọt đến bên Nhậm Ngã Hành, công kích ông ta.

Trong lúc này, một góc áo của Đông Phương Nhậm Ngã Hành cũng không chạm vào được, lại càng không cần nói chế trụ mạch môn đỉnh đầu sử dụng hấp tinh đại pháp. Ta ở một bên lưu tâm nhìn bọn họ tranh đấu, một bên chậm rãi đi đến bên giường.

Cơ quan trong viện Mạt trưởng lão phải là một ngàn lẻ hai mươi bảy loại, trên bản đồ cơ quan ta chỉ vẽ chín trăm sáu mươi sáu loại, có năm mươi bảy loại đều thiết lập dưới giường, còn bốn loại giấu ở tượng điêu khắc gỗ bên giường lớn.

Hai chân ta còn bị điểm huyết, chỉ có thể dùng hai tay bò qua.

Nhậm Ngã Hành nhân thời cơ tiếp cận Đông Phương, ngón tay mấy lần gấp khúc như ưng trảo, muốn chế trụ Đông Phương, nhưng Đông Phương đã sớm cảnh giác, thân pháp càng ngày càng mơ hồ quỷ dị, ông ta

làm như thế nào cũng không có cách sử dụng hấp tinh đại pháp. Ngay lúc giằng co, có lẽ ông ta phát hiện hành động của ta, đôi mắt xẹt qua một tia tinh quang, một chưởng đánh về phía Đông Phương, phi thân phác về phía ta.

“Dương Liên Đình!” Đông Phương quá sợ hãi, cũng vận công đuổi theo.

Ai ngờ Nhậm Ngã Hành đánh nghi binh, lúc Đông Phương tới gần ông ta trong nháy mắt, ông ta mãnh liệt xoay người, ứng trả mang theo gió liền muốn ấn lên đầu Đông Phương. Đông Phương đuổi đến quá gấp, dường như không có cách nào tránh né.

Dưới tình thế cấp bách ta phi thân đánh về phía một cơ quan gần mình nhất, dùng khuỷu tay hung hăng đánh tảng đá, bốn phía cửa sổ đột nhiên bị đánh bay, sau đó bốn ông trúc đuổi tiến vào, khói độc lượn lờ mà đến.

“Đông Phương! Nhắm mắt! Ngồi xổm xuống!” Ta vừa kêu vừa đưa tay bổ về phía chân giường, tám mũi tên bắn ra, biến cố liên tiếp làm Nhậm Ngã Hành ứng biến không kịp, đành phải thu tay lại, bản năng nín thở ngưng khí, nâng kiếm đẩy ra mũi tên tứ phía. Chờ ông ta nghe thấy ta la lên một tiếng đã chậm.

Khói độc này sẽ không đưa người vào chỗ chết, nhưng mắt sẽ lập tức bị mù.

Lúc này, trong phòng khói độc đã tràn ngập, sương mù màu đen tanh hôi vẫn không ngừng bị đẩy vào bên trong như cũ, ta đã sớm nhắm hai mắt lại, bên tai đều là tiếng Nhậm Ngã Hành thê lương cuồng khiêu, chắc hẳn hai mắt của ông ta đã bị độc mù.

Khuỷu tay đột nhiên bị người kéo chặt lấy, ta kinh hãi, đang muốn đưa tay phòng bị, bỗng nhiên ngửi thấy chút hương từng thanh lãnh trong mùi thối nồng đậm, vì thế sở hữu cảnh giác cùng buộc chặt nháy mắt biến mất, trái tim rốt cục trở vào ngực.

Ta đưa tay, sờ soạng mặt của y, muốn xem một chút ánh mắt của y có chuyện hay không, lại đụng đến một mảng ẩm áp ướt át.

Ta sửng sốt, tâm mãnh liệt co rút đau đớn.

“Đừng khóc...” Ta hôn hôn khoeo mắt của y.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên cảm thấy có tiếng gió vội vàng áp tới, trong lòng kinh hãi, vội vàng vươn tay đè xuống cơ quan cuốn ván giường, vội vàng đẩy Đông Phương vào, quay người ngăn trở Đông Phương. Lúc này một tiếng thô bạo rống giận đã đến bên tai: “Dương Liên Đình! Tiểu nhân gian trá! Lão phu phải giết chết ngươi!” Nhậm Ngã Hành không biết từ khi nào đã tới phía sau ta, ta nghe thấy tiếng chưởng phong mang theo nội lực bá đạo đánh về phía ta.

Trong lúc cam go, hai tiếng gió “Vèo vèo” sát qua lỗ tai ta, Nhậm Ngã Hành lại kêu thảm một tiếng, không biết Đông Phương bắn trúng chỗ nào của ông ta, ta lại nghe thấy tiếng ông ta chảy máu tươi như điên, lúc này, một cổ lực nhân cơ hội kéo ta về phía trước, ngay lúc Đông Phương kéo ta vào dưới giường, Nhậm Ngã Hành lại dùng hết khí lực, giống như khai sơn phá thạch, một chưởng vỗ vào vai trái của ta.

Ta phun ra một mồm máu to, mãnh liệt ngã về phía trước, ván giường phía sau phịch một tiếng đóng lại, tiếng kêu điên cuồng của Nhậm Ngã Hành bị ngăn cách bên ngoài.

“Dương Liên Đình, Dương Liên Đình...” Đông Phương ở trong bóng đêm lo lắng mà kêu ta.

Ta muốn trả lời y, nhưng mở miệng lại là một búng máu.

“Dương Liên Đình!” Đông Phương luống cuống, ôm ta, nội lực nháy mắt nhập vào kinh mạch của ta. Ta hơi hơi lấy lại sức, vội vàng nói: “Khối đá thứ ba bên tay trái, thứ sáu bên tay phải, theo thứ tự đánh ba lượt, nhanh!”

Trên đỉnh đầu bụi phấn tuôn rơi, Nhậm Ngã Hành ở bên ngoài phát cuồng, ván giường này chịu không được.

Đông Phương đánh mạnh phải trái sáu lần, dưới thân đột nhiên trống rỗng, tấm ván gỗ đột nhiên mở, hai người chúng ta nhanh chóng chảy xuống, theo chúng ta trượt xuống, từng cánh cửa đá bùng bùng đóng lại.

Không biết trượt xuống bao lâu, cuối cùng dừng lại ở trên cỏ ướt át mềm mại, ngẩng đầu, là không trung hơi hơi tỏa sáng.

Rốt cục thoát vây đi ra.

Hai mắt của Nhậm Ngã Hành đã mù, lại bị Đông Phương đánh đến trọng thương, chắc hẳn chống đỡ không được lâu.

Trong lúc rơi xuống, Đông Phương vẫn luôn chặt chẽ hộ ta vào trong ngực, lúc đi ra, y phục trên người y đều phá, ta chưa từng thấy y chật vật như vậy, nhưng lúc này chưa nói tới điều đó, ta chỉ phương hướng cho y, y đỡ ta, thực mau tìm đến một huyết động bí mật sâu bên thác nước.

Đặt móng ngồi ở nơi an toàn, ta thở dốc, tâm kinh hoảng dần dần bình phục, ta quay đầu hôn hôn thái dương của y.

Đông Phương giật mình, ánh mắt đỏ lên nhìn ta thật lâu, sau đó y mãnh liệt nghiêng người, ôm ta, chất lỏng ấm áp chảy vào trong cổ ta.

“Ta cho rằng... Người thật sự...” cổ họng y ngạnh lại.

Ta đau lòng vô cùng, dùng tay phải kéo y đứng lên, giữa đầu hôn y, ngăn chặn lời y muốn nói.

Miệng trên Đông Phương mặn chát cay đắng, hô hấp cực nóng của y phun lên mặt ta, sống sót sau tai nạn cùng nhiều ngày tưởng niệm khiến cho ta càng dùng sức mà ôm lấy y, thân thể y ở trong ngực ta run nhẹ, ta nhìn không được với tay vào trong y phục của y.

“Dương Liên Đình, Dương Liên Đình...” y thì thào mà gọi ta, cổ họng đều khàn.

Vai trái ta đau không chịu được, đành phải tựa vào tường phía sau, dùng tay phải chỉ chỉ chân của mình.

33. Chương 33: Sơn Cư

“Ngồi lên đi.” Giọng nói của ta lấy nhiệm tình dục.

Đông Phương do dự một chút, dụ ngoan mà ngồi lên đùi ta, cúi đầu hôn ta.

Ta dùng một tay ôm y, dọc theo lưng trượt xuống, ngón tay chậm rãi tham nhập vào phía sau của y.

Thắt lưng Đông Phương run lên một chút, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ta với đầu lưỡi vào miệng y dây dưa, tay phải tùy ý vuốt ve thắt lưng cùng cái móng của y, thắt lưng của y rất nhỏ, chật hẹp mà rắn chắc, ta xoa xương hông đưa ra của y, chậm rãi chuyển về phía giữa hai chân, nhẹ nhàng xoa hạ thể của y trong chốc lát, sau đó chậm rãi đi xuống, sát qua hai vết sẹo, từ đáy chậu tìm được chỗ gần hậu huyết.

Đông Phương bị ta sờ có chút phát run, hai cái đùi không tự chủ được mà kẹp chặt, lúc ngón tay của ta lưu luyến ở đáy chậu, y bỗng nhiên thấp thấp rên rỉ một tiếng. Đây là chỗ mẫn cảm kiếp trước ta không biết, mà y nhỏ giọng rên rỉ thở dốc càng làm cho ta phấn khởi.

“Đông Phương, cởi quần áo ra,” Ta buông môi y ra, trầm thấp nói. Lúc nói những lời này, ta nhìn vào ánh mắt của y, tay không có rút ra, khi thì đảo quanh hậu huyết của y như cũ, khi thì dùng ngón tay cọ đáy chậu, tình dục nhanh chóng tích lũy làm giọng nói của ta biến thành khàn khàn.

Sắc mặt Đông Phương xích hồng, vẫn như cũ chịu đựng mất thể diện vươn tay cởi bỏ nút thắt cổ áo, y làm động tác đó rất chậm, ta có thể rõ ràng nhìn thấy bờ vai của y, xương quai xanh, trong ngực, một chút một chút lỏa lồ đi ra, mà y thì đỏ mặt, khoe miệng treo một vết chất lỏng khi hôn môi chưa kịp nuốt xuống, có vẻ cực kỳ hấp dẫn.

Ta nhìn không được rút tay ra, chế trụ thắt lưng y, kéo y đến gần, liếm liếm gặm cắn đầu vú của y.

Quần áo Đông Phương hỗn độn, bị ta làm cho dừng lại, ngẩng đầu lên thở dốc.

“Tiếp tục,” ta buông thắt lưng y ra, nhéo cái mông của y một cái, “Cởi hết, ta muốn nhìn người.”

Đông Phương đành phải chậm rãi duỗi tay đến bên hông, cởi bỏ dây lưng, sau đó đứng dậy khỏi người của ta, xoay người cởi bỏ một kiện y phục che đậy thân thể cuối cùng trên người, ta nhìn y toàn thân trần trụi mà đứng trước mặt ta, có lẽ y thực sợ hãi tầm mắt ta dừng ở trên người mình, có chút xấu hổ mà cong cong thắt lưng, muốn ngăn trở hạ thân không trọn vẹn của mình.

“Đông Phương, đừng sợ.” Ta dịu dàng mà kéo tay y qua, để y đứng trước mặt ta, y thực thuận theo, chuyện da thịt chi thân y luôn phá lệ dụ ngoạn, những lời khẩu thị tâm phi cùng quật cường ngày thường sẽ không xuất hiện, ta thực thích y thẳng thắn thành khẩn khi ở trên giường, không xấu hổ không giả tạo, vui thích sẽ kêu ra tiếng, sẽ vận vẹo eo, cầu nhiều thêm.

“Mở chân ra.” Ta ngồi dựa vào tường, dùng tay tách hai chân của y ra, sau đó ta mạnh tay sờ cái mông của y, áp qua liếm hạ thể bán ngạnh của y. Đông Phương thở hổn hển, cong thắt lưng, hai tay khoát lên đỉnh đầu của ta, bất giác ấn ta đến càng gần để ta có thể nuốt đến càng sâu.

Chờ đầu lưỡi có thể nếm được một chút hương vị mặn chát, ta buông y ra, thật sâu mà hút cắn phần thịt mềm mại trong đùi của y, tay vuốt ve cái mông cũng dọc theo khe mông cắm vào hậu huyết của y.

Đông Phương bị ngón tay của ta cắm vào run lên, hai cái đùi có chút cong lại, ta chậm rãi cho ngón tay thứ hai vào, hai ngón tay ở bên trong y nhẹ nhàng mà xoay tròn khuếch trương, lúc khớp xương đỉnh đến một chỗ, y thở dốc rên rỉ đột nhiên tăng lên, ngay cả hốc mắt cũng đỏ.

“Dương... Dương Liên Đình... Đừng... đừng động...” Trong mắt của y như có một hồ nước, mềm đến không thể tưởng tượng nổi, giọng nói của y run rẩy, “Tâm ta sắp nhảy ra ngoài...”

“Được, ta không động,” ta ôn hòa lên tiếng, lại bật người chen vào ngón tay thứ ba.

“Nha... Dương Liên Đình!” Y thở dốc liên tục, ánh mắt ẩn tình trừng ta, trên đùi tràn dấu hôn của ta.

Ta nhìn y, hạ thân ngạnh đến phát đau, cả người lửa nóng làm ta quên cả thống khổ cánh tay bị trật, bây giờ mãn nhãn của ta đều là dục vọng, tất cả lý trí đều bị xé thành mảnh nhỏ, ta dùng một tay cởi quần, hạ thể cứng rắn lập tức đi ra, ta đỡ mông y, nói: “Ngồi xuống.”

Đông Phương nhìn ta, mặt đỏ tai hồng, hai cái đùi tách hai bên thân thể của ta, cưỡi lên hông ta, cái mông của y cọ sát dục vọng đứng thẳng của ta, để giữa khe mông của y, ta khó nhịn mà hít một hơi, sau đó thở hổn hển, dường như muốn một phát đâm đi vào. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, ta kéo tay y qua để y đỡ lấy hạ thể của ta, sau đó ta ấn mông y, một chút một chút vùi vào thân thể của y.

Lúc toàn bộ tiến vào cả hai chúng ta đều phát ra một tiếng rên rỉ.

Ta dùng một tay ôm lấy thắt lưng y, chậm rãi hoạt động, một chút so một chút càng vào sâu. Đông Phương ôm cổ ta, ở bên tai ta thở hổn hển dồn dập, tư thế này có thể làm cho chúng ta kết hợp càng chặt chẽ, trong thân thể y nóng đến không thể tưởng tượng nổi, ta chậm rãi khống chế không được lực độ của chính mình, một bên gặm cắn hầu kết trên cần cổ ngựa lên của y, một bên đỉnh đến chỗ sâu nhất, sau đó rút ra, càng dùng sức kịch liệt mà thẳng tiến vào.

Cả người Đông Phương dính sát vào ta, phần eo trầm xuống, chỉ có cái mông mướt mà nhếch lên cao cao, theo động tác của ta mà cao thấp hoạt động. Lúc ma sát đến nơi nào đó, ta có thể nghe thấy y càng ngày càng rên rỉ to tiếng, cùng với nhiệt độ cơ thể nháy mắt tăng cao, ta không khỏi lần lượt va chạm vào nơi đó. Đông Phương triệt để quân lính tan rã, a a mà kêu, sau đó đứng thẳng thân thể, hai tay đưa về phía sau chống trên đùi ta, chủ động thẳng lưng vận vẹo.

Nguồn :

Ta bị lây nhiễm sự hưng phấn của y, kiếp trước ta chưa từng thấy y động tình như vậy, ngày nay thấy tựa như một ngọn lửa đốt cháy toàn thân, ta phối hợp động tác của y dùng sức mà trườn đưa, thân thể chạm vào nhau tạo ra tiếng ba ba ở trong huyết động trống trải càng cực kỳ rõ ràng, hồi âm sau giống như phóng đại vô số lần.

Chỉ chốc lát sau, thất lưng Đông Phương đột nhiên run rẩy mãnh liệt, động tác đong đưa phần eo càng thêm kịch liệt, sau đó, cả người y cương một chút, mặt sau kịch liệt co rút lại, ta bị y kẹp đến đầu trống rỗng, liền xuất ra.

Đông Phương ngã vào người của ta thở dốc hồng hộc, ôm thật chặt cổ ta, còn chưa lấy lại tinh thần.

Ta cũng từ từ nhắm hai mắt, tay phải nắm lấy y, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo tấm lưng trần trụi của y.

Hai người an tĩnh hưởng thụ thời gian ôn tằm sau khi hoan hảo, nghe tiếng mưa rơi xuống trên lá cây, không biết qua bao lâu, thân mình Đông Phương đang ghé vào ngực ta cứng đờ, có lẽ đột nhiên nhớ tới mình vừa mới làm cái gì, sau đó cả người giống như xấu hổ vô cùng mà vùi mặt vào cổ ta, chết sống không chịu ngẩng lên.

Trong lòng ta buồn cười, lần trước tốt xấu là buổi tối, bóng đêm là thứ che dấu tốt nhất, ngày nay lại là ban ngày ban mặt. Bên ngoài, tiếng mưa rơi hồi lâu, tích tấp mà già lên thăm cở ở cửa động, ánh nước mênh mông tiến vào, chiếu lên thân thể trần như nhộng của Đông Phương, như có gợn nước chậm rãi chảy qua, ta nhẹ nhàng vỗ về lưng y, từ trên xuống dưới, từ cổ đến hông, còn có khe mông thật sâu của y, ta lại bắt đầu tâm viên ý mãn.

Dương cụ còn chôn ở trong thân thể y bất tri bất giác lại biến lớn.

Đông Phương đương nhiên cảm giác được, ta nghe thấy tiếng y nghiêng răng ở bên bả vai không bị thương của ta. Ta làm bộ không biết, tay lặng lẽ muốn sờ xuống.

“Dương Liên Đình,” Đông Phương bỗng nhiên ngừng đầu, “Bả vai ngươi còn đau không?”

Ta rất thối không biết xấu hổ, hôn hôn y nói: “Đông Phương ngoan, chúng ta lại đến một lần liền không đau.”

Đông Phương cười cười với ta.

Ta bị y cười đến ba hồn bảy vía đều bay, hoàn toàn không lưu ý đến tay y đặt trên vai trái của ta.

“Răng rắc” một tiếng.

Đông Phương bắt lấy cánh tay của ta nhanh chóng kéo, cánh tay ta bị Nhậm Ngã Hành đánh trật bị Đông Phương thô bạo bẻ trở về.

Ta ngao ngao hét thảm một tiếng, mềm nhũn.

Đông Phương vừa lòng mà híp mắt, tựa vào trong ngực ta lần nữa.

Ta rơi lệ đầy mặt.

34. Chương 34: Sơn Cư 2

Cùng Đông Phương tại thâm cốc đợi ba ngày.

Cánh tay của ta tuy rằng tiếp trở về, nhưng thương cân động cốt phải dưỡng một trăm ngày, tốt nhất vẫn không cần dùng sức. Lúc ta trở thành đại hiệp cụt một tay, ta chỉ huy Đông Phương dùng hòn đá dựng một cái bếp, dùng nó giải quyết một ngày ba bữa cơm. Mỗi ngày sáng sớm thức dậy, cùng đi đến bên thác nước rửa mặt, sau đó tản bộ dọc theo con sông, lục tìm dã quả rau dại cùng cành khô củi gỗ.

Trong huyết động có tiền tài, quần áo, lương thực, muối, bột mì, ngọn nến, đệm chăn Mạt trưởng lão lưu cho chính mình, thậm chí còn có hai bình nữ nhi hồng. Đông Phương ngẫu nhiên có thể săn đến chim cùng thỏ, năm tháng chúng ta ở sơn cư thực phong phú.

Hắc Mộc Nhai hỗn loạn bất kham, chúng ta thường xuyên có thể nhìn thấy thi thể xuôi dòng trôi xuống, mỗi khi đến lúc này, Đông Phương sẽ đứng ở bên bờ sông ngửa đầu nhìn đỉnh núi trăm trượng phía trên, y

chỉ nhìn, không nói ra phải đi về. Ta không biết y tính toán, cũng không muốn hỏi nhiều. Nếu cho ta nói, ta sẽ không cần y làm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, nhưng nếu y muốn lần nữa trở lại vị trí kia, chỉ cần y muốn, ta sẽ nguyện ý theo y đi lấy.

Đêm hôm sau trong thâm cốc, Mộc Thống lĩnh mang theo tiểu hài tử đột nhiên xuất hiện. Ta không biết Đông Phương liên hệ với bọn họ lúc nào, nhìn thấy bọn họ có chút kinh hỉ, nói thật, ta vốn tưởng rằng Mộc Thống lĩnh đã chết ở dưới tay Hoàng Hà lão tổ, không ngờ hần và Mạnh Tinh Hồn đều không có chuyện gì.

Khi đó, ta đang tại uống cháo Đông Phương nấu cho ta. Cánh tay bên trái không thể động, những ngày ở trong thâm cốc đều là Đông Phương chăm sóc ta, lần đầu tiên nhìn y vụng về tay chân mà nhóm lửa nấu cơm, ta nhìn bóng lưng của y, cùng với mặt nghiêng bị ánh lửa chiếu sáng, trong lòng dâng lên từng cơn lo lắng, nhưng sau khi đối mặt với nỗi xanh xanh đen đen, ta chỉ còn biết trầm mặc.

Đông Phương ngồi ở đối diện ta, dùng tay chống cằm, hai con mắt sáng kinh người mà nhìn ta, giống như tại không tiếng động uy hiếp: “Người dám nói một câu không thể ăn liền dùng ngân châm hầu hạ!” Ta bị y nhìn trong lòng phát run, nuốt vài ngụm nước miếng, cắn răng đang muốn nghĩa vô phản cố mà bưng bát lên, bên ngoài huyết động bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Ta cảnh giác, Đông Phương lại đề ta tay xuống, sau đó chợt nghe thấy bước chân dừng lại bên ngoài huyết động, có người kéo vạt áo quỳ xuống: “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ!”

Sau này Đông Phương mới nói cho ta biết chuyện sau khi ta bị Tổ Thiên Thu mang đi. Lúc ấy, mới vừa có người tiến vào khách điểm Đông Phương liền phát giác, y đứng dậy tới tìm ta, ta đã không thấy bóng dáng, bên kia lại truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, song phương tranh đấu chính là lão nhân cùng Mộc Thống lĩnh. Vốn võ nghệ của Mộc Thống lĩnh không kém lão nhân, nhưng phía sau hần còn có một hài tử mười tuổi, vì bảo hộ nó, hần bị lão nhân đâm một kiếm.

Đông Phương nghe tiếng đuổi đi qua, liền thấy một màn như vậy, mà lão nhân thấy Đông Phương tới liền cuống quýt chạy trốn, chỉ để lại một tờ giấy. Bất đắc dĩ, Đông Phương chỉ có thể ra lệnh tiểu hài tử lưu lại chăm sóc Mộc Thống lĩnh bị trọng thương, đơn độc một mình tới cứu ta.

Nghe xong, ta nhìn về phía Mộc Thống lĩnh, quả nhiên thấy sắc mặt hần còn rất tái nhợt, một bộ bệnh nặng mới khỏi.

Có lẽ hần đuổi đường thực dài, phong trần mệt mỏi, cả người càng tiều tụy. Hần cùng với tiểu hài tử đến đã là đêm khuya, hần vừa kể rõ với Đông Phương động tĩnh trên giang hồ, vừa ôm hài tử một mỏi muốn ngủ vào trong ngực, tay còn nhẹ nhàng vỗ tẩm lưng gầy của hài tử, như một từ phụ.

Ta nhìn hần thật lâu, nhìn đến nam nhân nghiêm túc ngay thẳng này thẹn thùng đứng lên, ta mới rũ mắt xuống cười. Mộc Thống lĩnh thấy ta không nhìn hần nữa, có lẽ thở ra một hơi, chuyên tâm bẩm báo với Đông Phương:

“Hương Vãn Thiên đã về tới Hắc Mộc Nhai, nghe nói Nhậm Ngã Hành trọng thương nằm tại giường, mỗi ngày đều yêu cầu Bình Nhất Chỉ dùng bát súp cùng châm cứu giữ mệnh, chúng trưởng lão liền mời hần tạm đương chức giáo chủ. Mặt khác, ngày hôm trước Tang Tam Nương đưa tin tới cho thuộc hạ, Ngũ Nhạc kiếm phái tề tụ ở Hành Sơn, mặt ngoài là được Lưu Chính Phong mời, thực tế là muốn kết thành võ lâm minh, đề xuất một minh chủ võ lâm thảo phạt Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta.”

Đông Phương không chút để ý mà nghe, nghe xong liền gật gật đầu, không nói gì thêm.

Mộc Thống lĩnh thấy thế, trong lòng có chút không rõ, do dự mãi, vẫn nhịn không được hỏi: “Giáo chủ, Hương Vãn Thiên cho người truyền ra bên ngoài tin giáo chủ đã bị Nhậm Ngã Hành giết chết, hiện giờ người trên giang hồ đều nghĩ rằng ngài đã chết, Nhật Nguyệt thần giáo đổi chủ. Tả Lãnh Thiên càng cho rằng đó là một thời cơ tốt để vây công Hắc Mộc Nhai, chẳng lẽ chúng ta không hoàn thủ sao?”

Đông Phương cười ảm đạm: “Còn không phải thời điểm.”

Mộc Thống lĩnh còn không rõ lý do, ta lại hiểu được ý Đông Phương.

Hiện giờ Nhật Nguyệt thần giáo bị bộ hạ cũ của Nhậm Ngã Hành nắm giữ, mặc dù mạng ông ta không còn lâu nhưng vẫn còn Hương Vãn Thiên mưu hoa thay ông ta, lúc này trở về, không thể miễn một hồi ác chiến.

Đông Phương tự nhiên sẽ không sợ chiến, nhưng nếu không cẩn thận giết sạch thập đại trưởng lão rồi, đến lúc đó Ngũ Nhạc kiếm phái đến công kích Hắc Mộc Nhai, chẳng phải là làm mục tiêu cho người khác sao?

Còn không bằng chờ chính đạo đã tâm bình bực vậy công Hắc Mộc Nhai, làm cho bọn họ trai ngọc tranh chấp, chúng ta đến làm ngư ông đắc lợi. Nếu Hưởng Văn Thiên cùng những trưởng lão nguyên trung thành với Nhậm Ngã Hành bất hạnh hy sinh ở đó thì đỡ phải làm ô uế tay đi bài trừ. Cuối cùng bọn họ lương bại câu thương, Đông Phương liền xuất hiện trong thời khắc nguy cấp, lấy một người ngăn cơn sóng dữ, thần giáo cao thấp còn không ủng hộ y sao?

Hiểu được bài bố nhân tâm, mới là mưu thuật thượng vị giả nên có, phương diện này, Nhậm Ngã Hành xa xa không kịp Đông Phương.

Ta càng nghĩ càng thông, nhịn không được dùng tay xoay mặt Đông Phương “Bep” hôn một cái, khen: “Lòng dạ của giáo chủ nhà chúng ta rất sáng tỏ, thật là tuyệt.”

Mộc Thống lĩnh nhanh chóng thuận thực che mắt, Đông Phương thấy thế, lỡ tai bật người liền đỏ, còn trừng mắt liếc ta một cái.

Ta cười hì hì.

Sau đó, Mộc Thống lĩnh lại nhớ ra cái gì, nhưng lại sợ ta và Đông Phương làm ra chuyện phi lễ chó nhìn, hần liền từ từ nhắm hai mắt hỏi: “Giáo chủ, như vậy chúng ta có tính toán gì không?”

Đông Phương trầm ngâm trong chốc lát, ta nhân cơ hội xen mồm: “Không bằng đi Hành Sơn giúp vui đi, tuy rằng có khả năng không kịp ‘rửa tay chậu vàng’, nhưng không phải bọn họ còn muốn mở đại hội võ lâm sao, tuyển mình chủ võ lâm gì đó, chúng ta cũng đi xem bọn họ có thể tuyển ra mình chủ gì, không chừng còn có thể theo bọn họ đồng thời vây công Hắc Mộc Nhai, chẳng phải chơi thật vui?”

Đông Phương liếc ta một cái, liền nói với Mộc Thống lĩnh: “Nếu giáo chủ phụ nhân có ý, liền đi Hành Sơn đi.”

Khóe miệng Mộc Thống lĩnh co rút, nói tiếng vang. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ta xấu hổ mà sờ sờ cái mũi, muốn đi Hành Sơn là vì kiếp trước ta nghe nói ở đó có một thêu nường cực kỳ xuất sắc, chuyên thêu giá y khăn voan cùng làm hỉ phục tân lang. Nhậm Ngã Hành đã không đủ gây sợ hãi, lợi kiếm vẫn luôn treo ở đỉnh đầu ta xem như được tháo xuống, Đông Phương sẽ không chết thảm như kiếp trước, lo lắng trong lòng ta tùy theo tán đi, liền cân nhắc việc này.

Ta muốn thành thân cùng Đông Phương.

Ta muốn bồi thường cho y một đêm động phòng hoa chúc, muốn nhanh chóng cho y một gia đình một ngôi nhà.

Ta rũ mắt, cầm cổ tay của mình.

Cách ngày thần đan tam thi não phát tác còn hơn hai tháng, thuốc này chỉ có Nhậm Ngã Hành có thể giải, ông ta đương nhiên sẽ không đưa giải dược của ta, dù giải được lúc này còn có tiếp theo, lại một lần một lần, thuốc này chỉ có thể áp chế, không thể trị tận gốc, có lẽ một ngày kia ta sẽ hành động như quỷ như yêu, mê thất tâm trí mà chết...

Hiện giờ không có biện pháp khác, chỉ có thể cùng Đông Phương một ngày là một ngày, có một mộng liền tạo một mộng.

Buổi chiều, ta ôm Đông Phương, hô hấp của y nhẹ nhàng dừng ở bên cổ ta, bình yên ngủ say, ta lại không thể đi vào giấc ngủ. Nghe thấy tiếng vang rất nhỏ, ta quay đầu, liền nhìn thấy Mộc Thống lĩnh ôm tiểu hài tử, buổi tối tiểu hài tử ngủ không thành thật, một lần đá bay chăn, Mộc Thống lĩnh liền một lần đắp lại cho nó.

Ta nhỏ giọng bảo: “Thật mệt người tận tâm tận lực với đứa nhỏ này.”

Mộc Thống lĩnh lắc đầu: “Chỉ là một lòng báo một lòng thôi.”

Hắn nói đến chuyện tiểu hài tử chăm sóc hắn. Khi đó Đông Phương đuổi theo ta, hắn vì kiếm thương mà phát sốt cao, ý thức thủy chung hôn mê mơ hồ, bệnh đến nói không ra lời. Tiểu hài tử một mình công hắn đến y quán, một hài tử mười tuổi, công một người lớn, không biết ngã bao nhiêu lần, đến y quán, thầy thuốc đều ham giàu có, thấy Mộc Thống lĩnh là một người giang hồ, không có tiền tài gì, vẫn là tiểu hài tử móc ra túi tiền Đông Phương lưu lại, y quán mới bằng lòng thu lưu, nhưng cũng không phải người chăm sóc hắn.

Vì thế chỉ có tiểu hài tử tự mình động thủ, mỗi ngày dốc lòng chăm sóc hắn. Tiểu hài tử chỉ có mười tuổi, người nhỏ gầy, mỗi ngày đều nấu thuốc cho hắn, sợ hắn bị khói xông liền cầm cái quạt hương bồ nhỏ ra ngoài phòng ngồi xồm nấu thuốc, xuân hàn se lạnh, tiểu hài tử ngồi xồm một hai canh giờ ở bên ngoài, lạnh đến cái mũi, hai má cùng hai tay đều đỏ rực.

Thương thế của Mộc Thống lĩnh không tốt lên, sốt cao lúc nào cũng không lùi, cả người kịch liệt gầy yếu xuống, tiều tụy. Cuối cùng, tiền Đông Phương để lại bọn họ đều tiêu hết, tiểu hài tử mang y phục, vỏ đao trên người hắn cầm hết, nhưng tiền bạc vẫn xài hết thực nhanh, người trong y quán vẫn không để ý đến hắn. Chỉ có tiểu hài tử canh giữ ở bên giường, bên chân đặt một cái bồn gỗ đựng nước, buổi tối một ghé đầu vào mép giường ngủ gà ngủ gật một chút, cách mỗi một canh giờ đều đứng giờ bình tĩnh, xoa mắt nhắm nhem buồn ngủ thay khăn mặt đắp lên trán giải nhiệt cho hắn.

Mộc Thống lĩnh từng tỉnh lại chốc lát, nhìn thấy tiểu hài tử từ ngoài cửa tiến vào, trong tay bưng một chén thuốc tràn đầy, thật cẩn thận mà bước qua cánh cửa, nhưng chén thuốc cực nóng, nước thuốc đen kịt có hơn phân nửa đều đổ lên vạt áo của hài tử, tiểu hài tử vừa hà khí vừa nói với hắn: “Mộc thúc, thúc uống trước, ta lập tức đi nấu một chén.”

Trên tay nhỏ bé của tiểu hài tử đều là bong nước, đau đến sắp khóc vẫn ôm chặt bát không buông.

Mộc Thống lĩnh thấp thấp nói: “Vĩnh viễn đều quên không được.”

35. Chương 35: Thành Thân

Lúc đuổi tới Hành Sơn đã đến tháng ba hoa nùng mây tụ.

Trời trong xanh ngàn dặm, gió xuân thoang thoảng. Trong ánh tà dương, cánh bướm xa trôi nổi, theo gió tây dựng thẳng cánh bướm. Ta cùng với Đông Phương bốn người vút bỏ thuyền lên bờ, vào thành liền có thể thấy trên đường nhiều giang hồ nhân sĩ đeo bội kiếm, mặc quần áo của các môn các phái, có danh môn chính phái đi đường lộ vẻ vênh váo tự đắc, phi ngựa giống như bay làm bụi bay đầy trời.

Ta vội vàng ôm lấy Đông Phương để y đi ở bên trong.

Dọc theo đường đi y ăn mặc đều là bạch y mộc mạc, ngày đó ta và y từ thông đạo lăn xuống, kiện hồng y trên người y đã rách nát, vì thế trước kia rời đi phải mặc quần áo Mạt trưởng lão giấu ở trong sơn động, phải sửa lại lớn nhỏ.

Lúc Đông Phương mặc hồng y, cả người có vẻ trương dương cuồng quyền, làm người ta vừa thấy liền kinh diễm đến dời mắt không được, mà thay đổi bạch y, cái loại sáng rọi đoạt mắt người có lẽ bị bao bọc rồi, chỉ lộ ra thanh nhã bất nhiễm một hạt bụi nhỏ, giống như phong lan nở trong u cốc, thanh hàn thẳng vào xương cốt, gờ tay nhắc chân đều như có hương lan bay trong gió.

Kiếp trước ta chưa từng có cơ hội gặp y ăn mặc một thân bạch y, hiện giờ thấy thì phá lệ ngứa tâm, hơn nữa có một lần không tiện đuổi đêm lộ, liền nghỉ ngơi một đêm. Buổi tối trong lúc rảnh rỗi, y đắm chìm trong ánh trăng luyện võ. Xuất môn bên ngoài không tiện dùng tới châm thêu hoa bại lộ thân phận, y liền tùy ý bẻ một cành liễu, thân ảnh nhanh chóng múa như nước chảy mây trôi, gió bám lấy vạt áo của y bay lên, lộ ra thắt lưng xinh đẹp.

Y xoay người, làn da trắng nõn nơi thắt lưng cũng lúc ẩn lúc hiện theo, ta ở một bên nhìn xem miệng khô lưỡi khô, nuốt nước miếng, hận không thể trực tiếp đi qua khiêng người ném lên giường, cởi sạch bạch y trên người.

Nhưng lúc vào thành rồi, Đông Phương liền lập tức đuổi ta đi ra ngoài mua vài thước vải đỏ về cho y, chính đạo nhân sĩ đều yêu ăn mặc bạch y, có lẽ y cho rằng mình mặc đồ trắng, tâm cũng sẽ biến sạch sẽ. Đông Phương lại không hề thích màu trắng chút nào, y cau mày, đặc biệt không vui mà nói: “Mỗi ngày mặc một thân hiếu, người khác còn tưởng rằng trong nhà bốn tọa có chết người.”

Lần đầu tiên nghe y nói như vậy, ta nhin không được mỉm cười.

Nhà, gần đây ta phá lệ thích nghe chữ này.

Nhân dịp đi tiệm bán vải mua đồ cho Đông Phương, ta thuận đường đi ngân hàng tư nhân một lần. Sản nghiệp của Nhật Nguyệt thần giáo phần lớn tập trung ở Giang Nam, thần giáo tại vùng Hành Sơn chỉ mở một ít khách điểm, sòng bạc, thanh lâu, đều là vài nơi dễ dàng hỏi thăm việc vật giang hồ, không cần tự bỏ tiền. Vài năm như vậy, tiền lời của những sinh ý đó phần lớn đều bỏ vào trong ngân hàng tư nhân, đó là ngân hàng tư nhân do quan phủ xây dựng.

Như thế tiện cho ta, bởi vì bên trong ngân hàng tư nhân đều là người của quan phủ, không có nhân tuyến của Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên, bọn họ cũng không quá rõ ràng chuyện ở Hắc Mộc Nhai xa ngoài ngàn dặm, cho bọn họ xem hắc mộc lệnh là có thể lấy tiền. Ta tra xét, làm cho bọn họ mở hai thùng hoàng kim lưu trữ tám năm trước, đổi lấy một xấp ngân phiếu. Tám năm trước, đó là lúc Nhậm Ngã Hành làm giáo chủ, nếu là tiền của Nhậm Ngã Hành, ta liền không khách khí.

Có tiền, ta hỏi thăm một chút, đi đến chỗ phường thêu ở thành nam.

Tại một khu nhà bên trong phường thêu, có mấy gian phòng bày đầy giá thêu, trên tường treo những sản phẩm thêu đã hoàn thành, người tiếp đãi dẫn ta tới phòng trà nói chuyện. Ta ngồi xuống uống một ngụm trà, nghĩ không nổi tên thêu nương kia, đành phải mơ hồ hỏi: “Các người có thêu nương nào họ Tiết không? Tuổi không lớn lắm, từ Thục Trung tới, am hiểu nhất là thêu hỷ phục xa tanh, song diện tú.”

Người tiếp đãi cười nói: “Vị công tử này vừa thấy là hiểu công việc, tiểu nhân đi mời cho ngài.”

Chỉ chốc lát sau đã tới rồi, Tiết thêu nương thực trẻ tuổi, không đến hai mươi, mặc y phục vàng nhạt, tóc đen sơ thành bím, trên đầu sạch sẽ chỉ có một căn mộc trâm trắng trong thuần khiết. Mặt mày nhẹ nhàng không quá nổi bật, nhưng trên người nàng lại có khí chất an tĩnh hài hòa làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Ta còn chú ý tới tay nàng, nàng có một đôi cực kỳ xinh đẹp, trắng nõn tinh tế.

Nhìn nàng trong lòng ta liền cảm thấy mình không tìm lắm người.

“Ta muốn mời cô nương thêu hai bộ hỉ phục.” Ta không hàn huyên, vào thẳng chủ đề, “Dùng khi thành thân.”

“Không biết công tử muốn dạng gì?”

Ta nhìn ánh mắt của nàng, nói: “Ta muốn hai bộ hỉ phục tân lang.”

Tiết thêu nương nghe vậy giật mình, do dự hỏi: “... Hai bộ đều là tân lang?”

“Đúng.”

Nàng ngẩn ngơ, một hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Không biết công tử muốn làm thành dạng gì?”

Trong lòng ta lại thêm hảo cảm đối với vị thêu nương này, nàng vừa rồi tuy thực kinh ngạc, nhưng bình tĩnh trở lại trong mắt không có cảm xúc khác, thậm chí nàng còn khôi phục lại bộ dáng ôn hòa uyển chuyển thật nhanh, xem ta là khách nhân bình thường mà cẩn thận hỏi ý kiến.

Cười cười với nàng, con mắt ta chuyển chuyển, hạ giọng nói với nàng: “Một bộ làm theo hình thức phổ thông, may theo số đo thân hình của ta, một bộ khác...” Nói đến đây ta dừng một chút, nhin không được nhếch khóe miệng, “Bên trong làm áo tay đối, đừng làm quần bách hoa cán, làm quần tân lang bình thường, bên ngoài nàng giúp ta thêm khăn quàng trên vai, không cần làm như bả vai của nữ tử, nàng giúp ta làm rộng một ít, phía cuối cũng không cần trân châu hoặc là chỉ vàng, chỉ cần hai khối huyết ngọc bồ câu...”

Chờ ta nói xong, mặt vị Tiết thêu nương kia đều đỏ, do dự nửa ngày, nhỏ giọng hỏi: “Công tử muốn kết hôn với nam nhân?”

Ta cầm ly trà, cười mà không nói.

Đi ra rồi, lại đi dạo trên đường trong chốc lát, mua bánh như ý, bánh tơ vàng Đông Phương thích, còn mua một bao đậu tằm cho tiểu hài tử ăn. Chỗ chúng ta đặt chân ở trong thành hơi chật một chút, là một khoảng sân nhỏ, vốn cũng muốn ở khách điểm trong thành, nơi đó người giang hồ nhiều, nói vậy hẳn rất là náo nhiệt, nhưng liên tục hỏi mấy nơi đều đã ở đầy. Lão bản khách điểm nói: “Vài ngày nay là ngày lành Lưu đại gia rửa tay chậu vàng, các lộ anh hùng hào kiệt đều đến, nửa tháng trước đã có người tới đặt phòng, ngài tới chậm!”

Ta nghe xong phiền muộn một hồi, Lưu Chính Phong này sao rửa tay lại chần chờ như vậy, rửa đến bây giờ còn chưa xong, thật khó khăn! Sau lại đi mấy chỗ khác, vẫn không có phòng, Đông Phương không kiên nhẫn, tìm từ lâu gọi một bàn đồ ăn, lấy đĩa điểm điểm Mộc Thống lĩnh, trực tiếp để hắn đi tìm người bỏ tiền mua một tòa nhà.

Thất lưỡng giáo chủ dắt tiền bạc triệu, chính là tùy hứng như vậy.

Mang theo ba bao điểm tâm, ôm ba bốn xốc gấm vóc, trở lại tòa nhà Đông Phương mới mua thì đã là hoàng hôn mê, Mộc Thống lĩnh mua đồ ăn từ từ lâu tốt nhất trong thành, tiểu nhị trong quán người ta đưa đồ lại đây, trong viện đang náo nhiệt, ta nhét đậu tằm vào trong ngực tiểu hài tử, hỏi: “Giáo chủ đâu?” Tiểu hài tử cúi đầu lột giấy dầu, bốt thời giờ giờ tay chỉ vào buồng trong.

Ta vội vàng đi lên đã thấy trong phòng thấp đèn, Đông Phương đang tựa vào nhụy tháp ngủ, trong tay còn nắm một quyển sách, sợ là đọc sách giải buồn, lại bất tri bất giác ngủ quên. Ta nhẹ tay nhẹ chân đi qua, đặt điểm tâm lên bàn, thật cẩn thận mà muốn cầm lấy sách của y, ai ngờ còn chưa đụng tới y thì y đã tỉnh, mơ mơ màng màng xoa mắt.

Ta xin lỗi nói: “Đánh thức người sao.”

Đông Phương lắc đầu: “Người còn chưa vào cửa ta đã biết người về rồi.”

“Có đói bụng không?” Ta ngồi xuống bên cạnh y, ôm lấy đầu vai của y, “Người đoán ta mua cho người cái gì?”

Đông Phương đã sớm nhìn thấy điểm tâm trên bàn, khoe miệng nhếch lên, đang muốn nói cái gì thì sắc mặt lại đột nhiên trầm xuống, áp lên người của ta gửi gửi, lạnh lùng hỏi: “Trên người của người sao lại có mùi son phấn của nữ nhân?”

Trong lòng ta cả kinh, nhanh chóng nâng lên tay áo gửi gửi, quả thật có hương bách hợp nhạt như tơ nhện, hẳn là hương vị thêu nường kia dùng. Thầm nghĩ không tốt, ta vội vàng nhướn mày, mím môi, làm ra thần sắc uất ức: “Giáo chủ a, ngài nhượng ta đi mua vài vóc cho ngài, bên trong tiệm bố trang đó đều là nữ nhân lú rú chọn chọn bỏ bỏ, chỉ có ta một đại nam nhân, ngài không nhìn ánh mắt của lão bản kia xem ta...”

Biểu cảm của Đông Phương hơi dịu đi một chút, nhưng có lẽ cảm thấy ảo não vì mình để ý như vậy nên cúi đầu cắn cắn môi. Trong lòng ta cười thầm, nhìn y lộ ra gáy, không khỏi liếm liếm môi, đưa tay sờ đi lên, sau đó lại nắm vành tai của y, đang nắm đến có chút ngứa tâm muốn đưa tay vào vạt áo y thì y lại chợt nhớ tới cái gì, mãnh liệt ngăn đầu, cả giận nói: “Lão bản kia làm người khó chịu? Người mua ở nơi nào? Ta đi đào mắt của gã ra!”

“... Thôi, lúc này chúng ta chỉ đến xem diễn, đừng làm lớn chuyện.” Ta bất đắc dĩ mà nhìn y, vội vàng xách bao điểm tâm lá sen lại dúi dúi. “Đã đói bụng chưa? Có muốn ăn không?”

Mùi thơm ngọt ngào vọt ra, vẽ giận dữ trên mặt Đông Phương tiêu tán một chút, ánh mắt sáng ngời gật đầu.

Lột mở, bỏ vào trong lòng bàn tay y, nhìn y không thể chờ đợi được mà cúi đầu cắn một ngụm, khoe mắt hơi hơi cong lên, ta nhìn y vươn ra đầu lưỡi cuốn đi mảnh vụn khoe miệng, nhìn không được dùng tay ôm thất lưỡng y, nhéo lên chỗ mẫn cảm trên thất lưỡng y một chút.

Y liền chạy trốn: “Dương Liên Đình!”

Ta híp mắt, yết hầu lặn lộn hai cái, không thể nhin nữa. Một tay lấy điểm tâm trên tay y đi, ta trực tiếp ôm lấy hai cái đùi y, nâng mông y đi đến bên giường. Đông Phương liền hiểu được ta muốn làm cái gì, lỗ tai y hơi hơi đỏ lên, nhưng không giãy dụa, chỉ cảm giận mà ghé vào đầu vai của ta dùng sức cắn: “Mới ăn có một chút!”

“Ta cũng đói bụng.” Ta mãnh liệt đặt y lên giường, động tình mà hôn môi y.

Đông Phương theo bản năng ngẩng đầu lên đáp lại ta, hai tay ôm cổ ta, ta dùng đầu gối đỉnh mở hai chân y.

Chờ chúng ta làm xong, ta mới phát hiện ngoài cửa không biết khi nào đứng một thân ảnh cao lớn tội nghiệp, Mộc Thống lĩnh nói lấp ba lấp bắp: “Giáo... Giáo chủ... Cơm chiều đã chuẩn bị xong...”

Đông Phương làm bộ trấn định mà “Ừ” một tiếng, sau đó Mộc Thống lĩnh liền bước phù phiếm mà đi rồi. Ta quay đầu nhìn y, trên mặt y đã khôi phục lại bộ dáng ngày thường, nhưng mặt còn hơi hồng. Ta nhin không được cười, giật giật thất lúng. Đông Phương hung hăng trừng ta một cái, bởi vì đồ vật ta mới phát tiết còn ở trong thân thể của y, ôm y như vậy thật sự rất thư thái, bên trong y vừa nóng vừa chặt, ta không muốn đi ra.

Vào ban đêm lại nhin không được bắt lấy y làm ẩu một hồi, lúc tắm rửa y luôn ghé vào người của ta ngủ, ngày hôm sau vẫn luôn nhắm mắt ở trên giường không muốn dậy. Ta hôn hôn y, dù sao cũng không có chuyện gì, không dậy thì thôi. Nhưng ta vẫn còn chuyện muốn làm nên liền mặc quần áo đứng dậy, Đông Phương nghe thấy, buồn ngủ hỏi ta: “Người đi đâu vậy?”

“Làm điểm tâm cho người, người ngủ tiếp trong chốc lát đi.” Ta xoay người hôn trán của y, nhẹ giọng dỗ dành, “Ngủ đi.”

Y ôm chần xoay người.

Ta xuống lầu nấu một nồi cháo ngọt cho y, lúc bừng lên y còn ngủ ngon, liền đặt ở trên bàn, để lại tờ giấy cho y, nói ta ra ngoài giao du, buổi trưa trở về.

Nhìn nhìn mặt trời, ta ra cửa một mình.

Đi đến cổng phường thù, Tiết thù nương đã đứng đó chờ ta. Hôm nay ta muốn đi chọn vải, kim tuyến, ngọc thạch, đông châu . . . mấy thứ dùng để may hỉ phục cùng nàng. Mấy thứ này ta đều không hiểu, muốn dùng dạng gì, từng nào, lớn bao nhiêu phải là chuyên gia tới chọn. Vừa lúc, ta cũng muốn mua ít trăm ngọc loại tốt cho Đông Phương. Kịp trước y có một cái, sau này y bị Nhậm Ngã Hành giết chết, vỡ nát.

Dọc theo Tây Thị từ đầu đi dạo đến cuối, như vậy còn chưa mua đủ, chân ta đã tê mỗi, vị Tiết thù nương này nhìn có vẻ gầy teo, nhưng sức của đôi bàn chân lại thực tốt, đi dạo nửa ngày, vào tiệm này nhìn xem đi tiệm kia chọn một chút, ta cảm thấy rất thích hợp, nàng lại nói muốn đi xem hai ba chỗ nữa để xem chỗ nào tốt hơn, ta bắt đắc dĩ lau mồ hôi, đột nhiên cảm thấy rất may mắn, ta đã là đoạn tụ.

Mất thấy liền muốn tới buổi trưa, ta vội vàng nói Tiết thù nương đình chỉ: “Hay là hôm nay dừng ở đây đi? Tiết cô nương rảnh lúc nào chúng ta lại đi một lần nữa mua đủ.”

Tiết thù nương gật đầu: “Như vậy thì đi về trước, gần đây tiểu nữ không bận nhiều việc, tùy thời xin đợi công tử.”

Ta thở ra một hơi, vội vàng đưa người về. Lúc này ta bỗng nhiên cảm thấy có người đang nhìn ta, quay đầu thấy trừ hàng cây hai bên đường, xa xa là mây tía rực rỡ, lại không có ai.

Vừa về tới tiểu viện, ta liền phát hiện không khí không đúng.

Mộc Thống lĩnh cùng tiểu hài tử nhin nhau không lời gì để nói mà đứng ở nhà chính, ta vừa vào Mộc Thống lĩnh liền nói: “Tang Tam Nương cùng Khúc trưởng lão đến, đang ở bên trong nói chuyện với giáo chủ, ai cũng không cho vào.”

Ta nhún nhún vai: “Ta vào bếp nấu cơm.”

Ánh mắt Mộc Thống lĩnh nhìn ta thực phức tạp, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Chờ ta làm tốt bảy tám món ăn một món canh, bưng ra chỉ có Tang Tam Nương, Khúc Dương, Mộc Thống lĩnh cùng tiểu hài tử bốn người. Bọn họ vừa thấy ta tiến vào, ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người của ta, ta dừng một chút, đặt thức ăn lên bàn, kỳ quái hỏi: “Giáo chủ đâu?”

Mộc Thống lĩnh nhìn ta thật kỹ: “Giáo chủ nói ngài không ăn.”

Ta vừa nghe liền sửng sốt, không phải là ta ngày hôm qua làm quá mức, làm thân thể y không thoải mái đi?

Tưởng tượng như vậy, không quản những người này, ta lập tức chạy ra ngoài, thùng thùng thùng chạy lên lầu, đẩy cửa lại phát hiện trong phòng không người. Ta đứng ở cửa phòng. Y chạy đi đâu? Đang nghi hoặc bỗng nhiên nghe thấy trên nóc nhà có tiếng đập ngói. Vội vàng lui về phía sau hai bước, ngửa thân mình nhìn lên nóc nhà, ôi, Đông Phương đang ngồi ở trên nóc nhà uống rượu.

Ta vội vàng chạy đi lấy thang, dựng thẳng đi lên.

“Đông Phương?” Ta khấn trương mà nhìn y, lão đảo đi qua, vươn tay kéo y, “Tại sao lại ở chỗ này uống rượu? Chúng ta đi xuống ăn cơm được không?”

Y nhìn về phía ta, ánh mắt sâu thẳm: “Người đi ra ngoài?”

“Đúng vậy.”

“Một người?”

“...” Ta không thể trả lời đúng lúc.

?

Sắc mặt y lạnh lùng, dùng sức hất ta, ngửa đầu uống từng ngụm rượu.

Ta bị y hất thiếu chút nữa ngã chổng vó lăn xuống, giống như con rùa dùng tứ chi bám lấy mái ngói. Ta hít một hơi, dùng ngón tay giữ chặt khe hở mái ngói, chậm rãi tới gần y, bắt lấy cánh tay của y.

Đông Phương bỗng nhiên đứng lên, lại một lần nữa dùng sức hất ta ra, bởi vì rất dùng sức, thậm chí y còn bức ra chưởng phong, tay áo quăng đến đâu nơi đó giống như bị sấm sét phách mà tạc vỡ, vô số mảnh ngói văng ra, thậm chí có một khối bay đến trên người ta, xẹt qua mặt ta tạo thành một vết máu.

Trong nháy mắt trong mắt Đông Phương xẹt qua một tia kinh hoàng, nhưng y quay đầu đi chỗ khác thực nhanh.

Ta nhìn y, trong lòng dâng lên một chút lửa giận, vừa rồi bị y hất ra ta lão đảo lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa đập hụt. Ta giơ tay lên, lau máu chảy xuống trên mặt, nói: “Nếu giáo chủ không muốn nhìn thấy tiểu nhân, tiểu nhân cáo lui.”

Ta nghĩ giọng nói của ta lãnh đạm mà cường ngạnh. Trước kia ta thường xuyên dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với Đông Phương, nhưng cả đời này, cho tới nay ta chưa từng như vậy, ta luôn luôn đủ kiên nhẫn bao dung y, cho nên kiếp này Đông Phương chưa bao giờ biết ta cũng có một mặt lạnh như băng xa cách, y nhìn ta, ánh mắt hơi hơi mở to.

Ta chậm rãi thẳng đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên người, sau đó không nói một lời mà xoay người.

Trong nháy mắt xoay người, ta nhìn thấy môi của Đông Phương giật giật, không phát ra âm thanh, hốc mắt phỉm đỏ.

Trong lòng ta đau xót, chân bước không nổi.

Đông Phương chậm rãi ngồi trở lại chỗ, cúi thấp đầu, dùng tay che mặt.

“Dương Liên Đình...” Ta nghe thấy giọng nói khàn khàn của y. “Ta rất khó chịu, ta chịu không nổi.”

Thân thể y cong cong, như muốn cuộn mình lại.

“Người đã từng nói với ta, bộ dáng nữ nhân người muốn cưới, không cần quá xinh đẹp, nhưng thực dịu dàng, cái gì cũng sẽ làm. Hôm nay nhìn thấy nữ nhân bên cạnh người, ta liền nhớ lại những lời người nói, ta nghĩ nữ nhân kia thật sự rất giống thế tử người vẫn luôn muốn cưới, nếu người muốn cùng ai, đại khái chính là

nữ nhân như vậy...” Giọng nói của y càng ngày càng khàn, càng ngày càng run rẩy. “Ta so ra kém nàng, ta đối xử với người không tốt, nàng có thể cho người, ta đều làm không được...”

Ta xoay người lại, đi đến bên y. Mái hiên nghiêng, mái ngói lại trơn, ta thực lao lực mới đến trước mặt y. Ta ngồi xổm xuống, mở ra cái tay y dùng để che mặt, vươn tay ôm y vào trong ngực, thân thể Đông Phương bắt đầu run rẩy, y khàn khàn nói: “Ta so ra kém nàng, nhưng ta không muốn để người rời khỏi ta.”

Y ngừng lại, ngữ khí bỗng nhiên biến ngoạn: “Ta chán ghét người cùng người khác đi với nhau, chán ghét người nhìn người khác, chán ghét người cười với người khác! Người mà gặp nàng lần nữa, ta liền đi giết nàng —— ”

Ta hít sâu một hơi.

Ta nói: “Những lời trước kia ta nói với người, người đều quên rồi sao?”

Y ở trong ngực của ta, trầm mặc.

“Ta nói ta sẽ luôn cùng người, ta nói ta yêu người, chẳng lẽ người chưa từng tin tưởng?” Ta dừng một chút, giọng nói không có cách nào không chế được thất vọng. “... Chẳng lẽ người chưa từng tin tưởng ta?”

Y ngẩng đầu, có lẽ bị thần tình nản lòng của ta dọa, trong mắt lộ ra một chút kích động: “Dương Liên Đình...”

Ta miễn cưỡng cười cười, thấp giọng nói: “Trở về đi, rồi người sẽ rõ, rồi người sẽ tin...” Nửa câu sau ta không nói ra mà ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng ta không biết có còn chờ được đến ngày đó không, thời gian của ta không còn nhiều a.

Chính mình lặng lẽ tìm rất nhiều biện pháp, vẫn không có thuốc nào cứu được, trong lòng ta hiểu được đã không còn hi vọng, nhìn mặt Đông Phương, nhiều lần muốn thẳng thắn với y, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Cho y biết y cũng sẽ thống khổ theo, cuối cùng, vẫn muốn nhìn y cười nhiều một chút.

Sau đó có lẽ chúng ta lại như bình thường, ta vẫn quan tâm y đầy đủ như cũ, Đông Phương cũng giống như không có gì khác, chúng ta không hẹn mà cùng bỏ chuyện ngày đó vào trong lòng. Nhưng có khi, ta sẽ phát hiện Đông Phương muốn nói lại thôi mà nhìn ta, nhưng ta hỏi y làm sao vậy, y do dự một chút, vẫn lắc đầu.

Không cùng Tiết thêu nương đi ra ngoài nữa, cũng không gặp lại nàng, ta nhờ người viết một phong thư nói cho nàng, đồ vật còn lại đều nhờ nàng tự mua rồi làm, chỉ cần chọn thứ tốt nhất là được. Lúc ta viết phong thư này không có tránh Đông Phương, y chỉ trầm mặc nhìn ta, ta nhìn y, y mím môi quay đầu, cái gì cũng không hỏi.

Ta nghĩ, có lẽ y đang thử tin tưởng ta.

Vẫn như vậy qua hơn nửa tháng, phố xá đã có người bắt đầu bán rượu hùng hoàng, Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng đã xong, không biết lúc trước Đông Phương nói gì với Khúc Dương, ngày Lưu phủ rửa tay chậu vàng đột nhiên gặp hỏa hoạn, chờ dập tắt lửa, người Lưu gia đã táng thân biển lửa, Khúc Dương không có tung tích. Về phần bọn họ có phải đã thật sự chết hay không, ta không quan tâm, bởi vì đồng thời đưa tới cùng tin tức này, là hai bộ hỉ phục đặt trong hộp gỗ tinh xảo. Ta nhìn hỉ phục bên trong, lộ ra nụ cười thật lòng nhất mấy ngày nay.

Chọn ngày tốt, trời vừa sáng ta liền kéo Đông Phương ra ngoài đi dạo, vẫn luôn đi dạo đến buổi chiều hoàng hôn.

Mặt trời chiều ngã về tây, gió tây đột nhiên nổi lên, thổi lá cây hoa hồng bay tứ tung. Đến cửa, ta dùng một ruy băng màu đỏ che lấy ánh mắt Đông Phương: “Đông Phương, trước đừng nhìn.”

Có lẽ là do biểu cảm của ta trịnh trọng thành kính, y không hỏi vì cái gì, chỉ gật gật đầu.

Ta dắt tay y, mang theo lồng đèn, chậm rãi đi vào phòng.

Hai bên hành lang gấp khúc nhờ Mộc Thống lĩnh cùng tiểu hài tử treo đầy vải hồng, cửa sổ cũng dán chữ hỉ. Quan trọng nhất đương nhiên là tân phòng của ta cùng Đông Phương, ta ngừng lại ở cửa, sau đó chậm rãi đẩy cửa ra, mùi hoa tiêu xộc tới.

Trong phòng đã bố trí tốt, bốn phía vách tường đều là hoa tiêu mài thành bột phấn, màn đối thành uyên ương hồng sắc, đệm chăn cũng đối thành long phượng xung vậy, hai ngọn nến dán chữ hỉ đang thiêu đốt ở trên bàn.

Ta không cởi bỏ mảnh vải che mắt Đông Phương, mà là vươn tay cởi vạt áo của y, chậm rãi cởi y phục của y xuống, sau đó tự tay mặc vào hỉ phục hồng sắc cho y. hai khối ngọc từ phía sau vươn đến trước người kêu đình đình.

“Dương Liên Đình...” Y có chút hoang mang mà lên tiếng.

Ta thất lại nút thắt cuối cùng cho y, sau đó cởi bỏ mảnh vải đỏ trước mắt y.

Y đứng yên ở nơi đó thật lâu thật lâu.

Ta kéo tay y qua, lôi kéo y xoay mặt ra ngoài cửa, chậm rãi bái: “Nhất bái thiên địa.”

Sau đó ta lôi kéo y đứng thẳng dậy, ta nói: “Chúng ta đều không cha không mẹ, không có cao đường, liền bái hoàng thiên hậu thổ một lần nữa.” Vì thế lại lôi kéo y bái thiên địa một lần.

Cuối cùng ta để y chuyển lại đây, đối mặt với ta, ta nhìn y nói: “Tam, phu phu giao bái.”

Làm xong hết thấy, ta lấy bầu rượu đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn, rót hai chén rượu, đưa một ly cho y, vành mắt của y đỏ triệt để, chúng ta lần lượt bắt chéo cánh tay, uống xong rượu hợp cần.

Mới vừa uống xong, y liền dùng lực ôm lấy ta, ta có thể cảm giác được thân thể của y run nhè nhẹ.

Ta vỗ vỗ lưng y, dùng cây kéo cắt một nhúm tóc của y, lại cắt của mình, sau đó dùng dây hồng cột đồng thời.

Y vẫn luôn ngơ ngác mà nhìn ta làm hết thấy, ta bỏ hai lũ tóc này vào trong túi bình an trên người y, bùa bình an này là ta tặng cho y thật lâu trước kia, không ngờ y vẫn luôn mang.

“Kết tóc cùng quân, tương thủ sống quãng đời còn lại...” Ta cất kỹ bùa bình an cho y, thấp giọng nói, “Đông Phương, ta rất muốn rất muốn cùng ngươi sống đến già, ta sẽ không rời khỏi ngươi, cho dù có một ngày... Ta chết, ta vẫn sẽ cùng ngươi như cũ, cầm lấy tay ngươi, nếu còn có kiếp sau, ta vẫn sẽ trở về tìm ngươi.”

“Được...” Y nhẹ giọng đáp, chôn đầu vào bả vai ta, tay ôm ta càng ngày càng chặt, “Ta tin ngươi.”

Rất cục y chịu tin.

Ta nhắm lại thê lương trong lòng, ôm y đến bên giường, buông xuống màn uyên ương hồng sắc.

Trong phòng nến đỏ lay động một đêm.

36. Chương 36: Tân Hôn

Ta ôm y lên hân ôm đến trên giường, buông màn uyên ương hồng sắc xuống.

Sa trường rủ rơi, ngăn cách ánh đèn dầu mờ ảo bên ngoài, nửa sáng nửa tối không rõ tiến vào, biến thành hồng sắc nhần nhụi, có vẻ nhu hòa mà mờ mịt.

Ta không cởi quần áo của Đông Phương, ta chỉ cởi bỏ đai lưng của y, để cổ áo y mở càng rộng, lộ ra nửa bả vai trắng nõn, sau đó cởi quần của y đến mắt cá chân, quần áo cứ hỗn độn như vậy, nửa che nửa lộ mà nằm xuống. Ta ôm y từ phía sau lưng, để y dựa lưng vào trong ngực ta, để y nghiêng về phía sau hôn môi ta, ta dùng một tay vuốt ve đầu vú của y, một tay nâng một chân y lên cao cao, dùng lòng bàn tay lay nhiễm tình dục mà vuốt ve trên dưới.

Đông Phương bắt đầu thở dốc, phản thủ nắm chắc mái tóc của ta, bờ môi tràn ra một chút rên rỉ.

“A... Ừm...”

Hô hấp của y phun lên mặt ta, thân thể ta bắt đầu nóng lên, xoay người y lại đối mặt với ta, sau đó ta chậm rãi dời xuống, từ đùi non bắt đầu, một đường liếm liếm hôn hôn cho đến mắt cá chân, hành động như vậy làm cả người Đông Phương đều run rẩy, thân thể của y giống như bốc cháy trong dục vọng, chân hơi hơi căng thẳng, ngón chân cuộn lại, cơ bắp rắn chắc toàn thân đều nổi lên, ta nhịn không được kéo y phục trên người y ra một chút, để dưới giường.

Y biến thành toàn thân trần trụi, ta buông y ra, để y nằm ở trên đệm dày mềm mại, cứ như vậy chống cánh tay, nhìn xuống y. Có lẽ Đông Phương đã bắt đầu đắm chìm trong vui thích mà tình dục mang đến, y quay đầu đi, dùng một bàn tay để trên trán, hai chân hơi hơi tách ra, hạ thể đã hơi đứng lên, lồng ngực lửa lò phập phồng, trên mặt đỏ bừng.

Ta nhìn y, cúi xuống hôn liếm lỗ tai cùng gáy của y, y nhắm hai mắt lại, môi khẽ nhếch, sương mù mà gọi ta: “Dương... Ừm...” Ta liếm từ ngực của y đi xuống, đầu lưỡi lướt qua, thân thể Đông Phương chấn động một trận, ta vươn ra đầu lưỡi liếm rốn của y, y lại phát run dưới thân của ta.

Chậm rãi đi xuống, ta đột nhiên dùng sức mở chân y ra, để hai chân y mở lớn, đẩy về phía trước, phần eo của y rời khỏi giường, Đông Phương kêu lên một tiếng, bởi vì ta ngậm hạ thể của y vào, sau đó dùng một bàn tay ấn chân y cong lại, một bàn tay với vào hậu huyệt của y, ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn ở bên trong, thân thể kết hợp lâu như vậy tới nay, ta đã có thể chuẩn xác tìm được chỗ làm y khoái hoạt, ngón tay không ngừng mà kim chỗ đó, khóa mắt Đông Phương thậm chí nổi lên hơi nước.

Ta cởi bỏ y phục của mình, đem hạ thể đã sớm cương cứng cọ xát lên hậu huyệt của y, tai Đông Phương đã đỏ bừng, hô hấp bất ổn, cho dù ta buông lỏng tay, thất lưng của y vẫn ngã về phía trước như cũ, hai chân nghênh hợp mà tách ra.

“A... A...” y dùng nắm tay ngăn nơi miệng, ý đồ ngăn chặn mình phát ra tiếng rên rỉ, “Dương... Dương Liên Đình... Đủ... A!”

Ta từng chút đâm vào.

Sau khi xảy ra chuyện không vui với y, ta chưa có gặp lại mặt sau của y, nghỉ ngơi gần nửa tháng có lẽ hậu huyệt lại chật hẹp rất nhiều, ta bị y kẹp gắt gao, nhịn không được thở hổn hển một hơi, chậm rãi trầm thắt lưng xuống, làm cho mình vào hết.

“A...” thất lưng Đông Phương bắt đầu run lên.

Hai tay ta đè hông y lại, không ngừng kéo về phía mình, để vật cứng có thể thẳng tắp đỉnh vào tận cùng bên trong thân thể của Đông Phương, ta một trước một sau mà kích thích, nhịn không được nhắm mắt lại phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Ta từ từ nhắm hai mắt hôn môi y, miệng thì thảo tự nói: “Thích người... Đông Phương ta thích người...”

Thân thể Đông Phương bị ta đâm đến cao thấp run lên, ván giường cũng kêu kệt kệt lên tiếng. Tiếng vang thân thể dùng sức va chạm, có vẻ phá lệ rõ ràng, Đông Phương ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt đệm chần dưới thân, đầu ngón tay đều trở nên trắng bệch.

“A... A...”

Y áp lực tiếng rên rỉ cùng thân thể bất giác nghênh hợp làm ta kịch liệt bùng cháy, ta càng dùng sức mà tiến lên, tất cả khoái cảm giống như thủy triều dâng thổi quét toàn thân, giống như trong thân thể Đông Phương có một cơn lốc xoáy, ta bị y cuốn vào, rốt cuộc không có cách nào đào thoát, chỉ có thể càng ngày càng sa vào, sau đó hòa tan trong nhiệt độ cơ thể của y, không thể tự thoát ra được.

“Xoẹt—— ”

Chần dưới giường bị Đông Phương xé ra một đoạn, rốt cuộc y nhịn không được, hai cái đùi ngã về phía trước ôm lấy thất lưng của ta, hai tay ôm cổ ta làm chống đỡ, chính mình ngồi dậy, hạ thể của ta bị y nuốt càng sâu.

Ta bị động tác của y làm cho lý trí hoàn toàn biến mất, để lại cái mộng của y liền mãnh liệt dưng đưa, ra vào rất nhanh, khổ bộ của ta không ngừng đánh vào cái mộng của y có chút đau đớn, thân thể thâm nhập ma sát lại mang đến khoái cảm càng mãnh liệt, ta ôm thật chặt người trong ngực, nghe hô hấp của y càng ngày càng ngắn ngủi đứt quãng rên rỉ, cảm thấy toàn thân đều bị một cái vòng lớn trói buộc, tâm thần lý trí đều bị bao vây ở bên trong, cái gì cũng cảm giác không được, có cảm giác sắp hít thở không thông.

“Dương... Dương Liên Đình...” Đông Phương đột nhiên gọi tên của ta, thanh âm thậm chí mang theo khốc nước nở, ta cảm thấy chính mình nghe được, động tác lại không có biện pháp dịu xuống, ngược lại tình dục càng tăng vọt phần khởi, thậm chí muốn nghe thấy y khóc lóc cầu xin tha thứ.

Ta dùng một tay đặt ở chân y, sau đó giữ tư thế sáp nhập làm y lật người lại, thân thể y mềm mềm mà kê trên gối, cái mộng cao cao nhếch lên, ta đỡ thắt lưng của y, hạ thân bay nhanh ra vào, ta không biết mình duy trì bao lâu, có lẽ lần qua lộn lại Đông Phương làm thiệt nhiều lần, làm đến phía trước của y không có cách nào bắn ra tinh dịch lại chảy ra một chút chất lỏng trong suốt, chờ đến khi ta ôm hai chân y bắn vào trong cơ thể của y, chính mình cũng đã không còn khí lực.

Nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, ta đứng dậy đi qua bình phong, nơi đó đã sớm lấy nước, ta mơ mơ màng màng lau cho Đông Phương, chính mình cũng lau qua, sau đó liền ôm y ngủ trên giường nồng đậm hương vị tình dục.

Chờ trời đã sáng, ta ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, đang ngủ ngon đột nhiên bị người đá một cước xuống giường.

Đông Phương xoa thắt lưng rống giận: “Dương Liên Đình! Từ hôm nay trở đi, người lăn vào phòng củi mà ngủ!”

Ta cười hì hì nằm trên mặt đất nhìn y, trên người cái gì cũng không mặc, Đông Phương trừng ta trừng đến chính mình đỏ mặt trước, ôm chần xoay người cảm giận hừ một tiếng đưa lưng về phía ta.

Nguồn :

Ta bắt tay cánh tay gối lên sau đầu, nhìn hẩn lộ ra đến một nửa phía sau lưng cười cười, một cái lý ngư đã đỉnh ngồi xuống, nhanh chóng bò lên giường, xóc lên chần tiến vào đi, một phen đem người ôm. Đông Phương đã giật mình, phản thủ đẩy ta, ta đem tay hẩn cũng bắt lấy, đặt ở miệng cắn cắn, ta nói: “Đông Phương, chúng ta thành thân.”

Đông Phương hừ một tiếng.

Ta xoay đầu của y lại đây, nhìn chăm chăm vào mắt của y: “Chúng ta là người một nhà.”

Đông Phương nhìn ta trong chốc lát, sau đó rũ mắt xuống, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng. Ta cười, xoay người y lại, mặt đối mặt mà ôm vào trong ngực, ta nhìn yên ương thêu trên màn, ôm y nhẹ nhàng lay động: “Chúng ta là người một nhà, người một nhà, nơi có Đông Phương Bất Bại chính là nhà của Dương Liên Đình ta đây, người không ở, ta sẽ không có nhà để về, cho nên người nhất định phải sống lâu trăm tuổi, giữ nhà của chúng ta...”

Cái gì Đông Phương cũng chưa nói, chỉ cúi thấp đầu tựa vào vai ta, quyến luyến cọ cọ.

37. Chương 37: Tân Hôn 2

Hai người ở trên giường đến khi mặt trời lên cao, cho đến khi bụng đói kêu vang mới mặc quần áo xuống lầu. Mộc Thông lĩnh đã mang theo tiểu hài tử ở bên ngoài mua về sữa đậu nành bánh quẩy cùng bánh màn thầu, Đông Phương không thích ăn đồ đầy mỡ, ăn một cái bánh màn thầu liền ngừng. Ta chuyển chén sữa đậu nành qua trước mặt y, dùng đũa gõ gõ để y uống hết.

Y ngai sữa đậu nành mang theo mùi đậu, không uống, ta liền ôm cánh tay nhìn y, mặt không đổi sắc.

Bị ta nhìn chăm chú đến chịu không nổi, Đông Phương bấu bấu môi, không tình nguyện mà bưng bát lên uống một hơi, lại buông xuống.

Ta nhú mày, thẩu đi qua hôn y một cái: “Giáo chủ ngoan, lại uống một ngụm.”

Đông Phương đá ta ra, ta bưng bát của y lên chính mình ngậm một ngụm trong miệng, trực tiếp xoay mặt của y, mở miệng dút qua cho y. Đông Phương dùng sức đẩy ta, ta bắt khuất không buông tha mà thẩu qua, uống xong một hơi cuối cùng đầu lưỡi còn vói vào miệng y, hôn sâu thời gian rất lâu, vì thế cái tay Đông Phương chống đỡ trước ngực ta, bất tri bất giác biến thành nắm chặt lấy.

Mộc Thống lĩnh ngồi ở đối diện đã hóa đá, cái tay gấp bánh quẩy cứng giữa không trung, dũa rút một cái. Chờ hẩn phục hồi lại tinh thần, nhớ tới phải che mắt tiểu hài tử ở một bên, tiểu hài tử xem hứng thú nồng hậu toàn bộ hành trình, còn ngăn tay hẩn lại, vẻ mặt khờ dại hỏi: “Mộc thúc, vì sao thúc lại muốn che mắt của ta?”

Khuôn mặt chính trực của Mộc Thống lĩnh nứt ra một cái khe.

Ta ôm Đông Phương cười ha ha.

Ăn qua điểm tâm buồn nôn, ta liền mang Đông Phương ra ngoài giúp vui. Trước khi ra ngoài ta đến phòng bếp làm điểm tâm cho y, y không muốn trở lại phòng, vì thế ta lấy cho y một cái ghế nhỏ để y ngồi ở bên bếp chờ ta.

Khi bận việc ngẫu nhiên quay đầu lại xem y, dáng người y cao ngất ngồi ở trên cái ghế nhỏ, ngoan ngoãn ôm đầu gối chờ, thấy ta quay đầu lại, y liền nâng lên ánh mắt trong trẻo như thanh thủy nhìn ta, ta cười với y, y cũng phản xạ tính cong khéo miệng lên, sau đó lại bật người mím môi. Ta cảm thấy y như vậy phá lệ chọc người yêu, tay đánh bột mì quất qua mũi của y một chút, y vô tội mà chớp chớp mắt, còn không biết mũi mình đã biến thành bạch.

Sau đó y tiến đến bên cạnh ta, cúi đầu quan sát hồi lâu, vươn ra một ngón tay chọc chọc: “Người làm cái gì đấy?”

“Bánh nhân đậu đỏ, người ngủ xem, nhân đậu đỏ có ngọt không?” Ta dứt khoát tránh ra một vị trí, để y đến trước người ta, ta từ phía sau ôm lấy y, giơ bánh vừa cho nhân đậu đỏ xuống dưới cái mũi của y.

“Ngọt.” Y thành thực nói.

Chỉ cần có ngọt ăn, chứng khẩu thị tâm phi của Đông Phương sẽ không thuốc mà khỏi. Ta nhéo nhéo mặt của y, khéo miệng nhịn không được mỉm cười: “Đến, ta dạy cho người làm.”

Gần đây ta cao lên, đã cao hơn y một ít, đứng trước bếp, từ phía sau vây lấy y, vừa khéo có thể đặt đầu lên trên vai y. Ta nắm hai cái tay của y từng chút từng chút nhào bột, tóc y rũ xuống phất bên hai má của ta ngựa ngửa. Lưng y dán trong ngực ta, quần áo mùa xuân dùng vải mềm mại mượt mà, nơi da thịt dán nhau truyền đến độ ấm ấm áp. Ta nhìn không được rũ mắt nhìn y, thấy y cũng rũ mí mắt, thật sự nghiêm túc học, hai hàng lông mi hơi hơi rung động, ánh mặt trời ấm áp từ ngoài cửa sổ tiến vào, chiếu vào cái cằm cong nhu hòa của y, ánh sáng lưu chuyển, lại mang theo một loại dịu dàng làm người ta hoảng hốt.

Trong lỗ mũi tràn đầy mùi nhân đậu đỏ ngọt ngào, vĩ hấp ba tầng ở một bên bốc lên hơi nước lượn lờ, mỏng manh tán mở ra. Ngẫu nhiên có gió thổi đến, màn trên cửa sẽ phát ra động tĩnh rất nhỏ.

Ngoài cửa sổ là ngày xuân ấm áp, hoa rơi nhẹ nhàng, toàn bộ thế giới lại an tĩnh như vậy.

Cái gọi là năm tháng tĩnh lặng, chính như thế đi?

Làm xong cái bánh cuối cùng, Đông Phương hưng trí bưng bưng đem cái bánh chính mình nắm ngả trái ngả phải đặt vào trong vĩ hấp. Ta nhìn y, trong lòng không biết xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên có chút chua xót, ta đi qua đi ôm ôm y, nói: “Học được cũng tốt, về sau ta không ở, người còn có thể tự mình làm cho mình.”

Thân mình Đông Phương cương cứng một chút, lúc quay đầu trên mặt đã không còn thần sắc vui vẻ. Y có chút tức giận mà nhấp nhấp miệng, nói: “Ta đây về sau không học nữa.”

“... Làm sao vậy?” Ta sờ sờ mặt của y.

“Ta không bao giờ học cái này.” Giọng nói của y có chút thẹn thùng thấp đi, “Người làm cho ta cả đời.”

Ta nhắm mắt, cổ họng chua xót ngay cả một từ “Được” cũng nói không nên lời.

Nửa canh giờ sau, chúng ta mang theo bao lớn bao nhỏ điểm tâm ra cửa. Đi dạo trên đường trong chốc lát, ta không để ý Đông Phương phản đối mà mua cho y một chuỗi mít quả cùng một cái chong chóng. Sau đó ta liền ghen cười nhìn y đen mặt, tay trái giữ mít quả, tay phải nắm chong chóng đi trên đường cái.

Mọi thứ đều vui vẻ cho đến khi ta nhìn thấy một người, người nọ mặc một kiện hoàng sam, bên hông đeo bội đao, vốn ngồi ở quán nhỏ ven đường uống rượu ăn thịt, nhưng nhìn thấy Đông Phương thì đôi mắt liền giống như ruồi bọ mà dính trên người Đông Phương.

Ta dùng một tay kéo Đông Phương vào trong ngực, ngăn cản mặt của y, hung tợn mà trừng qua.

Người nọ nhướng mày.

Ta vội vàng ôm Đông Phương đi, chỉ nghe phía sau có người gọi hân: “Diễn huynh, đi rồi...”

Điều này làm cho tâm tình tốt của ta liền hồng mắt.

Đông Phương nghiêng đầu: “Dương Liên Đình, người làm sao vậy?”

Ta rầu rĩ nói: “Người quá dễ nhìn, đi ở trên đường, nam nữ đều nhìn chăm chăm người, ta ăn dấm, ta không vui.”

Đông Phương nghe xong ngẩn người, sau đó trong mắt hiện lên một chút ý cười.

Ta cảm giận mà cắn lỗ tai của y một cái, nói: “Ta cũng chán ghét người khác nhìn người.”

“Ta đi đào mắt của bọn họ ra.”

Ta không hài lòng mà ‘Hừ’ một tiếng: “Người trong thiên hạ nhiều như vậy, người đào hết sao?”

“A, vậy giáo chủ phụ nhân tính làm thế nào?”

Ta bị một tiếng giáo chủ phụ nhân của y làm cho trượt chân, thật vất vả ổn định lại thân hình, ánh mắt ta chuyển chuyển, nghĩ tới một biện pháp tốt, ta tiến đến bên tai y, cố ý thổi khí nói: “Hay là như vậy, về sau nếu có người nhìn chăm chăm vào người, người ở trước mặt hân hôn ta một cái, có được không?”

Đông Phương liếc ta: “Dương Liên Đình, người ngứa da sao?”

Ta nhanh chóng cầm miệng.

Vì không cho mình tìm không thoải mái, ta quyết định mang theo Đông Phương đi nơi không người.

Từng có người viết thơ nói: “Hành Sơn như đi, đại sơn như ngồi, Hoa Sơn như đứng, Tung Sơn như nằm, duy nhất Nam Nhạc như phi.” Nam nhạc Hành Sơn, bởi vì nằm ở phía nam nên có rừng trúc rậm rạp, bốn mùa xanh biếc, cảnh so với tứ nhạc khác đẹp hơn nhiều, được cái thanh danh “Nam nhạc siêu quần xuất chúng”.

Nếu đã đến Hành Sơn một chuyến, không du ngoạn Hành Sơn ngũ phong thì không tốt.

Có đệ nhất cao thủ thiên hạ tiếp khách, Hành Sơn là địa bàn của ai cũng không cần cố kỵ, Đông Phương kẹp ta dưới nách, không sai – chính là dưới nách, y nói cho ta biết như vậy dùng khinh công tương đối ít dùng sức, ta lại cảm thấy y đang trả thù vừa rồi ta bắt y cầm chong chóng mít quả đi trên đường.

Chúng ta trực tiếp bay lên đỉnh núi, ngồi ở bên một cái ao trong vắt.

Nơi này thực an tĩnh, không có bất luận kẻ nào quấy rầy, trong không khí tràn đầy hương vị tươi mới của cỏ cây, còn có mùi hoa lài sâu kín, xa xa là dãy núi nguy nga, sương mù đậm bạc giống như ruy băng quanh quẩn trên ngọn núi, mặt trời đỏ chậm rãi ngã về tây, chân trời lại là một mảng ánh nắng chiều đỏ tươi, cây cối xanh um liên tiếp nhau. Ta và Đông Phương bả vai kề bả vai, nhìn cảnh sắc nơi xa, nội tâm có lẽ cũng bị gột rửa, một mảnh an bình.

Ngẫu nhiên ta quay đầu nhìn y, y đứng ở bên cạnh ta, hồng y sáng lên như lửa, thấy ta trông lại, con người trong trẻo liền nhu hòa, mang theo ý cười ôn hòa. Ta nhìn y, trong lòng giống như trống rỗng, chưa xốt dưng mảnh trần ra.

Thật không nữa.

Nếu cứ như vậy chết đi, y có thể rơi lệ vì ta không? Có thể tìm một người khác đến làm bạn hay không?

Có thể... Ngẫu nhiên nhớ tới ta không.

Nghĩ như vậy, không hiểu sao thân thể có cái gì đó bắt đầu xao động, đau đớn xâm nhập cốt tủy thành linh tập kích, tựa như có người đột nhiên nắm lấy tim của người, móng tay sắc nhọn đâm vào huyết nhục.

Mặt ta liền trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ra, nhin không được cong cong thất lưng.

Cách đoan ngo càng gần, cách thời điểm đó càng gần, thì trùng nằm trong đan được sẽ chậm rãi sinh động lên, thì trùng thức tỉnh sẽ mang đến khó chịu, ngay từ đầu chính là đau bụng, chịu quá thì thôi, chờ thời gian dài sẽ đau đến quằn quại, hận không thể mổ phá bụng ra.

Chờ đến buổi trưa tiết đoan ngo còn không có giải được thì sẽ triệt để phát cuồng.

Đông Phương vô ý xoay đầu lại, liền phát hiện tư thế ta vặn vẹo mà ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, y hoảng sợ, cuống quýt hỏi: “Dương Liên Đình, người xảy ra chuyện gì?”

Cơ thể của ta không ngừng phát run co rút, ta cố chống cười cười: “Không có việc gì... Đại khái là ăn đau bụng...” Lời còn chưa dứt, lại là một trận quặn đau mãnh liệt, tựa như có một bàn tay quấy trong bụng người.

Đông Phương nhìn ta, mày càng nhăn càng chặt.

Trầm mặc một hồi, y nói: “Dương Liên Đình, người gạt ta.”

Mặt của y cũng chậm rãi trắng, trước mắt ta chậm rãi biến thành màu đen, bắt đầu nhìn không thấy y, tim đập càng lúc càng nhanh, giống như muốn từ trong lồng ngực nhảy ra vậy. Sau đó ta chợt nghe thấy y rất chậm rất chậm nói.

“Dương Liên Đình, người đừng gạt ta.”

Y nói.

“Người ăn thần đan tam thi não có phải không?”

38. Chương 38: Uy Hiếp

Khi xuống núi, ta trầm mặc dị thường.

Đông Phương dùng nội lực làm dịu đi cơn đau nhức vì độc phát tác cho ta, sau khi rút tay về, y hỏi ta mấy câu.

Y nói: “Nếu ta không phát hiện, người tính đến chết cũng không nói sao?”

Ta nghe thấy giọng nói càng phát ra lạnh như băng của y.

“Kết tóc cùng quân, tương thủ sống quãng đời còn lại, người đã quyết định chịu chết một mình thì vì sao còn muốn nói cùng ta sống quãng đời còn lại?”

Ta rũ mắt, nói: “Thần đan tam thi não không có thuốc nào cứu được, người rõ ràng hơn ta.”

Nếu không rõ ràng, y sẽ không liếc mắt một cái liền nhìn thấu mới vừa rồi ta là điềm báo trước khi thi độc phát tác.

“Bởi vậy cái gì người cũng không nói cho ta sao!” Đông Phương khó có thể tin mà nhìn ta, trong giọng nói áp lực lửa giận, “Chuyện liên quan đến tính mạng, người thế mà lại giấu diếm ta? Người đang nói bốn tọa sẽ mở mắt trừng trừng nhìn người chịu chết sao? Cho dù không có thuốc nào chữa được thì thế nào! Dương Liên Đình người nhớ cho kỹ, dù người chết, bốn tọa cũng sẽ kéo người từ quỷ môn quan trở về!”

Nói xong, Đông Phương liền nổi giận đùng đùng mà phất tay áo rời đi.

Y đi nhanh đến phát ra gió làm rừng trúc lay động giống như sóng, bóng cây như nước gợn sóng xẹt qua, ta đứng tại chỗ đã lâu, cho đến khi hoàng hôn dần dần mất đi, gió đêm thổi qua, ta mới chậm rãi xuống núi.

Đi thật lâu, trong lòng cũng suy nghĩ thật lâu.

Trước kia trong nội tâm của ta không thiếu ý tưởng âm đạm, Nhậm Ngã Hành trọng thương, Nhậm Doanh Doanh mất hết võ công, Thượng Quan Vân chết, Lệnh Hồ Xung còn là một thủ đồ Hoa Sơn không có hảo cảm với tà đạo, một mình Hưởng Vãn Thiên càng không thể uy hiếp đến Đông Phương mảy may, ta đã sửa lại vận mệnh của Đông Phương, mặc dù là lấy một mạng đổi một mạng, cũng đáng.

Trọng sinh về sau sứ mệnh quan trọng nhất đã hoàn thành, thậm chí kết cục này, sau khi trọng sinh ta đã từng nghĩ tới. Ta đã từng nghĩ, ta phải diệt trừ toàn bộ những người hại chết Đông Phương, Nhậm Ngã Hành, Nhậm Doanh Doanh, Thượng Quan Vân, Hưởng Vãn Thiên, Lệnh Hồ Xung... Cuối cùng một người, là chính bản thân ta.

Mạng này vốn là ta thiếu y, vì y mà chết, cũng là chuyện phải làm.

Nhưng Đông Phương phần nọ làm ta nhìn thấy một điều khác, ta đột nhiên nhớ tới kiếp trước, Đông Phương từ sáng đến tối đều chờ ta, ta nghĩ tới thân ảnh đơn bạc của y đứng một mình ở trong màn mưa, y sẽ vẫn luôn chờ đợi, cho dù biết không được đáp lại, cái gì cũng đợi không được.

Ta vẫn luôn đi tới canh hai mới trở về tiểu viện, xuyên qua nửa tòa thành, trời đã tối mù, chỗ ở xa xôi, một đường đi tới mọi nơi đều tối đen, thấy không có người, chỉ có thể nghe thấy vài tiếng chó sủa.

Dường như là sờ soạng đi một đường, lúc đi đến đầu hẻm, ta bất giác dừng lại.

Trước cửa có một gốc cây lựu, nở mấy đóa hoa bị gió đêm thổi bay, lưu lại động tĩnh rất nhỏ. Đông Phương đứng dưới tàng cây, mang theo một cái đèn lồng, ánh đèn dầu vàng ấm áp chiếu sáng đường về nhà.

Ban đêm an tĩnh có một người, mang theo đèn chờ người trở về nhà.

Cho dù y và người vừa mới cãi nhau một trận, nhưng y vẫn chờ người như cũ, vẫn luôn chờ người.

Đáy mắt chua xót.

Chậm rãi đến gần, ôm thân thể bị gió đêm thổi đến lạnh thấu của y vào trong ngực, cúi đầu dán lên môi y. Môi y có chút mỏng, nghe nói người như vậy tính tình trời sinh lương bạc hơn người khác, nhưng sao y lại khác như vậy?

“Trở về đi, ” Đông Phương tránh ra ta, dùng một chút, thấp giọng nói, “Ta sẽ chữa khỏi cho người.”

Ta ngẩn ra, bên tai có lẽ có một thanh âm khác trọng điệp, người nọ cũng nói như vậy, Liên đệ, người đừng sợ, ta sẽ chữa khỏi cho người. Ta thấp cúi đầu, có cảm giác hoảng hốt.

Vào sân mới phát hiện nhiều hơn một người, một nữ nhân mặc bộ y vẫn xinh đẹp vô cùng.

Tang Tam Nương kính cẩn bái: “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

Đông Phương gật gật đầu, kéo áo choàng ngồi ở trên ghế, ta tự giác đứng ở phía sau y, hơi hơi cúi đầu trầm mặc.

“Giáo chủ mệnh thuộc hạ tra tin tức, thuộc hạ đã tra được.” Tang Tam Nương nói.

“Hưởng Vãn Thiên quả thực đến Hành Sơn?”

“Vâng, tất cả như giáo chủ sở liệu.” Tang Tam Nương trả lời, sau đó nàng do dự một chút, lại nói, “Nghe nói Nhậm Ngã Hành cùng Thánh cô cũng đi theo, đồng hành còn có Bình Nhất Chỉ cùng Lam Phương Hoàng Ngũ Tiên giáo.”

Ta ngẩn ra, quay đầu nhìn Đông Phương, y hơi hơi nhú nhú mày: “Nhậm Ngã Hành cũng tới ? Kỳ quái, hai châm kia của ta, một châm đâm vào khí hải của gã, một châm đánh vào thiên linh cái, gã có thể kéo dài hơi tàn đến hôm nay đã tính là Bình Nhất Chỉ có bản lĩnh, làm sao có thể còn dư sức lực chịu tàu xe mệt nhọc.”

“Chuyện này thuộc hạ không biết.” Tang Tam Nương cúi đầu, “Nhưng thuộc hạ còn nghe được một loại tin tức khác... Nói là... Nói là Nhậm Ngã Hành đã chết, mấy ngày trước đây Hắc Mộc Nhai lặng lẽ nâng ra một cái quan tài đi đến lăng mộ các đại giáo chủ sau núi, liền có người suy đoán... Nhậm Ngã Hành này là Hướng Vãn Thiên tìm người giả trang để ổn định nhân tâm, nhưng nơi phát ra tin tức này không đáng tin cậy, thuộc hạ không dám xác định là thật hay giả...”

Đông Phương nghe xong trầm tư một hồi lâu, ta lại nhin không được nhỏ giọng đặt câu hỏi: “Giáo chủ, Hướng Vãn Thiên đến Hành Sơn làm gì?”

Tang Tam Nương nghe thấy thanh âm của ta, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ta, có lẽ hết sức kinh ngạc vì ta dám can đảm tùy ý xen mồm vào, nhưng càng làm nằng kinh ngạc chính là, giáo chủ không tức giận, còn thấp giọng giải thích cho ta: “Hướng Vãn Thiên làm người khác Nhậm Ngã Hành, Nhậm Ngã Hành một lòng chỉ nghĩ đến nhất thống giang hồ, đương nhiên thủy hỏa bất dung chính đạo, Hướng Vãn Thiên lại lòng dạ sâu đậm, đa mưu túc trí, nếu không thì sao có thể nhẫn nhục dưới trướng ta lâu như vậy, nhưng hẳn không có dã tâm cùng ngang ngược như Nhậm Ngã Hành, nếu là hắn, tất nhiên sẽ nghĩ hòa bình ở chung với chính đạo, vì Nhật Nguyệt thần giáo mưu cầu một nơi sống yên ổn trong chốn giang hồ.”

Ta hiểu được: “Bởi vậy hẳn nhất định sẽ tới tham gia võ lâm đại hội lần này.”

Đông Phương gật đầu.

Ta chợt nhớ tới chuyện trong thâm cốc, không khỏi hỏi: “Người đã sớm dự đoán được chuyện đó ? Như vậy, mặc dù khi đó ta không đề cập muốn tới Hành Sơn, người cũng đi, phải không?”

“Ừ.”

Ta nhin không được cười, Đông Phương Bất Bại, đây thật sự là Đông Phương Bất Bại —— đi một nước cờ, cả bàn cờ đều nằm trong lòng bàn tay y. Thật ra kiếp trước ta sở tác sở vi sao có thể dấu diếm được y, y so ai khác đều thanh tỉnh, nhìn thấu, nhưng chỉ không muốn chọc thủng, biết rất rõ ràng là giả, vẫn nguyện ý. Hiểu được điểm này, ta mới càng cảm thấy có lỗi với y.

Tang Tam Nương nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn Đông Phương, sau đó nàng vẫn quyết định tạm thời áp chế nghi hoặc trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Không biết kế tiếp giáo chủ có tính toán gì không, một canh giờ trước thám tử hồi báo, Hướng Vãn Thiên đã tìm nơi ngủ trọ tại khách điểm trước phái Tung Sơn, sau nửa đêm còn lên Hành Sơn mật đàm cùng Tả Lãnh Thiện, sau đó một đêm cũng chưa về, sáng sớm còn cho người đi đón Nhậm Doanh Doanh cùng Bình Nhất Chỉ. Thuộc hạ suy đoán, sợ là hai người đã đạt thành giao dịch, Hướng Vãn Thiên chỉ sợ quyết định trợ giúp Tả Lãnh Thiện cướp lấy vị trí minh chủ võ lâm.”

“Theo bọn họ đi thôi, cuối cùng cũng là giở trúc múc nước công dã tràng, ” Đông Phương không để ý lắm gật đầu, lại hỏi, “Trước đó cho người tra chuyện phái Tung Sơn, Lỗ trưởng lão cùng Mạt trưởng lão đến tột cùng là chết như thế nào, người tra sao rồi?”

Tang Tam Nương báo cáo: “Hồi bẩm giáo chủ, Mạt trưởng lão cùng Lỗ trưởng lão có lẽ không phải do người phái Tung Sơn hạ thủ, nghe nói lúc ấy có một người trẻ tuổi cùng một lão nhân tóc đen đi trên đường tới Tung Sơn, có lẽ bắt gặp hai vị trưởng lão, hai người này võ công cao, trăm tên giáo chúng phải đi toàn bộ chết ở trong tay bọn họ, thuộc hạ hỏi thăm dân chúng dưới chân núi, phần nhiều là nói lão nhân ra tay, người trẻ tuổi chỉ quan vọng. Thuộc hạ không hỏi ra tên hai người kia, chỉ nghe nói lão nhân gọi người trẻ tuổi là ‘Diệp công tử’”

Đó là Diệp Khai!

Ta kinh hãi, liếc nhau với Đông Phương một cái.

Ánh mắt Đông Phương biến đến sâu thẳm. Thật không ngờ Nhậm Ngã Hành đã phá lao từ khi đó, khó trách ông ta có thể bắt được thời cơ Đông Phương rời đi Hắc Mộc Nhai để khống chế thần giáo, cũng khó trách Mạt trưởng lão cùng Lỗ trưởng lão sẽ chết dễ dàng như vậy. Hấp tít đại pháp của Nhậm Ngã Hành

đủ làm cho người ta kinh hãi, mà ông ta xuất hiện càng làm cho người ta bất ngờ. Điều này cũng giải thích vì sao một người cũng không thể sống sót, Nhậm Ngã Hành sẽ không để cho người gặp qua ông ta có cơ hội sống sót mật báo cho Đông Phương.

Như vậy lần này, Diệp Khai có thể cũng đến Hành Sơn hay không? Hường Vãn Thiên càng hiểu được bài bố nhân tâm hơn Nhậm Ngã Hành, kiếp trước Lệnh Hồ Xung cực kỳ trung thành quyến luyến với sư môn cũng xưng huynh gọi đệ với hắn, như vậy, Diệp Khai có thể cũng bị hắn mê hoặc, trở thành trợ lực của hắn hay không? Nếu như vậy thì không tốt. Diệp Khai không biết sư thừa ở nơi nào, công phu môn phái nào, nhưng chưa từng gặp qua, ở trong võ lâm càng chưa từng nghe danh.

Nhưng tính tình Diệp Khai bất định, khi đó tại Hắc Mộc Nhai, hắn còn xuất thủ cứu Đông Phương trước mặt Nhậm Ngã Hành, bây giờ ta vẫn nghĩ không ra tại sao hắn lại cứu Đông Phương. Người này thật sự khó có thể làm người ta nhìn thấu, giống như võ công của hắn vậy, mơ hồ bất định, có lẽ hắn cứu Đông Phương chỉ là nhất thời hứng khởi, như vậy hắn có thể cũng nhất thời hứng khởi trợ giúp Hường Vãn Thiên hay không? Trong lòng ta không nắm bắt được, người này đột nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ, tựa như một chuyện xấu cực lớn, không có cách nào dự đoán được hắn sẽ làm gì, đến tột cùng sẽ đứng ở phái nào.

Đông Phương cũng hơi hơi nhíu mày, chuyện ta có thể nhìn thấu đương nhiên y cũng nghĩ được.

Tang Tam Nương nhìn sắc mặt Đông Phương, do dự trong chốc lát, lại nói tiếp: “Giáo chủ còn mệnh thủ hạ đi điều tra hành tung trước đây của Hường Vãn Thiên, thuộc hạ tra qua. Trước đây hắn luôn luôn tìm kiếm tung tích của Nhậm Ngã Hành, còn kết giao với anh hào thiên hạ, có lẽ chuẩn bị cho Nhậm Ngã Hành trở lại vị trí cũ, có một hồi thậm chí hắn còn ra quan ngoại, bởi vậy được đến tin tức của Nhậm Ngã Hành chậm.” Tang Tam Nương dừng một chút, lại nói, “Mặt khác, thuộc hạ không phát hiện trước kia Hường Vãn Thiên có gì lui tới với phái Tung Sơn, còn có Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung, người này trước đây có lẽ phạm sai lầm, vẫn luôn bị sư phụ của hắn là Nhạc Bất Quần phạt ở trên nhai suy ngẫm, chưa từng xuống núi, thuộc hạ dám cam đoan, hắn tuyệt đối không thể có cơ hội gặp Hường Vãn Thiên...”

Ta nghe xong trong lòng lộp bộp một chút, quả nhiên Đông Phương lập tức liền quay đầu xem ta, ta bị y nhìn chăm chú đến mồ hôi lạnh toát ra. May mà chỉ chốc lát sau, y liền ném cho ta một cái ánh mắt “Ngày sau tìm người tính sổ”, nghiêng đầu.

Đông Phương lại trầm ngâm trong chốc lát, phân phó Tang Tam Nương: “Người đi chuẩn bị một ít đồ dịch dung đồ vật, ba ngày sau Ngũ nhạc chuông môn muốn mời quần hùng dự họp đại hội võ lâm ở Chúc Dung Hành Sơn, ta có chuyện rất trọng yếu phải làm, người phải chuẩn bị thỏa đáng, không thể xảy ra bất luận đường rẽ gì.”

“Vâng, cần tuân lệnh giáo chủ.” Tang Tam Nương hành lễ lui xuống.

Ba ngày sau, ta, Đông Phương, Tang Tam Nương, Mộc Thống lĩnh từng người ăn diện một phen, nhất tề hiện thân tại Hành Sơn. Tang Tam Nương không biết từ nơi này tìm tới một ít không biết quần áo của tiểu môn tiểu phái, lại tìm mấy tấm mặt nạ da người dán lên, ta còn dán râu quai nón, soi gương rất giống bộ dáng kiếp trước, không khỏi có chút ngốc ra.

Ta ghét bỏ mà nhìn gương, không ngờ kiếp trước ta xấu như vậy, thật sự là khổ Đông Phương...

Đông Phương giả trang thành một gia đình giàu có, tuy rằng ta sớm đã liệu định y khẳng định không nguyện ý mặc quần áo thô thiển hoặc nghèo kiết hủ lậu nhiều nếp nhăn, nhưng nhìn y ăn mặc hoa lệ như thế cũng hoảng sợ. Chúng ta dịch dung không phải vì che dấu tai mắt sao, Đông Phương lại như sợ người khác không theo dõi y vậy —— vải vắn cẩm Kim Lăng, đai lưng dệt lụa hoa Tô Châu, bên hông dắt một cái ngọc phiến, từ mặt quạt đến phiến đều là phỉ thúy tỉ lệ vô cùng tốt khắc thành, mặt quạt còn phù dung văn sức tinh tế, mỏng đến giống như hơi dùng sức sẽ vỡ rụng. Trên giấy chợt lóe ra ánh vàng thần nhiên, giống một trì liễm diễm thu thủy, ta dùng sức nháy mắt mấy cái, lúc này mới phát hiện, trên mặt giấy cẩm hoa dùng sợi tơ kim sắc thêu thành hoa văn phiến phức, còn dùng hạt trân châu lớn như hạt gạo thêu, dưới ánh mặt trời hoa quang lưu chuyển, rạng rỡ sinh huy, thật sự là cực kỳ xa hoa.

Tang Tam Nương giả trang thành thị nữ của y, ta ăn mặc như người hầu, Mộc Thống lĩnh giả thành xa phu, tiểu hài tử để ở nhà nhìn gia môn, Mộc Thống lĩnh ra bài tập cho nó, ngồi tấn một canh giờ, đứng cộc hoa

mai một canh giờ, đánh quyền một canh giờ, đọc tám mươi trang nội công tâm pháp... Ta nhìn thấy Mộc Thống lĩnh từng cái từng cái nói ra, mặt tiểu hài tử tái rồi, hài tử này đáng thương...

Lúc lên núi chúng ta đi theo sau phái Hoa Sơn cùng phái Hằng Sơn, đằng trước vài vị đệ tử phái Hành Sơn dẫn đường, mặt sau là chưởng môn hai phái, tận lực bồi tiếp một đám ni cô thanh y còn có một đám đệ tử áo xám Hoa Sơn. Ta nhìn không được nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy phía sau chưởng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần còn đi theo một tiểu cô nương mặc phần y sôi nổi, bị một trung niên phụ nhân dắt, chắc là thê nữ của ông ta, phía sau là một thanh niên cao lớn, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng, ta lại nghĩ, kia có lẽ chính là Lệnh Hồ Xung, trong lòng nháy mắt tràn ra hận ý, Đông Phương liếc ta một cái, ánh mắt thâm trầm.

Trong lòng ta hơi kinh hãi, vội vàng thu lại ánh mắt.

Nếu trong lòng Đông Phương nổi lên nghi ngờ, ta không biết nên giải thích với y như thế nào, bởi vì ta vốn không thể giải thích.

Đệ tử phái Hành Sơn vào sơn môn, chúng ta không nói một lời đi vào, người tiếp khách cho chúng ta cũng là khách nhân, khuôn mặt tươi cười nghênh đón, nhìn thấy Đông Phương ăn diện có chút giật mình, nhưng thực nhanh nói: “Mời vào, mời vào, dâng trà!”

Chúng ta theo người bước vào đại sảnh, bên trong ồn ào, vài trăm người ngồi các nơi, đệ tử phái Hành Sơn lần lượt mang trà nóng, điểm tâm cùng các loại trái cây lên. Các môn phái tương giao thâm hậu liền ngồi gần nhau, ta đưa ánh mắt từ phái Hoa Sơn chuyển nhìn khắp nơi một chút, lại thấy được người phái Thái Sơn, Tung Sơn, Tả Lãnh Thiền không hổ là một trong các cao thủ của tam đại chính phái, ngồi ở chỗ kia liền có cảm giác không thể nhìn gần, ánh mắt của ta hơi hơi chuyển, không khỏi chấn động, bởi vì ta thấy Nhậm Ngã Hành!

P phía sau ông ta còn có Hướn Vấn Thiên mặc bạch y cùng Diệp Khai đang cười hì hì!

Nhậm Ngã Hành thật không chết? Không, không đúng, Nhậm Ngã Hành nếu không chết, Hướn Vấn Thiên hà tất còn để ý bảo vệ vị trí giáo chủ? Nhậm Ngã Hành càng sẽ không cho phép Hướn Vấn Thiên cùng Tả Lãnh Thiền kết minh! Ta cẩn thận quan sát “Nhậm Ngã Hành” thật lâu, cảm thấy thần thái Nhậm Ngã Hành này có chút nhất gan, mỗi tiếng nói cử động đều nhìn ánh mắt của Hướn Vấn Thiên, trong lòng không khỏi cười lạnh, chiêu thể thân này Dương đại gia ta sớm chơi chán tám trăm năm!

Nhưng mà, vẫn không thể sơ suất. Nhìn trận thế này, Hướn Vấn Thiên quả nhiên cấu kết với Tả Lãnh Thiền, này thật sự không ổn, bên cạnh hắn có Diệp Khai, nếu thêm phái Tung Sơn trợ lực, Đông Phương muốn đoạt vị trí giáo chủ, trọng chưởng Nhật Nguyệt thần giáo chỉ sợ là không dễ dàng. Trong lòng ta có chút bất an, quay đầu tìm kiếm Đông Phương, chỗ ngồi bên người dĩ nhiên trống không!

Lại nhìn, ngay cả Tang Tam Nương cũng không thấy bóng dáng, chỉ còn lại Mộc Thống lĩnh gắt gao ở bên thủ hộ ta. Ta dịch đến bên người Mộc Thống lĩnh, hạ giọng vội hỏi: “Giáo chủ đâu?”

Mộc Thống lĩnh liếc ta liếc một cái, đang muốn nói thì cửa truyền đến một trận xôn xao, một bóng người giống như bóng cao su bị người đá tiến vào, ngã trên mặt đất phun ra một búng máu, khoảng nửa khắc liền khí tuyệt mà chết.

Mọi người trong đại sảnh thấy, vội vàng tiến đến nhìn, có một người kinh ngạc hỏi: “Đây không phải là đệ tử phái Tung Sơn sao?” Có một người bị thống chen lên: “Sư đệ! Sư đệ của ta ở phía sau an ổn nghỉ tạm, sao lại chết đến thê thảm như thế!”

Thì ra vài ngày này võ lâm đại hội muốn ở, phái Hành Sơn liền thu dọn một ngọn núi cho mọi người ở tạm, có chút môn phái mới đến đã ở vài ngày trên phái Hành Sơn, ví dụ như phái Tung Sơn...

“Ai lớn mật như vậy, dám sát hại đệ tử thân truyền của phái Tung Sơn?” nhất thời trong phòng đều nghị luận sôi nổi, đúng lúc này, bên ngoài lại truyền đến một tiếng nữ nhân la lên thê lương vô cùng: “Hướn bá bá! Cứu ta! Cứu ta!”

Hướn Vấn Thiên nghe liền biến sắc, mãnh liệt đứng lên: “Doanh Doanh!”

Đông Phương đã giải trừ dịch dung cường ép một người chậm rãi đi vào bên trong đại sảnh, y nhìn quanh bốn phía một vòng, ánh mắt lạnh như băng kiêu căng chậm rãi dừng ở trên người Hưởng Vãn Thiên sắc mặt trắng bệch, y lạnh lùng mở miệng.

“Hưởng Vãn Thiên, nói Nhậm Ngã Hành giao ra giải được thần đan tam thi nào, không thì ta giết nàng!”

39. Chương 39: Giải Được

Mọi người nghe thấy cái tên Hưởng Vãn Thiên và Nhậm Ngã Hành liền nổ tung.

“Hưởng Vãn Thiên cùng Nhậm Ngã Hành? Ma giáo giáo chủ cùng Quang Minh hữu sử sao lại đến Hành Sơn!”

“Ma giáo muốn làm gì!”

” Hưởng Vãn Thiên lại ngồi cùng phái Tung Sơn, Tả chương môn chương giáo một phái, cũng là nhân vật quan trọng của chính đạo chúng ta, sao hắn lại ngồi chung với kẻ giết người như ngóe, không chuyện ác nào không làm?”

Tả Lãnh Thiện nghe thấy nghị luận đó, sắc mặt xanh mét. Hưởng Vãn Thiên biến sắc mặt, thế nhưng lại ổn định tâm thần cực nhanh, hắn hít sâu một hơi, nhìn về phía Đông Phương, trầm giọng nói: “Đông Phương Bất Bại, người quả nhiên không chết!”

Trong giọng nói của hắn ngưng tụ chân lực, thoát ra miệng giống như chuông lớn cổ chấn động lan xa, người người đều nghe được rõ ràng. Vì thế toàn bộ đại sảnh yên tĩnh trong chớp mắt, sau đó lại bộc phát ra tiếng ô càng lớn.

“Đông Phương Bất Bại! Hắn là Đông Phương Bất Bại! !”

“Không phải hắn đã chết rồi sao, sao lại tới nơi này? !”

“Hai ma giáo giáo chủ đều đến, chẳng lẽ ma giáo đệ tử còn lại đều ở dưới Hành Sơn, muốn tiêu diệt toàn bộ chúng ta? !”

Vô số tầm mắt tụ tập trên người Đông Phương, mỗi một đều mang theo kinh hãi cùng sợ sệt.

Ta nhìn Hưởng Vãn Thiên, nghĩ đến lúc trước Đông Phương nói hắn rất giỏi về bài bố nhân tâm, quả nhiên không tồi. Một câu của hắn làm ánh mắt tất cả mọi người chuyển hướng về phía Đông Phương, những cừu hận tập trung trên người hắn liền tán hơn phân nửa. Hơn nữa, Đông Phương vừa mới sát hại một đệ tử Tung Sơn, hắn lại đột nhiên làm rõ thân phận của Đông Phương, làm Đông Phương trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, mà Hưởng Vãn Thiên cùng Tả Lãnh Thiện đã kết thành đồng minh, có cừu sát đồ đệ ở đó, Hưởng Vãn Thiên càng không cần lo lắng Tả Lãnh Thiện sẽ thiên hướng Đông Phương, như vậy hắn và phái Tung Sơn kết minh càng thêm củng cố.

Chỉ một câu nói, liền lặng yên giải thoát khốn cảnh của Hưởng Vãn Thiên.

Khóe miệng Đông Phương trồi lên một nụ cười lạnh, bóp lấy cổ Nhậm Doanh Doanh, giọng nàng lên: “Hưởng hữu sử, bốn tọa khuyên người không cần lãng phí thời gian hàn huyên với bốn tọa, người muốn Đại tiểu thư nhà người tang mệnh sao?” Đông Phương dừng một chút, ánh mắt thâm thúy sắc bén chậm rãi chuyển qua ‘Nhậm Ngã Hành’ bên tay trái Hưởng Vãn Thiên, nói, “Nhâm giáo chủ, làm giao dịch với bốn tọa, thế nào?”

Trên mặt ‘Nhậm Ngã Hành’ xẹt qua một chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn không được liếc Hưởng Vãn Thiên.

“Hưởng... Hưởng bá bá... Cứu...” Nhậm Doanh Doanh nói không ra lời, khuôn mặt tái nhợt bệnh thái dần dần xanh tím, gân xanh hai bên huyệt Thái Dương nổi lên, nhảy dựng nhảy dựng, hai tay của nàng không ngừng vuốt cánh tay của Đông Phương, thân thể liều mạng giãy dụa, quần dài phía dưới trơn trượt lung lay.

Hương Vãn Thiên vội vàng hô: “Đông Phương Bất Bại, Doanh Doanh là người tự tay nuôi lớn, nàng gọi người Đông Phương thúc thúc mười mấy năm, luôn tất cung tất kính với người, mặc dù người hại thân sinh phụ thân của nàng, nàng vẫn nhớ kỹ công ơn nuôi dưỡng nhiều năm chưa từng báo thù người! Ngày nay, người một đại nam nhân lại bắt nạt nàng như thế! Hai chân nàng cũng là người chặt, sao người có thể nhẫn tâm như vậy! Mau thả nàng!”

Ta nhú nhú mày, quả nhiên nhân sĩ chính đạo xung quanh nghe xong đều lòng đầy căm phẫn, phái Hằng Sơn cùng Thiếu Lâm đã hô to A di đà phật, có vài người tính tình hấp tấp nóng nảy mắng to ra tiếng: “Đông Phương Bất Bại này không hổ là đầu lĩnh ma giáo, thật tâm ngoan thủ lạt! Ti bỉ vô sỉ! Làm ra chuyện như vậy với một tiểu cô nương!”

Lời ấy còn chưa rơi xuống đất, liền có một đạo nhân thanh bào thốt nhiên vỗ bàn đứng lên, mãnh liệt phi thân đánh tới Đông Phương: “Tặc nhân ma giáo lớn mật, đại loạn võ lâm đại hội không nói, dù các người đều là người trong ma giáo, nhưng chính đạo chúng ta không thể nhìn người khi nhục một nữ tử thân có tàn tật như thế, tại hạ Thiên Tùng đạo nhân phái Thái Sơn đặc biệt đến lấy mệnh của người, lấy thiên đạo

Chương môn phái Thái Sơn Thiên Môn đạo nhân quá sợ hãi: “Thiên Tùng! Trở về!”

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Ta cảm thấy vài trăm người trong đại sảnh vĩnh viễn sẽ không quên một màn kia —— Đông Phương rút đi ngụy trang, vẫn một thân hồng y mà đứng như cũ, chậm rãi xoay quay đầu, cặp mắt kia bình tĩnh, lạnh như băng, không một tia gợn sóng nhẹ nhàng băng qua mặt Thiên Tùng đạo nhân, cứ như vậy hơi hơi nâng tay.

Một cơn gió nhẹ phất qua, ta tin tưởng đó là cảm giác duy nhất của mọi người ở đây. Ngay cả Thiên Tùng đạo nhân cũng không thể cảm nhận được nguy hiểm tới gần.

Cơn gió kia nhẹ đến dường như không có cách nào cảm giác xoẹt qua tóc mai của mỗi đệ tử môn phái, vài sợi tóc chặt đứt, tên đệ tử kia chậm rãi trừng lớn mắt nhìn tóc bay xuống.

Gió nhẹ nổi lên bão táp, như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ, trong nháy mắt kiếm khí nghiêm nghị, phong ba sóng dữ thổi quét!

Sắc mặt mọi người đột biến, còn chưa kịp kêu sợ hãi ra tiếng, Thiên Tùng đạo nhân bay thẳng tắp về phía Đông Phương đột nhiên cứng đờ, liền ngã mặt ngã xuống, vừa lúc dừng ở trên người một tiểu ni cô phái Hằng Sơn, cho đến khi ni cô kia sợ tới mức hồn phi phách tán kêu thảm thiết, mọi người còn đang kinh hoàng phát hiện thi thể đặt ở trên người nữ tử kia, thể nhưng chỉ còn lại nửa đầu, còn một nửa, vừa hồng hồng trắng trắng không sạch sẽ, bay thật xa.

Trong lúc nhất thời đại sảnh lặng ngắt như tờ, không có một người dám vọng động.

Chương môn phái Thái Sơn thở dài hai mắt nhắm nghiền.

Đông Phương không nói lời nào, chỉ giơ Nhậm Doanh Doanh lên trước mặt Hương Vãn Thiên, ở trước mặt mọi người, chậm rãi bóp ngón tay lại, Hương Vãn Thiên rốt cục không dám đùa giỡn tâm nhân nữa, mắt thấy Nhậm Doanh Doanh sắp tắt thở, Hương Vãn Thiên không kịp suy nghĩ liền vội hét: “Dừng tay, Đông Phương Bất Bại, giải được thần đan tam thi não chỉ có đại giáo chủ biết được cách luyện chế cùng phối phương, người tìm lầm người!”

“Tìm lầm người?” Đông Phương cười ảm đạm, “Nhâm giáo chủ không phải đang ở đây sao?”

Hương Vãn Thiên ghen.

“Giải được thần đan tam thi não, Nhâm giáo chủ biết phối phương, đương nhiên muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ” Đông Phương lại chậm rãi nói: “Chẳng lẽ Nhâm giáo chủ không muốn dùng một viên giải được đổi một mạng của ái nữ?”

Mọi người vừa mới từ vô công của Đông Phương làm cho người ta sợ hãi phục hồi lại tinh thần, nghe thấy những lời này, chậm rãi cân nhắc, cũng hiểu được rất không hợp tình lý, vì thế ánh mắt của mọi người lại dần dần hướng về phía phái Tung Sơn.

Trong lòng ta cười lạnh, tưởng bài bố Đông Phương Bất Bại, Hướng Vắn Thiên còn non!

‘Nhậm Ngã Hành’ thấy mấy trăm người đều nhìn hẩn, sắc mặt càng kích động, liên tiếp nhìn Hướng Vắn Thiên, hẩn hành động như vậy hoàn toàn không có phong phạm cùng quyết đoán của người đứng đầu một giáo, lúc này ngay cả Tả Lãnh Thiện cũng nổi lên nghi ngờ. Nhiều năm trước Tả Lãnh Thiện và Nhậm Ngã Hành đã giao thủ, khi đó Nhậm Ngã Hành phong nhã hào hoa, khí phách phấn chấn, để lại ấn tượng rất sâu cho hẩn, dù chuyện đã nhiều năm, Nhậm Ngã Hành lại chịu rất nhiều năm cầm tù khổ cực, nhưng không có khả năng mài một thân ngông nghênh của ông ta thành như vậy.

Hướng Vắn Thiên lập tức nói: “Đông Phương Bất Bại, người đừng vội ngậm máu phun người! Giải được hàng năm tiết đoan ngọc mới phát, sao có thể mang theo trên người, nếu người muốn giải được, chỉ cần đến nơi ở của Nhâm giáo chủ là được, ta để Nhâm giáo chủ viết một phần giải được cho người, sao nào?”

Đông Phương lạnh lùng mỉm cười: “Ồ trong này viết, cần gì phải dẫn bốn tọa tới nơi khác? Hướng hữu sử, bốn tọa luôn luôn cho rằng bên trong thần giáo, trừ Nhâm giáo chủ chỉ có người là một nhân vật, nhưng bốn tọa cũng khuyên người một câu, không cần chơi tâm nhãn với bốn tọa, người phải biết, Đông Phương Bất Bại ta không phải người kiên nhẫn.”

Lúc Hướng Vắn Thiên và Đông Phương người tới ta đi, Nhậm Doanh Doanh đã thống khổ vạn phần, Đông Phương bóp yết hầu của nàng, lực độ kia không làm nàng tắt thở mà chết, nhưng cũng làm cho nàng hô hấp không thông, cả người tê liệt, mà Đông Phương ấn huyết nơi cổ nàng, càng dùng lực càng như có ngàn châm đâm vào xương sống đau nhức.

‘Nhậm Ngã Hành’ nghe Đông Phương nói như vậy, mặt mũi trắng bệch.

Đông Phương thốt nhiên ra tay.

Ai cũng không thấy rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy ngân quang chợt lóe, liền nghe thấy ‘Nhậm Ngã Hành’ kêu thảm một tiếng, trên mặt đã đầm đìa máu tươi, Đông Phương đứng ở cửa đại sảnh, cách Nhậm Ngã Hành khá xa, mọi người cũng có thể cảm giác được lần này y động thủ hoàn toàn bất đồng với vừa rồi giết Thiên Tùng đạo nhân, ngân châm tới trước mặt ‘Nhậm Ngã Hành’ đã kiệt lực, không có uy lực gì, nhưng ma giáo giáo chủ này lại không thể tránh thoát, thật sự là không hề có đạo lý. Đông Phương lại dùng một châm, cười lạnh: “Vị Nhâm giáo chủ này của người giả trang không giống!”

Nhậm Ngã Hành giả thấy Đông Phương lại ra tay, sợ tới mức ù chạy như điên, té, nhưng vẫn bị một kim của Đông Phương đâm trên đùi, hẩn lập tức gào khóc thảm thiết, quỳ rạp trên mặt đất như con rệp, nói với Hướng Vắn Thiên: “Hướng hữu sử, cứu cứu ta, cứu cứu ta...”

Hướng Vắn Thiên đá văng hẩn một cước, một cước kia của Hướng Vắn Thiên mang theo kinh phong rất mạnh thẳng bức dán lên mặt ‘Nhậm Ngã Hành’, ‘Nhậm Ngã Hành’ kia căn bản không thể tránh, thân mình mãnh liệt bay về phía sau, lưng đánh vào một cây cột lớn, ầm ầm một tiếng, đầu vỡ máu chảy, cứ như vậy mở trừng hai mắt chết đi.

Điều này ai cũng hiểu được, Nhậm Ngã Hành là giả.

Tả Lãnh Thiện giận không kềm được: “Hướng hữu sử tìm hàng giả Nhậm Ngã Hành đến lừa gạt mọi người, đây là đạo lý gì!”

Hướng Vắn Thiên có lẽ đã sớm nghĩ tốt câu trả lời, trấn định nói: “Người trong chính đạo hiểu lầm thần giáo của ta nhiều, lần này đến vốn là cầu hòa, bởi vậy Nhâm giáo chủ mệnh thuộc hạ dùng kế thay mặt đối đầu, miễn cho chuyện như bây giờ phát sinh, mong Tả chương môn bao dung.”

Tả Lãnh Thiện nửa tin nửa ngờ.

Thấy sắc mặt Tả Lãnh Thiện dịu đi, Hướng Vắn Thiên quay đầu về phía Đông Phương nói: “Đông Phương Bất Bại, nếu người đã biết Nhâm giáo chủ không ở chỗ này, cưỡng ép Đại tiểu thư nhà của chúng ta thì có gì dùng? Thịnh thã Đại tiểu thư của chúng ta!”

“Hướng hữu sử, bốn tọa đã cảnh cáo người không cần đùa giỡn tâm nhãn với bốn tọa, mấy lời ma quỷ của người còn muốn lừa bịp bốn tọa? Hai mắt của Nhậm Ngã Hành đã mù, lại bị hai châm của bốn tọa làm bị thương yếu hại, căn bản sống không được!” Đông Phương lạnh lẽo nói, sau đó y không để ý mọi người ồ lên,

chỉ rũ mắt nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh, ngữ khí biến nhẹ một ít, “Doanh Doanh, từ nhỏ ta đối đãi với người như thế nào, người rõ ràng, nhưng nhiều năm như vậy người âm thầm làm cái gì? Người làm những chuyện đó ta vốn không để vào mắt, nhưng người ngàn không nên vạn không nên tính kể Dương Liên Đình! Cho phụ thân người bắt Dương Liên Đình áp chế ta, là người ra chủ ý đi?”

Nhậm Doanh Doanh không cam mà trừng Đông Phương Bất Bại, hai mắt to chảy nước mắt.

Đông Phương nhìn thấy nàng không tiếng động khóc, hơi hơi hít một hơi: “Doanh Doanh, như người sẽ vì cha người mà muốn mệnh của ta, ta cũng có người cần phải bảo hộ.” Ánh mắt của y vô ý thoáng nhìn về phía ta, tâm ta lập tức nhảy dựng lên, nhưng y lại dời ánh mắt đi rất nhanh, cúi đầu nhìn Nhậm Doanh Doanh lần nữa, “Người là huyết thống cuối cùng của Nhậm Ngã Hành trên đời này, trước khi ông ta lâm chung. Muốn phó thác ai thì cũng chỉ có người, ông ta nhất định nói hết bí mật trong giáo cho người biết, có phải không?”

Nhậm Doanh Doanh chỉ nhìn Đông Phương, không đáp.

Ta nhìn thấy hận ý nồng đậm trong mắt ả, cho tới nay ả luôn được nuông chiều đến lớn, người người cung phụng ả, tôn ả, nhưng ta lại hạ độc hại ả biến thành một phế nhân, mà Đông Phương vẫn luôn yêu thương ả lại lựa chọn bao che ta, ả làm sao có thể không hận!

Không chờ Nhậm Doanh Doanh trả lời, Đông Phương chậm rãi nói: “Cách luyện chế thần đan tam thi não không đổi, thi trùng cũng khó được, thật ra giáo chúng phổ thông dùng chỉ là độc dược phổ thông mà thôi, thần đan tam thi não chân chính chỉ có mấy viên, ta không nghĩ Nhậm Ngã Hành để mất Dương Liên Đình như thế, bỏ được cho hắn dùng thần đan tam thi não thật sự.”

Nhậm Doanh Doanh cười lạnh: “Phụ thân chân chính kiêng kị chính là ai, trong lòng Đông Phương thúc thúc hiểu được.”

Đông Phương thần nhiên nói: “Doanh Doanh luôn luôn thông tuệ, nói vậy Nhậm Ngã Hành đã truyền ngôi cho người.”

“Không tồi.”

“Như vậy người tất nhiên đã biết cách luyện chế thần đan tam thi não.”

“Không chỉ là biện pháp luyện chế, giải được ta cũng học được.” Nhậm Doanh Doanh nói.

Bạn đang ?

“Giải được ở nơi nào?”

Nhậm Doanh Doanh không trả lời, chỉ dùng cặp mắt lớn đến có chút dọa người yên lặng nhìn Đông Phương. Đông Phương cũng không thúc giục, qua thật lâu, Nhậm Doanh Doanh thấp giọng nói: “Đông Phương thúc thúc, ta muốn dùng giải được đổi tánh mạng của ta và Hường bá bá.”

Đông Phương gật đầu.

“Doanh Doanh!” Hường Vãn Thiên hét lớn.

Nhậm Doanh Doanh quay đầu, lộ ra một nụ cười thê lương với Hường Vãn Thiên: “Hường bá bá, hiện giờ người vì dao thớt ta vì thịt cá, người ta không thể cậy mạnh nữa, núi xanh còn đó, lo gì thiếu củ đụn.”

Nói xong, ả không chờ Hường Vãn Thiên nói chuyện, lập tức quay đầu nói với Đông Phương: “Ta sớm biết Đông Phương thúc thúc sẽ tìm đến ta, bởi vậy mang giải được ra Hắc Mộc Nhai, nhưng ta lại sợ đặt ở trên người không an toàn, sau khi lên Hành Sơn đã giấu giải được ở dưới đài luyện đan Thạch Lẫm Phong.”

Đông Phương không hề động, chỉ cất giọng nói với đối diện cửa: “Tang Tam Nương, người đi xem thiệt giả.”

Ngoài cửa không có nhân ảnh, lại truyền đến tiếng trả lời thanh thúy của nữ tử: “Vâng.”

“Đông Phương thúc thúc luôn thật cẩn thận, Doanh Doanh không dám dùng được giả lừa gạt.” Nhậm Doanh Doanh lại nói.

Trong chốc lát, Tang Tam Nương trở lại, khom mình hành lễ với Đông Phương: “Giáo chủ, dưới đài luyện đan Thạch Lẫm Phong quả thật có một cái hộp gỗ khắc hoa, nhưng hộp hồ này ở bên trong đài, lại có thiết khóa, nếu mạnh mẽ lấy ra sẽ phun được vật ăn mòn hộp, nói vậy còn cần Thánh cô giải khóa.”

Nhậm Doanh Doanh có lẽ đã sớm dự đoán được, hé miệng: “Chìa khóa kia giấu ở trong miệng ta.”

Tất cả mọi người trong đại sảnh đứng dậy nhìn, người giang hồ hiểu biết vô cùng tốt, nhưng ta lại nhìn không thấy cái gì, hỏi Mộc Thống lĩnh mới biết được, miệng Nhậm Doanh Doanh có một tuyến thiên tà tì, cột vào một cái răng nanh của ả, mà sợi tơ này lại rơi vào trong cổ họng, ả cột chìa khóa vào sợi tơ rồi nuốt vào bụng.

Đông Phương hip mắt, liền muốn động thủ, Nhậm Doanh Doanh vội vàng khép miệng lại: “Răng nanh của ta có dấu hóa cốt thủy, nếu Đông Phương thúc thúc muốn bức ta giao ra chìa khóa, ta sẽ cắn độc tự sát, Đông Phương thúc thúc vĩnh viễn đừng mơ cưỡi bỏ thân đan tam thi nào.”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Mời Đông Phương thúc thúc đi cùng Doanh Doanh đến Thạch Lẫm Phong một chuyến. Một bên đài luyện đan Thạch Lẫm Phong có một đường nhỏ xuống núi, Đông Phương thúc thúc đáp ứng thả ta và Hướng bá bá rời đi, Doanh Doanh nguyện ý dâng giải được lên!”

Đông Phương trầm mặc một chút: “Ta đáp ứng ngươi.”

Vừa dứt lời, cửa đại sảnh bỗng nhiên không còn bóng người.

Hai đệ tử chính đạo đứng gần cửa bước nhanh vào bước tới nơi cửa, sơn đạo thật dài không có một người, gió hiu quạnh cuốn vài cánh hoa đào bay, xa xa là dãy núi như trước, rừng trúc rậm rạp, trời cao đất rộng, chỗ nào còn bóng người mặc hồng y?

Hướng Vấn Thiên thấy thế vội vàng vận khinh công đuổi tới Thạch Lẫm Phong, mọi người trong đại sảnh yên lặng trong chốc lát, cũng sôi nổi đuổi theo xem đến tận cùng, ta cùng Mộc Thống lĩnh kẹp trong dòng người, nhưng không bị người phát hiện, cũng đi theo đến Thạch Lẫm Phong.

Truyền thuyết Thạch Lẫm Phong là chỗ người tu đạo – Trần chân nhân luyện đan, trên có đài luyện đan phong huyết lôi trì, đài luyện đan xây trên cô nhai, ba mặt là trời, một mặt lại là vực sâu vạn trượng nhìn không thấy đáy, bên tay trái đích xác có một con đường nhỏ. Mọi người tới đỉnh núi Thạch Lẫm Phong thì Đông Phương và Nhậm Doanh Doanh đã đứng ở đó, Nhậm Doanh Doanh không có hai chân, Đông Phương chỉ có thể đỡ ả. ả vừa cong thắt lưng, vừa ả bụng nôn khan, cho đến khi ả kéo sợi tơ nôn ra một cái chìa khóa dính ướt.

Hướng Vấn Thiên mặc một thân bạch y đứng ở chỗ cách bọn họ ba bước xa.

Ta nhìn thấy nơi Đông Phương đứng, trong lòng không khỏi căng thẳng, y đã đứng ở bên cạnh huyền nhai, ta cách vách núi xa như vậy cũng có thể nghe thấy tiếng sông lớn chảy xiết va chạm nham bích dưới nhai. Y đứng ở nơi đó, bị gió núi thổi phẫn phật, giống như tùy thời sẽ té xuống.

Nhậm Doanh Doanh để Đông Phương đỡ ả ngồi xuống, ả mở ra đài luyện đan bằng gỗ, bên trong quả nhiên có một cái hộp gỗ nhỏ, Nhậm Doanh Doanh dùng chìa khóa mở khóa, rất dễ dàng lấy hộp ra.

Đông Phương thực nhanh nhận lấy, một lóng tay văng ra, bên trong là đan được màu đen to bằng ngón tái, Đông Phương vê một viên nhìn nhìn, lại mở ra dò xét một chút, sắc mặt chậm rãi buông lỏng.

Ta thấy y lộ ra tươi cười, trong lòng cũng có chút vui vẻ, nói vậy giải được kia là thật. Nhưng ta còn không vui vẻ lâu lắm, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt Nhậm Doanh Doanh không đối, trong mắt ả đều là điên cuồng hận thấu xương.

“Đông Phương cẩn thận!” Ta hô to ra tiếng.

“Đông Phương Bất Bại! Ngươi hại ta thật thê thảm! Lại hại chết cha ta! Ngươi sớm đáng chết ! Ngươi đáng chết! ! !” Nhậm Doanh Doanh điên cuồng kêu to thê lương, ả mãnh liệt phác qua, dùng sức đẩy Đông Phương xuống huyền nhai.

Trái tim của ta trong nháy mắt nhảy lên tới yết hầu, lập tức muốn tiến lên, Mộc Thống kéo chặt cánh tay ta, khí lực của hắn cực lớn, bắt lấy ta giống như sắt: “Đừng xúc động!”

Đột nhiên, thân mình Đông Phương đã bay lên không bỗng xoay người trên không trung xuống rơi xuống đất, nhưng không chờ ta nghĩ một hơi, thân ảnh Hường Vãn Thiên đột nhiên nhoáng lên một cái, trong nháy mắt lắt mình đến phía sau Đông Phương, khừ tay trái va chạm, phù một tiếng hung hăng đánh vào lưng Đông Phương!

Khác với lực tay không hề có nội lực của Nhậm Doanh Doanh, võ công của Hường Vãn Thiên cực cao, lần này Đông Phương bị Hường Vãn Thiên đẩy đến lão đảo, cổ họng ngạnh một chút, khóe miệng chảy ra vết máu, dưới chân bất ổn, đã lung lay sắp đổ.

“Giáo chủ!” Tang Tam Nương kinh hãi hạ lập tức rút kiếm xông lên, Mộc Thống linh cũng nhanh chóng bay vút qua, chỉ một thoáng một trước một sau, đao kiếm boong boong đâm thẳng lại đây, nhưng Hường Vãn Thiên lại không để ý tự thân an nguy, tránh một châm của Đông Phương, song chưởng lại ngưng lực, thân pháp như điện, dùng khí lực toàn thân đánh tới bả vai của Đông Phương.

Lúc này Tang Tam Nương cùng Mộc Thống linh đã đâm đao vào trước ngực vào sau lưng Hường Vãn Thiên.

Hai mắt Hường Vãn Thiên đỏ lên, dùng hết một tia sinh cơ cuối cùng, lại chém ra một chưởng.

Ta lớn tiếng kêu to vọt tới bên huyền nhai, vết hồng sắc đã từ chỗ cao hung hăng ngã xuống.

“Đông Phương... Đông Phương...”

Ta thất hồn lạc phách, phí công đuổi tay, chỉ thấy hơi nước lạnh đến tận xương mãnh liệt cọ rửa, Đông Phương bị dòng nước xiết áp qua đỉnh đầu, trong nháy mắt đó hồng y y mặc trên người giống như máu đỏ sẫm nảy lên, rất nhanh lại trầm xuống, chỉ một cái chớp mắt, sở hữu dấu vết đều theo dòng nước biến mất trong sông.

Ta ngơ ngác ngồi ở bên huyền nhai, tiếng cười to điên cuồng của Nhậm Doanh Doanh bên tai dần dần bay xa, trước mắt bỗng nhiên hiện ra hình ảnh mùa đông năm trước, chúng ta dắt tay đi dưới ngọn đèn rã rời, đường thật dài, y cong ánh mắt lên cười.

Đã nói muốn cùng người.

Ta đi về phía trước một bước, nhảy xuống.

40. Chương 40: Ẩn Sĩ

Nháy mắt bọt nước vọt lên bao phủ ta, nước sông lạnh đến tận xương vượt qua đỉnh đầu, trong quá trình rơi xuống ta không có cách nào khống chế tứ chi, ngâm trong nước thật lâu, ánh mắt lỗ mũi tai miệng, phàm là nơi có nào có thể đi vào bước đều ập đến. Cho đến khi không chìm xuống nữa, ta mới theo bản năng động tay chân bơi lên trên.

Trong nháy mắt trời lên mặt lại bị sắc một cái, miệng ném đến mùi nước.

Hai bên đều là núi, ngàn dặm sắc xanh, nước sông mãnh liệt tiến lên, vỗ vào tảng đá, vỡ vụn, lại bị áp theo núi non uốn lượn trôi về phía trước. Dòng nước quá gấp, ta thử nhiều lần, chung quy không có năng lực vào bờ. Trên đường ôm lấy một khúc gỗ bị ngâm nước đến hư thối, đầu óc mê muội mà xuôi dòng xuống.

Không biết trôi bao lâu, bóng đêm như khăn voan màu đen phủ xuống, ta vẫn luôn không biết mệt mỏi mà hết nhìn đông tới nhìn tây, lo lắng trong lòng theo sắc trời ám xuống càng thêm dày đặc.

Ngâm ở trong nước thời gian lâu, da cả người đều trắng bệch, nhú lại, như là ông lão bảy mươi. Hoàng hôn trên mặt nước lóe ra, trước mắt bỗng nhiên trống trải, dòng nước cũng chậm lại, trong chốc lát, xa xa có thể trông thấy trên mặt nước xuất hiện hai con thuyền đánh cá, chậm rãi, bay tới một khúc ngư ca thanh lệ uyển chuyển.

Giương giọng la lên, rốt cục được cứu vớt.

Trên thuyền đánh cá là tổ tôn hai người, tiểu tôn tử đen giống như khỉ, trên thân để trần, chỉ mặc một cái quần màu xanh, ngồi xổm đầu thuyền, nhìn ta nửa chết nửa sống ghé vào vồng đánh cá đập nước.

Tổ tôn hai người nói chuyện đều mang theo giọng nói quê hương dày đặc, tiểu tôn tử bô bô nói với ta, một chữ ta cũng nghe không hiểu, sau đó nó lại quay đầu nói gì đó với lão nhân đánh cá, lão nhân đánh cá từng chút từng chút chống thuyền, gật gật đầu, chậm rãi lái thuyền vào một cái rạch nhỏ hẹp. Hai bên bờ sông đều là liễu rủ, tiểu tôn tử ngồi ở mũi thuyền lại hát lên, cổ họng thông thấu to rõ, trong tiếng ca của nó, thuyền đánh cá ẩn giữa một mảnh liễu rủ.

Cảnh liễu ngâm trong nước, sóng nước lay động, sắc ánh trăng đậm bạc, thoát nhìn như sắc váy nữ tử. Cảnh sắc đẹp, nhưng ta xem không tiến trong lòng, ánh mắt phát tán nhìn một chỗ gần người, cho đến khi ánh mắt bắt giữ được một sắc hồng.

Thân thể so đầu óc còn nhanh, cả người nhào qua, thuyền đánh cá thiếu chút nữa bị ta lật ngửa, tiểu tôn tử đang hát đến đoạn cao nhất, thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết, lão nhân đánh cá vội vàng bỏ mái chèo đến kéo hai chân của ta, bởi vì nửa thân mình của ta đã treo trên bầu trời, ông ta không sót ta, ta lại đến vậy một hồi.

Tay đủ bắt tại mảnh vải rách trên cành liễu, mặt trên có vết máu.

Lão nhân đánh cá kéo ta trở về, tiểu tôn tử hướng về phía ta quang quác quang quác mắng, ta nhìn mảnh vải kia không động, cũng phát không ra tiếng. Ta an ủi mình, đó là máu của Hướng Vấn Thiên để lại trên người Đông Phương. Y nhất định không sao, y lợi hại như vậy, ai có thể thương tổn đến y? Thật ra ta luôn không ngờ, Hướng Vấn Thiên sẽ ngọc nát đá tan đánh lén đắc thủ, ta vẫn cảm thấy không ai có thể thắng được y, kiếp trước cũng nghĩ như vậy, nhưng kiếp trước y vẫn chết.

Nhưng mảnh vải ở trong này, Đông Phương có lẽ cũng ở chỗ này, nhưng nơi này là nơi nào?

Cuối sông có ánh đèn dầu.

Xem ra là ngõ nhập một thôn trang nhỏ, chỉ không biết có còn ở trong địa phận thành Hành Sơn không, nghe khẩu âm tiểu tôn tử nói chuyện không giống người địa phương Hành Sơn, sợ là đã ra khỏi thành Hành Sơn.

Tổ tôn có một gia đình lớn, đều vô cùng thuần phác, nhưng ta giống như là lạc bước vào đàn gà vịt, vô luận bọn họ nói cái gì với ta cũng như gà nói với vịt, cuối cùng dựa vào khoa tay múa chân, ta biết bọn họ để ta đi tắm một cái, thay quần áo khô ráo. Đi ra, bọn họ đã thu dọn chỗ ở cho ta, còn có một chén bánh bột mì dẻo nóng, vỏ bánh cứng giòn, nhưng mở ra, bên trong có là nhân đậu ngọt, cắn một ngụm tâm liền phát run, không tự chủ được nghĩ, Đông Phương sẽ thích.

Hỏi thăm bọn họ có gặp một nam nhân mặc hồng y hay không, bọn họ đều mở to một đôi mắt mờ mịt nhìn ta, hiển nhiên nghe không hiểu ta đang nói cái gì. Sau vẫn là tiểu tôn tử thông minh, mời thầy thuốc biết chữ duy nhất trong thôn tới. Thầy thuốc là một lão nhân râu bạc, mặt nhiều nếp nhăn, gầy gầy, nhưng đi đường lại vững vàng, đi như bay, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, đôi mắt nhìn như hòa ái, lại dấu điểm sắc bén hiểu rõ hết thảy.

Ta liếc mắt một cái liền nhìn ra, ông ta là một người có võ.

Ông ta chấp tay sau lưng đi tới, liếc ta một cái, dùng tay chấm nước trà trong chén, chỉ viết bốn chữ.

“Đông Phương Bất Bại.”

Một khắc cũng không ngừng, ta đi theo ông ta rời khỏi nhà lão nhân đánh cá.

Đi một nửa, lão nhân gầy đột nhiên hỏi: “Bình Nhất Chỉ còn ở Nhật Nguyệt thần giáo?”

Ông ta nói làm ta kinh ngạc, bởi vì ông ta nói chính là tiếng phổ thông, rõ ràng, ta nghĩ, nói: “Hắn giết một người cứu một người, chính đạo sẽ không dung hắn.”

Lão nhân gầy lắc đầu, không nói.

Trong lòng ta có chút không bỏ xuống được, ông ta và Bình Nhất Chỉ nhìn tuổi tác không sai biệt lắm, nhưng cả người ông ta lộ ra rất nhiều tang thương nhìn tận lòng người, vì thế cẩn thận hỏi: “Bình Nhất Chỉ là người quen cũ của ngài?”

Khi đó vừa lúc đi đến cửa nhà ông, ông ở trong một căn phòng thôn dã, nhưng ở gần sông lại có một mảnh hoa sen, trước cửa trồng một cây hồng quả nặng trĩu, gió thu một thổi liền hơi lung lay, quanh nhà còn vây một vòng hàng rào tre có dây leo bím bím, thật có một phen phong vị khác.

Dưới chân cây hồng là một con chó vàng già, vừa thấy chủ nhân trở về liền đứng lên dùng sức lay động cái đuôi.

Ông ta nghe thấy ta hỏi, liền dừng lại ở cửa, nhìn ngôi nhà tranh ẩn sâu nơi sơn dã của mình, thật lâu mới nói: “Là kẻ thù đối đầu.” Ông khom lưng xuống sờ sờ đầu chó vàng, vô ý thức lặp lại một lần: “Đúng, là kẻ thù.”

Tuy rằng nói là kẻ thù, nhưng trong giọng ông trừ một chút buồn bã cùng tịch mịch, cái gì cũng không có.

Ta còn muốn hỏi lại, lão nhân gầy lại đi về phía trước, hai tay đặt trên cửa, vừa kéo cửa vào vừa nói: “Người người muốn tìm ở ngay bên trong, như người theo dòng xuôi xuống, nhưng y không có vận tốt như người, mãi cho đến hồ nhỏ trên sông mới bị rẽ liễu bám trụ, ta đang tại nơi ấy câu cá, y dọa cá của ta đều chạy...”

Thanh âm chưa dứt.

Trong phòng đơn giản đến có chút trống, lại không có bốn người, chỉ có đệm chăn hơi hỗn độn biểu hiện nơi này từng có người ở. Lão nhân gầy chỉ hơi hơi giặt mình một chút, sau đó liền khôi phục bình tĩnh.

“Y đi tìm thứ kia.” Lão nhân nói.

Ta vội vàng hỏi: “Tìm cái gì? Trên người y bị thương sao còn chạy đi chỗ nào?”

“Một cái hộp gỗ.” Lão nhân nói, “Chút nội thương đó, đối với nội lực thâm hậu của y thì không có gì ngại, đã uống thuốc, người nên quan tâm chính là y luyện võ công kia, thật sự quá mức nham hiểm, lần này phản phệ còn không tính nghiêm trọng, nhưng y tiếp luyện thì sẽ chịu khổ sở càng lớn...”

“Phản phệ?” Ta sửng sốt, “Công lực của y phản phệ?”

Lão nhân không hiểu mà nhìn ta: “Người không biết? A, chắc là đột nhiên phát tác, ta bắt mạch cho y cảm thấy kinh mạch trên người y có chút trệ, nhưng mà không trở ngại, nhưng đã khổ sở nhiều ngày, qua lần này, công lực của y tất nhiên tăng nhiều, phóng nhãn thiên hạ, chỉ sợ Phong Thanh Dương phái Hoa Sơn có thể đấu với y một trận, nhưng thắng không được.”

Kiếp trước, qua mấy tháng y đã có thể luyện thành một tầng cuối cùng của Quỷ Hoa bảo điển, phản phệ cũng tùy theo càng ngày càng thường xuyên. Kiếp này y xuất quan trước, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta nhất thời quên, võ công của y đã tiếp cận đại thành, mà nguy hiểm cũng yên lặng nổi lên. Rất cực ta hiểu được, hôm nay vì sao y không thể tránh thoát một chưởng cuối cùng của Hường Vấn Thiên, vì sao động tác né tránh một khắc cuối cùng của y lại chậm trong chớp mắt, nhưng chỉ có một cái chớp mắt này, đã để Hường Vấn Thiên thừa dịp cơ hội.

Ta nhắm mắt, giống lão nhân khom người bái thật sâu: “Tiền bối nói vậy cũng là người trong Nhật Nguyệt thần giáo, đa tạ lần này tiền bối trợ giúp cứu giúp, ân cứu mạng suốt đời khó quên, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối, ngày khác có thể báo đáp.”

“Ta và Nhật Nguyệt thần giáo thật có sâu xa, nhưng không phải người trong thần giáo, lần này chỉ là tâm của thầy thuốc mà thôi, không dám đương nói.” Lão nhân thần nhiên nói, “Ta tị thế nhiều năm, hiện giờ chỉ là một người đi chân trần lang trung thôi, người trong thôn đều gọi ta một tiếng Dược tiên sinh, ta không hỏi tục danh của người, người cũng không cần hỏi chuyện khác, bí nhân không có ý tái nhập giang hồ.”

Ta đương nhiên không dám ép hỏi, vị Dược tiên sinh này chính là bắt mạch đã có thể nói nhiều như vậy, hơn nữa cách nói chuyện của ông ta có chút bình thần, giống như phản phệ kiếp trước Bình Nhất Chỉ cũng bó tay không biện pháp nhưng ở trước mặt ông lại thành bệnh nhỏ. Trong lòng ta không khỏi muốn mượn sức ông ta, nhưng phần tâm này thực nhanh đã bị ta tạm thời áp chế, bây giờ chuyện khẩn yếu nhất chính là tìm được Đông Phương.

“Được tiên sinh.” Ta lại bái lão nhân một lần, “Mới vừa rồi nghe ngài nói đến hướng đi của Đông Phương, còn thỉnh ngài báo cho.”

“Chắc là đến liễu đề đi, chính là thủy lộ người tới. Ta kéo y lên bờ trong tay của y nắm chặt một hộp gỗ, nhưng ta cứu y lên thì hộp lại rớt vào trong nước, lúc trước y tỉnh một lần, cái gì đều không để ý, chỉ tìm cái hộp kia, thiếu chút nữa hủy phòng của ta.” Được tiên sinh nói xong lắc đầu liên tục, có chút bất đắc dĩ, “Sau này ta nói cho y biết hộp ở nơi nào, y mới an tĩnh lại, vốn tưởng rằng y sẽ không làm gì nữa liền xuất môn xem bệnh cho hương thân, sau đó lại bị kéo đến chỗ người, không ngờ chỉ một lát sau, người đã không thấy tăm hơi.”

Ta liền bỏ chạy.

“Đêm dài đường tối.” Được tiên sinh tay mát lạnh lệ nhét ngọn đèn gió vào tay của ta.

Ta không kịp nói lời cảm tạ, vội vàng gật đầu với ông ta rồi chạy như điên.

Trong thôn vào đêm rất an tĩnh, trên đường chỉ có phu canh gỗ cái mõ cùng với tiếng bước chân thật mạnh của ta.

Đèn lồng treo ở cành trúc, hơi hơi chiếu sáng đường đi.

Theo ký ức tìm được con sông nhỏ hẹp có đủ loại liễu rủ, thỏ hồng học đứng ở trước đề, đặt đèn trên mặt đất, bốn phía không có một người, ta nhìn lại giữa sông, nước sông không ngừng không nghỉ chậm rãi trôi qua, lẳng lặng, hơi hơi nổi lên gợn sóng, không biết người ở nơi nào.

“Giáo chủ! Đông Phương!” Ta giống người điên chạy dọc theo đề lớn tiếng gọi, “Đông Phương Bất Bại!”

Rất xa nghe thấy tiếng nước chảy rầm rầm, có gì đó thoát khỏi mặt nước.

Đông Phương ở dưới nước, tóc đen hai bên ướt sũng dính trên khuôn mặt tái nhợt, trong nháy mắt y nhìn thấy ta, nhãn tình sáng lên. Ta bỏ áo dài bên ngoài ra nhảy xuống nước, kéo y lên. Ta không nhìn y, cũng không nói lời nào, chỉ mím môi thật chặt, cởi quần áo ướt nhẹp trên người y ra, dùng y phục của mình bao lấy y.

Thân thể Đông Phương ngừng không được hơi hơi phát run, thậm chí bất giác cuộn thành một đoàn, ta biết đây là vì phản phệ, cũng là vì y ngâm trong nước lạnh thật lâu thật lâu, ta có thể đụng đến ngón tay bị ngâm đến nhăn nheo của y, bây giờ, ngay cả môi của y đều trắng bệch, toàn thân không có một chút độ ấm, thật giống như một khối băng.

Ta ôm chặt lấy y, trước ngực lại có đồ vật cứng cộm cộm.

“Dương Liên Đình...”

Giọng nói của Đông Phương vì rét lạnh mà có chút run rẩy, nhưng vẻ mặt của y lại vui vẻ, y ngẩng đầu lên nhìn ta, lộ ra một nụ cười tái nhợt, đem hộp gỗ chết cũng phải bảo hộ mở ra cho ta nhìn: “Người xem, ta tìm được!”

Ta nhìn y, trong lòng như bị đâm một đao, một ngọn lửa không biết từ đâu toát ra hỏa làm ta đoạt cái hộp kia, ném qua một bên. Đông Phương sốt ruột, lập tức đẩy ta ra, vội vàng vươn tay đi bắt cái hộp đựng giải được thần đan tam thi não giải.

“Người không muốn sống nữa sao!” Ta kéo cánh tay y, cả giận nói, “Vài viên thuốc, ngay cả mệnh người cũng không muốn sao!”

Đông Phương cúi đầu trầm mặc một chút, vẫn bỏ ta ra, chân trần đi từng bước một nhặt hộp trở về, dùng tay áo lau sạch sẽ, thấp giọng nói, “Đây không phải là viên thuốc, là mệnh của người.”

“Đúng, bên trong có bao nhiêu? Không bị nước hòa tan còn lại bao nhiêu? Ta có thể dựa vào được này sống nhiều hơn vài năm nữa?” Ta nắm chặt tay, nhin không được cất cao giọng, “Nếu người không tại, dù ta sống đến một ngàn tuổi một vạn tuổi thì có ích gì!”

Đông Phương quay người lại, trong ánh đèn bị gió thổi đến lúc sáng lúc tối chậm rãi đi về phía ta.

“Thì ra người cũng sẽ nói như vậy, ” y nhẹ nhàng đặt đầu để trên đầu vai của ta, “Ta cũng như vậy a.”

Thanh âm của y rất nhẹ, thậm chí như tùy thời có thể bị gió thổi tan, nhưng ta nghe được rất rõ ràng, mỗi một câu y nói giống như đá nện vào trong đầu ta, không có cách nào khắc chế cảm động, ta ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, bức hơi ẩm trong mắt trở về, ta nói: “Đông Phương, ta thực xin lỗi người.”

Y nhắm mắt lại, lắc đầu.

“Dương Liên Đình, người nói chúng ta là người một nhà.”

Ta nói không ra lời. Ta dùng sức kéo tay y, xoay người nửa ngồi xổm xuống, để tay y khoát lên trên vai ta. Đông Phương ở sau lưng ta trầm mặc một hồi, một tay ôm hộp một tay ôm cổ ta, ghé vào lưng ta.

Ta dùng một tay cầm đèn, chỉ có thể dùng một tay nâng y, cứ như vậy chậm chậm đi thông thả về phía nhà tranh của Dược tiên sinh.

Ngọn đèn dầu loạng choạng, bóng dáng hai người chúng ta hòa cùng một chỗ, thật dài mà tha sau người, trên đường yên tĩnh.

Đông Phương tuy rằng gầy lại không nhẹ, hai cái đùi của y ôm lấy lưng ta, toàn bộ thể trọng đặt trên lưng ta, nặng trĩu, ta khom người công y, như công mọi thứ trong cuộc đời mình.

41. Chương 41: Giải Độc

Cả đoạn đường công Đông Phương đi về đều không nói gì, chỉ thường thường xóc xóc lưng đẩy y lên trên.

Nghiêng đầu nhìn y, y từ từ nhắm hai mắt, đầu khoát lên bả vai của ta, chóp mũi cọ sau tai ta, hô hấp nhẹ nhàng, không biết có phải là đang ngủ không, nhưng bước chân của ta không khỏi chậm lại để y ít chịu xóc nảy một chút.

Nhà tranh vẫn sáng đèn, từ cửa sổ lộ ra chiếu lên cửa sổ tỏa ánh sáng ấm áp. Dược tiên sinh ngồi ở bên ngọn đèn, trước mặt đặt một cái cối bỏ đầy dược liệu, đang dùng cái chày trúc nghiền nát dược liệu thành phần, con chó vàng ngồi xổm ngồi ở bên chân ông, buồn ngủ đầu ngả trái ngả phải. Dược tiên sinh nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu, thấy Đông Phương được ta công đầu tóc ướt sũng, nhú nhú mồ hôi, nói: “Phòng bếp có nước ấm, để y đi ngâm.”

“Từ từ, ” Đông Phương vào cửa liền mở mắt, lúc này hai tay buông lỏng liền muốn nhảy xuống khỏi lưng ta, đưa cái hộp gỗ khắc hoa trong tay qua, “Dược tiên sinh, giúp bốn tọa nhìn xem thứ này, đan dược bên trong bị ngâm nước, không biết có còn dùng được nữa không? Có ảnh hưởng dược tính không?”

Thân thủ của Đông Phương tốt, ta ngăn đón không được, đành phải cuống quýt ôm thất lưng y ổn định người lại. Y đứng chân trần, ta không nỡ để y dẫm trên mặt đất, liền đưa hài của mình cho y đứng lên, để y đạp lên chân ta.

Dược tiên sinh buông xuống việc trong tay, mở hộp ra nhìn nhìn. Cái hộp này được làm công vô cùng tinh xảo, bên trong có một tấm ngăn mỏng, như vậy trong hộp sẽ không có quá nhiều nước, nhưng mấy viên thuốc xếp ở dưới đáy vẫn bị nước hòa tan. Dược tiên sinh lấy ra ba bốn viên hoàn hảo để ở một bên, nói: “Chỉ còn từng này có thể dùng.”

Sắc mặt Đông Phương liền trầm xuống.

Dược tiên sinh không nhìn thấy, hiển nhiên ông cảm thấy thực ứng thú với giải dược trong hộp, với một ngón tay dính dính, sau đó bỏ vào trong miệng, ông trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói: “Xác ve, quán chúng, cao hổ, thanh đại, huyền sâm, khổ tham, toàn hạt, phụ tử... Di, đây đều là giải dược độc giảm đau, hồi dương nghịch cứu, các người ai bị trúng độc?” Hỏi xong, ông nhìn Đông Phương lắc đầu, “Không, không phải người, ta bắt mạch cho người, người không có dấu hiệu trúng độc.”

Vì thế ông dời ánh mắt về phía ta, ta gật gật đầu: “Là ta trúng độc.”

“Kịch độc?”

“Phải.”

Ánh mắt Dược tiên sinh tỏa sáng, ngạc nhiên hỏi: “Nhưng người không có dấu hiệu trúng độc, hành động như thường, đây là độc gì?”

“Thần đan tam thi não.” Đông Phương trầm giọng trả lời.

Dược tiên sinh ngẩn ra, ngoắc ta: “Đưa tay phải cho ta.”

Ta vươn tay, Dược tiên sinh dùng ngón giữa cùng ngón trỏ khoát lên trên cổ tay ta, chậm rãi nhắm mắt lại. Một khắc, ông mở mắt, lại nói: “Tay trái.” Theo lời lại bắt mạch tay trái một, lúc này ông trầm mặc thật lâu, Đông Phương khấn trương mím môi thành một đường.

Qua thật lâu, Dược tiên sinh lắc đầu: “Vật khác thường trong cơ thể đã thoát xác mà ra, khiến cho mạch tượng tán loạn, lúc nhanh lúc chậm, mặt ngoài nhìn không có vấn đề gì, nhưng dị vật đã vào ngũ tạng, đang ngầm chiếm chất dinh dưỡng trong thân thể, nếu không có được vật ức chế, nhiều nhất trụ được đến đoạn ngọ, tinh túy trong cơ thể của hân sẽ hao hết, người hân phải chết không thể nghi ngờ.”

Chúng ta đều trầm mặc, Dược tiên sinh cúi đầu nhìn nhìn hộp gỗ trong tay, giải dược bên trong đã hóa thành hồ, Dược tiên sinh lại lắc lắc đầu: “Người nói đó là thần đan tam thi não? Vậy trong cơ thể hân chính là thi trùng, nghe nói thi trùng đến từ Miêu Cương, đây nói là độc dược, không bằng nói là cổ. Dược trong hộp đích xác có thể giải độc, nhưng giết không chết thi trùng, ăn vào chỉ có thể kéo dài tánh mạng vài năm thôi.”

Đông Phương nhíu mày suy tư trong chốc lát: “Nếu Dược tiên sinh có thể ném ra thành phần của giải dược này, không biết có thể làm thêm một ít hay không? Một năm dùng một hạt, làm trăm hạt, cũng đầy đủ.”

Dược tiên sinh nhìn Đông Phương, cách trong chốc lát mới nói: “Thần đan tam thi não là thuốc tiên của thần giáo, phương pháp luyện chế cùng phối phương chỉ có giáo chủ mới biết được, người gọi Đông Phương Bất Bại, mạch tượng của người nói cho ta biết người đã luyện nội công tâm pháp Quỷ Hoa bảo điển, nói vậy người chính là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo không thể nghi ngờ, cần gì phải hỏi như vậy? Trong lòng người không phải đã có đáp án rồi sao?”

Đông Phương rũ mắt xuống, ta nhìn thấy ánh sáng trong mắt y trong nháy mắt trầm xuống. Ta nghĩ trong lòng y vẫn mang một chút hy vọng vị thần y lánh đời này có thể có biện pháp để ta tiếp tục sống.

Giải dược thần đan tam thi não không phải dễ dàng làm như vậy, Dược tiên sinh ném ra đều là dược liệu phổ thông, nhưng giải dược còn cần một phần thang, nhưng ta và Đông Phương đều không biết Nhậm Ngã Hành dùng thuốc dẫn gì, Nhậm Ngã Hành đã chết rồi.

“Thật ra còn có một biện pháp có thể triệt để giết chết thi trùng.” Dược tiên sinh bỗng nhiên nói.

Đông Phương một nâng mắt lên, ta cũng kinh ngạc mà nhìn về phía Dược tiên sinh, nhưng trên mặt Dược tiên sinh hiện ra thần sắc mâu thuẫn, ông do dự trong chốc lát mới nói: “... Các người có từng nghe nói thần y Hoa Đà cho người bệnh uống rượu cùng ma túy sau đó phẫu thuật chưa?”

Ta và Đông Phương đều sửng sốt.

...

Ta và Đông Phương cùng gối trên một cái gối đầu, nằm ở trên giường gỗ cứng rắn, đệm chăn trên người có thể ngửi thấy hương vị thuốc đông y đáng đáng. Nửa đêm trời mưa, mưa rất nhỏ rất nhẹ, như có như không, chỉ có hơi nước ướt át từ cửa sổ tiến vào.

Trước khi đi vào giấc ngủ, Dược tiên sinh nấu thuốc nghiền nát cả đêm, đưa cho Đông Phương uống, nói: “Xua hàn ôn bổ.” Ta ngủ ngủ, cảm thấy rất giống hương vị viên thuốc Bình Nhất Chỉ bốc cho Đông Phương kiếp trước, nhưng lại càng đậm càng đắng, hồi tưởng lại vừa rồi Dược tiên sinh mài dược, ta nhận ra nhân sâm, lộc nhung, đương quy, hoàng kỳ còn có can khương.

Đông Phương ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó bị đắng đến cau mày, nhưng thân thể thực nhanh liền ấm áp, vẻ mặt cũng dần ra rất nhiều. Ta vội vàng bưng nước sôi tới cho y súc miệng, lại nhét vào miệng

y một hạt táo đỏ khô, Được tiên sinh bưng đèn, mang theo con chó vàng đi đường đều ngủ gà ngủ gật chuẩn bị rời khỏi, Đông Phương bỗng nhiên đứng sau ông hỏi: “Được tiên sinh, người nắm chắc chắc?”

Những lời này không đầu không đuôi, nhưng Được tiên sinh lại nghe hiểu, bước chân của ông dừng một chút, không quay đầu lại: “Ta chỉ từng dùng biện pháp phẫu phúc cho một người, người kia sau khi hôn mê mười ngày, sốt cao không lùi, chết.”

Nói xong, Được tiên sinh liền đi.

Đông Phương vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó, bóng lưng của y nhìn thực cô đơn, giống như vây thú cùng đường. Ta hít một hơi, từ phía sau ôm y, một bàn tay duỗi tại xuống khuỷu chân của y, bế y từ ngai chỗ trở về giường, dùng chăn bao lấy hai người chúng ta, sau đó nằm đồng thời.

Đông Phương vẫn luôn tròn mắt, ta biết y đang suy nghĩ gì, liền từ trong chăn vươn tay qua, nắm y một chút, nói: “Giải được còn có bốn viên, còn có thể kéo bốn năm, biện pháp có thể chậm rãi nghĩ, người đừng lo lắng.”

Y miễn cưỡng gật gật đầu, ta vuốt ve lưng y, cho đến khi y ngủ trong ngực ta, ta lại nghe tiếng mưa một đêm.

Sáng sớm hôm sau, trời trong. Ta nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, Được tiên sinh thức dậy sớm hơn cả ta, đang ở trong sân luyện thái cực, con chó của ông đang chạy tát hoan ở bên cạnh ông, có khi chạy trốn nóng vội đứng không vững, đầu cúi xuống đất, ngao ngao lẫn thật xa. Được tiên sinh vô lực mà đỡ trán, thấp thấp mắng một tiếng: “Xuẩn cầu.”

Ta đi phòng bếp nấu cháo, cho cầu kỷ cùng táo đỏ vào, Được tiên sinh ngủ thấy hương vị đi tới, giật giật mũi nói: “Tay nghề không tồi. Bỏ thêm bách hợp, đường âm nhuận phế.”

“Tiên sinh cũng làm một chén?” Ta nghiêng đầu nhìn ông, ta và Đông Phương ở cùng một chỗ chưa bao giờ tị hiềm, nhưng chưa từng có ai thấy mà tuyệt không giật mình, lòng dạ của vị Được tiên sinh này thế nhân khó được.

“Nửa chén, thưởng cho con xuẩn cầu này một chút.” Được tiên sinh lấy chân nhẹ nhàng đạp con chó một chút, con chó vàng lại vui mừng mà lăn dưới đất một vòng, bày cái bụng của mình ra, duỗi đầu lưỡi, hai mắt đen ảm ướt chờ mong mà nhìn Được tiên sinh. Được tiên sinh bất đắc dĩ, nhấc chân mát xa một chút trên bụng nó.

Ta cười, múc cháo ra chờ nguội, chính mình uống hai ba ngụm liền xong, lại bưng một bát vào phòng Đông Phương.

Đông Phương đã tỉnh, đại khái một khắc ta vén chăn xuống giường y liền tỉnh, u khoác áo khoác, đang tại rửa mặt, ta đi qua hôn hôn y, trong miệng y có vị muối mặn mặn, hồi lâu không thân thiết, ta nhìn không được lại sờ lại cắn y, dùng mặt cọ thái dương của y, cho đến khi Đông Phương chịu không nổi mà đẩy ta ra, oán hận trừng mắt nhìn ta một cái.

Ta đây mới phát hiện, trên người y bị dính không ít nước.

Cắt khoát bối quần áo của y ra, để y mặc đồ của ta, bả vai của ta rộng dày hơn y, ngày thường cũng cường tráng hơn y, y mặc quần áo của ta trông trơn đăng đăng, tay áo cũng phải xắn lên một vòng, giống tiểu hài tử mặc đồ người lớn, sẵn một gương mặt lạnh lùng, càng cảm thấy đáng yêu. Ta dùng một tay lấy y ngồi xuống đầu gối, lại hôn hôn sờ sờ nửa ngày, Đông Phương bất mãn mà đẩy ta ra: “Đối bụng!”

Ta cười, y khẳng định đã sớm nghe thấy vị ngọt, nhanh chóng cầm bát lại đây, cháo đã không còn nóng, vừa vặn có thể ăn. Y vươn tay tới đón, ta dịch qua bên cạnh một tí, múc một muỗng đưa tới bên miệng y: “Giao chủ, a ~”

Đông Phương chụp một bàn tay lại đây.

Đùa giỡn không thành, ta phần nộ mà giao ra bát cùng muỗng.

Về mặt Đông Phương đứng đắn mà ngồi ở trong ngực ta ăn, ta không thú vị mà chơi lỗ tai của y, xương tai mềm, dùng ngón tay ấn, nhẹ nhàng gấp lại trung gian, buông tay lại bắn trở về. Không đợi ta chơi đủ,

Đông Phương liền buông bát xuống.

Ta lấy khăn lụa ra lau miệng cho y, sau đó do dự một chút, nói: “Đông Phương, ta muốn đánh cuộc một phen.”

Thân mình Đông Phương cứng đờ, quay đầu xem ta.

Ta cúi đầu hôn hôn mặt của y: “Ta muốn đánh cuộc một keo, ta muốn cùng ngươi cùng một chỗ.”

Y trầm mặc thật lâu, cuối cùng gật gật đầu.

Đây không phải là trị liệu bình thường, Được tiên sinh nói: “Chúng ta phải chuẩn bị vạn toàn.” Sau đó ông nhìn Đông Phương: “Ngươi là máu chốt, ta yêu cầu ngươi phải luôn dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của hân để tránh xuất huyết quá nhiều, xuất huyết càng ít, cơ hội sống càng lớn, cho nên, đầu tiên chúng ta phải nuôi tốt thân thể của ngươi, Đông Phương giáo chủ.”

Được tiên sinh mang theo Đông Phương đi một ngọn núi, tìm được một ôn tuyền trong sơn cốc, để mỗi ngày y ngâm một canh giờ ở bên trong, sau đó mỗi ngày còn phải uống thuốc, vì thế công tác nghiên cứu được liệu liền giao cho ta.

Lần đầu tiên Đông Phương nghe người khác nói gì nghe nấy, không ôm oán hận chút nào, nhưng y kiên quyết phản đối ta lên núi tìm y, điều này làm cho ta thực không phải tư vị, trên người y chỗ nào ta chưa từng thấy qua ? Ngâm mình ở trong nước cũng nhìn không thấy cái gì, sao không cho nhìn?

Ta nhin bốn năm ngày, cho đến khi Được tiên sinh lại một lần nữa bắt xong mạch cho Đông Phương, nói: “Hôm nay ngâm một lần nữa là đủ, ngươi có hay cảm thấy lạnh nữa không?” Đông Phương lắc đầu: “Đã hết, kinh mạch cũng thông.”

Nghĩ thầm rằng hôm nay là một lần cuối cùng, lòng ta ngứa khó nhin, nghĩ có nên trộm lên núi nhìn Đông Phương tắm rửa hay không... suy nghĩ này một khi toát ra, ta đã cảm thấy thân thể nóng lên, tưởng tượng thấy sương trắng mỏng manh dâng lên, tiếng nước chảy nhẹ nhàng, Đông Phương ngâm trong nước, tóc dài rơi rụng hai bên, mặt bị nhiệt khí hấp hơi hơi đỏ lên, lông mi ngưng một chút bọt nước.

Bỗng nhiên cảm giác lỗ mũi nhiệt nóng, có cái gì đó sắp chảy xuống.

Con chó vàng ngồi dưới đất, nghiêng đầu nhìn ta, ta sờ sờ đầu của nó, nhỏ giọng hỏi: “Ta và Đông Phương đã thành thân, dù nhìn lên y tắm rửa cũng không có quan hệ gì đi?”

Con chó vàng lắc lắc cái đuôi.

“Hơn nữa ta có thể nói ta cũng đến phao ôn tuyền, có phải không?” ánh mắt ta tỏa sáng mà đập lòng bàn tay một chút, “Như vậy y sẽ không có đạo lý mà đâm ta có phải không?”

Con chó vàng ngốc ngốc mà “Uông” một tiếng.

“Thật ngoan, cẩn thận trông nhà a.”

Chiếm được quân sự quạt mo duy trì, ta vừa lòng mà vỗ vỗ đầu chó, quyết định thật nhanh, một đường hừ tiểu khúc đi lên núi.

Chỗ kia cũng không xa, ta đi nửa canh giờ liền đến, chỉ thấy cỏ cây thấp thoáng có nhiệt khí sương trắng lượn lờ dâng lên, ta vội vàng phóng nhẹ bước chân, rón ra rón rén, nuốt nuốt nước miếng, ta đang muốn đẩy cỏ ra, chợt nghe thấy vèo một tiếng ——

“Đông Phương! !” Ta sợ tới mức kêu to.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tranh một tiếng, Đông Phương nhanh chóng bắn cây ngân châm thứ hai đến đánh rơi cây thứ nhất.

Ta lau mồ hôi.

Đông Phương không mặc y phục đi ra, trách cứ: “Ngươi tới nơi này làm gì?”

Ta run rẩy vươn tay chỉ y: “Ngươi người người người mưu sát trượng phu!”

Y vuốt ve tay ta, sửa lại: “Giáo chủ phu nhân, bốn tọa mới là phu quân của người.”

Ta trượt chân.

Y cong ánh mắt cười cười. Ta nhìn mặt nóng lên, y chỉ vội vàng mặc quần áo, ngực mở rộng, làn da vì ngâm ôn tuyền mà phồng hồng, ta tiến lên, hai tay ôm y, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Đông Phương, thân thể người khỏe rồi đúng không?”

“Ừ.”

Ta xiết chặt thắt lưng y, liếm liếm lỗ tai y: “Ta muốn sờ sờ người.”

Lỗ tai Đông Phương nháy mắt đỏ.

Tay ta chậm rãi duỗi xuống, cách quần áo nhẹ nhàng vuốt ve hạ bộ của y: “Ta muốn liếm người.”

“Dương Liên Đình, đừng như vậy...”

Đông Phương cư nhiên muốn đẩy ta ra.

Ta mãnh liệt ngăn đầu khỏi hóm vai của y, tội nghiệp nói: “Đông Phương, qua vài ngày nữa, ta liền... Như vậy, người không ôm ta sao? Người không hôn ta sao? Cho ta sờ một chút, ta chỉ sờ một chút, không làm cái khác.”

Đông Phương do dự một chút, nâng cánh tay lên ôm ta.

Ta mừng rỡ, hai ba cái bôi quần áo của y, ôm y nhảy vào trong nước ấm áp.

42. Chương 42: Giải Độc 2

Thật lâu không có làm, ôm thân thể bị nước suối nhiệt nóng sùng nước ướt át của Đông Phương, dự vọng dường như là đâm thẳng lên não.

Ôm Đông Phương đến ngồi trên một khối đá lộ ra khỏi mặt nước, ta ấn chân y cong lại, tách hai cái đùi của y ra, Đông Phương nhú nhú mày, dùng ánh mắt chất vấn ta làm như thế nào, ta vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, không nói lời nào, tách hai chân của y ra đến cực hạn, dùng tay nâng sau thắt lưng của y, sau đó cúi đầu vùi đầu giữa hai chân y, liếm liếm chân thon dài trắng nõn của y, da thịt nơi đùi non của Đông Phương vừa mềm vừa trắng, sờ bóng loáng như đồ sứ, trên đùi y dường như không có lông, ta chậm rãi giờ cao hai chân của y, dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm xuống.

Đông Phương chỉ có thể ngưỡng về phía sau, hai tay chống tại phía sau, y không phát ra âm thanh, nhưng ngực phập phồng càng ngày càng lợi hại. Ta càng dốc sức mà chăm sóc y, tư thế như vậy có thể nhìn thấy huyết khẩu bị ôn tuyền ngâm đến ướt át của y thực rõ ràng, nếp uốn ửng đỏ, căng thẳng co rút lại, ta nhìn xem mà hạ thân dâng lên lửa nóng, khổ bộ trường đến phát đau.

Tay bắt tri bắt giác liền duỗi đi vào, Đông Phương a một tiếng, giận nói: “Không phải nói chỉ sờ thôi sao!”

“Ta sờ sờ bên trong.” Ta không biết xấu hổ mà nói, trước khi Đông Phương phát hỏa vội vàng gia nhập ngón tay thứ hai, hai ngón tay thông thả mà chuẩn xác phiến giao bên trong, khớp xương hơi hơi gấp khúc, có ý thức mà chạm vào chỗ nào đó, số lần kết hợp cùng Đông Phương biến nhiều, ta chỉ cần sờ trong chốc lát là có thể dựa vào ký ức tìm nơi sẽ khiến y thất thần thét chói tai.

Quả nhiên, ngón tay vừa đụng vào, thắt lưng Đông Phương liền mềm nhũn, sắc mặt phồng hồng, môi hơi mở ra, bắt đầu thở dốc.

“Ha... A...”

Ta vốc chút nước tưới lên, nhu xung quanh huyết khẩu càng mềm nhũn, lại sáp nhập một ngón tay, mặt sau đã bị mở ra, ngón tay bị kẹp quá chặt chẽ. Ta vừa hoạt động phần dưới, một tay khác cũng không nhàn rỗi,

tùy ý vuốt ve trước ngực y. Ngẩng đầu nhìn y, ánh mặt trời phản chiếu, cả người Đông Phương xích lửa, trên người dính bọt nước ướt sũng, hơi hơi ngẩng đầu lên, đuôi mắt xéch phiếm hồng, lông mi dài dài, cảm và cổ vẽ ra một đường cong mê người, hơi nước nóng hầm hập không ngừng bốc lên, hấp làn da toàn thân đều hơi đỏ, phấn hồng nhợt nhạt, để người ta rất muốn liếm y từ đầu đến chân.

Phía dưới đã khuếch trương xong, ta rút ngón tay ra, lôi kéo như vậy, Đông Phương thấp thấp kêu lên. Ta kéo hai cánh tay của y, kéo người vào trong ngực, một tay đỡ thắt lưng của y, một tay nâng mông mềm mại, nhấc lên trên mặt đối mặt ôm vào trong ngực.

Ôn tuyền không sâu, dưới có đá nhỏ cùng cát chậm rãi lưu động, không trượt. Hai chân của ta chống đỡ, Đông Phương liền treo trên không trung bị ta ôm, đầu dựa vào bả vai của ta luôn luôn thở dốc.

Nghe miệng môi của y tràn ra thở dốc, tay nâng mông y của ta lại không thành thật, hai ngón tay mở huyệt của y ra, ôn tuyền chảy xuôi lập tức ứa vào, Đông Phương bị nóng một chút, a a rên rỉ, bắt đầu vận vẹo ở trong ngực ta. Ta cúi đầu hôn hôn y, môi khẽ nhếch ngậm lấy cánh môi mỏng bạc tình của y, đầu lưỡi chui vào trong miệng y, y dường như là theo bản năng mở miệng ra, ta nhân cơ hội ôm lấy lưỡi của y, miệng lưỡi hai người cùng triển, tiếng mát vào không ngừng vang lên, hôn đến quên hết tất cả.

Đông Phương thực thích hôn, bất luận là hôn nhẹ nhàng băng quơ hay là hôn sâu nhiệt liệt mang theo tình dục, y đều thích và còn luôn đắm chìm trong đó, nhắm mắt lại, hai cánh tay đều quấn lên cổ ta, giống như là mời.

Hạ thân của ta đã ngạnh đến giống như thẳng côn, cao cao đứng thẳng cọ khe mông của Đông Phương, không thể chờ đợi được muốn sáp nhập, Đông Phương có lẽ cảm giác được, lùi lùi ra sau này, môi tách ra có lẽ muốn nói cái gì, ta làm sao có thể để y nói? Đuối theo dòng sức hôn, đỉnh khổ bộ, trực tiếp sáp đầu hạ thân vào, sau đó thoáng buông lỏng tay đỡ lấy thắt lưng của Đông Phương.

“A... Nha...”

Tư thế này làm y nặng nề mà rơi xuống, vì thế toàn rẽ đều nhập, ta vội vàng đỡ người, tiếng kêu của Đông Phương đã biến thành nức nở, ta nhắm ngay nơi khiến y khoái hoạt mà sâu sâu cạy cạy ra vào, thắt lưng Đông Phương đã tê rần, cũng quên mất ta, mê loạn mà cọ cơ thể của ta. Ta bị y kẹp đến muốn mệnh, bên trong y thực nóng, ngừng không được mà co rút nhanh, còn mang theo dòng nước không ngừng cọ rửa xâm nhập, nước suối ấm áp phốc phốc vang lên làm ta nhẩn cũng nhịn không được, hung hăng mà đâm vào, đi ra, lại chỉnh căn chỉnh đi vào.

“Dương Liên Đình... Dương Liên Đình...” Đông Phương ôm ta, móng tay dường như muốn cào ra dấu sau lưng ta, “Rất sâu... Rất sâu... A...” Mãnh liệt đỉnh đến chỗ kia, y nói cũng nói không được đầy đủ, hai chân ôm lấy phần eo của ta run lên.

Ngực y phập phồng, ngửa đầu, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, có lẽ là gian nan mà hô hấp, đuôi mắt đều đỏ, thủy quang mông lung, càn quét viên lệ chí kia, hàm xuân phong tình nói không nên lời, ta dường như nhận đến cực hạn, hai tay siết thắt lưng của y, đặt y về lại trên tảng đá ướt phía sau lưng y, đại khai đại hợp mà làm.

Đông Phương áp lực không được mà bắt đầu rên rỉ, nói năng lộn xộn: “A a... Dương... Chậm một chút... A... Không được... Ừm a... Dương Liên Đình...”

Ba ba, thân thể va chạm, theo tiếng nước chảy rầm rìa, nghe phá lệ rõ.

Dĩ vãng làm với y, y đều tận lực ngăn chặn thanh âm của mình, nhưng lần này không biết là vì tư thế hay là vì ở trong nước, nóng hơn thường ngày nên y càng mãnh liệt, Đông Phương nhịn không được, áp không được, thanh âm cao vút mà run rẩy, mang theo mị ý, ta nghe mà nhiệt huyết dâng trào, thô thô thở hổn hển, động tác không có cách nào khống chế mà thô hần lên.

Ta dùng sức vuốt ve cái mông của y, dùng sức đẩy hai nửa mông y ra hai bên, hạ thân nhanh chóng ra vào, mỗi lần dường như đều lôi ra chỉnh căn, sau đó mạnh mẽ sáp nhập, nước cũng tùy theo không ngừng dâng mãnh tiến vào xuất ra, làm trừu sáp càng thông thuận trắng mịn, thanh âm của Đông Phương bỗng nhiên chặt đứt, ngửa đầu thở hổn hển từng ngụm từng ngụm mấy hơi, cả khuôn mặt đỏ rần, ánh mắt tan rã, có lẽ đã kêu không được.

Ta ngẩng đầu, há mồm hôn y, không ngừng dùng đầu lưỡi khiêu khích y, y dường như sắp hô hấp không được, bị ta ngăn chặn miệng, vẫn khoáy ý đến sắp phát cuồng như cũ, mơ hồ gọi không rõ, hai tay ôm ta càng ngày càng chặt, thân thể cũng run rẩy đến càng ngày càng lợi hại, ta biết y sắp đến đỉnh, phía dưới ra vào càng dùng sức.

Hai cái đùi của Đông Phương đã không vòng nổi ta, mềm mềm rũ xuống, ta liền dùng tư thế sắp nhập xoay người y lại, để y ghé vào tảng đá, cao cao nhếch mông lên cho ta làm, y rên rỉ dường như biến thành nước nổ, vô lực nằm úp sấp, theo động tác của ta mà dùng đưa thân thể, ta mở mông y ra, nhìn vật cứng của mình tiến xuất sau hậu huyết của y, huyết khẩu bị mở ra, ma xát, đã đổ lên.

“A a!” Đông Phương bỗng nhiên hét lên một tiếng, hai mắt nháy mắt trợn to, thân cứng còng một chớp mắt, hậu huyết co rút co rút, cái loại chợt đề ép này làm toàn thân ta đều tê dại, rất nhanh lại trều đưa vài cái, nhịn không được bắn.

Chất lỏng sền sệt bắn vào chỗ mẫn cảm nhất của y, thân mình Đông Phương lại run rẩy một trận, cả người mềm mềm nằm trên tảng đá, hai chân còn mở lớn, ánh mắt nửa mở nửa khép, thấp giọng thở dốc.

Ta đem lật người y lại, ôm vào trong ngực hôn môi, khóe mắt thoáng nhìn ít dính dịch đậm sặc trong suốt dính trên tảng đá ướt át, chậm rãi nhỏ xuống.

Sau đó đương nhiên không làm cái gì khác, sau khi trở về, Dưệc tiên sinh như có điều suy nghĩ mà nhìn dấu năm ngón tay trên mặt ta, còn có Đông Phương mặt mũi đen đến như đáy nồi, đi đường hơi có chút quái dị.

Từ ngày đó về sau, ta thường thường vờ đáng thương, vờ uất ức, lau nước mắt, biến đổi đa dạng giữ Đông Phương ở bên người, ngày tiếp nối đêm nói lời ngon tiếng ngọt khiến người ta buồn nôn, tùy thời tùy chỗ động dục yêu cầu hôn hôn ôm một cái sờ sờ liếm liếm.

Cứ như vậy đến một ngày trước tiết đoan ngo, trong thôn thiết lập hiến tế chúc mừng cày bừa vụ xuân, khẩn cầu một năm mưa thuận gió hoà, ban đêm, ở sân phơi nắng ngũ cốc dựng một cái sân khấu kịch, ta lôi kéo Đông Phương đi giúp vui.

Bạn đang ?

Đúng là cảnh xuân thời tiết tốt, muôn hồng nghìn tía mở ra, ban đêm trong gió mang theo mùi hoa thoang thoang, trong tiếng chiêng trống, vũ nương dờn bước liên tục lên đài, tay áo dài múa máy, miệng hát ca điệu luyện, yêu kiều mềm mại xướng lên.

“Nguyện cuộc đời này yên bình sống quãng đời còn lại, bạch vân không ao ước tiên hương. Duy nguyện ân tình mỹ mãn, lâu dài.”

Trong dòng người chật chội, dưới ngọn đèn dầu dịu dàng, Đông Phương nhìn về phía ta, đôi mắt trong như nước, con ngươi đen thui ảnh ngược một bóng người nhỏ nhỏ, y gọi ta: “Dương Liên Đình...” Thanh âm nhẹ nhàng, như gió nhẹ phát bên tai.

Đáy mắt ta không khỏi nóng lên, cúi đầu hôn y thật sâu.

Lâu dài, nguyện vọng thật đẹp rất xa vời.

Đêm đó, dắt tay về tới nhà tranh của Dưệc tiên sinh, ông đã chờ lâu ngày.

Ma túy đã quay cuồng trong ầm thuốc, rượu mạnh cùng đao cũng đã chuẩn bị tốt.

Ta cởi bỏ quần áo nằm ở trên giường trúc, Đông Phương ngồi ở bên giường của ta, rũ mắt, lẳng lặng không nói không cười.

Ta nhìn chăm chú y thật lâu, gần như si mê.

Thật lâu sau, ta mỉm cười, đưa tay sờ sờ mặt của y: “Nếu ta ngủ vài ngày, ngươi không nên gấp gáp, mỗi ngày đều phải ăn cơm thật ngon, cũng phải đi ngủ, ngươi mà gầy, ta sẽ không tỉnh, biết không?”

Y cúi đầu, khê lên tiếng: “Ừ.”

Ta ôm lấy cổ của y, để y cúi đầu, giọng nói đã khàn khàn: “Đông Phương, ôm ta một cái.”

Y cúi xuống ôm chặt lấy ta, cánh tay không ngừng run rẩy.

“Không cần ngủ lâu lắm.”

“Ừ.”

“Nhất định phải tỉnh.”

“Ừ.”

“Ta chờ người.”

“Ừ.”

Lẫn nhau đều nói không ra lời, cứ ôm chầm như vậy thật lâu, cho đến khi Dược tiên sinh bừng bát được mà túy tiến vào.

Ta ngẩng đầu hôn hôn môi y, nói câu nói sau cùng.

“Đông Phương, người phải sống tốt.”

43. Chương 43: Ly Hôn

Chưa bao giờ nghĩ sẽ ngủ lâu như vậy.

Nói không rõ đó là cảm giác gì, giống như bị ngâm thật sâu dưới đáy nước, không có một tia ánh sáng, ngay cả ý thức cũng bị bóng tối bao vây. Sau đó chậm rãi hiện lên, mí mắt bị một trận bạch quang làm đau đớn, vì thể mở ra, vẫn là gian phòng kia, cửa sổ khắc hoa, tủ thuốc cao cao, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào lớp bụi năm xưa, ẩm thuốc lộ cộc rêu vang.

Đông Phương nắm tay ta ngồi ở bên giường, vẫn không nhúc nhích, nếu y không mở to mắt sẽ làm người ta cho rằng y đang ngủ. Y dùng hai bàn tay nắm chặt lấy ngón tay của ta, ta muốn vươn tay chạm vào y, sau đó ta phát hiện ta không động được.

Cũng không có cách nào phát ra âm thanh.

Cúi đầu vừa thấy, ta xem thấy chính mình còn nằm trên giường, huyết bách hợp trên đầu cùng tay chân đều chậm ngân chậm, bụng quần quanh vải trắng, một ít nước thuốc màu vàng thấm ướt mảnh vải, nhìn có chút xấu xí.

Hơi sững sờ.

... Đây là?

... Cái gọi là xuất khiếu?

Không đợi ta hiểu được, cửa “chỉ nha” một tiếng, một con chó chạy vào trước, sau đó là Dược tiên sinh bừng một mâm thức ăn chạy một chén cơm đi vào. Ông đi đến phía sau Đông Phương, đặt mâm lên bàn bên cạnh Đông Phương, sau đó đưa đĩa cho Đông Phương: “Nên ăn cơm.”

Lúc này Đông Phương mới giống như bừng tỉnh từ trong mộng, con mắt giật giật. Sau đó y nhẹ nhàng buông lỏng tay ta ra, thực cẩn thận thực dịu dàng thả tay ta vào lại trong chăn, dịch hai bên mép chăn lần nữa. Bởi vì không dám đụng vào miệng vết thương, chăn chỉ che đến rốn, thật ra không có gì để chỉnh lý, nhưng y làm thực nghiêm túc.

Y xoay người, cầm đĩa lên một ngụm một ngụm đưa cơm vào miệng, động tác cứng ngắc mà thông thả, ta có thể nhìn ra y không muốn ăn, nhưng y lại cố ép chính mình nuốt xuống. Dược tiên sinh ở một bên nhìn, nhin không được thở dài, dời thân mình đi chỗ khác, đến bên cạnh ẩm thuốc đang nấu, cầm lấy quạt hương bồ nhẹ nhàng quạt lửa.

Đông Phương ăn xong trộn một chén cơm, ta có chút giật mình, bình thường y rất ít ăn nhiều như vậy. Ta nhìn y cau mày nuốt xuống một ngụm cuối cùng, sau đó dùng nước sạch ở trong thau đồng một bên rửa sạch tay, lại đi đổi một bộ quần áo sạch sẽ mới ngồi trở lại bên giường của ta lần nữa nữa. Y duỗi tay, nhưng nháy mắt trước khi đụng vào đầu ngón tay của ta thì đột nhiên rút trở về, y đi đến lò sưởi, hơ hai tay đến khi lòng bàn tay đỏ lên mới đến nắm tay ta.

Y lại duy trì tư thế ngồi cứng đờ như vừa rồi, không nhúc nhích.

Dược tiên sinh bưng thuốc vừa mới nấu xong đi tới, một chén lớn đen kịt, dùng chiếc đũa cạy mở hàm răng của ta, sau đó thông thả mà cẩn thận đổ vào.

Dược tiên sinh đi rồi, Đông Phương lại ngồi chỗ này cả ngày, cho đến khi ngoài cửa sổ đen, trong phòng chỉ có một ngọn đèn làm phòng nhìn lúc tối lúc sáng. Cho đến khi ngoài tường xa xa truyền đến tiếng mõ canh ba, thân mình Đông Phương mới hơi hơi rung lên từng hồi, y đứng lên tẩy tẩy cho mình, sau đó xốc chân của ta lên, nằm kề bên ta.

Giường không lớn, ta chiếm hơn phân nửa, thân hình y cao cao lui ở bên cạnh, dường như nửa thân mình treo ở bên ngoài, không thể hơn. Y ôm lấy cánh tay của ta, quay đầu đi, thoáng dựa vào trong ngực ta, có lẽ đang nghe tiếng tim ta đập.

“Mười ngày.” Y nhẹ nhàng mở miệng, đây là câu đầu tiên ta nghe y nói hôm nay.

“Ta ăn cơm thật ngon...”

Cổ họng y khàn đến không thể tưởng tượng nổi, nói xong âm cuối cùng đều run rẩy.

“Đừng ngủ...”

“Dương Liên Đình, đừng ngủ, có được không?”

Không có người trả lời y, trong phòng chỉ có ánh nến ảm đạm lay động trong gió đêm, vô thanh vô tức.

Ngày hôm sau trời tờ mờ sáng y liền tỉnh. Ngày xuân thời tiết hay thay đổi, hôm qua còn có ánh mặt trời, hôm nay chỉ còn lại không trung u ám màu gỉ sét, mưa trong chốc lát to trong chốc lát nhỏ, mưa bụi tràn ngập, thoạt nhìn có chút hoang vắng.

Y ngửa đầu nhìn ta, ta đương nhiên vẫn là bộ dáng kia, khi y vừa mới tỉnh lại mắt nhấp nhem không thấy rõ, dấy mắt lộ ra một tia mê mang cùng chua xót, y vẫn luôn ngưng mắt nhìn ta, sau đó cúi đầu cọ cọ thái dương của ta, hôn liên tiếp lên môi ta, giọng nói giống như hải tử uất ức.

“Tỉnh đi tỉnh đi...”

Trái tim của ta nhói đau.

Đương nhiên không muốn nằm nữa, nhưng ta cố chui trở lại trong thân thể nhưng không nhúc nhích được, thậm chí ta nhìn không ra bây giờ mình như thế nào, ở địa phương nào, trừ Đông Phương, giống như cái gì đều hỗn độn, chỉ có một hình dáng một chút ấn tượng.

Tối hôm qua, ta không biết ở nơi nào trôi nổi nhìn chính mình một đêm, cũng thủ Đông Phương một đêm. Y ngủ không an ổn, mày vẫn luôn nhăn, giống như chỉ cần có một chút động tĩnh, y lập tức hồi tỉnh lại.

Đông Phương thức dậy, cùng Dược tiên sinh phối hợp lật lật thân thể ta, sau đó dùng nước ấm ngâm khăn chà lau thân thể, thay quần áo, ta mê man trên giường, có lẽ không thể khống chế chính mình bài tiết, ta nhìn thấy dấu vết thâm sắc trên quần của mình, không khỏi cảm thấy mất thể diện cùng xấu hổ, nhưng lông mày Đông Phương không nâng một chút, y vì ta trải đệm chăn mới, sau đó cẩn thận nâng đầu của ta, để ta có thể thoải mái gối lên gối mềm.

Sau đó Dược tiên sinh lại nấu thuốc, hơi nóng mỏng manh tản ra, Đông Phương lấy một cái ghế ngồi ở bên giường của ta, trên đầu gối phóng châm tuyền, y đang theo hà bao cùng bùa hộ mệnh, thủ pháp của y cực nhanh, chỉ chốc lát sau liền làm xong một cái, y liền đặt bên gối đầu cho ta, dưới gối đã bị phủ kín. Đông Phương chưa bao giờ là người phụng tín quỷ thần, nhưng hiện giờ y thành kính như vậy, ta không biết đến tột cùng là vô vọng như thế nào mới có thể làm y thay đổi.

Sau đó ta chợt phát hiện, trên cổ của ta treo một cái bùa hộ mệnh cũ, là lúc trước ta đưa cho y, ngày thành thân đó, ta bỏ hai lọn tóc của chúng ta vào bên trong.

Thực nhanh trời lại đen.

Đông Phương giống tối hôm qua, cuộn mình ở bên cạnh ta, ôm cánh tay của ta.

“Ngày hôm qua lại mơ thấy người...” Y nói.

“Ta mơ thấy người công ta đi phía trước, đường thực dài, rất sáng, vẫn luôn đi vẫn luôn đi, nhìn không tới cuối. Như vậy thật tốt. Dương Liên Đình...” Thanh âm của y thực mỗi một, ánh mắt hốt hoảng, giống như đã lâm vào bên trong hồi ức, “Thật ra khi đó ta cố ý chửi như vậy, ta giận người lừa ta, càng giận người nói đùa đàm tiếu với nữ nhân khác... Ta nói người ham phú quý, thật ra ta hiểu rõ ràng hơn ai khác, cái gì người cũng chưa từng đòi hỏi ta, thậm chí sau khi đến bên cạnh ta, Tố Vân cắt xén người, ngay cả tiền tiêu vật hàng tháng người cũng chưa từng nhận, người làm như thế nào đều là vì ta, ta biết... Chưa từng có người đối đãi với ta như vậy, người nói người xin lỗi ta, người cần gì phải nói như vậy, không còn có ai đối xử tốt với ta hơn người, không có, rốt cuộc tìm không thấy...”

Giọng nói thấp đi một chút.

“Lại một ngày, Dương Liên Đình, không cần ngủ, được không...”

Bờ vai của y đang run rẩy, ta rất muốn ôm lấy y.

Ta dần dần phát hiện, Đông Phương càng ngày càng im miệng không nói, nhưng vào đêm khuya không người, y lại thì thào nói với ta. Hoặc có lẽ là biết ta nghe không được, y nói đều là những lời bình thường tuyệt đối không nói ra, làm ta nghe mà trong lòng chua xót.

Không biết bao lâu sau, Đông Phương lui trong ngực của ta mà ngủ.

Ta kiệt lực vươn tay muốn đụng vào y, sau đó ta phát hiện mình có thể động, nói là động, không bằng nói là có gì đó chặt đứt, cả người ta bị gió thổi nhẹ nhàng phiêu lên, sau đó ta phát hiện thân thể nằm trên giường bắt đầu bất an xao động, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy lần đầu tiên hiện lên hồng sắc khác thường.

Đông Phương dường như vừa mới lâm vào ngủ mơ, một chút liên tỉnh, y thấy ta nhắm chặt hai mắt, toàn bộ thân thể rung động quái dị, trong nháy mắt cho rằng ta tỉnh, nhưng thực nhanh y bị nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của ta dọa sợ.

“Được tiên sinh!” Y hô to, bắt giác dùng mười thành nội lực, ngay cả ván cửa cũng bị chấn bang bang. Được tiên sinh khoắc áo loạn thất bát tao xông tới, bởi vì đi quá gấp, ông dường như là ngã chằng tiến vào, vừa thấy tình huống của ta, ông liền kêu to: “Không tốt!”

Cởi bỏ vải bọc miệng vết thương, miệng vết thương dùng một loại tuyến trong suốt may lại, bốn phía đều đỏ, sưng thật cao, nhìn như một con rết lớn ghé ở trên bụng, Được tiên sinh lục tung, đem các loại thuốc bột, nước thuốc rất nhiều rất nhiều vẩy vào miệng vết thương, sau đó lại lấy ngân châm ra, hung hăng đâm vào các đại huyệt trên người của ta.

Trong nháy mắt ngân châm đâm vào, đau nhức bất ngờ không kịp đề phòng làm cơ thể của ta mãnh liệt co rút một chút, Đông Phương vội vàng phác lên dùng hai tay ấn ta lại. Sắc mặt Được tiên sinh ngưng trọng, nhanh chóng hạ châm, sau đó thân thể lại chậm rãi không động, tứ chi mềm mềm mở ra, Đông Phương không ấn ta nữa, y cầm tay ta, sau đó sắc mặt trắng nhợt.

“Mạch đập... Không có...”

Lúc nghe thấy những lời này, ta như trang giấy trôi giạt từ từ, cúi đầu nhìn, bỗng nhiên có thể nhìn thấy tứ chi hai chân của chính mình, sau đó ta chỉ thấy Được tiên sinh trầm mặc dùng tay châm kim.

Đông Phương đưa lưng về phía ta đang ở trạng thái du hồn, vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó, một lát sau, giống như đứng không thẳng, hai cái đùi chậm rãi cong xuống, đầu gối dùng sức đập lên mặt đất.

Trong lòng ta lộp bộp một chút, vội vàng đi đến trước mặt y, ta dang hai cánh tay ôm y: “Đông Phương...”

Phác không.

Y nhìn không thấy ta, trên mặt không có một chút huyết sắc, chỉ bắt lấy tay ta thật chặt, xương ngón tay dùng sức mà đột ra, run rẩy kịch liệt, sau đó cả người đều run lên, giống như lạnh đến lợi hại.

Được tiên sinh trầm mặc khoát tay lên trên vai gầy của y, muốn lôi cánh tay của y ra, y dùng lực hất ra, quay đầu, ánh mắt đỏ lên, lại lạnh như hàn thiết: “Đi ra ngoài!”

Được tiên sinh sửng sốt: “Đông Phương giáo chủ...”

“Cút khỏi đây! !”

Được tiên sinh thở dài một tiếng, xoay người rời khỏi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng ánh sáng u ám, Đông Phương gục đầu xuống, hai tay dùng sức ôm bả vai của ta, để ta có thể tựa vào y thật chặt, y bắt lấy hai cái tay của ta dán thật chặt lên ngực y, lặp đi lặp lại thì thào tự nói: “Người lạnh không, tay người sao lại lạnh như thế...”

Ta thật sự nhìn không được, ta lần lượt ghé vào lỗ tai y la lên, nhưng y không nghe được.

Y bắt đầu hôn môi ta, từ cái trán đến khoe miệng, sau đó y cởi y phục của mình, lần lượt kéo tay ta lên, đặt ở phía sau lưng trần trụi của mình. Nhưng ta đã thành du hồn, trong lòng ngực của y chỉ là một khối thân thể không động đậy được, cánh tay khoát lên trên người y lần lượt vô lực mà trượt xuống.

Y một lần lại một lần phí công lặp lại, thanh âm nghẹn ngào: “Dương Liên Đình, ôm ta một cái.”

Trong mắt ta đều là lệ, tâm nhói đau đến sắp vỡ vụn, liều mạng muốn ôm y, nhưng không cách nào chạm vào y được.

Tay y run rẩy đến dường như ôm không nổi ta, sau đó y chậm rãi dán bàn tay mềm nhũn của ta lên mặt mình, khàn khàn mà nói: “Dương Liên Đình, người đã đồng y với ta, người nói người nhất định sẽ tỉnh, người không thể gạt ta...”

Chẳng biết tại sao, ta lại có thể cảm nhận được nước mắt ướt át trên hai gò má của y.

“Đừng đi.”

Y nói rất nhẹ rất nhẹ.

“Đừng bỏ lại ta.”

Chất lỏng ấm áp không tiếng động nhỏ xuống, lại nóng như bàn ủi rơi vào lòng bàn tay ta, trong nháy mắt đó ta bỗng nhiên cảm thấy cả người đều nóng lên, giống như bị đại hỏa đầy trời đốt cháy, trước mắt xoay tròn một trận, cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng không kịp nghĩ, chỉ còn lại một chấp niệm, không ngừng đánh mạnh vào trái tim của ta.

Không thể chết được.

Trở về, trở lại bên cạnh y.

Y đang khóc.

44. Chương 44: Tỉnh Lại

Giống như bị quẩn vào bên trong lốc xoáy, gió gào thét bên tai, vội vàng xẹt qua, bỗng nhiên cảm giác trống trơn trong tim bị lấp đầy, bắt đầu trầm trọng một chút một, ngũ giác giác quan thứ sáu lần lượt trở về vị trí cũ, sau đó toàn thân đau đớn cũng thức tỉnh theo.

Cảm giác bị người ôm chặt lấy, bụng bị đè ép đến đau toàn tâm, nhưng ta lại càng ngày càng cảm thấy thanh tỉnh. Chung quanh vẫn hỗn loạn, ta liều mạng muốn mở mắt ra, lại làm không được, không khí lực, đầu choáng váng, cái gì cũng nhìn không thấy, trời đất quay cuồng, ngực giống như muốn nổ tung, giống

như có ai đặt một tảng đá trước ngực ta, một chút cũng hô hấp không được, đến mức hoảng, bên tai vang ong ong, ngón tay lạnh như băng run lên, cảm giác tê liệt vẫn luôn lan tràn đến toàn thân.

“Đừng đi... đừng đi... đừng đi...” Đông Phương không ngừng nỉ non ở bên tai, y dán đầu mình lại đây thật chặt, môi lạnh lẽo một chút một chút run rẩy hôn lỗ tai của ta, rõ ràng dựa gần như vậy, ta thậm chí có thể cảm giác được hơi thở của y dừng ở bên tai mình làm ngứa cảm, nhưng ta lại nghe thấy thanh âm của y đến từ nơi rất xa, trống trơn.

Y không ngừng thúc dục nội lực, ta có thể cảm thấy chân khí thanh lương như suối nước từ hai tay của y truyền ra, thủy triều dâng mãnh tiến vào kinh mạch của ta, nháy mắt tràn đầy toàn thân ta, sau đó bốc cháy trong đan điền của ta làm thân thể dần dần trở nên lạnh cứng của ta lại khôi phục nhiệt độ cơ thể bình thường.

Nhưng chỉ cần y thoáng tạm ngừng, nhiệt độ cơ thể của ta lại hạ.

Ta cảm thấy ta đã về đến trong thân thể nhưng vẫn không nhúc nhích được, ta giống như không thể phát ra chỉ lệnh cho thân thể mình, tay chân cùng tiếng nói, tuyệt không nghe lời của ta, ta khổng chế không được, đây giống như không còn là cơ thể của ta.

Chậm rãi, lại có lực lượng gì đó muốn kéo ta ra bên ngoài, sức rất mạnh, như có thể rút kéo tơ thần trí của ta ra khỏi thân thể, trong lòng ta có chút khủng hoảng, cảm thấy bây giờ mình đang dần thoát ra, ta dùng hết toàn lực trầm xuống, có một dự cảm đáng sợ, lúc này rời đi, sẽ không trở về được nữa.

Đúng lúc này, ta nghe thấy một tiếng khóc tê tâm liệt phế, như là cùng đường, bị bức bách tới cực điểm, lại như đau đến chịu không nổi, áp không nổi mới phát ra tiếng kêu thảm thiết, chỉ có một tiếng như vậy, sau này ta nghe thấy tiếng nức nở Đông Phương liều mạng cắn chặt răng.

Nhưng thanh âm giống như là một cây kiếm sắc nhọn, xuyên thấu qua trái tim của ta, ai cũng kéo không đi, ai cũng đừng mơ làm ta rời khỏi y.

Cửa mở, Dục tiên sinh hiển nhiên bị thanh âm kia kinh động, sau đó ta nghe thấy tiếng bước chân của ông dừng cạnh cửa chưa bước đến. Ta nghĩ về mặt của ông ta nhất định thực bị thương, bởi vì ta cũng vậy.

Càng ngày càng khó chịu, ta phát ngaoan, không biết chính mình vì sao lại có khí lực lớn như vậy, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, chỉ còn lại có một ý niệm, này suy nghĩ này vang vọng trong lòng, như tiếng chuông cổ giác ngộ.

Mí mắt run rẩy.

Một chút không khí mang theo cay đắng chui vào xoang mũi, điều này làm cho đầu óc hỗn loạn mê mị của ta tỉnh táo một chút, ta lập tức giật giật ngón tay, rung động rất nhẹ. Ngực vẫn tức đến lợi hại, ta muốn nói chuyện, trong cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, khô khốc đến nuốt nước miếng cũng không được.

Cuối cùng vẫn đoạt lại hai tay trước.

Trầm trọng giống như sắt đá, ta cực cố sức nâng tay.

Thân thể Đông Phương nháy mắt cứng đờ.

Trước mắt có ánh sáng, tầm mắt hơi hé tan rã mơ hồ chậm rãi rõ ràng, ta thấy được ánh mắt đỏ bừng của Đông Phương.

Trong mắt của y còn nước mắt, không có cách nào khổng chế mà rơi xuống.

Há miệng thở dốc, không phát ra âm thanh, cổ họng như mọc đầy bụi gai. Đành phải thực thong thả thực gian nan mà vươn cánh tay lên, ngón tay cứng ngắc vẫn không thể gấp khúc chạm vào hai má ướm át của y, lau về phía khóe mắt y.

Dục tiên sinh ở cửa cũng ngây ra như phỗng, sợ rằng đã cho ta là xác chết vùng dậy.

Đông Phương yên lặng nhìn ta thật lâu, khóe miệng mếu máo, da mặt run rẩy, tự khóc tự cười, thanh âm như bị xé rách: “Người rốt cục bỏ được tỉnh lại...”

Ngữ khí này nghe có chút hung, mang trách cứ, nhưng âm cuối run rẩy tiết lộ một tia uất ức.

Ta vươn tay bắt lấy cánh tay y, vẫn không thể khống chế tốt khí lực, tay vẫn luôn run rẩy.

“Nghe thấy... Người... Khóc... bỏ... Không được...”

Phí nửa ngày cũng chỉ có thể dứt quãng bật ra vài chữ này, chưa nói xong, trong cổ họng đột nhiên dâng lên mùi tinh ngọt, hộc phun ra một ngụm máu đen, cả người thoát lực, suy sụp đổ ngã trên người Đông Phương.

“Mau tới! Cứu người a!” Đông Phương dường như là rống lên.

Được tiên sinh chấn động, vội vàng tiến chuyển ta ra khỏi người Đông Phương. Ta nhắm mắt lại hô hấp từng ngụm từng ngụm, trong nháy mắt chảy ra rất nhiều mồ hôi, không ngừng từ trán chảy xuống, thậm chí tóc mai của ta đều ướt. Nhưng ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ngực hữu lực phập phồng, khối đá mới vừa rồi vẫn luôn ép ta thở không nổi tiêu thất, ta có thể cảm thấy cổ lực lượng vẫn luôn kéo ta ra khỏi thân thể giống chặt đứt, ta như từ chỗ cao nhảy xuống, có cảm giác rốt cục rơi xuống. Tim đập thành thịch, đều đập đau lòng ngực của ta.

“Thế nào?” Đông Phương mặc thêm quần áo, khăn trương mà nhìn Được tiên sinh bắt mạch cho ta, trước mắt ta còn có chút biến thành màu đen, vết đao trên bụng đau vô cùng, không là cái loại đau đón bén nhọn như dùng kim châm, mà là như có người dùng dao cùn cắt qua cắt lại, chịu tra tấn.

“Mạch tượng đột nhiên nhanh, nhịp không nhảy, ngừng rồi lại đập, thực suy yếu, nhưng vẫn cứu được.” Được tiên sinh lấy tay ra lau mồ hôi, “Coi như xông qua quỷ môn quan, trước tiên nằm trên giường nghỉ ngơi đi, ta đi bốc thuốc.”

Được tiên sinh nói xong hấp tấp mà đi rồi, ta nhìn thấy được hừng phần trước nay chưa từng có trên mặt ông ta, đại khái cảm thấy ta là tài liệu nghiên cứu y học tốt, nếu ông biết ta chết một lần còn trọng sinh cải mệnh, chỉ sợ ông ta sẽ thật tiếc hận trước đó lúc phẩu phức cho ta không cẩn thận quan sát, nhìn xem ta có gì khác người thường hay không.

Đông Phương vẫn đứng bên giường của ta, không nói lời nào. Quần áo của y còn có chút hỗn độn, vài nút thắt cài sai, vài nút không cài lên, đai lưng cũng lệch. Y nhìn ta không chuyển mắt, ta vẫn cảm thấy đầu choáng váng, nhìn y đều cảm thấy có vài bóng người chồng tại một chỗ, thấy không rõ, bóng tối lại tinh tế mật mật đan lên, trong lòng ta liền luống cuống, không khỏi hô lên: “Nhìn không thấy người... Đông Phương, ta nhìn không thấy người...”

Còn vương bận, trước mặt sinh tử ai cũng nhất gan, ta bối rối vươn tay về phía y, sờ soạng mọi nơi.

Đông Phương vội vàng tiến lên, ngồi xuống, để ta có thể bắt được y. Tâm vẫn luôn không chỗ sắp đặt liền ổn định, không khỏi dùng hai tay ôm thắt lưng y, khóa chặt vào trong ngực.

Đông Phương cũng thả lỏng ngã vào trong ngực ta, như trút được gánh nặng.

Ta bắt tri bắt giác ngủ đi.

Sau khi tỉnh lại trời đã tối, trong phòng tràn ngập vị thuốc đông y, tư thế của Đông Phương không được tự nhiên mà bị ta ôm, vẫn luôn không động, ta vừa tỉnh, liền cảm thấy y thở ra một hơi rất lớn, tấm lưng vẫn luôn buộc chặt giống như mèo xù lông để phòng mãnh liệt suy sụp xuống. Y vẫn luôn không ngủ, y vẫn sợ hãi ta ngủ rồi không tỉnh, vì thế vẫn luôn không dám ngủ. Ta ngẩng đầu nhìn y, y vội vàng mím miệng, làm ra một bộ bình tĩnh: “Tỉnh?”

Ta gật đầu.

“Có tốt hơn chút nào không?” y đưa tay sờ sờ cái trán toàn mồ hôi của ta, “Được tiên sinh nói người hạ sốt.”

“Ừ.” Ta nói, đầu đích xác không mê mang nữa.

“Đói sao?” Y lại hỏi.

Ta lắc đầu, một chút khẩu vị cũng không có. Y cũng không miễn cưỡng, thân mình trượt xuống, tránh đi vết thương của ta nhưng có thể thân mật mà nằm ở trong khuỷu tay ta, y chôn mặt vào trong gối, không nói lời nào.

Tư thế của y làm ta nghĩ đến bộ dáng y mấy ngày nay nắm chặt lấy cánh tay ta nằm cuộn mình nơi mép giường, khi đó, bóng đêm thật dày phủ trên người y, làm y nhìn thực cô độc, trong lòng ta không khỏi khổ sở.

Ta cẩn thận nhìn sắc mặt của y, trong mắt y tràn đầy tơ máu, sắc mặt tái nhợt, nhìn thực tiêu tụy, còn tiêu tụy hơn cả khi y bị phản phệ.

Y nhẹ nhàng gấp một cái.

Ta nói: “Người ngủ đi.”

Y nâng mắt, trong ánh mắt thanh thủy không có cảm xúc gì, chỉ phản chiếu mình ta. Ta vừa muốn nói, thân thể Đông Phương bỗng nhiên buộc chặt, ánh mắt giống như ưng nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lạnh lùng: “Người nào?”

“Thuộc hạ tham kiến giáo chủ!” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng đầu gối quỳ trên mặt đất, giọng nói người nọ kích động vô cùng, “Thuộc hạ... Thuộc hạ rốt cục tìm được giáo chủ!”

Ta cẩn thận nghe, giọng nói này là của Mộc Thống lĩnh. Hắn không hổ là thống lĩnh vệ Dạ Kiêu, am hiểu nhất là điều tra cẩn thận.

Đông Phương lại không kinh ngạc, vẻ mặt thường thường, chỉ thản nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

“Giáo chủ, Ngũ Nhạc kiếm phái đã tụ họp, đã đề cử ra minh chủ vô lâm, là trưởng môn phái Tung Sơn, Tả Lãnh Thiện.” Mộc Thống lĩnh nói, “Tại đại hội vô lâm, những chính đạo nhân sĩ đó chính tai nghe thấy tin Nhâm giáo chủ đã chết, lại thấy tận mắt giáo chủ truy nhai, có lẽ đang muốn thừa dịp Nhật Nguyệt thần giáo như rắn mất đầu mà nhất cử tiêu diệt thần giáo, bọn họ đã thương nghị xong, bảy ngày sau liền muốn vây công Hắc Mộc Nhai.”

Mộc Thống lĩnh dừng một chút, không có nghe thấy Đông Phương đáp lại, đành phải dập đầu lần thứ hai: “Thuộc hạ khẩn cầu giáo chủ lập tức hồi Hắc Mộc Nhai chủ trì đại cục!”

“Người đưa tin về Hắc Mộc Nhai trước.” Một lát sau, Đông Phương chỉ nói một câu như vậy, “Nói mười vị đại trưởng lão trong giáp đốc toàn lực chuẩn bị chiến tranh là được, chính đạo chỉ có Tả Lãnh Thiện và phương trượng Thiếu Lâm tự là cầu lưu tâm, còn lại đều không cần để vào mắt.”

Mộc Thống lĩnh ngạc nhiên: “Giáo chủ?!”

“Bổn tọa rất bận, không rảnh phân thân.” Đông Phương nói.

Mộc Thống lĩnh ngây người.

Cho tới bây giờ Đông Phương nói một không hai, lời y nói chính là mệnh lệnh, y nói, người phía dưới làm theo là được, cho nên có lẽ y cho rằng như vậy là quyết định xong, vì thế ngược lại hỏi chuyện khác “Nhậm Doanh Doanh đâu?”

Mộc Thống lĩnh phục hồi lại tinh thần, cúi đầu bẩm báo: “Nàng tự uống thuốc độc, quan tài đã đưa về Hắc Mộc Nhai.”

Đông Phương trầm mặc một chút: “Táng nàng cùng Nhậm Ngã Hành chung một chỗ đi.”

“Vâng.”

“Người có thể đi xuống, nếu không vội thì tới hiệu thuốc giúp Dược tiên sinh thu dọn thảo dược.”

“... Vâng.”

Bên ngoài không có động tĩnh, sắc mặt Đông Phương dần dần ảm đạm, y cúi đầu, giống tiểu hài tử mà cọt cọt ngực của ta, ta sờ sờ đầu tóc của y, hỏi: “Không quay về có ổn không?”

Y nâng mắt, con ngươi tối như mực ngưng mắt nhìn ta: “Người bây giờ không thể chạy đi.”

Ta trầm mặc một hồi: “Ta có thể ở chỗ này chờ người.”

“Không được!” lông mày Đông Phương liền nhăn lại, “Người phải ở cùng ta, ta phải nhìn thấy người, lỡ như...” Vẻ mặt của y liền thay đổi, đôi mắt rũ xuống, giọng nói cũng biến nhẹ, “Ta không thể để cho người rời khỏi ta nữa, ta...”

Ta không để y nói tiếp, cúi đầu ngăn chặn cái miệng của y, miệng Đông Phương còn có chút hương vị mặn chát, ta biết đó là nước mắt chảy vào miệng y, cho đến khi chấm dứt, ta cảm thấy miệng của mình cũng đắng theo, chậm rãi lan vào đáy lòng.

“Ta sẽ không rời đi, ngủ đi, người mệt.” Ta ôm chặt lấy y, xoa xoa tóc của y.

Y ôm cổ ta, mắt nhìn ta.

“Sẽ không, ta luôn luôn ở đây, người vừa tỉnh là có thể nhìn thấy ta.”

Y nhìn ta thật lâu mới chậm rãi cúi đầu, cọ cọ trong ngực ta, sau đó nhắm hai mắt lại. Ta vuốt ve phía sau lưng của y từng chút từng chút, y chậm rãi ngủ đi, nhưng tay ôm ta vẫn không có buông ra.

Thương thế tốt nhanh hơn ta tưởng.

Không lâu sau, ta đã có thể xuống giường đi vài vòng nhưng vẫn không thể làm động tác rất kịch liệt, miễn cho miệng vết thương bị vỡ. Lúc nói những lời này, ngữ khí của Dược tiên sinh có chút ý vị sâu sa, hai con mắt giống như vô ý quét qua người ta và Đông Phương, tâm tình của ta liền uể oải, cũng không thể làm chuyện đó.

Thân thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, kẻ thù cũng đã chết, ta chưa bao giờ thoải mái an ổn giống như hôm nay, nhưng mà cảm xúc của Đông Phương lại biến thành suy sụp. Trước mặt người ngoài, y vẫn duy trì bộ dáng giáo chủ cao cao tại thượng như cũ, nhìn không ra cái gì, nhưng lúc chỉ có hai người chúng ta, y sẽ thỉnh thoảng trầm mặc. Có khi buổi tối, y ngủ trong ngực ta rồi bỗng giật mình bừng tỉnh, sau đó toát một đầu mồ hôi lạnh vươn tay thử hơi thở của ta, luôn mãi xác định ta còn sống mới lại nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại lần nữa. Nhưng y thường thường không có cách nào đi vào giấc ngủ nữa, cũng chỉ có thể mở mắt đến hừng đông.

Ta chợt nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy lúc ly hôn, y luôn trầm mặc không nói lời nào mà ngồi ở chỗ kia, nắm tay ta, từ sáng sớm đến hoàng hôn, vô số quang ảnh từ xẹt qua người y, bầu trời tối lại sáng, y luôn rũ mắt ngồi ở chỗ kia.

Khi đó, trong lòng y suy nghĩ điều gì?

Ta thực lo lắng cho y, y lo được lo mất như vậy cực kỳ giống kiếp trước.

Ta chỉ có thể tận khả năng khuyên y, mỗi ngày vừa thấy y liền cười hì hì, ôm lấy y, sờ sờ mặt của y, hôn hôn miệng, cố ý làm nũng với y, dùng một loại ngữ điệu ngay cả chính mình cũng ngại, vừa vỗ giường vừa ngọt dính mà gọi y: “Giáo chủ giáo chủ giáo chủ Đông Phương Đông Phương Đông Phương, đến đi đến đi lại đây đi...”

Đông Phương không đổi sắc mặt đi tới.

Mỗi lần Mộc Thống lĩnh cùng Dược tiên sinh nghe thấy đều nhin không được rung mình một cái.

Đại khái là cố kỵ đến thương thế của ta, lại còn sợ hãi hơn mười ngày ta hôn mê kia, Đông Phương thật ngoan ngoãn phục tùng, ta thăm dò điểm mấu chốt của y một lần nữa, lần nào y cũng lựa chọn thoái nhượng.

Ví dụ như, ta ở trước mặt Mộc Thống lĩnh cùng Dược tiên sinh muốn y dứt cơn cho ta. Y trừng ta một cái, nhưng vẫn cầm lấy bát đĩa, dứt một ngụm một ngụm, sau đó ta liền cười tủm tỉm áp qua, dùng miệng dính đầy mỡ mà hôn y, Đông Phương bị ta hôn đến sắc mặt từng bước từng bước tái đi, gân xanh trên trán đều hiện lên.

Mộc Thống lĩnh cùng Dược tiên sinh thực trầm mặc, cúi đầu bới cơm.

Nửa tháng sau, vết thương của ta đã kết vảy, chúng ta quyết định khởi hành về Hắc Mộc Nhai.

Dược tiên sinh không chịu rời khỏi thôn, ông nói y thuật của Bình Nhất Chỉ và mình sần sần như nhau, ngày nay thương thế của ta đã ổn định, không cần ngày ngày coi chừng nữa. Khi rời đi, nhìn lại thôn trang

cũ kỹ lẳng lẳng đắm chìm trong ánh hoàng hôn này, những người dân chất phát ở đây, nghĩ thầm rằng nếu có ngày già rồi, ở chỗ này an hưởng tuổi già cũng không tồi.

Trên đường nghe được thám tử hồi báo. Ngũ Nhạc kiếm phái đã vây quanh Hắc Mộc Nhai hai ngày, nhưng tìm không thấy đường đi lên, mỗi môn phái đều không muốn đệ tử của mình đi tiên phong dò đường, vì thế lục đục cãi nhau hai ngày vẫn chưa lên được chương trình.

Đông Phương ngồi ở trên xe ngựa cười lạnh một tiếng: “Năm bè bảy mảng.”

Ta nằm lệch trên người Đông Phương, kê bắp đùi của y, ôm thắt lưng y, ăn đậu Hà Lan trong bát của y.

Đi đường cát vàng đầy trời, ngẫu nhiên xe lăn phải cục đá sẽ lay động một chút. Đông Phương dùng hai tay che chở ta, y vẫn lo lắng vết thương của ta sẽ vỡ ra, cau mày, không vui mà nói với Mộc Thống lĩnh: “Đi chậm một chút nữa! Nhanh như vậy làm gì!”

Chờ Đông Phương nói lần thứ ba, rốt cục Mộc Thống lĩnh uất ức vén màn lên, chỉ thấy bên con đường có ông lão tám mươi tuổi công gánh hành trang nặng trĩu run rẩy đi đường chậm rãi vượt qua xe ngựa của chúng ta...

Ta: “...”

Lúc tới dưới chân núi Hắc Mộc Nhai sương đã nổi lên bốn phía, trời là màu xanh lam sâu kín, xa xa có thể trông thấy bên bờ sông có rất nhiều đồng lúa, còn có người giang hồ kết đội thành quần, bọn họ đang chế củi nướng thịt, vừa thấy có xe ngựa đi lại đây, người đi tuần tra cảnh giới liền rút nửa kiếm, quát lớn một tiếng: “Đứng lại! Người nào!”

“Người không xứng biết.”

Đông Phương lười biếng vén màn, ôm thắt lưng của ta nhắc ta lên, trực tiếp vận khinh công, nhảy ra.

Mùi chân điếm trên mặt nước, một cái chớp mắt liền dừng trên con thuyền không biết từ khi nào xuất hiện ở giữa sông.

Hồng y bay bay, trong ngực còn ôm một người.

Chính đạo đương nhiên có người mắt sắc, nhất thời kêu lên: “Đông Phương Bất Bại! Đó là Đông Phương Bất Bại!”

Thoáng chốc, một mảnh ồ lên, tiếng đao kiếm thoát ra vang lên liên tiếp.

Dừng một chớp mắt, có người hỏi: “Đông Phương Bất Bại ôm người ăn mặc lòe loẹt kia, là nữ nhân của y?”

“Vây cũng quá...”

“Haiz, các người không biết sao, đó không phải nữ nhân, là nam sủng của y...”

Vừa nghe từ “Lòe loẹt” kia, sắc mặt ta liền tối sầm, sau khi nghe được câu phía sau, mặt càng đen.

Đối với y sức đang mặc, ta cũng là có nỗi khổ riêng. Quần áo của ta phần nhiều là vải bông hoặc vải thô, nhưng Đông Phương sợ vải dệt đó sát lên miệng vết thương bất lợi cho khép lại, nhưng trong thôn nhỏ phải đi đâu để tìm lăng la tơ lụa? y liền hủy y phục của mình, may lại mấy bộ quần áo tơ lụa cho ta, sau đó còn ném hết quần áo của ta đi. Y yêu thích đều là nhan sắc đậm rực rỡ, hồng, tím, thêu thùa lại cực dụng tâm, một đóa một đóa mẫu đơn lớn, nở rộ rực rỡ, y mặc vào đương nhiên là đẹp đến không biết phương hướng, ta mặc vào...

Vô cùng thê thảm.

Chính vì vậy dọc đường đi Mộc Thống lĩnh nhìn thấy ta, khuôn mặt nghiêm túc liền co rút lợi hại.

Đông Phương không để ý tới những nghị luận sôi nổi đó, sau khi đứng vững, y liền tự giác chắn trước người ta, ta cũng không tranh với y, hai tay từ phía sau đưa qua ôm thắt lưng y, đầu đặt trên bả vai y, ngáp một cái.

“Nghe nói các vị chưông môn mang theo môn hạ đệ tử đến thần giáo của ta làm khách, ” Đông Phương thần nhiên nói, giọng nói của y không lớn, lại rõ ràng xuyên thấu truyền đến trong tai mỗi người, “Bổn tọa đặc biệt chuẩn bị chút lễ vật cho các vị...”

Không chờ người đối diện phản ứng, Đông Phương búng tay một cái.

Chỉ nghe vài tiếng vang bang bang, cái gì đó rơi trên mặt đất, sau đó nghe thấy có người hô một tiếng: “Chạy mau!” Sau đó chính là tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, vũ lực cao cường thì sớm đã nhả ra vài chục trượng, lông tóc vô thương, nhưng rất nhiều đệ tử phổ thông nháy mắt bị lửa nuốt hết, bị hỏa khí nổ cụt tay cụt chân đầy rẫy, nhất thời tiếng kêu rên không ngừng vang lên bên tai, giữa đêm nghe hết sức lạnh người.

Mộc thống lĩnh sớm đã bí mật đứng lên chuẩn bị lạng lẽ bơi lên thuyền, Đông Phương gật đầu với hắn.

Khói đặc tán đi, chúng chưông môn vừa thấy sắc mặt đều xanh mét. Có người mắng: “Đông Phương Bất Bại người là đồ tiểu nhân ti bỉ vô sỉ! Dám dùng loại thủ đoạn đê tiện này! Ta phi! Người trong ma giáo quả nhiên ngoan độc! Người người đều nên bị tru di!”

Ta nhin không được châm chọc: “Các vị thừa dịp giáo chủ nhà ta không ở đây, trong giáo lại gặp đại biến nhiều lần, liên hợp vây công thần giáo của ta, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Thật sự là quang minh chính đại! Phàm hạnh cao thượng! Làm cho người khâm phục không thôi a!”

“Chỉ là tên nịnh sủng, miệng lưỡi lại bén nhọn.” Có một nữ nhân sắc nhọn đánh trả nói, “Không hổ là ma giáo giáo chủ, không yêu khẩn trùu yêu tu mi, làm việc thật không giống người thường, nếu là mỗi ma giáo giáo chủ đều tự đoạn hươg khói như Đông Phương giáo chủ đây thì chính đạo chúng ta không cần hao tâm tổn trí trừ hại vì giang hồ, thật bớt lo.”

Đối diện cười vang một mảng.

Khóe mắt thoáng nhìn hàn khí trên mặt Đông Phương càng ngày càng nặng, biết y tức giận. Ta giống như bạch tuộc ôm lấy y, nói: “Giáo chủ, sư thái kia ghen tị ta đó, ngươi tức giận cái gì, chính nàng ta cả đời không được hưởng qua chỗ tốt của nam nhân, trong lòng muốn đến hoảng, lại ngại môn quy không dám lộ ra, còn không cho nàng chua chát vài câu? Nhìn xem, bị ta nói trúng đi, ngươi xem mặt của nàng đều lệch đi rồi, chắc chắn, như vậy càng không có ai muốn, giáo chủ đừng để ý tới nàng, đến, hôn một cái, chúng ta tức chết nàng.”

Trước mặt mấy trăm người, ta ôm mặt của y hôn lên thật sâu, đầu lưỡi dạo qua một vòng trong miệng y, lúc tách ra cảm thấy có chút chưa đã nghiền, vì thế lại hôn bẹp bẹp lên hai má của y hai cái.

Mộc Thống lĩnh: “...”

Ngũ Nhạc kiểm phái: “...”

45. Chương 45: Tỷ Thí

Hàng động kia xác thực kinh thế hãi tục, Ngũ Nhạc kiểm phái đối diện, người một người đều nhìn ngốc, nhất thời cư nhiên không có động tĩnh. Sau đó lại bộc phát ồn ào cực lớn, tiếng nghị luận ong ong theo gió thổi qua bờ sông bên kia, bên trong có không ít ô ngôn uế ngữ hỗn loạn. Ta đảo đảo lỗ tai, xem như không nghe thấy, ôm Đông Phương ngáp một cái.

Đông Phương thanh thanh lãnh lãnh mà đứng ở trên thuyền, vốn là lãng nguyệt độc tuyệt, minh nguyệt tự hoa sáng quắc phong tư, đáng tiếc ta ăn mặc phong tao, dính dính hồ hồ ghé vào trên người y như vậy, y chẳng khác gì đang cõng một con chó lớn, lại sẵn thêm khuôn mặt lạnh lùng hờ hững của y, thấy thế nào cũng buồn cười.

Đông Phương không thèm quan tâm, sờ sờ trán của ta: “Mệt?”

Đã nhiều ngày chúng ta luôn ở trên xe, vừa mới đuối tới lại đối đầu với đám nguy quân tử Ngũ Nhạc kiếm phái, một khắc nghỉ ngơi cũng không có, nói mệt cũng là mệt, vì thế ta liền gật gật đầu: “Có chút mệt.”

Đông Phương nghĩ nghĩ, quay đầu nói với Mộc Thống lĩnh đang vắt khô quần áo: “Người về Hắc Mộc Nhai một chuyến, dọn cái giường ấm trong phòng bốn tọa xuống đây, phơi nhiều thêm mấy tầng đệm, gối mềm tựa lưng đều phải có. A, thuận tiện gọi mười vị trưởng lão, Đồng Bách Song Kỳ, Thiên Hà đến, để đám lão gia kia hoạt động gân cốt một chút.”

Mộc Thống lĩnh: “...”

Ta xem khỏe miệng hẳn run rẩy một chút, vẫn yên lặng lĩnh mệnh mà đi.

Lúc này, người trên bờ vẫn đang nhục mạ không ngừng, ta hí mắt, cảm thấy có tráp, rử mắt nhìn nước sông, ánh lửa bên sông hơi hơi chớp lên, nhìn không ra cái gì, nhưng ta lại lo lắng có người lặn xuống nước bơi đến, mà phía sau trái phải đều là rừng cây bị gió thổi vang lên tiếng sạt sạt. Ta nói nhỏ bên tai Đông Phương: “Bọn họ đương đông kích tây.”

Đông Phương cười khẽ, đảo mắt nhìn về phía bên kia: “Người của chúng ta cũng đến.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong nước, trong rừng có hơn mười cái bóng người nhảy vọt đến bao quanh vây quanh thuyền của chúng ta. Nhất thời hàn quang xuất hiện, đập vào mắt mà đến, mí mắt Đông Phương không nâng một chút nào, trên mặt bình tĩnh vô sóng, không có bất luận động tác gì.

Mắt thấy những ám khí binh khí đó liền muốn đâm đến trước mặt, vài cái cờ đột nhiên theo gió bay đến, đại kỳ vung lên, phần phật cắm vào tứ phía thân thuyền, vây chặt toàn bộ thuyền, mà những lá cờ đó sắc bén giống như dao nhỏ, lúc bay tới vung lên rung động, mười mấy người kia sôi nổi phát ra tiếng hô thăm thẳm, tiếng thiết khí boong boong rơi xuống nước không dứt bên tai.

Ta nhìn chăm chú, lá cờ thù thanh xà, con rết, nhện, thần lân cùng cóc, ngũ loại độc vật, chính là Ngũ Độc kỳ của Ngũ Tiên giáo. Trong lòng ta có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là Lam Phương Hoàng?

Suy nghĩ mới chợt lóe qua trong đầu liền thấy ở xa xa xuất hiện một con thuyền nhỏ, trên thuyền nhỏ truyền đến tiếng cười cực kỳ kiều mỹ của nữ tử, theo tiếng cười mềm mại uyển chuyển là một bóng lam từ thuyền nhỏ nhảy đến, nàng ăn mặc một thân miêu nữ, vải lam cùng sam khổ, trên người vây một cái quần thêu hoa, tai đeo đôi bông tai vàng to bằng chén rượu, thắt lưng mang đai lưng màu sắc rực rỡ, giờ phút này bước chân nàng đi xiêu vẹo, quần áo vì gió thổi bay lên, chuông trên chân trần vang lên một trận.

“Lam giáo chủ.” Đông Phương nhìn nàng nói.

Lam Phương Hoàng nhẹ nhàng dừng ở đầu thuyền, tươi cười dịu dàng mị mị: “Tại, trước kia nhận được tin thập trưởng lão truyền tới, nói Ngũ Nhạc kiếm phái đến vây Hắc Mộc Nhai, tiểu nữ liền mang theo Ngũ Tiên giáo đến giúp vui, Đông Phương giáo chủ đừng ghét bỏ.”

Đông Phương nhìn nàng, khỏe miệng trào phúng hơi nhếch lên, cái gì cũng chưa nói, chỉ vươn tay làm thủ thế mời ngồi.

Lam Phương Hoàng cũng không khách khí, kéo làn váy ngồi ở bên thuyền, hai chân ngâm trong nước lắc lắc, vẫn luôn là ý cười ngâm ngâm. Ta nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng, lúc trước nghe nói nàng và Nhậm Doanh Doanh quan hệ rất tốt, vốn tưởng rằng nàng sẽ mang theo Ngũ Tiên giáo phản bội thần giáo, không ngờ nàng vẫn mang theo Ngũ Tiên giáo tiến đến trợ trận. Thật ra điều này cũng không khó hiểu, Ngũ Tiên giáo trong mắt chính đạo cũng là một phái ma giáo, không có Nhật Nguyệt thần giáo che chở, sợ là khó tồn tại, nàng thân là người đứng đầu một giáo, đương nhiên không dám vui đùa.

Mà Ngũ Nhạc kiếm phái đã vây quanh Hắc Mộc Nhai hai ngày, thập trưởng lão đã đưa tin báo nguy cho nàng, mà nàng biết Đông Phương trở về mới bằng lòng lộ diện tương trợ, sợ là trong lòng cũng tồn tại một ít so đo, nếu giang hồ đồn Đông Phương bỏ mình là thật, Nhật Nguyệt thần giáo cũng không phải là đối thủ của Ngũ Nhạc kiếm phái, nàng đương nhiên không nguyện ý quản nhân sự này, bo bo giữ mình mới là đúng, khó tránh cũng tồn tại chút ý nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Nhưng hiện giờ Đông Phương trở lại, chẳng biết hươu chết về tay ai rất khó nói, nàng cũng tính toán mò chút công lao cho Ngũ Tiên giáo.

Nhưng mà, ta xem hiểu được, Đông Phương cũng hiểu được, dệt hoa trên gấm mặc dù tốt, cho dù so ra kém đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Ngũ Nhạc kiếm phái bên kia đã chết thương gần trăm người, ta nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt Tả Lãnh Thiện hết sức khó coi, bốn vị chưởng môn khác vây ở gần, vẻ mặt kích động, có vẻ càng làm gã sứt đầu mẻ trán. Ta cười lạnh, địa vị năm môn phái ở trên giang hồ vốn cùng ngồi cùng ăn, cho dù đề cử Tả Lãnh Thiện làm minh chủ, nhưng không có nghĩa đàn chưởng môn thanh cao kia nguyện ý khuất phục một người, ngũ phái bất đồng tâm, đều nghiêng về môn phái của mình, mặc dù cường chế trói cùng nhau cũng sẽ gặp lại tức đoạn.

Lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng gió, Ngũ Nhạc kiếm phái bên kia cũng tạm thời đình chỉ khắc khẩu, ngửa đầu nhìn lại liền thấy trên cô nhai trăm ngàn trượng, có hơn mười thân ảnh đập không phi xuống, trong đó có mười vị là lão giả tóc bạc râu dài, tất cả mặc áo bào trắng cổ tay áo nam kim tuyến, vạt áo thêu hoa văn liệt hỏa, một thân khí thế bức người mà đến.

Một vị khác là một thanh niên, chống trúc tán, mặc thanh y, khuôn mặt thanh tú, thân pháp phiêu dật xuất trần, du du hạ xuống, giống như lá liễu bị gió thổi lạc. Bên người thanh niên có một bóng người nho gầy, còn là một hài đồng non nớt, bước chân nó vững vàng, khinh công tuy không bằng những người khác, lại tuyệt không rơi ở phía sau không kích động, nó điểm mũi chân liên tiếp mượn lực trên núi đá, nhẹ nhàng giống như chim yến đập nước, luyện chính là khinh công của Đông Phương.

Lúc nhìn thấy Diệp Khai ta thoáng cả kinh, nhưng thực nhanh bị Mạnh Tinh Hồn hấp dẫn chú ý, ta ngửa đầu nhìn nó, không khỏi mỉm cười, tiểu quỷ này thật không thẹn Đông Phương khen ngợi nó là võ học kỳ tài xuất thế, thiên phú võ học như vậy thật làm người ta giật mình, không gặp mấy tháng nó đã tiến bộ đến nông nỗi này, thật sự là hậu sinh khả ố.

Nếu ta có tư chất như nó, làm sao còn bị Nhậm Ngã Hành bắt ăn thần đan tam thi não, còn nhận không ít khổ sở.

Tầm mắt dời đi chỗ khác lần thứ hai, sau đó ta ngậy người một chớp mắt lại yên lặng nâng lên tay run rẩy che kín mặt.

Một cái nam nhân mặc hắc y giơ hai tay lên trên, mang theo một cái giường dài gỗ tử đàn rủ sa mỏng từ trên trời giáng xuống.

Ta dịch hai ngón tay mở ra một cái khe nhỏ, ánh mắt từ khe hở nhìn ra ngoài, sau đó liền thấy Ngũ Nhạc kiếm phái đối diện ngửa đầu nhìn cái giường càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, tầm mắt đại ra mờ mịt của bọn họ cũng rơi xuống theo, sau đó mắt mở trừng trừng nhìn cái giường kia dừng trên thuyền lớn của ta và Đông Phương, Mộc Thống lĩnh chui ra, lau mồ hôi: “Giáo chủ, thuộc hạ đưa giường đến, đệm chăn cũng mang theo, Dương...” Đông Phương lạnh lẽo liếc hắn, Mộc Thống lĩnh lập tức sửa miệng, gian nan nói, “Giáo... Giáo chủ phụ nhân có thể nghỉ tạm.”

Ta: “...”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đông Phương, Đông Phương không ánh mắt của bọn họ, rũ mắt đánh giá giường một cái, có lẽ vừa lòng, hơi hơi gật đầu: “Không tồi.”

Lam Phượng Hoàng: “...”

Thập trưởng lão vừa mới rơi xuống đất: “...”

Ngũ Nhạc kiếm phái: “...”

Ta đỡ trán.

Một lát sau, bờ đối diện có một người mặc phục sức phái Tung Sơn đi ra một bước, nói muốn quang minh chính đại tỷ thí với thần giáo chúng ta ba trận, bằng công phụ định sinh tử. Nếu ba trận thần giáo thắng hai trận, Ngũ Nhạc kiếm phái bọn họ liền đồng ý thoái lui, từ nay về sau nước giếng không phạm nước sông. Nếu bọn họ thắng, Nhật Nguyệt thần giáo phải tước vũ khí đầu hàng, trên dưới ba vạn giáo chúng phải phế hết võ công, phát thệ không bao giờ làm xằng làm bậy, làm ác trong chốn giang hồ.

Hắn còn chưa nói xong, ta liền nhin không được “Phi” một tiếng: “Đám ngụy quân tử các ngươi cũng dám xưng mình là danh môn chính phái? Thật sự là một bàn tính tốt, các ngươi không phân trần mà đến phạm thần giáo của chúng ta, thần giáo chúng ta chưa giết sạch các ngươi ném xuống vách núi cho ưng ăn đã hào phóng rồi, đầu óc các ngươi bị cửa đập hay là bị lừa dối? A, thần giáo chúng ta thắng, còn phải để các ngươi toàn thân trở ra, các ngươi thắng, chúng ta lại phải phé võ công? Làm mẹ ngươi xuân thu đại mộng! Ta nói, Ngũ Nhạc kiếm phái các ngươi rốt cuộc có mặt mũi hay không?” tên kia ở đối diện bị ta trách móc một trận, mặt một trận xanh một trận trắng, ta trào phúng mà nhìn hắn, lạnh lùng nói, “Nếu thật sự muốn tỷ thí thì công bằng chút, nếu thần giáo thắng, các ngươi dù có động thủ hay không động thủ, một người phải cắt một tay một chân, danh môn chính phái các ngươi có dám không?”

“Có gì không dám!” Đáp lời chính là lão ni cô kia, bà giương phất trần lên, cả người ngạo nghễ như từng bách, “Ta không áp chính, đám tà ma oai đạo các ngươi có gì phải sợ!”

Ta không nói, thối lui đến Đông Phương bên người, chính là vì khê lặc đầu, này chính đạo bên trong vẫn là có cùng quang tể tuyệt người bình thường, chính là tại đây dạng thời đại hỗn loạn đen tối bên trong, người như vậy quá ít, cũng sống không được lâu đâu.

Sắc mặt Đông Phương bình thản, chỉ liếc nhìn lão ni cô kia một cái, sau đó tùy ý nói với thập trưởng lão: “Các ngươi đi so chiêu với bọn họ, nếu thua, tên tuổi thập trưởng lão các ngươi không cần mang nữa.”

Nói xong, không chờ các trưởng lão đáp lời, y liền dặt tay ta, vén lụa đỏ sa trường lên che hai người chúng ta ở bên trong, sau đó tiện tay nhấn ta một cái về phía giường, chính mình ở bên cạnh ta, chằm bả vai ta, thích ý nhắm mắt dưỡng thần, dừng một chút, y lại không chút để ý nói: “Mộc Thống lĩnh, đi chuẩn bị chút nước trà cùng trái cây điểm tâm, không vội thì lấy hai quyển thoại bản đến giải buồn.”

Mộc Thống lĩnh: “...”

Thập trưởng lão: “...”

Ta cười gượng nói với các vị trưởng lão: “Nếu Tả Lãnh Thiện hoặc Thiếu Lâm Phương Chứng đại sư muốn lên sân khấu tỷ thí, các trưởng lão lại đến mời giáo chủ là được, còn lại là một đám ô hợp, có các trưởng lão ứng phó đã cho bọn hắn mặt mũi, các trưởng lão chớ trách, giáo chủ đi đường mệt nhọc lâu, có chút mệt mỏi, các trưởng lão có khả năng thì chịu khó giúp cho một ít.”

Bất đắc dĩ, các trưởng lão đành phải run rẩy da mặt tiến đến nghênh chiến, trận đầu là lão ni cô kia, nghe nói là chưởng môn phái Hằng Sơn, thân pháp bà mau lẹ vô luân, phất trần trên tay tích tụ nội lực thâm hậu, đấu đến khó phân với Khâu trưởng lão trong thập trưởng lão, đánh trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại, đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái hò hét trợ uy, mà trên Hắc Mộc Nhai cũng là đèn đuốc sáng trưng, vô số giáo chúng đứng ở trên tầng đá, huyết sao thổi tiêu đánh trống, nghe làm người ta nhiệt huyết sôi trào, song phương tiếng la một tiếng cao hơn một tiếng giống như biển, hồi âm không dứt.

Trong trường hợp khẩn trương như vậy, chỉ có ba người toàn không bị quấy rầy.

Một cái là tiểu thí hài, từ lúc nó xuống Hắc Mộc Nhai liền dăng dăng dăng chạy tới bên người Mộc Thống lĩnh, giờ hai tay muốn Mộc Thống lĩnh ôm nó lên: “Mộc thúc, ta không xem được.”

Sau đó Mộc Thống lĩnh cúi đầu trầm mặc một chút, giờ tiểu hài tử lên để nó ngồi ở trên vai mình.

Hai tay nhỏ bé của tiểu hài tử bắt lấy tóc trên đầu Mộc Thống lĩnh, hai con mắt sáng ngời mà nhìn người khác quyết đấu sinh tử. Mộc Thống lĩnh liền nhân cơ hội nói cho nó các chiêu thức, ai chiếm thượng phong, nên dùng chiêu gì hóa giải, có biện pháp tốt hơn không...

Diệp Khai thì nằm trên đỉnh khoang thuyền, nhìn bầu trời đêm đen kịt ngẩn người. Bạn đang ?

Đông Phương càng thoải mái, trong đao quang kiếm ảnh, y đã chậm rãi ăn xong hai cái bánh mứt táo đậu đỏ.

Ta nhìn y.

Đông Phương phát hiện được ánh mắt của ta, liếc ta một cái liền xê dịch cái đĩa điểm tâm về phía ta: “Muốn ăn chính mình lấy.”

Ta: “...”

Ta hoảng hốt, đối chiến cường địch như thế, thật sự không việc gì sao?

Lúc này, chợt nghe răng rắc răng rắc hai tiếng, tiếng xương cốt gãy vang lên, kết quả trận đầu tỷ thí đã có.

46. Chương 46: Thế Hoà

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Khâu trưởng lão kêu rên một tiếng, thân mình bay ngược ra ba trượng, Vương Thành, Bảo Đại vội vàng phi thân tiếp được ông ta, chỉ thấy hai tay ông ta đã bị bẻ gãy, mặt không có chút máu ngất xỉu đi.

Trận đầu, thua.

Ngũ Nhạc kiếm phái bên kia phát ra tiếng hoan hô, thanh âm thanh thúy của các ni cô rất rõ ràng. Thập trưởng lão tụ lại phía trước thương nghị, trước khi tỷ thí lại, Ngũ Nhạc kiếm phái lại đưa ra hai điều kiện, nói là không làm bị thương tánh mạng, còn có, một người chỉ có thể đấu một lần. Ta biết bọn họ sợ Đông Phương thắng liên tiếp ba trận, trong lòng không khỏi cười nhạo.

Ngũ Nhạc kiếm phái cũng nói thầm, còn chưa tuyển ra người quyết đấu lần thứ hai. Ta quay đầu liếc Đông Phương một cái, đã thua một hồi, y tuyệt không sốt ruột, du du nhàn nhàn mà bưng lên ly trà nóng trên bàn thối thối lá trà, thanh thần nhấp một hơi, sau đó cúi đầu lật một trang sách.

Ta xem xét y, vừa khéo nhìn đến truyện thứ hai mươi tám, truyện tên là Bạch nương tử vĩnh trấn tháp Lô Phong... câu chuyện này ta từng nghe người thuyết thư quán trà kể, Hứa Tuyên yêu mỹ mạo của Bạch nương tử và kết làm vợ chồng với nàng, cuối cùng lại vì nàng là yêu mà hoảng sợ vạn phần, cùng Pháp Hải thu áp thê tử kết tóc với chính mình, ta thật chán ghét truyện này, nghe đến đoạn hần cầu Pháp Hải cứu độ hần thoát ly khổ hải liền không muốn nghe nữa, ném tiền đồng chạy lấy người.

Mà lúc này Đông Phương đã đọc đến cuối truyện, ta không khỏi tò mò áp qua nhìn kết cục. Bạch nương tử bị nhốt trong tháp Lô Phong, Hứa Tuyên quy y làm tăng, tu hành cả đời dưới tháp Lô Phong, cả đời thanh đăng cổ phật, ít lời trầm mặc, cuối cùng theo tạo hóa mà đi, trước khi chết lưu lại tám câu thơ, trong thơ có một câu ta nhìn mà tâm nảy lên mãnh liệt: “Hóa hóa luân hồi trọng hóa hóa, sinh sôi chuyển biến tái sinh sinh...”

Hứa Tuyên có giống ta chết rồi sống lại không? Trở lại lúc hần và Bạch nương tử mới gặp nhau, bên trường đề Tây hồ, trong mưa bụi, nữ tử mặc một thân bạch cảm cây dù đứng trong cơn mưa nhỏ, cách một thế hệ nhìn lại, ý cười chưa giảm.

Cách vô số năm tháng cô tịch, rốt cục gặp lại, không biết hần có giống ta, hỏi hận đến đỏ hốc mắt.

Ta bỗng nhiên hiểu, ta rất chán ghét Hứa Tuyên kia chính là chán ghét chính mình từ đáy lòng.

Đầu quả tim đau đớn, nâng mắt nhìn Đông Phương, không khỏi nắm lấy tay y.

Đông Phương quay đầu xem ta, thấy thần sắc của ta khác thường, cho rằng ta lo lắng chuyện tỷ thí nên vỗ nhẹ mu bàn tay của ta: “Không cần sầu lo.”

Trái tim của ta bị hần kéo lại, còn thật có chút lo lắng.

Tả Lãnh Thiện quả thực chính là tâm Tư Mã chiêu, gã muốn chơi trò ‘Diễn kỹ đua ngựa’ với chúng ta —— gã biết trừ Đông Phương, trong thần giáo không ai là địch thủ của gã, mà một khi gã lên tỷ thí, thần giáo chúng ta tất nhiên không chịu thua một hồi nữa, Đông Phương đương nhiên không thể sống chết mặc bây, dẫn Đông Phương đi ra, mặc dù là gã thua thì vẫn còn một trận, bọn họ còn có cao thủ để lựa chọn, mà trong giáo chúng ta trừ Đông Phương, võ công cao nhất là Quang Minh hữu sử Hưởng Văn Thiên, Đường chủ Thanh Long đường Cổ Bồ, Bạch Hổ đường đường chủ Thượng Quan Vân, Phong Lô đường Đường chủ Đồng Bách Hùng, tất cả đều đã mất rồi.

Thập trưởng lão tuy rằng tư lịch nhiều nhưng không phải ai cũng võ nghệ cao cường, rất nhiều người trong bọn họ là hậu nhân hoặc đệ tử thân truyền của mười vị trưởng lão công thượng Hoa Sơn tám mươi năm trước lưu lại, lão ni cô phái Hằng Sơn bọn họ còn đánh không lại, không nói đến Thiên Môn đạo nhân phái Thái Sơn, Phương Chứng đại sư Thiếu Lâm tự, Đại tiên sinh phái Hành Sơn, mà giáo chúng ta lại dường như tìm không ra ai có thể đấu với mấy người bọn họ.

Nghĩ vậy, ta liếc lên trên nóc thuyền, Diệp Khai là một nhân vật, nhưng hấn nguyện ý bán mạng vì thần giáo sao?

Mới vừa hỏi Mộc Thống lĩnh, sau đại hội võ lâm ở Hành Sơn, Diệp Khai liền đi theo bọn họ về Hắc Mộc Nhai, Mộc Thống lĩnh nhớ kỹ hấn đã từng cứu Đông Phương, lại rất hợp duyên với tiểu thí hài nên không đuổi hấn. Mộc Thống lĩnh còn nói, Mạnh Tinh Hồn nói với hấn Diệp Khai này có lẽ đến từ một chỗ với nó, nhưng không nói rõ chỗ nào, tóm lại rất bừa bãi không ai có thể nghe hiểu được, chỉ biết là, bọn họ có lẽ không có cách nào trở về.

Hoặc có lẽ không có chỗ đi, lại tìm được “Đồng hương”, Diệp Khai mới ở lại.

Ta nhìn hấn kê cánh tay ngóng nhìn bầu trời đêm thật lâu, vẻ mặt kia quả thật có chút giống tiểu hài tử, đến tột cùng bọn họ từ đâu đến? Chẳng lẽ bọn họ không phải người Trung Nguyên? Nhưng bọn họ lại giống người Trung Nguyên a.

Đột nhiên trống trận lại vang lên, ta lấy lại tinh thần thấy đối diện có một người bước ra khỏi hàng, người này có khuôn mặt gầy, mày ưng, râu cá trê, đi uy vũ sinh phong. Đỉnh đầu đội cái mũ bụi, áo khoác dài màu xám, ngọc bội đeo bên thắt lưng, một thân ăn diện xa hoa đúng là chương môn phái Tung Sơn Tả Lãnh Thiện.

Thập trưởng lão vội vàng tiến lên bẩm báo: “Giáo chủ...”

Đông Phương đặt sách xuống.

Ta đứng dậy chỉnh lý quần áo cho y, bẻ bẻ cổ áo, ta nhìn ánh mắt của y: “Phải cẩn thận.”

Trên mặt y không có biểu cảm dư thừa, chỉ hơi hơi gật đầu.

Ta biết thật ra y không để Tả Lãnh Thiện vào mắt, nhưng trong thần giáo không có người nào khác có thể thay y lên sân khấu, ta áp qua hôn hôn khóe miệng của y: “Đừng bị thương, giặc cùng đường đừng truy.”

Thập trưởng lão thấy không nhiều bằng Mộc Thống lĩnh, tuổi lại lớn, chợt vừa thấy mỗi người đều ghen hòng nhìn trân trối.

Rốt cuộc nhiều người nhìn như vậy, lỗi tại Đông Phương ứng đồ, vẻ mặt lại kiêu căng dương cầm, lạnh lùng vung tay áo: “Dương Liên Đình, ngươi đây là buồn lo vô cớ, bốn tọa cần người quan tâm sao?”

Ta cười nhìn y đi xa, trong lòng nói, rõ ràng trong lòng thực hưởng thụ, còn giả vờ!

Đông Phương vừa đi, Mộc Thống lĩnh liền lập tức hộ vệ ở bên cạnh ta, tiểu hài tử đi xuống khỏi người hấn, cũng chui vào giường. Ta cầm một khối điểm tâm cho nó, nó dùng hai tay ôm lấy cắn một ngụm, sau đó lại đứng lên, nhón chân, duỗi dài cánh tay đưa đến bên miệng Mộc Thống lĩnh: “Mộc thúc, ăn.”

Mộc Thống lĩnh nghiêm mặt, hơi hơi liếc xuống nhìn nó.

Tiểu hài tử lại đưa đưa về phía trước, mắt to vụt sáng vụt sáng: “Mộc thúc, ngươi cũng ăn.”

Mộc Thống lĩnh nhìn ánh mắt của tiểu hài tử do dự một chút, sau đó nghiêm túc cúi đầu ngậm điểm tâm, nhanh chóng nuốt xuống, lập tức lại thẳng thắt lưng, mắt xem tám phương, tay đặt lên chuỗi đao bên hông, cảnh giác chú ý bốn phía.

Tiểu hài tử cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay trống trơn của mình, nhỏ giọng uất ức: “Ta chỉ tính cho Mộc thúc một miếng nhỏ...”

Mộc Thống lĩnh cứng đờ.

Ta cười ha ha ra tiếng, nhét đĩa điểm tâm vào trong lòng nó, xoa xoa đầu nó.

Mà bên kia, Đông Phương đã dùng cách Tả Lãnh Thiện một trượng.

Tả Lãnh Thiện xa xa liền thấy Đông Phương bay vút trên mặt nước mà đến, trường kiếm rũ xuống sau đó lại giơ hai tay cầm kiếm lên đỉnh đầu, hơi hơi cong cong thắt lưng. Đây là kiếm pháp chính tông phái Tung Sơn, gọi “Vạn nhạc hướng tông”, đây là động tác chào tôn kính lúc phái Tung Sơn đối đầu với cao thủ, ý là thỉnh quân chỉ giáo. Gã trịnh trọng thật là chuyên lạ.

Tỷ thí bắt đầu, Tả Lãnh Thiện tiên phát chế nhân, lúc này trường kiếm vung lên, đâm thẳng về phía Đông Phương, lúc cách Đông Phương còn nửa mét, gã hạ thấp thân hình, một thanh trường kiếm bị gã đánh trái đánh phải uốn lượn như rắn, Đông Phương thản nhiên đứng ở chỗ cũ không động, hai tay đều rủ bên người bị ống tay áo che lấp, hai bên tay áo rộng không gió tự động bay.

Tả Lãnh Thiện dùng chiêu này tên là “Thái sơn mười tám bàn”, năm bước chuyển một, mười bước một hồi, kiếm pháp quỷ dị hay thay đổi, ngay sau đó, lúc tới gần Đông Phương gã lại đột nhiên xuất ra một chiêu “Thiên ngoại ngọc long”, trường kiếm từ trái sang phải vọi vàng löt bỏ, cả người giống như liệp ưng vồ mồi, khí thế bức nhân đánh về mệnh môn của Đông Phương.

Đông Phương động.

Ta chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh y rung lên từng hồi, nháy mắt liền biến mất ở trước mặt, thị lực của Tả Lãnh Thiện đương nhiên không chỉ có thể, dường như là trong khoảnh khắc gã liền rút kiếm chuyển thân mình, Đông Phương chính là muốn gã xoay người!

Chỉ thấy hồng ảnh bỗng nhiên thoáng hiện phía sau Tả Lãnh Thiện, Đông Phương đột nhiên đưa tay, liền tiếp chém ra năm kim châm, mỗi một châm đều đánh vào một huyệt đạo trên người Tả Lãnh Thiện, Tả Lãnh Thiện quát một tiếng, trong giây lát mau lui bảy bước, nhanh chóng vận khí, cả người lộ ra chân khí hàn băng, nháy mắt đông năm ngân châm thành băng, lạch cạch rơi xuống mặt đất.

Tả Lãnh Thiện nhân cơ hội này, một tay rút kiếm vẽ ra một nửa vòng tròn, kiếm khí đến chỗ nào cũng gọi lên cát bay đá chạy, một tay chưởng, hung hăng đánh về phía Đông Phương, đương nhiên đây cũng là võ công “Đại tung dương chưởng” phái Tung Sơn lấy làm kiêu ngạo.

Đáng tiếc chưởng pháp có tinh diệu đi nữa cũng không bằng bộ pháp của Đông Phương, dường như là nhìn hoa mắt, Đông Phương lại xoát xoát bắn ra hai châm, Tả Lãnh Thiện đành phải thu chưởng đón đỡ, Đông Phương làm sao có thể để cho gã có cơ hội thở dốc, châm thêu hoa trên đầu ngón tay dường như dẹt thành cơn mưa, trấn Tả Lãnh Thiện toát mồ hôi, đã mệt mỗi ứng đối.

Ta nhìn ngân châm đông thành băng rơi đầy đất, một căn cắm trên mặt đất còn đang tỏa hơi lạnh nhẹ. Ta nghĩ gã đã từng lấy nội công lợi hại này khắc chế hấp tinh đại pháp của Nhậm Ngã Hành thắng hiểm, từ nay về sau, trong lòng Nhậm Ngã Hành vẫn luôn vướng mắc, bắt đầu cả ngày cả đêm luyện công, chuyển tất cả mọi chuyện trong giáo cho Đông Phương xử lý, cũng bởi vậy mà tẩu hỏa nhập ma, cho Đông Phương một cơ hội xoay người. Ngày nay tận mắt nhìn thấy, rốt cục ta có thể hiểu được cơn tức giận nuốt không trôi trong lòng Nhậm Ngã Hành.

Nội công này xác thực lợi hại.

Nhưng nội công có lợi hại cũng không phải là vạn năng, có thể khắc chế Nhậm Ngã Hành, lại không có hiệu quả gì với Đông Phương. Không nói đến Đông Phương luyện Quỷ Hoa bảo điển chính là công phu cực âm hàn, dù về nội công Tả Lãnh Thiện cao một bậc thì như thế nào? võ công trong thiên hạ đa dạng nhiều kiểu, từ khi Đông Phương uống thuốc do Dược tiên sinh kê tới nay, phản phệ thường xuyên không phát tác, võ công cũng bổ ích phi phạm, kiếp trước cuối năm nay y mới luyện thành một tầng cuối cùng của Quỷ Hoa bảo điển, hiện giờ nhìn công phu làm người ta hoa cả mắt của y, nói vậy trên đường chạy về Hắc Mộc Nhai y đã đại thành thần công.

Ngày nay Đông Phương cùng Tả Lãnh Thiện đối đầu làm ta nghĩ tới trận chiến cuối cùng của y kiếp trước, khi đó đám người Nhậm Ngã Hành vây công cũng không ai có thể chạm tới góc áo của y, võ công của Tả Lãnh Thiện cùng Nhậm Ngã Hành tương xứng, kết cục cũng giống nhau.

Hai người đánh đến kịch liệt, song phương vắng ra nội lực hùng hồn, mặt đất đều vỡ ra từng cái hố, người chung quanh không khỏi sôi nổi tản ra, không biết qua bao lâu, Tả Lãnh Thiện kiệt lực, chân bỗng nhiên

lảo đảo một chút, Đông Phương đương nhiên sẽ không bỏ qua sơ hở này, tay vừa nhấc lên, nháy mắt chém ra mười châm, Tả Lãnh Thiện ngăn lại nhưng đã kinh chậm, Đông Phương thành thạo lắc mình xuất hiện sau lưng gã, châm thêu hoa hung hăng đâm vào xương sống của gã.

“A ——” Tả Lãnh Thiện kêu thảm một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

Kết quả này bên trong dự kiến, bởi vậy trên mặt Tả Lãnh Thiện không có bao nhiêu không cam, bị hai tên đệ đỡ lấy, bình tĩnh chấp tay. Ngay cả cái liếc mắt Đông Phương cũng khinh thường cho gã, ngẩng đầu, xoay người bước đi.

Ta sớm đứng ở đầu thuyền nghênh đón y, y vừa bay qua ta liền ôm lấy người, in lên trán y một nụ hôn, thấp giọng hỏi: “Có bị thương không?”

Tuy rằng tầm mắt ta chưa từng rời khỏi y, nhưng khoảng cách quá xa, thân pháp y lại quá nhanh, trong lòng vẫn có chút không yên.

Đông Phương lại tuyệt không vui vì ta quan tâm, hừ một tiếng: “Chỉ bằng gã, luyện nữa mười năm cũng không động được ta.”

Trong lòng ta nhin không được cười, trên mặt lại cố ý thờ dài, cười khổ nói: “Giáo chủ có khả năng như vậy, tiểu nhân làm thế nào mới tốt đây? Tiểu nhân ở bên cạnh giáo chủ chỉ cảm thấy xấu hổ, không xứng với giáo chủ, trong lòng xác thực khó chịu.”

Lời này mặc dù là vui đùa, nhưng nửa thật nửa giả, có khi trong lòng cũng sẽ toát ra suy nghĩ như vậy. Nếu không phải ta, có lẽ y có thể tìm được người càng tốt làm bạn đi? Người kia võ nghệ cao cường, có thể nâng cốc luận kiếm với y, cùng y ngăn địch, sẽ không gây thêm phiền toái cho y.

Nếu gặp phải trường hợp như giờ này ngày này, còn có thể cùng y sống vai đứng chung một chỗ chứ không phải như ta tránh ở trên thuyền, bị người bảo hộ, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn.

Thứ ta có thể cho y quá ít, trong lòng không phải không uể oải.

Võ công cũng đang luyện, dĩ vãng làm tạp dịch, ban ngày phải làm việc không thời gian rảnh rỗi, chỉ có thể sờ soạn trong đêm khuya, hoặc là một người trộm luyện đao trong rừng trúc. Sau này đi theo Đông Phương ra ngoài, mỗi ngày đều không nhàn hạ, ngẫu nhiên Đông Phương thấy sẽ chỉ điểm ta vài câu, kiếp trước Đông Phương dạy ta ta vẫn còn nhớ rõ, nhưng luyện võ có vẻ không phải thiên phú của ta, luyện như thế nào cũng uống phí công phu. Đến cuối cùng ngay cả Đông Phương cũng nhìn không được, nhấn thật lâu vẫn nói: “Dương Liên Đình, ngươi không thích hợp học võ.”

Trên mặt ta bối rối đến nóng cháy, một câu cũng nói không nên lời.

Đông Phương còn nói: “Không sao, ta đáp ứng sẽ bảo vệ ngươi, không võ công cũng không sao.”

Tuy nói như thế, nhưng ăn cơm mềm vẫn làm tâm ta hoảng.

Lúc này, Đông Phương nghe thấy được lời của ta, ở trong ngực ta nhú nhú mảy, ta ôm y đi trở về trong thuyền, ghé vào lỗ tai y hôn hôn, nói: “Đông Phương, cái gì ta cũng sẽ không, rất là vô dụng, ngươi đừng chê ta.”

Nói ra lời này bản thân mình cũng sững sốt một chút, thì ra không chỉ có Đông Phương bất an, trong lòng ta cũng vậy.

Tất cả đều bất đồng, ta cũng sợ.

Đông Phương nhấn mảy càng chặt, ta nhẹ nhàng đặt y lên giường. Đông Phương vừa vào, tiểu hài tử đã bị Mộc Thống lĩnh rất tự giác ôm đi ra ngoài, còn đặc biệt thông minh buông vải màn trên cửa khoang thuyền xuống.

Chỉ còn lại có hai người chúng ta, ta nhìn ánh mắt Đông Phương, chỉ cảm thấy tất cả huyền não bên ngoài đều cách xa, trong lòng trong mắt chỉ còn lại người trước mắt này, ánh mắt này ta thường thường mơ thấy, dịu dàng trong suốt, đuôi mắt hơi xếch cùng viên lệ chí.

“Dương Liên Đình, vì sao ngươi lại nói như vậy?” Đông Phương nhìn ta nói.

Ta rủ mắt cười khổ.

Y bỗng nhiên ôm lấy ta, sau đó y cũng cúi đầu, mặt đối mặt nhìn vào mắt của ta, nói rất chậm rất chậm: “Ta không nghĩ vậy, ta tuyệt không cảm thấy vậy.”

Ta không biết nên dùng biểu cảm gì nhìn y, chậm rãi quay đầu.

Y trầm mặc một chút, vươn tay cầm tay ta, chậm rãi kéo tay ta dán lên mặt mình. Ta nâng mắt nhìn y, y cũng nhìn ta, nắm chặt lấy tay ta, từng câu từng chữ nói: “Dương Liên Đình, người thực tốt.”

“Ta cũng sẽ vẫn luôn cùng người.” Y nhẹ giọng nói.

Trong lòng ta chấn động, nhớ tới đây là những lời ta nói với y vào lần đầu tiên hoan ái của chúng ta nơi rừng cây rậm rạp lúc mới rời Hắc Mộc Nhai. Hiện giờ y nguyên khuôn nguyên dạng trả lại cho ta. Ta còn nhớ rõ khi đó nắm chặt tay y, đụng đến vết chai trên tay y còn nghĩ, đây chính là bàn tay quan trọng hơn cả nhân sinh của ta.

Có lẽ là ta trầm mặc lâu lắm, Đông Phương hít một hơi, thay đổi ôm lấy cổ ta, thân thể hương từng của y từng chút dần sát vào ta, còn có đôi môi hơi hơi lạnh.

Ta mở to mắt, đây là lần đầu tiên Đông Phương chủ động hôn ta.

“Dương Liên Đình, ở trong lòng bốn tọa, ai cũng kém người.” Y nhỏ giọng nói bên tai ta, “Sẽ không có ai đối đãi với ta giống như người, cũng không có người nào sẽ vì ta mà nhảy xuống huyền nhai, ai cũng không bằng người, trong lòng ta luôn có một ý tưởng khó hiểu, ta dường như đã đợi thật lâu mới chờ được người...” Nói đến đây trên mặt y lộ ra cảm xúc mê mang cô đơn giống kiếp trước, dừng một chút, y lại thay đổi cường ngạnh, kiêu ngạo nói: “Cho nên người vĩnh viễn đừng mơ có thể rời khỏi ta, cho dù chết, kiếp sau ta cũng sẽ tìm được người!”

Yết hầu như bị ngăn chặn, câu này kiếp trước y cũng đã nói với ta.

Một câu thành tiên tri.

Ta nhin không được ôm chặt lấy y, hôn y một lần lại một lần.

...

Một khắc đồng hồ sau, trận tỷ thí thứ ba bắt đầu. ?

Ngũ Nhạc kiểm phái tuyển ra người, là Thiên Môn đạo nhân phái Thái Sơn.

Ta nhú nhú mày, thập trưởng lão nhất định địch không lại ông ta, phóng nhãn nhìn lại, còn có Mộc Thống lĩnh, Tang Tam Nương, Lam Phương Hoàng, nhưng ba người này không hoàn toàn nắm chắc. Đông Phương cũng trầm ngâm thật lâu sau, có lẽ y cũng không chọn được người thích hợp.

“Không bằng...” Ta không nói tiếp, chỉ dùng ánh mắt ý bảo Diệp Khai.

Đông Phương lắc đầu: “Người này không biết chi tiết, không thể cực tương lai của toàn bộ thần giáo lên một người không rõ lai lịch.”

Ngay lúc hết sức phiền não, trong gió bỗng nhiên bay tới tiếng đàn.

Tiếng đàn du du, vừa mở mang vừa ai oán, làn điệu như từ quan ải đao quang kiếm ảnh mệnh mang truyền đến, gió Bắc rít gào giận dữ, già cổ rên rỉ, giữa gió tuyết ai thê hoang vắng, lại như giữa trời đêm sa mạc, thật lâu không tiêu tan.

Đáy mắt Đông Phương có một chút ngoài ý muốn, lập tức mỉm cười.

“Quang minh hữu sử của chúng ta trở lại.” (?)

47. Chương 47: Thay Đổi Người

Là một vị lão giả đánh đàn mặc áo lam ngồi trên thuyền đi tới, đúng là Khúc Dương mất tích đã lâu.

Thuyền nhỏ được nước đẩy chậm rãi đi tới, lúc tới phía bên phải thuyền lớn, tiếng đàn sâu kín vừa khéo kết thúc âm cuối cùng, Khúc Dương thu tay lại đứng dậy, vút bỏ thuyền nhỏ lên thuyền lớn, khom lưng thật sâu về phía giữa khoang thuyền: “Thuộc hạ Khúc Dương đến muộn.”

Ngón tay Đông Phương nhú nhú, rèm cửa cách không nhấc lên, y cười thản nhiên: “Như vậy, lần thử cuối cùng liền giao cho người.”

“Thuộc hạ nhất định không phụ sự phó thác.”

Bên này vừa mới quyết định xong, chính đạo bên kia bỗng nhiên lại làm ầm ĩ, thì ra là Tả Lãnh Thiện nhìn thấy Khúc Dương thì phát giác không ổn, lại muốn thay đổi người. Đông Phương hừ lạnh một tiếng: “Để gã đổi, nhìn xem gã còn có chiêu gì.”

Chưởng môn ngũ phái tụ tại cùng nhau thương nghị một hồi lâu, chưởng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần bỗng nhiên dẫn theo một nữ tử độ tuổi thanh xuân đi ra, không biết nói những gì, Tả Lãnh Thiện khẽ gật đầu.

Nàng kia mặc quần dài lụa là, vạt áo phiêu phiêu, khuôn mặt trắng nõn dịu dàng, bên thái dương có một đóa hoa hồng nhỏ đáng yêu, ta nhìn hồi lâu mới phát hiện đây có lẽ là con gái một của Nhạc Bất Quần.

Nhìn thấy người của phái Hoa Sơn luôn nhịn không được đi tìm kiếm Lệnh Hồ Xung, nhưng vẫn không phát hiện ra hắc trong đám người phái Hoa Sơn, ta thoáng giật mình, lại tìm một lần, phát hiện vẫn không có. Hồi ức trí nhớ của kiếp trước một chút, Nhậm Doanh Doanh đã từng nói vị tình lang này là “đồ đệ bị vứt bỏ của Phái Hoa Sơn”, chẳng lẽ đã bị sư phụ hắt hủi trục xuất khỏi sư môn?

Thôi, cần gì đi quan tâm hắc, không có Nhậm Doanh Doanh trợ giúp, hắc chỉ là một tên đồ đệ bị vứt bỏ, sao có thể làm sóng gió gì?

Tưởng tượng như vậy, trong lòng cũng nghĩ thông suốt, vì thế liền dời ánh mắt khỏi phái Hoa Sơn, mới vừa phục hồi lại tinh thần, ta liền cảm thấy có tầm mắt dừng ở trên người của mình hồi lâu, vừa quay đầu liền đụng phải con người tối như mực của Đông Phương.

“Dương Liên Đình, mới vừa rồi ngươi nhìn chằm chằm vào phái Hoa Sơn, là đang tìm ai?” Khẩu khí của y có chút cương cứng.

“Không tìm ai...” Ta trả lời, chẳng biết tại sao bị y nhìn chăm chú lại có chút chột dạ.

Đông Phương rõ ràng không tin, y híp mắt: “Lần trước ở Hành Sơn ngươi cũng nhìn chằm chằm vào phái Hoa Sơn... bốn tọa nhớ rõ ngươi từng đề cập tới Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn với ta, chẳng lẽ ngươi đang tìm hắc? Người nọ là ai của ngươi? Đáng giá ngươi để ở trong lòng như vậy?”

Ta trừng mắt nhìn, ngữ khí của Đông Phương sao nghe có chút chua...

Y trầm mặc một chút, không biết nghĩ đến cái gì, trên mặt lạnh hơn, đột nhiên hồ nghi mà đánh giá ta: “Bốn tọa chợt nhớ tới, Tang Tam Nương nói với bốn tọa Hướng Vấn Thiên cùng phái Tung Sơn không có quan hệ, hơn nữa cũng không có liên quan gì tới phái Hoa Sơn, nếu Hướng Vấn Thiên cùng phái Tung Sơn không có quan hệ, như vậy chuyện ám sát ngày đó cũng không quan hệ gì đến hắc, mà hắc lại trung tâm với Thánh cô ngay cả mệnh cũng không cần như thế thì càng sẽ không sai sử người hạ độc hại nàng, nói như vậy lúc ấy dưới địa lao đều là người bịa chuyện lừa gạt bốn tọa?”

Thái dương của ta trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Nếu người không phải là thám tử của Hướng Vấn Thiên thì lúc trước tại sao phải hạ độc hại Nhậm Doanh Doanh?” Đông Phương càng nghĩ càng cau mày, “Người nói người có cừ oán với nàng, nhưng bốn tọa gọi người hỏi thăm, người thật sự từ nhỏ liền lên Hắc Mộc Nhai, làm tạp dịch hơn mười năm nhưng chưa bao giờ nói qua một câu với Nhậm Doanh Doanh, thậm chí ngay cả gặp cũng chưa gặp qua, nếu có ân oán trước khi người lên Hắc Mộc Nhai thì lại càng thêm thiên phương dạ đàm, bởi vì Thánh cô còn nhỏ hơn người một hai tuổi, tới giờ nàng căn bản chưa từng rời khỏi Hắc Mộc Nhai.”

“Ách...” Ta nhất thời nghĩ không ra nên nói dối như thế nào.

Đông Phương đột nhiên vươn tay đến, nắm cầm của ta, nhìn trái nhìn phải, nghi vấn hỏi: “Chẳng lẽ người là thám tử phái Hoa Sơn chôn từ nhỏ ở Hắc Mộc Nhai? Người quan tâm Lệnh Hồ Xung như vậy, chẳng lẽ hẳn là huynh đệ của người? Hay là thân thích? Nhưng các người lớn lên không quá giống...” Y lăm bằm lăm bầu, đến lúc này, trong tròng mắt bỗng nhiên nổi lên lửa giận, mày ngài dựng thẳng, một chương chụp nức cái bàn nhỏ, “Chẳng lẽ hẳn là tình nhân cũ của người! Bây giờ người còn nhớ mãi không quên hẳn!”

Ta: “...”

Giáo chủ, trong đầu người có phải có một cái động hay không.

Ta yên lặng kéo tay giáo chủ từ trên cầm của ta xuống, uyển chuyển chỉ ra: “Giáo chủ, người cũng biết ta bảy tuổi liền lên Hắc Mộc Nhai, ta đã đủ vợ nha, bảy tuổi liền có một cái tình nhân cũ, thật là có chút khó làm, giáo chủ của ta a, người đừng loạn điểm duyên ương có được không?”

Đông Phương nghe xong có lẽ cảm thấy có chút đạo lý, trên mặt dịu đi một chút, nhưng y nghĩ nghĩ, mặt đột nhiên không được tự nhiên cứng lại rồi, ta biết lúc này y nghĩ cái gì, cố ý áp qua nhéo nhéo má phiếm hồng của y, đùa: “Sao nào, yên tĩnh ? không ăn loạn dấm nữa? Biết e lệ ?”

Đông Phương dùng sức vuốt ve tay ta, hừ một tiếng: “Nếu không phải thì người nhìn chằm chằm Lệnh Hồ Xung làm gì?”

Ta vội vàng nhắc tay: “Ai ai ai, ta chưa từng nói ta đang nhìn Lệnh Hồ Xung nha, người đừng nghĩ cái gì cũng đội lên đầu ta, nào có người như vậy, ta thành thành thật thật, người còn muốn mình bị cấm sừng!”

“Vậy người đang nhìn ai?” Đông Phương áp sát không tha, “Chẳng lẽ người nhìn trúng cô nương trên đầu cài hoa kia?”

Còn có dừng hay không ! giáo chủ nhà của ta thật sự nên sửa tên lại, về sau nên gọi là Đông Phương thùng dấm được chứ! Ta vừa tức vừa buồn cười, nghiêng răng cắn nửa ngày, nhin không được hung tợn áp qua, ôm người lần trên giường một vòng, một hơi cắn lên miệng y: “Thùng dấm! Bây giờ cho người biết ta nhìn trúng ai !”

“Ừm...” Đông Phương hừ hừ một tiếng.

Hung hăng hôn một trận, lúc tách ra mặt Đông Phương hoàn toàn đỏ, ngã vào giường hơi hơi thở dốc, môi hơi mở ướt át hồng nhuận, áo mở, tóc cũng loạn, trong mắt mơ màng, nào còn nhớ rõ chuyện vừa rồi? Trong lòng ta âm thầm nghĩ, xem ra chiều này so với lấy có lý do gì đều dùng được, rốt cuộc lừa gạt qua! Về sau nếu y hỏi thì không quản ba bảy hai một gì, cứ ôm lấy người hôn đủ là được, ha ha, biện pháp này thật sung sướng! Trong lòng buông lỏng, lại nhìn đôi mắt như nước của y, nhin không được rung động trong lòng, cúi xuống triển miên với y.

Môi y thực mềm, dán y cọ sát vài cái, toàn thân ta đều nóng lên, trong lòng không khỏi cảm thán: thì ra thật sự yêu phải một người, chỉ cần nhìn hai mắt y phía dưới sẽ cứng lên ngay.

Nhưng hôm nay ta không cương thật, bởi vì bên ngoài đã ồn ào lên.

Không thuận theo không nở mà ôm Đông Phương ngồi xuống, chỉnh lý y phục cho y, Mộc Thống lĩnh vừa lúc báo lại: “Giáo chủ, Ngũ Nhạc kiếm phái nói muốn thay đổi người.”

“Đổi ai?” thần sắc của Đông Phương đã khôi phục lạnh lùng, nhưng mặt còn có chút hồng.

“Ái nữ của chương môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San.” Lúc Mộc Thống lĩnh nói ra thì có chút nghi ngờ, “Tuổi rất trẻ, võ công nhìn không cao.”

Đông Phương nhíu mày, cũng có chút kinh ngạc, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Ta đương nhiên thí diên thí diên đuổi kịp.

Đối diện, tuy rằng tuyên bố muốn thay đổi người, nhưng bọn họ còn đang ồn ào thảo luận không ngớt, nghe xong Tả Lãnh Thiện cùng Nhạc Bất Quần nói, lão ni cô cùng phái Hành Sơn đều nhíu mày, có lẽ có dị nghị,

nhưng Tả Lãnh Thiện không muốn nghe bọn họ. Hai người kia đều tức giận, lão ni cô thì mang theo đệ tử phẩy tay áo bỏ đi, trực tiếp tách ra với bốn phái còn lại, phân biệt rõ ràng đứng một bên.

Tả Lãnh Thiện thấy lão ni cô không biết phân biệt như vậy, cũng trầm mặt, nhưng vẫn giơ tay lên, đệ tử truyền lời vội vàng cúi đầu khom lưng tới nghe gã phân phó, Tả Lãnh Thiện nói vài câu, đệ tử kia liền tiến đến, giọng nói: “Thiên Môn đạo trưởng bị thương, không tiện tỷ thí, Nhạc cô nương, ái nữ chưởng môn phái Hoa Sơn xung phong nhận việc, nguyện thay thế Thiên Môn đạo trưởng đấu một trận. Nhạc cô nương tuổi còn trẻ đã gan dạ sáng suốt, thật sự làm người khâm phục. Nhưng nhạc cô nương là nữ giới, tuổi lại nhỏ, muốn đối chiến với Khúc trưởng lão thì thật sự còn cách xa, nói vậy Khúc trưởng lão cũng không muốn hạ thủ bắt nạt nữ nhân đi, không bằng quý phái cũng chọn ra một người sắp xỉ tuổi tu vi lực lượng, được chứ?”

Lời vừa nói ra, ta có chút dở khóc dở cười, biện pháp không biết xấu hổ này bọn họ cũng có thể nghĩ ra. Nhìn mọi nơi trên thuyền một vòng, bên trong thần giáo chúng ta phần nhiều là nam tử, trừ thập trưởng lão, bên trong giáo chúng có một nửa đều đã hơn ba bốn mươi tuổi, thành gia lập nghiệp, nam nhân trong thần giáo chúng ta tuy rằng giết nhiều người, nhưng sẽ không bắt nạt nữ nhân, cho bọn họ đi lên, tất nhiên bọn họ sẽ không muốn. Tuổi trẻ thì võ công lại kém Nhạc Linh San, phái đi ra chỉ có mất mặt. Nữ, Tang Tam Nương, Lam Phượng Hoàng đều hai bảy hai tám, võ công xa xa phía trên nàng, tiểu cô nương người ta chưa tới hai mươi, cũng là một dạng bắt nạt.

Nhưng chúng ta là ma giáo, bắt nạt thì bắt nạt đi, dù sao chính đạo nhân sĩ Tả Lãnh Thiện cũng không muốn mặt mũi, vì sao chúng ta phải phân rõ phải trái với gã? Nói không chừng phái Lam Phượng Hoàng ra gã lại muốn thay đổi người.

Chẳng qua trận này thắng, thanh danh truyền ra thần giáo lại không biết sẽ bị hất bao nhiêu nước bẩn.

Trong lòng ta cực kỳ không sáng khoái.

Có lẽ Mộc Thống lĩnh cũng nghĩ giống ta, nhỏ giọng nói với Đông Phương: “Có cần thuộc hạ về Hắc Mộc Nhai tìm Tang Tam Nương không?”

Tang Tam Nương lưu thủ trên Hắc Mộc Nhai để ngừa vạn nhất nên không xuống dưới.

“Không cần, ” Đông Phương nói, bỗng nhiên dời ánh mắt về phía tiểu hài tử đang an tĩnh nằm góc áo của Mộc Thống lĩnh, nhìn nó trong chốc lát, Đông Phương cúi đầu hỏi: “Cho người học kiếm pháp, người luyện đến chiêu nào rồi?”

Ta cùng Mộc Thống lĩnh đều giật mình.

Chẳng lẽ Đông Phương tính để đưa bé này lên sân khấu?

Tiểu hài tử nâng ánh mắt trong suốt lên, nhẹ nhàng nói: “Đã luyện đến ‘Nhất kiếm quang hàn’.”

Đông Phương gật gù: “Rất tốt.” Y quay đầu lại nói với Mộc Thống lĩnh, “Gọi Khúc Dương trở về, nó lên.”

Sắc mặt Mộc Thống lĩnh liền biến thành trắng, hẩn cúi đầu, bỗng nhiên quỳ xuống: “Giáo chủ, Tinh... Thiếu giáo chủ còn nhỏ như vậy, học võ chỉ mới một năm rưỡi, thật sự không đảm đương nổi nhiệm vụ này, xin giáo chủ nghĩ lại!”

Đông Phương rũ mắt bắt tay lên mạch môn của tiểu hài tử, sau đó lại rút tay về, thần nhiên nói: “Nó có thể thắng.”

Mộc Thống lĩnh nắm chặt nắm tay, khuôn mặt đoan chính nghiêm minh lần đầu tiên xuất hiện bối rối cùng đau đớn, hẩn thẳng lưng quỳ gối nơi đó, một lần lại một lần đập đầu, chỉ có một câu: “Xin giáo chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Nó còn nhỏ, còn nhỏ như vậy...”

Đạo kiếm không có mắt, nếu tiểu hài tử... nước cờ này đích thật là hiểm, ta cũng nhận không được nhìn về phía Đông Phương, do dự một chút, khuyên nhủ: “Không bằng để cho Tang...”

“Bỏ tóa nói không cần!” Đông Phương trực tiếp ngắt lời ta.

Mặt Mộc Thống lĩnh xám như tro tàn.

Tiểu hài tử đi qua kéo tay áo Mộc Thống lĩnh, kéo không đứng dậy, nó thấp thấp gọi một tiếng: “Mộc thúc, đừng quỳ, chân sẽ đau...”

Thanh âm non nớt mềm mềm, nghe như thế nào cũng là hài tử còn chưa lớn lên.

Mộc Thống lĩnh nghe xong càng chịu không nổi, cúi đầu thật thấp, nắm chặt nắm tay đang run rẩy.

Đông Phương không nhìn hắn, nhìn về phía tiểu hài tử, hỏi: “Có dám hay không?”

Tay tiểu hài tử còn kéo áo Mộc Thống lĩnh, ngẩng đầu nhìn Đông Phương, lẳng lặng trong chốc lát mới nhỏ giọng hỏi: “Ta có thể không giết người sao?”

“Có thể.”

“Dám.” Tiểu hài tử trả lời.

“Được. Người nhớ kỹ, võ công trong thiên hạ, trăm khoan vẫn quanh một đốm, không nhanh không phá, không cần dây dưa quá nhiều với địch, vững vàng chờ đợi cơ hội, nhất chiêu lấy mạng, tốc chiến tốc thắng.” Đông Phương dạy bảo tiểu hài tử, “Kiếm pháp Hoa Sơn có vài loại, Nhạc Linh San là nữ tử, ước chừng tập chính là mười chín thức của mẹ nàng, bộ kiếm pháp kia, kiếm chiêu phiền phức, tạo nghệ thâm giả thì lợi hại, nhưng hiển nhiên nàng không phải dạng này, người chỉ cần chú ý hai chiêu, một là ‘Tử hà phi kiếm’, hai là ‘Vô song vô đối’, ” Đông Phương lấy ngón tay làm kiếm, diễn luyện một lần cho tiểu hài tử, “Hai chiêu này người có thể dùng ‘Thanh phong mười ba thức’ để phá, lấy hư phá thực, lấy bất biến ứng vạn biến. Trừ điều này thì không có gì phải lo lắng.”

Tiểu hài tử ghi nhớ, sau đó không nói lời nào, chỉ đi đến trước mặt Mộc Thống lĩnh, chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Mộc thúc, ta không sợ, người đừng lo lắng.”

Nó giữ chặt tay áo Mộc Thống lĩnh.

“Ta trưởng thành.”

Mộc Thống lĩnh hít sâu một hơi, xoa xoa đầu tiểu hài tử: “Đúng, người trưởng thành.”

Bạn đang ?

Hắn bắt lấy tay tiểu hài tử đứng lên, vẫn luôn đưa nó đến bờ mới trở về. Sau khi trở về, hắn lại quỳ một gối về phía Đông Phương: “Thuộc hạ đáng chết, cãi mệnh lệnh giáo chủ! Xin giáo chủ trách phạt!”

Đông Phương không nói lời nào, chỉ vung tay áo lên, phát ra gió kéo cả người Mộc Thống lĩnh đứng lên, liền xoay người vào khoang thuyền.

Ta vội vàng đuổi theo, nắm chặt tay y.

Đông Phương nghiêng đầu xem ta, thấp giọng nói: “Dương Liên Đình, người cũng nghĩ bốn tọa bất cận nhân tình sao?”

Ta lắc đầu, thật ra tiểu hài tử cũng là một sự lựa chọn rất tốt, nó mới mười một tuổi, để nó nghênh chiến Nhạc Linh San, như thế nào cũng có vẻ Nhạc Linh San lấy lớn bắt nạt nhỏ, đến lúc đó truyền ra, võ mồm như thế nào cũng không thể đội lên đầu chúng ta. Chỉ sợ trong lòng Nhạc Linh San cũng cảm thấy như vậy, chỉ cần không phải người táng tận thiên lương thì lúc động thủ sẽ lưu một đường, nàng khẳng định sẽ không để tiểu hài tử vào mắt.

Khinh địch, mới là tối kỵ.

“Nó có thể thắng.” Đông Phương đột nhiên nói, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía bờ bên kia, Đông Phương nhìn bóng người nho nhỏ, thản nhiên nói, “Nhạc Linh San đã không phải là đối thủ của nó.”

Ta kinh ngạc mà theo ánh mắt Đông Phương, Đông Phương thật sự cho rằng nó có thể thắng Nhạc Linh San mới để cho nó đi, đứa bé này quả thực không phải vật trong ao, ta có tính là dùng một cái bánh mìn thâu, đổi một cái bảo?

Ngũ Nhạc kiếm phái có lẽ cũng bị Mạnh Tinh Hồn kinh đảo, Nhạc Linh San càng trọn tròn hai mắt hạnh.

Nhật tiểu hài tử về, vẫn luôn nuôi ăn tốt uống tốt, giáo chủ đối với người bên cạnh không keo kiệt, y dùng cẩm y ngọc thực, người đi theo y cũng ăn ngon uống tốt, tiểu hài tử gây trố cả xương trước kia đã sớm không thấy, trên gương mặt núng nính thịt, nuôi đến trong trắng lộ hồng, ăn mặc một cái áo ngắn thêu kim bảo, trên cổ mang một cái Kim Tỏa, tóc để chỏm, phấn phấn nộn nộn, môi hồng răng trắng, giống như tiểu đồng tử trên tranh tét.

Nhưng người còn chưa phát dục, nhìn càng trẻ con.

Ta vẫn luôn lưu ý tình huống đối diện, Nhạc Linh San xem xét nó hồi lâu vẫn không có động tĩnh, quay đầu nhìn xem cha nàng, lại nhìn xem nàng mẹ, nhìn nhìn tiểu nam này có một đôi mắt to phá lệ xinh đẹp đứng trước mặt, khó xử.

Cô nương này không hạ thủ được.

Trong lòng yên tâm một chút, may mắn là một nữ tử tâm địa không tính hư hỏng.

Thu lại tầm mắt, sau đó liền thấy được Mộc Thống lĩnh, khoe miệng ta co rút một chút.

Về mặt hấn hấn trương mà nhìn, cổ duỗi đến thật dài thật dài, trong chốc lát sốt ruột mà xoay quanh, trong chốc lát lo lắng đến cắn răng, sau đó lại thì thà thì thầm, trong chốc lát kích động hô nhỏ bị thương thì làm thế nào, trong chốc lát lại lắc đầu, không có, sau đó lại ôm đầu ngồi xồm xuống, cạo ván gỗ trên bong thuyền, tấm ván gỗ bị tay hấn bắt giắc dùng nội lực vạch một vết lại một vết, theo mỗi vết xuất hiện, ta nghe thấy hấn nói nhỏ: “Có thể thắng... Có thể thắng... Nhất định có thể thắng... Giáo chủ đã nói có thể thắng...”

Ta: “...”

Đây thật sự là Mộc Thống lĩnh sao, không bị cái gì nhập vào đi?

48. Chương 48: Người Quen Cũ

Tiểu hài tử đứng ở một mảnh đất trống giữa một đám chính đạo nhân sĩ, dùng tò mò cùng thiên chân chỉ đặc biệt hài đồng mới có mà nhìn mọi nơi thật lâu, nó như vậy giống như là tiểu hài tử được cha mẹ mang ra khỏi nhà lần đầu tiên, thấy cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng muốn nhìn một cái, không chỉ Nhạc Linh San đứng ở đối diện nó, biểu cảm trên mặt mọi người đều thực phức tạp.

Nhật nguyệt thần giáo phái ra một tiểu oa nhi cái gì cũng không biết như vậy rốt cuộc tính toán làm cái gì?

Nhưng trông trận đã nổi lên, trận tỷ thí này có buồn cười cũng không thể lùi bước.

Hướng chi, Tả Lãnh Thiện có lẽ càng vừa lòng tình hình bây giờ. Ta xem phía phải Tung Sơn, Tả Lãnh Thiện đang ngồi xếp bằng dưới đất vận công chữa thương, vận xong một vòng, gã sẽ nhìn về phía đất trống, thần sắc tuy có nghi hoặc, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra may mắn.

Tất cả mọi người cho rằng Nhạc Linh San sẽ thắng, đối thủ của nàng chính là hài tử mười một tuổi mà thôi.

Nhưng tiểu hài tử hơi hơi dờn mũi chân, thất lưng trầm xuống trong nháy mắt ta liền biết nó nhất định sẽ không thua. Nó dùng chính là kiếm, đó là một thanh kiếm không có bất luận văn sức gì, nhìn bụi bụi không thu hút chút nào, nhưng ta biết, lịch sử thanh kiếm này nhất định rất cổ xưa. Thân kiếm hẹp dài như liễu giản dị tự nhiên, lộ ra hơi lạnh thấu xương lẳng đọng trong năm tháng dài lâu. Mặc dù yên lặng không động cũng có thể cảm nhận được có hàn khí lượn lờ vô hình tại kiếm phong.

Ta nhận ra, đó là thanh kiếm Đông Phương dùng lúc còn trẻ tuổi.

Hiện giờ võ công của y đã đạt đến mức tối cao, phóng lá cây cũng có thể giết người, đã không cần thanh kiếm này, vì thế đưa thanh kiếm này cho tiểu hài tử. Kiếp trước, y cũng tặng thanh kiếm này cho ta, nhưng bảo kiếm nên xứng anh hùng, xứng ở trên người tiểu nhân như ta chỉ biết mai một nó, ta nhớ không nổi cuối cùng ta ném thanh kiếm này đi nơi nào, thật sự đáng tiếc.

Hiện giờ, được tiểu hài tử cầm nơi tay so với dùng ở trong tay của ta, tốt hơn nhiều.

Biểu cảm trên mặt tiểu hài tử vẫn ngây thơ, chân trái vạch cát đá vẽ ra một đường, không dấu vết trầm thắt lưng xuống, bày ra thế công. Tư thế chân trái đưa về trước, trầm thắt lưng nghiêng người, tên là “Xà bước”. Tư thế này nhìn như đơn giản đến mức không hề có kỹ xảo, nhưng lại có thể làm cho người ta hành động cực nhanh, vô cùng thích hợp làm sát chiêu cuối cùng.

Nhưng tư thế này cũng không dễ dàng bảo trì cân bằng, phát lực không đủ sẽ ngã trái ngã phải, ngược lại cho đối thủ thừa cơ hội. Hơn nữa, một khi phát lực, trọng tâm thân thể sẽ chuyển dời toàn bộ đến đùi phía trước, nếu một kích không nắm chắc sẽ trúng, sử dụng “Xà bước” sẽ là một tử lộ.

Bởi vậy, “Xà bước” trong thần giáo chúng ta đều là trưởng lão võ công cực kỳ tinh thâm mới dám dùng, mặc dù là Hương chủ Đường chủ cũng rất ít sẽ dùng, bởi vì không phải tất cả mọi người đều tự tin có thể một kích trúng chiêu, chớ nói chi là một hài tử chưa thoát tính trẻ con như thế này.

Nhạc Linh San đương nhiên cũng chú ý tới, nàng thu lại nụ cười, ánh mắt cũng nghiêm túc hơn một ít. Đây là bộ pháp chỉ mình thần giáo của ta mới có, Nhạc Linh San chưa từng thấy qua, sở dĩ nàng nghiêm túc, chỉ sợ là vì ánh mắt hài tử thay đổi.

Nhưng nàng vẫn không hề động, mũi kiếm chĩa xuống phía dưới, có lẽ cố ý chờ tiểu hài tử xuất chiêu trước.

Thôi, chẳng qua là luận bàn thôi, ta nghĩ có lẽ trong lòng Nhạc Linh San nghĩ vậy, nhường tiểu hài tử này ra chiêu trước cũng được.

Nhưng một khắc đồng hồ sau, tay phải Nhạc Linh San cầm kiếm càng ngày càng chặt, không chỉ là tay, cả người nàng đều căng thẳng thành một dây cung kéo căng. Thậm chí bên thái dương của nàng còn chảy mồ hôi.

Đích xác như Đông Phương đã nói, công phu của tiểu hài tử đã vượt xa Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San đã bảo trì trạng thái khẩn trương vượt qua một nén nhang, điều này làm cho nàng so chiêu cùng tiểu hài tử, bước chân có chút phát trầm. Đây không phải là dấu hiệu tốt. Lại đánh nhau kịch liệt hơn mười chiêu, hai kiếm va chạm phát ra âm thanh làm răng người ta lên men, Nhạc Linh San nhân cơ hội lui lại về phía sau mấy bước, thả chậm hô hấp, điều chỉnh tư thế, chậm rãi cong người, hạ thân trầm xuống, làm ra thủ thế vững như bàn thạch.

Nàng không nháy mắt mà nhìn tiểu hài tử, trước sau như một duy trì quan sát cẩn thận cực độ, bước chân thông thả biến hóa vị trí, nàng thay đổi mỗi một bước đều rất nhỏ bé, ý đồ làm đối thủ không có cách nào thấy rõ nàng tiến công.

Mà đối diện nàng, tiểu hài tử kia lại có vẻ rời rạc nhiều lắm, hài tử nắm kiếm, nghiêng đầu, hai mắt nhìn Nhạc Linh San, ánh mắt trong vắt, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, thần sắc cũng rất bình tĩnh.

Nhìn cả người có vẻ đều là sơ hở, ngay cả tư thế cầm kiếm cũng còn hiển non nớt, tư thế phòng bị cũng trăm ngàn chỗ hở, nhưng Nhạc Linh San lại tìm không ra nơi để hạ thủ.

Ta nghĩ rốt cục nàng hiểu được đối thủ của nàng không đơn giản.

Mộc Thống lĩnh còn khẩn trương hơn cả tiểu hài tử, hẳn đã không ở đầu thuyền mà bò lên cột buồm, bắt chặt lấy dây thừng ở bên trên nhìn chăm chăm động tác của tiểu hài tử, mỗi một khi tiểu hài tử cùng Nhạc Linh San giao thủ, ta có thể nghe được tiếng hắt hơi sâu một hơi lạnh khí cùng với cột buồm bị hắt dùng lực nắm đến lay động phát ra tiếng dát chỉ dát chỉ...

Nhưng những người đứng xem lại rất khó hiểu khẩn trương trong đó, nữ nhi cùng tiểu tử ma giáo giảng co trâm mặc thời gian dài làm Nhạc Bất Quần ở một bên nhìn xem thực sốt ruột, nội lực của tiểu hài tử thật ra không thâm hậu, dù nó có tư chất khác hẳn với người thường như thế nào thì nội lực vẫn cần thời gian tích lũy, ta nhìn biểu cảm của Nhạc Bất Quần liền hiểu được, nhất định gã không nghĩ ra vì sao nữ nhi chưa bắt tiểu tử kiêu ngạo kia, rốt cuộc mềm lòng cái gì? về mặt tiểu hài tử ngây thơ cùng mở miệng, giống như hoàn toàn không để Nhạc Linh San vào mắt.

Đường nhiên là nổi trận lôi đình.

“Linh nhi, đừng mềm lòng!” rốt cục Nhạc Bất Quần nhin không được ra tiếng nhắc nhở.

Mắt Nhạc Linh San lóe ra một chút, phân thần về phía phụ thân bên kia, tuy rằng chỉ trong nháy mắt thôi, nhưng đã không còn kịp rồi.

Hàn quang chợt lóe, kiếm phong cùng kiếm khí đập vào mặt mà đến, người cầm kiếm trong một chớp mắt ngấn ngủn kia hoàn thành “Xà bước”, lấy khí thế lôi đình tiến công. Đó cũng là một chiêu cuối cùng, một chiêu nhanh đến nhìn không rõ, không có chiêu sau, không có bất luận biến hóa gì, không có bất cứ nơi nào thần kỳ.

Thậm chí Nhạc Linh San còn chưa có cơ hội phản ứng liền bị một chiêu khóa lại mạch máu.

Kiểm phong phiếm hàn khí rung động nơi cổ họng nàng, cư nhiên cắt đứt tóc mai của nàng.

Hoa hồng bên thái dương bay xuống, một đầu tóc đen tản ra như bộc.

Nhạc Linh San khó có thể tin mà trừng lớn hai mắt, không thể tin được mình lại dễ dàng bại như vậy. Mà đối thủ của nàng thì lại cực kỳ bình thản thu lại kiếm, nói: “Người thua.”

Chính đạo bên kia hoàn toàn yên tĩnh, ngược lại phái Hằng Sơn dẫn đầu phản ứng lại, lão ni cô lớn tiếng cười nhạo một tiếng, ngay cả chào hỏi cũng không thêm, dẫn đệ tử môn hạ rời khỏi. Chưởng môn phái Hành Sơn cũng tiến lên, chấp tay với Tả Lãnh Thiện đang đen mặt, nói vài câu, là đoàn thứ hai rời đi.

Đông Phương vừa khéo xem xong quyền thoại bản kia, nhẹ nhàng khép lại, nói với ta: “Mọi chuyện còn lại liền giao cho mười vị trưởng lão cùng vài Đường chủ xử lý đi, chúng ta về Hắc Mộc Nhai trước.”

Ta gật đầu.

Vén rèm lên đi ra ngoài lại không phát hiện thanh âm của Mộc Thống lĩnh, theo bản năng tìm tòi bờ bên kia một chút, quả nhiên thấy Mộc Thống lĩnh đã bay vút đến bên kia, mang tiểu hài tử về đến bên này, nhin không được hưng phấn mà giờ nó cao cao lên, lại dùng lực ôm vào trong ngực.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy tiểu hài tử cười, ta nghe thấy nó quăn Mộc Thống lĩnh hỏi: “Mộc thúc, ta làm tốt lắm sao?”

“Tốt! Thật tốt!”

“Ta lợi hại sao?”

“Lợi hại vô cùng!”

Mắt to của tiểu hài tử cong cong, một chút cũng không có quái gở trầm mặc ngày thường.

Mộc Thống lĩnh buông tiểu hài tử xuống, lại bắt đầu nói với nó, mới vừa rồi tỷ thí dùng mỗi một chiêu đều mở ra phân tích nát cho tiểu hài tử nghe.

Đông Phương liếc bọn họ một cái, cái gì cũng chưa nói, chỉ vươn tay đến kéo tay ta: “Chúng ta đi trước.”

Trên Hắc Mộc Nhai có lẽ không có gì thay đổi.

Bóng đêm đã đậm, ngọn đèn dầu mông lung.

Rời khỏi gần bốn tháng, lúc xuất phát còn mặc áo lạnh dày cộm, hiện giờ thời tiết đã có hơi lạnh nhẹ nhẹ. Lúc đi qua, đom đóm trong bụi cỏ hai bên hành lang dài bị quấy nhiễu, vù vù bay lên tán ở trong gió, như là vụn ánh sao trên trời rơi xuống nhân gian.

Tiền phương bị bóng đêm che đầy, nhìn qua giống như nhìn không tới cuối, trong lòng bỗng nhiên có chút rung động, ta nắm chặt lấy tay Đông Phương, mười ngón đan chặt chẽ.

Về tới nội viện, Đông Phương tìm Bình Nhất Chỉ tới trước, để ông ta nhìn vết thương nơi bụng cho ta. Bình Nhất Chỉ là một lão nhân tóc hoa râm, gầy gầy, râu mép lộn xộn. Khác với Dưệ tiên sinh là, ánh mắt ông ta nhìn người thực lạnh, không có dao động, mặc kệ là nhìn ai cũng giống như nhìn người chết.

Ông ta vừa thấy vết thương trên bụng ta, mặt không đổi sắc mặt liền biến đến kinh ngạc.

Nhưng ông ta thu hồi lại biểu cảm dư thừa trên mặt thực nhanh, trước tiên tẩy sạch sẽ rịt thuốc lên bụng ta, lại cho người lấy rượu mạnh đến, lau một vòng lại một vòng trên bụng ta, sau đó ngan châm thật nhỏ ra, lòi tuyết thô trong suốt chôn ở trong da thịt ta ra một chút, dùng cây kéo cắt đoạn, sau đó bàn tay nhẹ nhàng đặt trên miệng vết thương, ta cảm thấy một dòng khí nhiệt nóng từ lòng bàn tay ông ta tản ra, sau đó ông ta đột nhiên nhấc tay lên, tuyến còn thừa lại liền bị Bình Nhất Chỉ dùng nội lực kéo đi ra.

Lần thứ hai ông ta thoa rượu cho ta, lại bôi phần thuốc, bọc vải trắng sạch sẽ, sau đó cúi đầu thân nhiên nói: “Được sư huynh của ta cắt một đao kia vừa lúc, Dương công tử tuổi trẻ cường tráng, miệng vết thương khôi phục không tồi, hiện giờ dường như mười ngày nửa tháng, chờ miệng vết thương triệt để kết sẹo về sau sẽ tốt.”

Ta hiểu kỳ nói: “Được tiên sinh là sư huynh của Bình tiên sinh?”

Bình Nhất Chỉ xốc mí mắt xem ta, ngữ khí thường thường: “Phải hay không phải, có liên quan gì đến Dương công tử.”

Ta bị biểu cảm nửa chết nửa sống của ông ta làm cứng họng một chút, lòng hiểu kỳ liền bay. Bất mãn bĩu môi, ta ngậm miệng lại. Vẫn là Được tiên sinh dễ tiếp xúc một ít, lão đầu này quả thực là hòn đá trong hàm cầu...

Đông Phương thay ta mặc lại quần áo, chỉ đạo Bình Nhất Chỉ: “Người đi xuống đi, cho đến khi Dương Liên Đình lành hẳn, người đừng rời khỏi Hắc Mộc Nhai, mỗi ngày lại đây nhìn xem, miễn cho miệng vết thương sinh mủ nóng lên.”

“Cẩn tuân mệnh lệnh của giáo chủ.” Bình Nhất Chỉ cong cong thất lưng, mang theo hòm thuốc đi rồi.

Trong phòng chỉ còn ta cùng Đông Phương.

Ta nhìn chăm chú vào dung nhan của y dưới ngọn đèn dầu, hết thấy trần ai lạc định, tâm tình của ta bình tĩnh trước nay chưa có. Ta để y ngồi ở bên giường, đi lấy nước ấm tới, ngồi xổm xuống cởi giày của y ra, chậm rãi bỏ vào nước ấm đã pha tốt.

Y rũ mắt dịu dàng nhìn ta chăm chú, tóc đen dừng ở đầu vai.

Ngọn đèn dầu ấm áp sái đầy phòng, tiếng nước nhỏ vang lên, bóng dáng của y rơi trên mặt đất, vừa vặn ngay tại bên cạnh ta, nghiêng đầu nhìn, thật giống như rúc vào trong ngực ta vậy.

Ta xoa nắn ngón chân của y, gan bàn chân, cho đến khi nước ấm dần dần lạnh đi, ta đặt hai chân của y ở trên đầu gối, sau đó lấy đến khăn lau khô, chân của y gầy teo, vốn làn da có chút tái nhợt bị hồng đến đỏ, nhất là năm cái móng, ta nhìn không được cúi đầu hôn môi, vươn ra đầu lưỡi chậm rãi dọc theo khe hở liếm.

“Dương Liên Đình!” Đông Phương giật mình rụt lui chân.

Ta đặt hai chân của y trên đầu vai, sau đó vén ống quần, vuốt ve đường cong xinh đẹp của chân y, từ mắt cá chân bắt đầu liếm đi lên, thân mình của ta cũng chậm rãi dán lấy y, buộc lòng y phải ngửa ra sau, thân thể cong lại. Có lẽ là ánh mắt ta nhìn y rất rõ ràng, mặt của y đỏ lên, sau đó vươn tay ngăn ta lại: “Dương Liên Đình, thương thể của người còn chưa khỏi...”

“Vậy để tiểu nhân hầu hạ giáo chủ...” Ta cười cười, sau đó kéo đai lưng bó quần của y, cúi đầu ngậm vật ở giữa hai chân y. Cả người Đông Phương hăm sâu bên trong đệm chăn mềm mại, từ từ nhắm hai mắt thở dốc.

Một đêm ngọn đèn dầu lay động, xuân ý nùng.

Mãi cho đến nửa tháng sau, vết thương của ta mới hoàn toàn kết sẹo. Ta sờ sờ vết sẹo thật dày trên bụng, không khỏi lộ ra nụ cười, ta liếc mắt một cái, chậu nước phản chiếu ra hình ảnh của ta.

Hơn phân nửa tháng này, Đông Phương đều không cho ta làm đến cuối cùng, có khi y sẽ dùng miệng giúp ta, nhưng mỗi lần ta nhìn y cúi người vì ta phun ra nuốt vào, trong lòng ta sẽ nổi lên chua xót, y như vậy sẽ làm ta nghĩ đến y kiếp trước, khi đó ta không hiểu tâm của mình, luôn từ chối thân mật với y, y vì muốn

ta thoải mái nên luôn làm như vậy, động tác của ta thực thô lỗ, luôn đỉnh đến yết hầu của y, khớp mắt y sẽ khó chịu đến chảy nước mắt, nhưng vẫn cứ hèn mọn mà lấy lòng ta.

Vì thế kiếp này ta nhìn không được y vì ta làm chuyện đó, dù ôm thân mình trơn bóng của y có phản ứng, cũng chịu đựng.

Cho nên ta thật sự thấp hươu bá Phậ mà cầu cái vết thương sớm khỏi nhanh một chút.

Hiện giờ đã tốt, ta thiếu chút nữa vui vẻ đến nhảy lên, ngay cả cơm cũng kiên nhẫn làm, làm hai món ăn một chén canh, liền vui rạo rực mà chạy đến phòng của Đông Phương. Trải qua nhiều chuyện như vậy, người trong nội viện càng thiếu, dọc theo đường đi an an tĩnh tĩnh, cho đến khi ta nghe thấy xa xa bên ngoài tường viện truyền đến tiếng khắc khẩu.

Ta ở xa xa dừng lại bước chân, không có đi phía trước.

“Giáo chủ sao có thể giao hơn phân nửa sản nghiệp thần giáo cho Dương Liên Đình kia xử lý? Còn muốn hấn làm Đại tổng quản, nói hấn nói tựa như giáo chủ ra mệnh lệnh, đây không phải là quá tùy tiện rồi sao! Một tiểu tử ngay cả võ công cũng không biết như vậy thì sao có thể phục chúng? Giáo chủ quả thực bị hấn hôn mê đầu !” Một thanh âm già nua cảm giận nói.

Một thanh âm khác thở dài: “Tần trưởng lão xin bớt giận, giáo chủ đã lên tiếng, ta cũng không dám xen vào, ai...”

“Không thể mất mở trừng trừng nhìn giáo chủ cứ sai như vậy, chúng ta phải ngẫm lại biện pháp...”

Thanh âm đã đi xa.

Ta ngây ngẩn cả người, đã lâu còn chưa lấy lại tinh thần.

Người nói chuyện mới vừa rồi phải là trưởng lão mới vừa từ điện Thành Đức trở về, bọn họ nói... Đông Phương muốn ta làm Đại tổng quản?

Tâm tình của ta phức tạp mà đi tới trước cửa phòng Đông Phương.

“Dương Liên Đình, người đứng ở cửa làm gì?” Đông Phương đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của ta, nghi hoặc hỏi.

Ta đẩy cửa đi vào, đặt thức ăn lên bàn, sau đó nhìn y.

“Người làm sao vậy?”

“Giáo chủ, ” ta cúi đầu nói, “Ta ngay cả chữ viết cũng không tốt, vị trí Đại tổng quản này, ta làm không tốt.”

“Người biết ?” Đông Phương đi đến trước bàn, cầm lấy đĩa, ánh mắt của y khó hiểu có chút không được tự nhiên, bay nhanh liếc ta một cái lại nhanh chóng rũ mắt xuống, “... Bốn tọa nghe nói mừng chín tháng sáu là sinh nhật của ngươi, liền muốn chuẩn bị một phần đại lễ cho ngươi, không biết ngươi thích cái gì, hỏi thăm quản sự trong viện ngươi làm tạp dịch trước kia, hấn nói cái gì ngươi cũng không thích, chỉ thích tiền, thấy tiền sáng mắt, vì thế bốn tọa liền...”

Ta: “...”

Ta vô lực mà bưng kín mắt: biết ta thấy tiền sáng mắt, ngươi còn dung túng ta!

Thì ra đời trước ta biến thành một phát không thể văn hồi vì như vậy.

“Người... Người không vui?” Trong mắt của y có vài phần khẩn trương, “Vậy ngươi muốn cái gì? Người muốn cái gì cũng được —— ”

Tâm ta run lên, thật ra y giống kiếp trước như đúc, luôn hỏi ta, Liên đệ, ngươi muốn cái gì?

Bạn đang ?

Chỉ cần y có, y sẽ cho, cho dù là muốn mạng của y tâm của y, y cũng sẽ không chút do dự đào ra cho ta.

Ta ấn y vào trong ngực, thở dài nói: “Ta thật vui vẻ, Đông Phương, ta thật vui vẻ, người vì ta làm hết thấy, ta đều thật vui vẻ, ta đều thích. Ta quả thật thích tiền, bởi vì ta rất sợ hãi ngày cùng khổ, có tiền sẽ không ăn đói mặc rách, cũng sẽ không bị người xem thường, tiền là thứ tốt nhất trên đời này, nhưng mà, bây giờ ta phát hiện, có một thứ, còn khiến ta vui vẻ hơn cả tiền.”

Đông Phương “xoẹt” ngừng đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Là cái gì, ta nhất định cho người!”

Ta hàm tiếu nhìn y, không nói lời nào.

Chúng ta nhìn nhau thật lâu, rốt cục Đông Phương hiểu được, ánh mắt trốn tránh một chút, quay đầu đi.

Ta xoay người, thổi khí bên lỗ tai y: “Đông Phương, mới vừa rồi không phải người nói, ta muốn cái gì cũng được?”

Đông Phương rút lui ra sau, than thở: “Ta không nói cái này...”

Ta vui mà nhìn y cười, tính trẻ con của y sẽ chỉ bắt giác biểu lộ ra khi chúng ta ở chung một mình, cường ngạnh lạnh lùng cho tới bây giờ chỉ là mặt nạ đối đãi với người ngoài.

Ta nhin không được càng thêm dùng sức mà ôm y, trong lòng ấm áp.

Thật ra ta cũng biết, y cho ta chức vị tổng quản là muốn cho ta quyền lợi, để người bên ngoài không dám bắt nạt ta. Đến Hắc Mộc Nhai nửa tháng, tuy rằng người trong giáo không dám bái sắc mặt cho ta nhìn trước mặt Đông Phương, nhưng bọn họ cũng xem thường ta, động tay chân sau lưng cũng không ít, nói lời càng thêm khó nghe, hai nam tử cùng nhau, thân phận cách xa, bọn họ chỉ cảm thấy ta bụng dạ khó lường, không có một chút liêm sỉ.

Không có người tin ta yêu Đông Phương, cái gì cũng không cầu.

Y sợ những người đó bắt nạt ta, liền uỷ quyền cho ta, muốn cho tất cả mọi người biết, y coi trọng ta, chỉ cần đến hơi thở cuối cùng, y nhất định sẽ bảo hộ ta, mà ta cũng không phải một nam sủng y giấu kín ở hậu viện.

Dụng tâm lương khổ như vậy.

Đông Phương do dự một chút, giơ cánh tay lên ôm lấy ta.

Chờ y ăn xong cơm trưa, ta không giống như thường ngày đến giường nhỏ đi nghỉ ngơi mà là dính ở bên cạnh y, trong mắt tất cả đều là dục vọng hừng hực dấy lên. Đông Phương đẩy ta một cái.

Ta bắt lấy tay y, cạo cạo lòng bàn tay của y một chút, Đông Phương trừng ta một cái.

Ta bị y trừng, trong lòng càng ngứa.

Áp đi qua hôn hôn y: “Cởi hết quần áo có được không...”

“Thương thể của người...”

“Đã sớm tốt, không tin ta cởi hết cho người kiểm tra...” Ta khó dần nổi mà nắm tay y ấn xuống khó hạ.

“Người không bị thương nơi này! !” Đông Phương tức giận nói.

“Người không an ủi nó, nó sẽ ghen phá hủy.” Ta há mồm cắn nhẹ lên cổ của y.

“...”

Trầm mặc một hồi, ngón tay Đông Phương giật giật.

Ta mừng rỡ, vội không ngừng muốn đi cởi quần áo Đông Phương, bỗng nhiên nghe thanh âm Mộc Thống linh hoang mang rối loạn vang lên ở ngoài cửa.

“Giáo... Giáo chủ...”

Hai người chúng ta đều cương cứng. Đông Phương khụ một tiếng: “Chuyện gì?”

“Có một nữ tử hoài thai khoảng sáu tháng tự xưng là thê thất của Dương công tử, ở dưới chân núi khải cầu, nói muốn gặp Dương... Dương công tử...” Mộc Thống linh đáp ứng, “Hôm nay đến lược Chu Tước đường đang

làm nhiệm vụ, đăng báo cho Chu Tước đường Đường chủ Tần trưởng lão, Tần trưởng lão liền dẫn người tới, hiện giờ đang ở đại sảnh tiền viện chờ.”

“Nữ tử?” thanh âm Đông Phương có chút lạnh run, y quay đầu xem ta, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, “Hoài thai sáu tháng? Thê thất?”

Ta kinh hãi, vội vàng nói: “Đông Phương, đã hơn một năm nay chúng ta chưa bao giờ tách ra, ta làm sao có thê thất!”

Mộc Thống lĩnh lại do dự nói: “Nàng kia nói, tên nàng là Khởi Song, nói Dương công tử nghe xong, tự nhiên sẽ hiểu rõ.”

Ta ngẩn ra.

Khởi Song, đúng là nàng?

Sao nàng lại đến? Mặc dù muốn tới, cũng không nên là bây giờ.

Kiếp trước, ba năm sau nàng mới đến bên cạnh ta, là người thiếp thứ nhất của ta...

Nhưng kiếp này, từ nhỏ đã tách ra, ta còn không có cơ hội gặp nàng, sao nàng lại đến ? Còn... có hài tử!

Đứa bé kia không phải của ta !

Ta kinh hồn táng đảm mà nhìn về phía Đông Phương, sắc mặt của y đã đen như đáy nồi.

Xong, thùng dấm nhà ta muốn giết người...

49. Chương 49: Khởi Song

Khởi Song lớn hơn ta năm tuổi.

Quen biết với nàng thực trùng hợp, đó là một năm mất mùa, lại kèm theo họa chiến tranh, ta đi theo cha mẹ huynh muội trốn chết.

Ngày thứ mười ba chạy nạn, muội muội nhỏ nhất của ta đói chết.

Ngày mười lăm, đại ca đói chết.

Ngày mười tám, cha ta cũng chết. Ông đem mọi thứ có thể ăn, thậm chí là một chút nước, đều để dành cho ta cùng nương. Trước khi chết ông nói với nương của ta, cắt cổ tay của ông, uống máu của ông còn có thể chống đỡ được vài ngày.

Khi đó trên mặt mẹ ta đã không còn cảm xúc gì, trong mắt đều là mờ mịt, bà trầm mặc làm theo. Cha ta đã gãy thành một bộ khung xương, da bọc xương cốt, một đao cắt xuống thậm chí không chảy ra được bao nhiêu máu, mẹ ta để ta uống nhưng ta không làm được.

Hai ngày nữa, trong đội ngũ chạy nạn càng ngày có càng nhiều người bị dịch mà chết.

Lúc đang chuẩn bị tiến vào thành Định Châu, vừa khéo có một đoàn quân đến công thành, quan binh thủ thành lập tức hạ lệnh đóng cửa thành, hai cây trường kích đâm xuyên qua vài người dân chạy nạn chặn cổng không chịu đi, sau đó ném bọn họ ra ngoài.

Ta cùng nương sắp xếp đằng trước, may mắn trước khi quan binh hạ lệnh đã chen được vào, mẹ ta lạnh run mà ôm ta chen dưới chân tường, chúng ta mắt mở trừng trừng nhìn cửa thành khép kín trước mắt, vô số dân chạy nạn khóc hô bị nhốt ở bên ngoài, mà người Ngõa Thử quơ đao đã giục ngựa lại đây.

Ngàn dặm xa xôi, cát vàng bay tứ tung, chịu đựng đói khát cùng thống khổ, ven đường mai táng thi cốt thân nhân, đi qua nhiều ngày đêm mới tới nơi này, cứ cho rằng rốt cục có thể nghênh đón một đường sinh cơ, nhưng lại chỉ có một hồi giết hại không người còn sống đang chờ chúng ta.

Không có người bị thương vì người đã chết, trong triều đình, bọn quan binh ở trên hành lang hoặc trong phòng uống rượu đánh xúc xắc, quan to quý nhân vẫn hàng đêm sênh ca như cũ, trong chốn giang hồ, “Hiệp nghĩa chi sĩ” sẽ vì một lời không hợp mà rút kiếm tranh đấu, bọn họ có quyền, có tiền, có danh vọng, bọn họ mới là chúa tể của thế gian này.

Bọn họ đứng ở nơi rất cao, khát vọng rộng lớn, người như chúng ta chỉ là bụi bặm dưới lòng bàn chân của bọn hắn.

Ngày thứ sáu mươi tám chạy nạn, mẹ ta chết.

Chúng ta ăn xin mỗi một người đi qua ven đường, trên đường có rất nhiều người như chúng ta, dường như dưới mái hiên mỗi cửa hàng đều có khát cái quần áo tả tơi đang nằm, chúng ta chính là hai người không thu hút trong số đó mà thôi.

Một đoàn ngựa thồ phóng nhanh như gió vọt vào phố xá sầm uất. Tên đi đầu quơ mã tiên, lớn tiếng hô: “Cút ngay! Cút ngay!” Trung gian đoàn ngựa thồ che chở một chiếc xe ngựa, trong xe ngựa thỉnh thoảng có vết máu chảy xuống, sau lại ta nghe người ta nói, người nọ đến từ phái Kim Dao tiếng tăm lừng lẫy trên võ lâm, lúc luận võ bị một cao thủ khác phái gây thương tích, bị trọng thương, vội vàng đưa đi cứu chữa.

Ngựa chạy một đường ném đi vô số kẻ bán hàng rong, mẹ ta đẩy ta qua một bên, chính mình lại trốn tránh không kịp, bị giết chết tại chỗ.

Biết rõ mình giết người, kẻ cầm đầu ngay cả dừng cũng không dừng lại, biến mất thực nhanh ở cuối phố. Cũng không có ai đi đòi công bằng cho chúng ta, ta thủ thi thể của mẹ ta cả ngày, sáng sớm hôm sau, muốn nghênh Chỉ huy sứ kinh thành phái tới, quan quân đi tuần thành đã tới từ sớm quét tuyết, lại đẩy đến mấy cái xe, một đường đi hốt những người chết ở dưới mái hiên cửa hàng lấy chiếu bọc lại ném đến hố thiêu ở ngoại ô.

Năm đó ta chưa tới bảy tuổi, nắm chặt lấy thành xe mà dập đầu thùm thụp, một lần lại một lần cầu xin, đầu gối cọ chám đất, bị kéo hơn nửa phố, chà sát đến huyết nhục mơ hồ, cuối cùng vẫn đoạt không được.

Đó là lần đầu tiên ta mất đi tất cả.

Sau đó, một bàn tay kéo ta dậy khỏi mặt đất.

Khởi Song vừa đen vừa bẩn đứng ở bên cạnh ta, nàng cũng như ta, là dân chạy nạn, cũng đã mất đi người thân cuối cùng. Nhưng trong mắt nàng không có chút nước mắt, nàng lớn hơn ta, cũng càng thông minh xảo hoạt hơn ta, nàng chỉ mới mười hai tuổi đã sớm hiểu được, thế gian này chính là một hầm băng lớn, dù người có khóc đến mù mắt cũng chẳng thay đổi được gì.

Một hai tháng đầu còn sẽ trộm rơi lệ vào ban đêm, nhưng thời gian dài, nước mắt đã không còn.

Chúng ta đều không có thân nhân, liền tự phát mà dựa vào nhau, ban ngày trà trộn trong phố phường, trộm, đoạt, lừa, cái gì cũng làm, buổi tối đồng thời cuộn mình nơi cửa sổ trong ngôi miếu đổ nát, Khởi Song không biết nhặt được một cây đao rỉ sắt loang lỗ từ nơi nào, mỗi ngày đều đặt ở bên gối ngủ.

Miếu đổ nát vốn là địa bàn của một đám khát cái, bọn họ nhìn chúng ta còn nhỏ dễ bắt nạt liền tính toán đuổi chúng ta đi, còn muốn động thủ động cước với Khởi Song, Khởi Song cầm cây đao rỉ sắt xông lên, chém một đao vào cánh tay một người trong đó, hai mắt nàng đã biến thành màu đỏ, quơ đao lấy máu, chỉ vào một đám nam nhân đó, giọng nói bén nhọn: “Đến a! Các người tới a!”

Không người nào dám tới gần nàng nữa.

Cứ sống sót như vậy, sau này Khởi Song bị tú bà trong thanh lâu nhìn trúng, nàng dùng chính bản thân mình đổi lấy hai lượng bạc, chia một hai cho ta, nói với ta: “A Dương, ta phải đi, nghe nói vào bên trong, mỗi ngày đều có thể ăn một chén cháo thịt, ta cảm thấy rất tốt. Cái này cho người, người giấu kỹ, đừng để người khác nhìn thấy, muốn ăn cái gì liền đi mua, dùng xong rồi thì tới tìm ta, người đừng sợ, chúng ta sẽ không bị đói bụng nữa...”

Ngày đó tuyết nơi đến mê ánh mắt người, Khởi Song rửa mặt sạch sẽ, mặc váy đỏ do tú bà cho nàng, lặng lẽ đứng ở giữa trời màu trắng, sau đó hai tay trống trơn đi theo tú bà mập mạp, ta đứng xa xa nhìn nàng

đi xa, váy đỏ nàng mặc trên người giống như một vệt máu giữa trời, dần dần mà hóa ở trong tuyết, dần dần bị tuyết bao trùm, hai người quẹo phải, đã nhìn không thấy.

Nửa năm, Khởi Song ở trong thanh lâu học đánh đàn xướng khúc, tuổi nàng còn nhỏ, tú bà muốn chờ nàng vài năm, người cũng trưởng thành mới cho nàng tiếp khách. Ta vẫn làm một ít hoạt động ngầm, có khi Khởi Song cũng sẽ hợp tác với ta trộm túi tiền những khách làng chơi uống đến say không còn biết gì. Cho đến một ngày rốt cục nàng lấy giá hai mươi hai, bán đêm đầu tiên của mình cho một người giang hồ, người giang hồ kia đã gần bốn mươi tuổi, ăn mặc tơ lụa, đi giày đế trắng, đai lưng đều là vàng, đi đường cái bụng lớn tròn còn đi trước cái đầu.

Ngày hôm sau, nàng đỏ mắt tới tìm ta, nói cho ta biết một tin tức.

“Ông ta là một quan sự nhà giàu, chỗ bọn họ đang muốn mua người hầu hạ, mỗi tháng có thể được một lượng bạc một túi gạo, ta nói với hắn ta có một đệ đệ, vừa đến tuổi, thực nghe lời, ông ta nói bằng lòng gặp người, A Dương, người đi đi. Người không thể ăn trộm cả đời.” Khởi Song nhìn vào đôi mắt của ta, thực nghiêm túc mà nói với ta, “Chúng ta đều phải trở nên nổi bật, A Dương, ngày lành còn ở phía sau.”

Khách làm chơi mua đêm đầu tiên của Khởi Song chính là Lưu quan sự.

Ông ta không nói thật với Khởi Song, “Nhà giàu” trong miệng ông ta thật ra chính là Nhật Nguyệt thần giáo.

Thanh lâu kia cũng thuộc về thần giáo. Nhưng khi đó, chúng ta không biết chuyện này. Biết, cũng sẽ không để ý, mặc kệ là cái gì giáo cái gì nhai, có thể cho chúng ta sống sót, có thể ăn no mặc ấm, là đủ rồi.

Sau này chúng ta không gặp nhau thật lâu. Sinh hoạt trên Hắc Mộc Nhai cũng không dễ dàng, thậm chí càng tàn khốc, hơi vô ý sẽ vứt bỏ tánh mạng, ta vẫn là một hạt bụi dưới lòng bàn chân của người khác. Ta nhớ thực rõ, ta và con trai nhỏ tuổi nhất của Đồng Bách Hùng sàng sàng tuổi, mỗi ngày nó vì cha mẹ càng yêu thích huynh trưởng mà phiền não ghen tị, cả ngày khóc nháo không ngừng, ta lại vì làm sao để tiếp tục sống mà vắt hết óc, dần dần ta hiểu được, cuộc đời chính là không công bằng như vậy.

Muốn bò đi lên, muốn có được càng nhiều tiền tài cùng quyền lực, muốn tùy ý giày xéo toàn bộ những người đó, ta muốn bọn họ cũng sợ ta, hận ta, quỳ xuống để van cầu ta!

Nảy sinh ý nghĩ như vậy, chỉ dựa vào mấy đồng lương tạp dịch kiếm được hàng tháng căn bản không đủ, vì thế ta sẽ thừa cơ hội mỗi tháng xuống núi một hai lần, cùng Khởi Song liên thủ lừa một ít nam nhân từ nơi khác tới. Khởi Song có mục tiêu thích hợp liên hệ với ta, nàng sẽ trộm dấu tú bà làm bộ như nữ nhân nhà hàng hoàng rồi cầu kết với nam nhân kia, lại đến một khách điểm nhỏ thuê một gian phòng, sau đó chuốc quá chén nam nhân kia, chờ nam nhân kia muốn cởi xiêm y của nàng, ta liền nhân cơ hội xông tới, làm bộ như trượng phu của Khởi Song, đại náo một hồi, vì bận tâm thanh danh, những nam nhân đó sẽ bỏ tiền dàn xếp ổn thỏa.

Số tiền này đều dùng để hối lộ quan sự cùng thị vệ, tâm chậm rãi vặn vẹo, rốt cuộc nhìn không rõ chính mình.

Từ nay về sau một bước sai, từng bước sai, có đôi khi cũng sẽ nghĩ, một đường đi tới, đến tận cùng là mất đi nhiều lắm, hay là được đến nhiều, hối chính mình rất nhiều lần, nhưng trong lòng vẫn không có đáp án. Kiếp trước, ta không biết đã làm bao nhiêu chuyện sai chuyện ác, ta chết lặng nghĩ, ta không có sai, đây không phải là sai, ta chỉ, cố gắng sống sót mà thôi.

Cho đến khi đi đến bên người Đông Phương mới biết được trước kia ta sống đều là những ngày heo chó cũng không bằng.

Vì thế càng thêm khát vọng quyền thế.

Kiếp trước, năm thứ hai ta lên làm Đại tổng quản, Khởi Song đến tìm ta nương tựa.

Khi đó nàng đã sớm không ở thanh lâu, lúc ta gặp nàng, nàng sơ búi tóc phụ nhân, dung nhan tiêu tụy tái nhợt, có lẽ bệnh quần thân đã lâu.

Ta mất đi liên hệ với nàng nhiều năm, cuối cùng được đến tin tức về nàng thì nàng đã bị một phú thương chuộc thân mang đi.

Sau đó nàng nói cho ta biết, trong nhà phú thương đã có thể thất, không dám đưa nàng về gia, trộm mua một khu nhà ở bên ngoài, ngẫu nhiên gạt thể tử lại đây hoan hảo với nàng. Khi nàng nói những điều đó, trên mặt không có một chút biểu cảm, ta nghĩ nàng không có tình cảm gì với thương nhân kia, nàng nói: “Ta không hy vọng xa vời, có một nơi an thân đã thực tốt, vốn định cứ như vậy cũng không tồi...”

Nàng có hài tử, được năm tháng thì thể tử phú thương đột nhiên tra ra sự tồn tại của nàng, đó là một trong nữ nhân cực kỳ mạnh mẽ mất, trong mắt không dung nổi một hạt cát, trực tiếp mang theo gia đình đánh tới cửa, Khởi Song sợ tới mức chạy trốn. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ thời gian này nàng tìm đến ta một lần, nhưng kiếp trước lúc này, ta chẳng qua chỉ là một tiểu thị vệ vô danh bên người Đông Phương, các trưởng lão căn bản không biết sự tồn tại của ta, nàng nhất định là bị trực tiếp đuổi đi.

Ba năm sau, nàng tới tìm ta lần thứ hai, hài tử của nàng đã chết. Nàng không có nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, nàng chỉ nói, nàng cùng đường, hy vọng ta nhớ tình cũ khi còn bé mà lưu nàng lại.

Nhưng ta có thể đoán được, tên trượng phu ngay cả danh phận cũng không cho nàng kia nhất định không lựa chọn bảo hộ nàng, nàng cũng không thể tìm được ta che chở, mang hài tử lại không chỗ để đi, chỉ có lựa chọn trở lại bên người thương nhân. Trong lòng nàng nhất định nghĩ, hẳn là phụ thân của hài tử, rồi cũng sẽ bảo hộ nàng, sẽ nể tình hài tử mà cho nàng một nơi dung thân.

Rốt cuộc nàng đã sai.

Ta tìm một cái sân an trí nàng, phái tỷ nữ người hầu chăm sóc nàng, vốn nói với bên ngoài nàng là tỷ tỷ của ta, nhưng không có người tin. Lưu quản sự nhận ra Khởi Song, vì thế tất cả mọi người biết Khởi Song đã từng là một kỹ nữ, như vậy càng không có người tin tưởng, tất cả mọi người xem nàng là thị thiếp của ta, chỉ là sợ giáo chủ tức giận mới không dám nói rõ mà thôi.

Đông Phương đương nhiên biết đến, y luôn vô cùng quan tâm mọi chuyện của ta. Ta không hiểu nên giải thích với y thế nào, y vừa mở miệng liền hỏi ta, Liên đệ, người nạp thiếp, có phải vì phiền chán ta hay không? ?

Ta nói không phải.

Y nói, Liên đệ, vậy người đừng nạp thiếp, đưa nàng đi có được không?

Ta nói đó không phải là thiếp của ta, đó là tỷ tỷ của ta.

Đông Phương nâng ánh mắt nhìn ta trong chốc lát, phát tay áo đi rồi, ánh mắt của y thực bị thương, ta biết y không tin ta.

Ta không có chạm qua Khởi Song, kiếp trước không có, kiếp này lại càng không.

Kiếp trước, Khởi Song chỉ tại ở trên Hắc Mộc Nhai một năm liền chết, thân thể của nàng rất tệ, mời thầy thuốc đến thì nói, đây là vì bệnh căn lưu lại lúc sinh sản rong huyết, chỉ có thể chậm rãi điều trị, có lẽ sẽ tốt lên một chút.

Nhưng nàng không thể chống đỡ tiếp, có lẽ sau khi hài tử của nàng đã chết, nàng liền trở thành một cái xác không. Trước khi chết nàng nói với ta, lúc nàng ở thanh lâu có một thư sinh nghèo kiết hủ lậu ngày nào cũng tìm đến nàng, bỏ tiền nhịn ăn nhịn uống chỉ để nghe nàng xướng khúc đánh đàn, nhưng hẳn trả không nổi một đêm xuân, chỉ có thể ngồi xa xa ở dưới đài nghe nàng xướng khúc, nghe xong bước đi. Sau này nàng bị thương nhân chuộc đi, thư sinh bán đi tất cả đồ vật có thể bán nhưng vẫn không gom đủ tiền để có thể mua nàng đi, vì thế nửa đêm chạy tới, nói muốn bỏ trốn cùng nàng.

Khởi Song nói tới đây thì cười : “Người nói chàng có ngốc không? Thế nhưng nói như vậy với ta, ta nói, nếu người có thể kiếm đủ tiền chuộc ta, ta liền đi theo người. Thật ra ta lừa chàng, dù chàng có tiền chuộc ta, ta cũng sẽ không đi với chàng. Cái gì chàng cũng không có, làm sao ta sẽ đi theo chàng? Nhưng chàng nói, ta hãy chờ chàng.”

Ngày Khởi Song bị thương nhân mang đi, thư sinh cũng tới, chân hần bị què, hần nâng bạc vụn dính máu tươi đặt trước mặt Khởi Song, muốn kéo tay nàng, dịu dàng mà nói: “Ta mang tiền đến, chúng ta đi thôi.”

Đôi mắt Khởi Song vô thần nhìn xa xăm: “Người nói sao ta có thể theo chàng về nhà chứ? Cái gì chàng cũng không có, chân chàng sẽ không bao giờ lành...” Vấn đề này, ngay cả chính nàng ta cũng không có đáp

án.

Sau đó nàng trầm mặc thật lâu, suy yếu mà gọi ta một tiếng: “A Dương...”

“Người nhìn, cả đời này, thật ngắn, nếu không biết quý trọng liền bỏ lỡ, ta vẫn luôn thực hối hận, nếu khi đó có thể liều lĩnh hết thảy mà đồng ý bỏ trốn cùng chàng thì tốt rồi, có lẽ ta cùng chàng sẽ sống thực nghèo khổ, nhưng có thể giúp đỡ lẫn nhau... Có khi, ta nằm mơ thấy ta cùng chàng đi rồi, mỗi ngày ta đốt đèn ở nhà chờ chàng trở về, trong lòng tràn đầy vui sướng, mỗi khi đến lúc đó, ta thật hy vọng mặt trời sẽ vĩnh viễn không dâng lên, sẽ không cần tỉnh mộng... Người nhìn, người luôn đi đến nông nổi không thể vãn hồi mới biết tâm của mình...”

Trong mắt của nàng bỗng nhiên rơi ra từng giọt nước mắt lớn, nàng khóc rống lên, “Nếu khi đó đi cùng chàng thì tốt rồi, nếu theo chàng đi rồi thì tốt rồi, thật ra cái gì ta cũng không cần, cái gì ta cũng không nghĩ muốn, ta muốn cùng chàng đi, ta muốn cùng chàng đi...”

Cái gì ta cũng nói không nên lời, chỉ có thể yên lặng mà nắm tay nàng.

Cuối cùng, nàng nói với ta: “A Dương, đừng giống ta, chờ đến lúc hối hận đã không còn kịp rồi.”

Ta kinh ngạc mà trừng lớn mắt, nàng đã ngừng thở.

...

Ta cùng Đông Phương chậm rãi tới phòng khác. Ở trên đường ta nói cho y biết chuyện về Khởi Song, chỉ nói trước kia sống nương tựa với nàng, ta cẩn thận quan sát vẻ mặt của y, nhỏ giọng nói: “Nếu như không có nàng, có lẽ ta sẽ không sống đến bây giờ, Đông Phương, ta tuyệt không nảy sinh ra loại tâm tư này với nàng...”

Đông Phương vẫn luôn trầm mặc, trong lòng ta càng sốt ruột mà đi nắm tay y.

“Đông Phương, người tin tưởng ta, người tin tưởng ta...” Lúc này miệng ta lại ngốc vụng, lật đi lật lại chỉ nói một câu như vậy.

Đông Phương liếc ta một cái: “Ta không thể chỉ nghe người nói.”

Nói xong, y bước qua cánh cửa.

Ta nhìn thấy Khởi Song ăn mặc một thân xiêm y rộng lớn đứng ở nơi đó, sau đó, ánh mắt kinh hỉ mà sáng lên, kích động đến vùng khản tay, che bụng liền chạy vội về phía ta, yếu điệu gọi: “Tướng công —— ”

Đông Phương đen mặt.

Ta kinh hãi, vội vàng nói: “A Khởi, người đừng nói lung tung!”

Khởi Song dậm chân, đặt mông ngồi vào ghế bên cạnh, lấy khăn tay ấn trên mặt liền ngao ngao kêu: “Tướng công! Người không cần ta chẳng lẽ cũng không cần cốt nhục của người sao, tướng công, người đã quên những lời thề non hẹn biển với ta rồi sao! Chúng ta đã đập đầu trước hoàng thiên hậu thổ chứng hôn, người không thể vứt bỏ ta —— ”

Ta nhanh chóng tiến lên che miệng của nàng, cắn răng nói bên tai nàng: “A Khởi, người nói bậy bạ gì vậy! Muốn hại chết ta sao!”

Khởi Song ngừng tiếng khóc một chút, vứt ánh mắt về phía Tần trưởng lão ra hiệu, cũng nói nhỏ: “Lão nhân kia cho ta năm mươi hai, người cho ta nhiều hơn ông ta, ta liền sửa miệng, được không?”

“Năm mươi hai!” Ta chấn kinh rồi, “Năm mươi hai người liền bán ta? !”

Khởi Song nói: “Người được giá năm mươi hai đã không tồi.”

“...”

Ta liếc Đông Phương một cái, thấy sắc mặt y hoãn xuống, trong lòng ta đắc ý, ai u, thánh lực của giáo chủ nhà ta thực tốt a.

Vì thế ta trừng Khởi Song một cái: “Người giỏi! Người đừng mơ lấy được một đồng từ chỗ của ta!”

Khởi Song nổi giận, không nói hai lời, ngao ngao khóc lên: “Trời ơi đất ơi, có người vứt thê khí tử a, Dương Liên Đình người không phải người, có còn thiên lý hay không a... Bây giờ người có tiền có thể liền không cần thê tử, đi nhiều năm như vậy, ta thật vất vả mới tìm được người, nha nha nha...”

Ta: “...”

Thật ra ta đã sớm muốn đi tìm Khởi Song, nhưng thời cơ ta trọng sinh không đúng, lúc ta trọng sinh trở về nàng đã bị phú thương chuộc thân, rời khỏi Định Châu. Ta tìm không thấy nàng, trong lòng vẫn luôn đề nặng chuyện Đông Phương, sau này Nhậm Ngã Hành xuất hiện cùng mọi chuyện xảy ra liên tiếp càng làm ta luống cuống tay chân, hoàn toàn quên sai người đi tìm hiểu tin tức của nàng.

Nhưng bây giờ cũng không chậm, ta nghĩ, bây giờ cũng không chậm.

Vì thế ta lặng lẽ đi qua kéo tay áo Đông Phương, nuốt nuốt nước miếng: “Đông Phương, có thể... lưu nàng ở lại Hắc Mộc Nhai hay không?”

“Hừm?” Đông Phương nghiêng đầu xem ta, đôi mắt đen thui chăm chú nhìn ta trong chốc lát, bỗng nhiên híp lại: “Dương Liên Đình, muốn bốn tọa đồng ý cũng không phải không được, nhưng người phải đồng ý với bốn tọa một chuyện.”

Ta mừng rỡ thốt ra: “Đừng nói một chuyện, dù là một trăm chuyện cũng được! Cái gì ta cũng nguyện ý làm!”

Đông Phương nhếch môi, con ngươi tối như mực lóe ra: “Thật không...”

Ta nhìn Đông Phương cười, bỗng nhiên sợ run cả người.

50. Chương 50: Duy Nhất

Cuối cùng Đông Phương vẫn chưa nói y tính toán làm như thế nào.

Ánh mắt y lộ ra điểm giao hoạt khó được, nắm tay ta một chút: “Chờ mùng chín tháng sáu, sẽ nói cho người biết.”

Trong lòng ta kinh ngạc một chút, không khỏi “Ai ——” một tiếng, y cười cười nhợt nhạt liền đến thư phòng xử lý giáo vụ, rồi đi mấy tháng, công văn cần y quyết định phúc đáp đôi đầy bàn, trở lại hơn phân nửa tháng còn vội đến chân không chạm đất.

Bóng lưng của y vẫn gầy như cũ, nhưng so với trước kia đã xem như béo. Ta nhìn góc áo y vẽ ra một hình cung, chậm rãi cong ngón tay. Lòng bàn tay còn ngứa, trong lòng vui rạo rục cảm thán một tiếng.

Giáo chủ nhà của ta cũng sẽ đùa giỡn người nha.

Khởi Song đỡ cái bụng lớn tròn vo, kéo toàn bộ mấy cái đệm gấm dựa còn lại ra, đặt ở sau lưng, dưới móng của mình, nhàn nhã đánh giá khắp nơi, mâm trái cây tươi mới đặt trên bàn bị nàng gặm đến thất linh bát lạc, một chút cũng không xem mình là ngoại nhân. Thấy ta nhìn lại đây còn cười: “Người ở chỗ này sống đến không tòi.”

Ta kéo một cái ghế đến bên người nàng, ngồi xuống, đánh giá nàng một lần. Lúc vừa thấy nàng còn cảm thấy có chút hoảng hốt, dù sao ta tận mắt nhìn thấy nàng tất tở ở trước mặt ta, hiện giờ nhìn không được muốn nhìn nàng là thật hay giả.

Nhưng ta lập tức cảm thấy mình suy nghĩ thực buồn cười, nếu nàng là giả, ta cùng Đông Phương tính là cái gì?

“Người nhìn ta làm gì? Nhận không ra?” Khởi Song nhăn mày, lập tức lấy ra một cái gương đồng nhỏ từ trong tay áo, ôm mặt nhìn trái nhìn phải, “Ta cố ý đổi xiêm y mới tới, sơ tóc còn là kiểu mới nhất, hẳn là không thấy già mới đúng.”

Ta rút gương khỏi tay nàng, nói: “Về sau người tính thế nào? Rốt cuộc không trở về sao?”

Nàng cười nhạo một tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve bụng: “Trở về làm gì? Người nọ muốn đón ta hồi phủ, nhưng trong phủ của hắn đã có không ít ba vợ bốn nàng hầu, mỗi ngày đấu rất náo nhiệt, phu nhân trong nhà lại hung, ta đi vào, bọn họ không nuốt sống ta mới lạ, ta không có ngu như vậy! À đúng, A Dương, người cho ta mượn ít bạc, chờ sinh xong ta muốn đến phía nam tìm một chỗ làm chút buôn bán nhỏ, bên kia ăn dùng đều rẻ, hắn là chỉ dựa vào mình ta cũng có thể nuôi sống hài tử.”

“Người không đi tìm thư sinh nghèo của người sao?” Ta hỏi.

Tay Khởi Song run lên mảnh liệt, ngạc nhiên ngẩng đầu: “Người... Làm sao người biết chàng?”

“Ta xem như từng gặp hắn.” Ta thuận miệng nói dối, khuyên nhủ nàng, “Người nghèo một chút, nhưng đối xử với người lại tốt, dần xếp rồi đi tìm hắn đi, ” Khởi Song nghe xong, khước miệng xệ xuống, đáy mắt có chút cô đơn. Ta nhìn nàng, thấp giọng nói, “A Khởi, chúng ta đều sai, trước kia luôn cảm thấy có càng nhiều tiền càng tốt, mới có thể an tâm, nhưng dù có thể nằm trên núi vàng núi bạc nhưng cả đời không thể ở cùng người mình yêu nhất thì lại có ích lợi gì? Đến lúc biết vậy chẳng làm, đáng tiếc bỏ lỡ là bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội.”

Khởi Song trầm mặc một hồi, sau đó tự giễu lắc đầu: “Tàn hoa bại liễu như ta, chỗ nào còn dám đi tìm chàng? Huống chi, có lẽ chàng đã thành thân, hà tất đi quấy rầy cuộc sống của người ta.”

“Hắn không phải không hiểu được quá khứ của người, khi đó còn không chê người, giờ thì lại thế nào?” Ta nói, “Người ngại ngừng thì ta thay người đi hỏi thăm, nếu hắn vẫn độc thân thì không phải sẽ không có trở ngại sao?”

“Đừng cứ nói chuyện của ta, người vẫn nên quan tâm chính mình đi, ” Khởi Song lắc đầu, nhìn mọi nơi, đại sảnh chỉ còn lại hai chúng ta, mới vừa rồi Tần trưởng lão cũng đi, nói là vợ chồng son chúng ta đã lâu không gặp, tất nhiên có rất nhiều lời trong lòng muốn nói, ông ta liền không quấy rầy. Ta nghe xong lời này, trợn trắng mắt thiếu chút nữa trợn đến trời.

Khởi Song thấy không người quấy rầy, liền hạ giọng nói: “Người cũng quá lớn mật ! Ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng dám lừa gạt!”

Ta ngẩn người, không hiểu được ý của nàng.

“Dọc đường đi ta đều nghe nói chuyện của người cùng vị giáo chủ này, truyền thật ồn ào huyền ảo, ngay cả một phụ nhân không ở trong chốn giang hồ như ta cũng nghe nói, người nói thanh danh của người lớn không?” Khởi Song chống cằm, có chút bội phục mà nhìn ta, “Trước kia không phải người luôn nhìn chăm chăm ngực cùng hông của nữ nhân sao? Mới lớn một chút đến thanh lâu tìm ta đã biết làm nũng buồn nôn mà ôm lấy hoa khôi, không mặt mũi không da mà vùi mặt vào ngực người ta... Chắc chắc.”

Ta gãi gãi mặt, bị nàng nói có chút không được tự nhiên. Trước kia ta thật là mặt hàng như vậy?

Khởi Song cảm thán xong, biểu cảm lại đột nhiên biến thành nghiêm trang chững chạc: “A Dương, chúng ta là cùng loại người. Đều vì tư lợi, bạc tình bạc nghĩa, vô tâm vô phế... Năm đó tiến cử người đến nơi đây, thật ra ta cũng muốn vứt bỏ người, không muốn tiếp tục tiêu tiền nuôi người. Liều Khởi Song ta nào có tốt đến mức nuôi người lớn như vậy? Chính mình sắp sống không nổi nữa! Nhưng ta thật không ngờ... Người có thể hạ quyết tâm như vậy, ta thấy người đồ vị giáo chủ kia không tồi, y thật sự để bụng người.” Khởi Song cười lơi kéo tay áo ta, “Nhìn quần áo người mặc này, còn tốt hơn cả y, ta nghe nói y còn giao một nửa tài sản trong giáo cho người xử lý? Người thật lợi hại... Nhưng người phải cẩn thận, vị này không phải như mấy kẻ ngu xuẩn trước kia chúng ta kết phưởng lừa gạt, người ta dùng một ngón tay cũng có thể lấy mạng người.”

Ta giật mình, cuối cùng nghe rõ.

Nàng cho rằng ta làm bộ thích Đông Phương, ở bên cạnh y, lấy này kiếm lời.

“Người xem như nhìn rõ ta.” Ta lắc đầu mỉm cười, chuyện như thế đời trước ta sẽ làm, không, đây chính là ta đã từng sở tác sở vi, mà ta cũng đã gieo gió gặt bão.

Khởi Song cười thản nhiên: “Bởi vì chúng ta như nhau, người như chúng ta, lúc chết nhất định sẽ bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, bị lột da rút gân, dùng liệt hỏa đốt một lần lại một lần, đốt đến hồn phi phách tán.”

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ: “A Dương, người nên để cho mình một đường lui, về sau dứt ra có thể tùy thời đi được. Người như vậy không phải là kẻ lâu dài, chẳng lẽ người muốn làm nam sủng bên cạnh y cả đời? Ta nghe nói bây giờ người là tổng quản, tổng quản, a, nói thật dễ nghe, nhưng đó chẳng phải là hạ nhân sao? người như chúng ta, chuyện xấu làm nhiều càng phải cẩn thận, người đừng bởi bây giờ nhất thời đắc ý liền quên chúng ta đã từng sống thế nào. A Dương, đừng quá bất cẩn, ta nghe nói trước đó giáo chủ cũng có tiểu thiếp, có thể thấy được người ta không phải trời sinh đã đoạn tụ, người đừng tưởng rằng người có thể dễ dàng y cả đời, nam nhân đối với nữ nhân thiên kiều bá mị còn sẽ phiền chán, đừng nói nam nhân cùng nam nhân.”

“Ta không có ý trách người, ta nào có tư cách nói người? A, chính mình chẳng phải cũng là mặt hàng thấp hèn sao? Ta làm chuyện bán lương tâm còn nhiều hơn người, nếu ta là người, thật sự có thể cảm y ngọc thực cả đời, ta cũng nguyện ý cởi quần bò lên giường nam nhân, nhà giàu người ta nuôi tiểu quan luyện đồng còn thiếu sao? Người khác nói đó là gặp trời phạt, ta không để ý cái này. Bây giờ ta nói, chính là vì lo lắng người dẫn lửa thiêu thân mà thôi.”

Nàng rũ mắt, nhìn bày tay của chính mình, đó là một đôi tay trải qua phong sương, gầy teo, thô ráp mà lại nhăn nheo già cỗi, người chân chính xuất thân giàu có sẽ không có một đôi tay như vậy. Nàng chậm rãi nói tiếp.

“Thời gian dài cái gì cũng sẽ đổi, hướng chỉ người và y khác nhau một trời một vực, y là người đứng đầu một giáo, chúng ta tính là cái gì? Một món đồ chơi mà thôi, chỉ có vàng bạc tài bảo mới vĩnh viễn không phản bội người. Ta nói...” Khởi Song tiến đến trước mặt ta, “Chờ người mò được kha khá thì bước đi đi, thiên nam địa bắc chỗ nào cũng có thể đi, sẽ có nơi y tìm không thấy. Người nghe ta, mang theo tiền bút ra mới là tốt nhất, đến lúc đó tùy tiện mở tửu quán, hoặc là mua mấy mảnh đất, cho thuê tá điền ngồi mát ăn bát vàng cũng được, tiền sinh tiền lợi lần lợi, người lại cười thê tử, sinh vài hài tử, hương khói nhà các người cũng không đến mức bị chặt đứt, như vậy mới là sinh hoạt người như chúng ta nên có, chúng ta vốn không phải người giang hồ, cũng sống không nổi trong giang hồ, chút võ công của người, ở chỗ này sớm hay muộn cũng sẽ bị người giết, vẫn làm người bình thường, cưới vợ sinh con mới tốt.”

Thật ra nàng vì tốt cho ta, từng câu từng chữ đều vì ta mà suy xét, nhưng nàng không biết trong lòng ta đã thay đổi, có rất nhiều lúc ta cảm thấy mình thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần Đông Phương sống tốt, ta sẽ cảm thấy vui vẻ. Nhưng ta không có cách nào giải thích quá nhiều với nàng, hiện giờ ngay cả tâm của mình nàng cũng thấy không rõ, làm sao có thể hiểu cho ta?

Cho nên ta không để lời nàng nói ở trong lòng, trêu ghẹo nàng một câu: “Sao nào? Người muốn đổi nghề làm bà mối ? A Khởi, hài tử của người còn chưa sinh ra sao đã lè mề thành như vậy, thôi đi, chuyện của ta người đừng quan tâm.”

“Ta nói nghiêm túc với người đó!”

“Được được được, ta nghe thấy, ta nhớ kỹ.”

Khởi Song bắt mãn bữu môi, vỗ vỗ bả vai ta: “Chính người suy nghĩ đi, ta biết người thật vất vả mới đi đến vị trí này, trong lòng không nở, nhưng người không thể chỉ nhìn phong cảnh trước mắt, mới vừa rồi ánh mắt trưởng lão gì gì đó nhìn người người còn không hiểu sao? Bọn họ sẽ không bỏ qua cho người, sẽ tìm cơ hội xử người, chẳng lẽ người chờ tới ngày đó mới có tính toán? Vậy đã muộn.”

Ta bắt đắc dĩ : “Người đừng nghĩ nhiều chuyện của ta. Đi thôi, ta mang người đến phòng người ở.”

Khởi Song cứ ở tại Hắc Mộc Nhai như vậy, chúng ta không có nhắc lại chuyện ngày đó nói. Tính tình Khởi Song nhìn linh hoạt, thật ra thực thanh lãnh, nếu nàng đã khuyên nhủ một lần, người không nghe, nàng sẽ không mở miệng lần thứ hai, dù sao cũng là con đường của người, người muốn đi như thế nào, đều là chuyện của người, nàng không quản được nhiều như vậy.

Như năm đó nàng muốn đi theo thương nhân, cho dù nàng hối hận, nàng cũng chưa bao giờ oán trách người khác, bởi vì đó chính là con đường nàng muốn đi.

Nhưng Đông Phương lại có chút kỳ quái.

Y thường xuyên trầm mặc, nhìn ta liền nhìn đến thất thần, chờ ta nhận thấy ánh mắt của y quay đầu lại nhìn thì y sẽ mãnh liệt dời ánh mắt đi chỗ khác. Ta kêu y, y cũng thường xuyên không đáp. Tuy rằng không có phát giận với ta, nhưng ta lại có thể hiểu được cảm nhận được y áp lực nôn nóng cùng bất an, vì thế y liền phát giận lên người vài vị trưởng lão, đám lão xương cốt kia mỗi ngày ở điện Thành Đức đều hoảng sợ vạ phần, bởi vì giáo chủ tức giận luôn chẳng hiểu ra làm sao.

Đến buổi tối, y lại biến thành vô cùng không được tự nhiên, chúng ta luôn đồng giường cộng chằm, y lại đưa lưng về phía ta, dính sát vào tường ngủ, không cho phép ta tới gần, trung gian cách ra một khoảng giống như khoảng cách vô hình. Chờ đến lúc ta ngủ, y sẽ lặng lẽ mà cọ lại đây, kéo cánh tay ta, cả người cuộn mình tiến vào trong khuỷu tay ta, dính sát vào nhau, còn trộm hôn ta.

Ta thật sự không rõ y làm sao, hỏi y cũng không nói.

Nhưng nếu ta muốn đi gặp Khởi Song, vốn y ngốc ngốc như đang đi vào cõi thần tiên sẽ đột nhiên nhảy dựng lên, kéo ta lại không cho ta đi. Ta không hiểu mà xoa hai gò má của y: “Vì cái gì?”

... Thùng dấm nhà ta nhìn có vẻ vẫn chưa tràn ra nha.

Y rử mắt, không nói lời nào.

Trong lòng ta liền có chút giận, rút tay ra khỏi tay y, nhắc chân muốn đi.

Ổng tay áo bị người nhẹ nhàng kéo lấy.

“Dương Liên Đình, bốn tọa không... Không thoải mái, người lưu lại.” Đông Phương rầu rĩ nói.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Chỗ nào không thoải mái?” Ta vội vàng quay người lại.

Nhưng vấn đề này lại giống như hỏi ngốc Đông Phương rồi, y cố gắng suy nghĩ trong chốc lát: “Dạ dày... Dạ dày không thoải mái.”

“...”

Nơi tay y che lấy rõ ràng là rốn.

Ta nhìn y: “Đông Phương, rốt cuộc người làm sao vậy?”

Y rử mắt, môi giật giật, nhưng vẫn không phát ra âm thanh, trong chốc lát sau, y chậm rãi buông ống tay áo của ta ra. Sau đó không nói một lời mà đi ra ngoài. Sau vài ngày, y vẫn luôn tránh không gặp ta, cả ngày phái hai trưởng lão đến giữ cửa thư phòng, không cho ta đi vào, buổi tối cũng ngủ ở nơi đó.

Đến mừng chín tháng sáu, sinh nhật của ta. Ta vừa cân nhắc cơ quan Mật trưởng lão lưu lại, vừa chờ y. Từ khi trở lại Hắc Mộc Nhai, trừ đi phòng thu chi cùng quản lý với tiên sinh phòng thu chi ra ta bắt đầu nghiên cứu cơ quan Mật trưởng lão lưu lại, nếu võ công học không được, học một chút cách làm cơ quan ám khí cũng không tồi, không biết có phải ông trời nguyện ý bồi thường mật võ học ta không có thiên phú hay không, ta hủy đi cơ quan của Mật trưởng rồi lấp lại, thế nhưng làm ta đụng đến phương pháp.

Nhưng vài ngày này Đông Phương đột nhiên khác thường làm ta bắt đầu phiền táo, làm thế nào cũng không tập trung được.

“Mẹ hấn!” Ta hất toàn bộ đồ trên bàn xuống mặt đất, lại đá ngã lộn cái bàn, lửa giận vô danh xông thẳng lên đại não, rốt cuộc y làm sao? hôm nay cũng không muốn nhìn thấy ta sao? Chẳng lẽ thật sự như Khởi Song nói, cái gì cũng sẽ thay đổi, trừ tiền tài, cái gì cũng không đáng tin sao? Nhưng ta không tin, chỉ có Đông Phương, ta tuyệt sẽ không tin tưởng.

Thở phì phì đi tới phòng bếp, tự mình làm một tô mì trường thọ cho mình ăn, sau đó đặt mông ngồi vào bàn bên cạnh. Ánh nến loạng choạng, kéo bóng dáng của ta ra thật dài. Trong lòng ta nổi lên bướng bỉnh, hôm nay nếu Đông Phương không trở lại, ngày mai ta liền xông đến thư phòng của y, dù bị thủ vệ chụp một chưởng chết coi như xong, chết cũng muốn chết ở trước mặt y.

Nửa đêm, canh ba tiếng gõ mõ vang lên.

Ta nhớ rõ mình vẫn luôn thanh tỉnh, ta không có ngủ, cũng không hề buồn ngủ, nhưng ta không biết từ khi nào bị điểm huyết ngủ, sau đó chờ ta mở mắt ra, trên người ta đã không còn vật gì.

Hai tay bị cột cùng một chỗ, dùng xiềng xích khóa ở đầu giường, thiết liên thật dài, hơi động một chút liền sẽ vang lên tiếng lạch cạch. Trên cổ tay không có cảm giác đau đớn, nhìn kỹ thì bên trong xiềng xích bị cắn thủng một lớp vải mềm mại.

Có người khóa ngồi ở trên người của ta, hai tay ôm cổ ta, toàn thân đều dán chặt chẽ lấy người ta. Tóc y thật dài rủ xuống, cong ở trong ngực ta, thực ngứa, làn da lạnh nhẵn nhụi ma xát cơ thể của ta.

Toàn thân y cũng trần trụi.

“Đông Phương.” Cho dù là một mảnh tối đen, ta cũng sẽ không nhận sai y, ta nói, “Buông.”

Trên người y đậm mùi rượu, hô hấp cũng nóng vô cùng. Y nghe thấy ta nói chuyện lại không trả lời, hai tay đi xuống, đặt ở trên ngực ta, chống người ngồi dậy, ở trong bóng đêm nhìn xuống ta.

“Đông Phương giáo chủ.” Y như vậy càng chọc giận ta, ta lạnh lùng nói, “Tiểu nhân không biết đã đắc tội giáo chủ chỗ nào, nếu giáo chủ muốn giết tiểu nhân thì để cho tiểu nhân làm một con quỷ hiểu được vì sao mình chết đi.”

Một giọt nước mắt rơi trên mặt ta.

Ta ngậy ngấn cả người.

Tay Đông Phương chống ở ngực ta run nhè nhẹ, làm trái tim của ta cũng bắt đầu run rẩy theo.

“Dương Liên Đình, ngươi không được nghe lời của nàng.” Y càng dùng sức ôm lấy ta, giống như sợ hãi ta cứ như vậy rời đi.

“Ai? Nói cái gì?” Ta bị y làm cho mơ màng.

Y đã say, giống như không nghe thấy lời của ta, tự mình lẩm bẩm nói: “Ta... Ta muốn khóa ngươi lại, như vậy ai cũng đừng mơ mang đi ngươi, ngươi sẽ vẫn luôn ở bên cạnh ta...”

Ta liền hiểu được, mấy ngày nay y chính là vì những lời nói của Khởi Song mà bất an sao? Trước mắt ta bỗng nhiên xẹt qua hình ảnh ở chỗ Được tiên sinh, y luôn bình tĩnh lúc nửa đêm, sau đó sợ hãi vươn tay thử hơi thở của ta, sau đó lại hờ ra một hơi.

Ta cho rằng y sẽ không bất an nữa, thật ra y chỉ chôn chúng xuống đáy lòng.

Nhắm mắt lại, trong lòng không biết là tư vị gì.

Đông Phương lại chậm rãi cúi xuống ghé vào trên người của ta, vùi đầu vào hõm vai ta: “Dương Liên Đình...” giọng y giống như một tiếng than nhẹ, “Tất cả mọi người nói ngươi đang gạt ta, nói ngươi không có ý tốt, nói ngươi là tiểu nhân lòng dạ khó lường, a, bọn họ nói một chữ ta cũng không tin... Thật ra... Cho dù đúng thì thế nào, dù ngươi gạt ta, ta cũng chỉ có mình ngươi, ta chỉ có ngươi, chỉ có ngươi...”

Y ôm ta, càng uất ức quyến luyến cựa xát ở trên người ta.

“Chỉ có ngươi...”

51. Chương 51: Thăng Thấn

“Chỉ có ngươi... Hức!”

Nói còn chưa nói xong, y liền nấc một cái.

Ta: “...”

Cả người y bị cái nắc rượu này làm run lên một chút, sau đó lại mơ mơ màng màng ngồi dậy trên người của ta, mở to hai mắt sương mù say lơ đãng, ngồi đại ra trong chốc lát, giống như quên kể tiếp mình muốn nói cái gì.

“Đông Phương, người uống say.” Ta nói.

“Ta không có say!” Y lớn tiếng phản bác, nói rất hùng dũng, thân mình nghiêng một chút, lại ngã xuống, đánh vào trong ngực của ta, mùi rượu nồng đậm phun lên cằm của ta, y đập nước vài cái, nâng đầu lên gặm một phát ngoài miệng ta, nghiêm túc lặp lại lần thứ hai, “Ta không có say, ta... Hức!”

Ta: “...”

Thiết liên vang lên rầm rha, ta lao lực nâng cánh tay lên, ôm y vào trong ngực, bất đắc dĩ nói: “Được được, người không say, giáo chủ của chúng ta ngàn chén không ngã. Cái này khoan nói, người thả ta ra trước được không? Như vậy ta khó chịu.”

“Không thả!” Y lại bắt đầu kích động, “Người đừng nghĩ chạy đến nơi ta tìm không thấy! Cũng đừng hòng thành thân! Nghỉ đều đừng nghỉ!” Nói xong, y thở phì phì mà đẩy cánh tay ta ra, ngồi xuống trên người của ta, ta thiếu chút nữa bị y ngồi đến phun ra, sau đó chỉ thấy đôi mắt y tỏa sáng trong bóng đêm, “Dương Liên Đình, ta hỏi Bảo Đại rồi, hắn nói mỗi khi tức phụ chọc hắn tức giận, hắn không nỡ động thủ, liền... Liền ném nàng lên giường làm, ngày hôm sau liền... hức... Ngoan !”

“...” Ta bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng lạnh run.

“Dương Liên Đình, người rất không thể chấp nhận được!” Đông Phương vô cùng đau đớn mà giáo huấn ta, “Rất không thể chấp nhận được!”

“Sao ta lại không thể chấp nhận được? Ta đối xử với người còn chưa đủ tốt sao? Người đối với ta có tốt như vậy sao!” Ta làm bộ tức giận, rống lớn trở về, lại mượn cơ hội này lặng lẽ bắt tay dấu ở phía sau, sau đó từ dưới gối tìm được hòm ngân châm của y.

Đông Phương bị ta đột nhiên cất giọng rống chấn một chút, đầu choáng váng, nghiêng nghiêng đầu, hai con mắt xem xét ta, bĩu môi, không nói. Y uống rượu không biết đã ủ bao nhiêu năm, cũng không biết tự chuốc chính mình bao nhiêu, lúc này tác dụng hòa toàn nổi lên, cả người chỉ dựa vào cảm xúc bản năng làm ra phản ứng, biểu cảm ngơ ngác, mặt cũng đỏ bừng, thể nhưng càng mê người hơn bình thường. Ta vừa phân thần mở xiềng xích, vừa dùng giọng mềm mại dỗ dành người trên thân: “Ta đối xử với người không tốt sao? Người thích ta đối xử với người thế nào? Người nói cho ta biết, ta sửa, được không?”

“Người gạt ta... Cái gì người cũng không nói cho ta...” Đông Phương say khướt nói, “Người còn muốn đi...”

Ngân châm chậm rãi để lên cái lỗ khóa thứ ba, ta vắn vắn, trên đầu đã toát mồ hôi, nghe thấy y nói như vậy, khẽ thở dài một hơi: “Đông Phương, người thả ta đi, ta không đi...”

“Không được!” y trừng mắt, “Ta muốn làm người!”

“...”

Răng rắc một tiếng, gông cùm xiềng xích trên tay mỡ, ta lắc lắc cổ tay, tránh thoát.

“Đêm nay... Làm người...” thân mình Đông Phương lui về phía sau, hai tay sờ xuống một chút, miệng mơ hồ nói không rõ, “Về sau người liền... hức... Liền ngoan...”

Ta liếc mắt nhìn y.

Cái miệng tròn bóng của y an vị ngay tại hạ thân của ta, thế mà lại nói cho ta biết, y muốn làm ta?

“Đông Phương a...” Ta nhẹ giọng gọi y.

Động tác của y dừng một chút, nâng ánh mắt lên xem ta.

“Không phải người vẫn luôn muốn biết ta giấu diếm người chuyện gì sao?” Ta nhìn vào ánh mắt của y mà nói, hai tay lặng lẽ đỡ lấy hai bên thắt lưng y. Ánh mắt vẫn luôn có chút tan rã của y vì những lời này của ta chỉ một chớp mắt đã ngưng tụ lại một chút.

“Ta cho người biết, tất cả đều nói cho người biết, người nguyện ý nghe sao?”

Mắt y sáng rực lên: “Được.”

Hít sâu một hơi, ta nhìn y. Ta nhìn y thời gian thật dài, vẫn luôn không thể phát ra âm thanh. Đích xác ta quyết định muốn nói tất cả mọi chuyện cho y biết, nhưng không biết nên bắt đầu nói từ nơi nào. Thật ra ta vẫn luôn biết, tuy rằng y không ép hỏi ta, nhưng trong lòng vẫn không buông xuống khúc mắc này. Ta giấu diếm luôn làm cho tâm của y không có cách nào yên ổn, ta hiểu được, nhưng vẫn do dự, không chịu nói ra.

Đây không phải là một chuyện có thể thoải mái kể ra.

Chần chờ nửa ngày, Đông Phương thấy ta này giờ không nói gì, thực không vui vẻ. Bàn tay ta để phía sau lưng y, để y dựa vào trong ngực ta, y tựa như một hài tử to xác cuộn mình ở trên người ta, ta bị y ép tới ngực có chút đau, lại vui vẻ chịu đựng.

Nhìn ánh mắt của y, khóe mắt còn hơi hơi phấp phồng, không khỏi vươn tay đi xoa, nước mắt sớm đã khô, y chớp chớp đôi mắt, lông mi thật dài cọ vào lòng bàn tay ta.

Trong lòng ta sụp xuống một chút, rốt cục tối nghĩa mở miệng: “... Ta từng làm rất nhiều chuyện thực xin lỗi người.”

Mây y hơi hơi nhăn lại.

“Người tin tưởng sao, người sau khi chết sẽ trở lại quá khứ... như Bạch nương tử trong thoại bản người đọc ngày đó, hóa hóa luân hồi trọng hóa hóa, sinh sôi chuyển biến tái sinh sinh... Đông Phương, người tin tưởng sao? Ta đã từng chết một lần, bởi vậy mà trở lại bên cạnh người. Ta trở về để trả lại tội nghiệt của ta, ta thiếu tình của người, thiếu nợ người.” Ta nhẹ nhàng vuốt ve lưng y, Đông Phương ở trong ngực ta thực an tĩnh lắng nghe, ta không nhìn y, hoặc có lẽ là không dám nhìn, vì thế hai con mắt vô thần nhìn chăm chăm hoa văn trên màn, thật ra tối như mực thấy không rõ lắm.

“Ta là kẻ ti tiện thấp hèn. Vì được đến quyền tài, ta mượn danh nghĩa tên tuổi của người giết rất nhiều người, người giao tất cả mọi thứ của người cho ta, ta vẫn cứ lòng tham không đủ, còn nuôi nữ nhân ở sau lưng người, cuối cùng mang theo Nhậm Ngã Hành tới giết người. Ta vốn tưởng rằng người nhất định sẽ hận ta, nhưng người không có. Người không chỉ không hận ta, trước khi chết còn vùng vẫy giành sự sống vì ta, đáng tiếc, chúng ta ai cũng không sống sót...” Ta nhắm mắt, cho dù trọng sinh đã lâu rồi, ta vẫn chán ghét hồi ức đoạn này, “Người bị ta hại chết.”

Đông Phương lặng lặng nghe.

“Có khi ta sẽ nghĩ, đây có phải là một giấc mộng dài hay không, nhưng một ngày chưa tỉnh mộng, ta sẽ ở bên cạnh người một ngày, nếu như vậy, cả đời ở trong mộng ta cũng cam nguyện. Đông Phương, ta từng chết một lần, trong trí nhớ có rất nhiều chuyện đều mơ hồ, rất nhiều người đều trở nên khác, nhưng chỉ có người ở trong lòng ta là vĩnh hằng không thay đổi, cho nên trên đời này, ta cũng chỉ có mình người. Tâm lý của ta, không còn có ai hay chuyện gì quan trọng hơn người, ta vì người mà sống, nếu người không ở, cuộc đời của ta sẽ kết thúc. Người cần gì phải lo lắng ta sẽ rời khỏi người? Trên đời này cái gì ta cũng không quan tâm, ánh mắt thế tục có quan hệ gì tới ta đâu? Bần cùng phú quý cũng không xem nặng, ta chỉ muốn người là đủ rồi.”

“Sở dĩ ta không nói cho người, không phải vì một ngày kia phải rời khỏi người, ta chỉ là...” Ta cúi đầu chua xót cười cười, “Ta chỉ sợ người không cần ta a...”

Ta thở dài một tiếng: “Ta đã từng làm tất cả mọi chuyện không xong nhất với người, ta đã từng phụ lòng người, ta vĩnh viễn quên không được ánh mắt của người, ta làm nhiều chuyện sai như vậy, nếu không giấu diếm chuyện đã từng thẹn với người, người còn liếc mắt nhìn ta sao? Ta vẫn luôn là một kẻ ti tiện ích kỷ, kiếp trước như thế, kiếp này cũng thế, thật ra, ta vốn có cơ hội không tới gần người, có thể ở xa xa bảo hộ người, như mỗi một người hầu trung thành. Nhưng ta không có, cuối cùng ta vẫn cứ nghe theo dục vọng muốn độc chiếm người. Đông Phương, ta chính là loại người mà bọn họ nói, ta tận lực tiếp cận người, lấy lòng người, còn có rất nhiều chuyện ta đã lừa gạt người, ta còn thấp hèn, vô sỉ, dơ bẩn bất kham hơn những gì bọn họ nói, Khỗi Song nói đúng, loại người như ta, phải xuống địa ngục. Nhưng mà, người kéo lại ta, người cứu vớt ta...”

Ta không nói gì nữa, bởi vì Đông Phương dùng sức ôm chặt ta, y hô hấp nặng nề, còn có chút men say, căn chữ mờ hồ không rõ, nhưng ánh mắt y nhìn ta sạch sẽ đơn thuần giống hải tử, y nghiêm túc nói: “Dương Liên Đình, ta cũng không phải người tốt, người hư hỏng như vậy, vừa khéo.”

Ta bị y nói đùa mà nhìn y nhẹ nhàng mỉm cười. Đúng vậy, chúng ta đều không phải người tốt, hợp lại vừa lúc, miễn cho tai họa người khác. Ta cũng dùng sức ôm lại y, hai chúng ta ôm chặt cùng một chỗ, không ngừng hôn môi, giống như cành cây tứ chi quấn quanh, dùng khí lực toàn thân, cho đến khi hai chúng ta đều sắp thở không nổi.

Y không nói có tin tưởng hay không, ta nghĩ ta không cần hỏi nữa, y ôm chặt đã nói sáng tỏ mọi thứ.

Ánh trăng thản nhiên từ cửa sổ tiến vào, chiếu vào thân thể không hề che lấp của chúng ta, ta không biết ban đêm cũng có thể dịu dàng như thế.

Đông Phương ngủ an ổn trong ngực ta.

Ta lặng lẽ ngưng mắt nhìn khuôn mặt khi ngủ của y, cúi đầu hôn lên chóp mũi y.

Đông Phương, người có thể sẽ không tin tưởng.

Ta từng có một đoạn thời gian thật dài như đi trong bóng tối, đi như thế nào cũng không thể ra ngoài.

Mà người là ánh sáng ở trong cuộc sống không có thiên lý của ta, chỉ cần nhớ tới sẽ cảm thấy ấm áp.

52. Chương 52: Một Đời

Sau lần đó, Đông Phương không còn không được tự nhiên với ta nữa.

Y như một hồ nước thật sâu, cả người đều bình thản tĩnh lặng. Tình cảm giữa chúng ta, dần dần lưu lại trong những việc vặt sinh hoạt bình thường, nhưng thủy chung không bị thời gian hòa tan. Ta vẫn thực thích tỏ vẻ thân mật với y trước công chúng, y chưa bao giờ trốn, trên mặt ghét bỏ đến không được, đáy mắt lại dịu dàng đến làm người ta không thể tự thoát ra được.

Nhưng có lẽ y vẫn không quên những lời Khởi Song nói, hôm sau ngày ta thắng thắn mọi chuyện với y, y liền tự tay mặc vào nhất kiện trường bào cực kỳ long trọng cho ta, đội trường quan cao cao lên đỉnh đầu của ta, để ta nắm tay y, chậm rãi đi ra phòng ngủ.

Ngày ấy trời mưa một đêm, giờ mẹo hôm nay lại có mưa phùn phát phơ, mưa bụi kéo dài dịu dàng theo gió rơi rụng, trên Hắc Mộc Nhai vắng vẻ, mười hai thị vệ mang theo đèn hạc đèn cá phân loại đứng hai bên, ngọn đèn dầu ấm nổi bật giữa màn mưa như sương như mù, ta cùng y ngồi chung một xe đi đến trước điện Thành Đức.

Ở trước mặt tất cả trưởng lão giáo chúng, y nắm thật chặt tay ta, để ta cùng y sóng vai đi lên tòa cao. Từng bước một, trước mắt bao người, đôi mắt hàng vạn hàng nghìn ánh mắt kỳ dị, ta cảm giác giống như mang châm trên lưng, đâm vào trong tim phát đau, mồ hôi toát như mưa.

Ngay lúc cả người ta đều cứng ngắc, lạnh cả người thì đôi tay gầy lại dài của Đông Phương phủ lên mu bàn tay của ta, đầu ngón tay lạnh lạnh, nhưng lại mang theo an tâm. Y đứng trên bậc thang cao nhất, từ trên cao nhìn xuống mọi người, ta nghe thấy giọng nói thanh lãnh trầm thấp của Đông Phương: “Hôm nay triệu các vị đến, là muốn cho các người đều trông thấy người bốn tọa muốn cùng chung nhất sinh, các người đều gặp qua Dương tổng quản, hiện giờ bốn tọa nói rõ cho các người biết, Dương Liên Đình chính là người của bốn tọa, chỉ cần bốn tọa làm giáo chủ một ngày, vị trí này, vĩnh viễn có một nửa của hắn.”

Lời vừa nói ra, phía dưới ồ lên, ngay cả ta cũng kinh ngạc quay đầu nhìn y, sắc mặt Đông Phương thản nhiên, giống như đang nói một chuyện nhỏ tầm thường. Y thoáng nhìn xuống phía dưới, mọi người lập tức an tĩnh lại. Y nói tiếp: “Các người nghĩ gì bốn tọa không quản, có thể chịu phục là tốt nhất, không phục... Bốn tọa cũng có biện pháp cho các người phục.”

Một câu cuối cùng, y nói nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng các trưởng lão ở phía dưới nghe được lại suýt lên cơn phong thấp, một đám trộm liếc mắt, nhưng cuối cùng vẫn không có ai dám đứng ra.

Đông Phương hừ lạnh một tiếng, còn muốn nói điều gì, ta nhỏ giọng nói: "... Đủ."

Đông Phương bị ta một kéo, quay đầu lại liếc ta một cái, lúc ánh mắt đối mắt với ta, ánh mắt của y liền bình thản ấm áp. Y nhìn ta trong chốc lát, chậm rãi rũ mắt, đôi tay có vết chai, nhẹ nhàng ôm lấy ngón tay của ta.

"Dương Liên Đình, ta nói rồi, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi nữa." Y nhẹ giọng nói, "Ta sẽ bảo hộ ngươi."

Ta cúi đầu mỉm cười.

Lúc ta mở mắt ra lần nữa, ta đã phát thệ với chính mình, ta nhất định sẽ bảo hộ ngươi.

Ngày nay, có lẽ thành lời thề chung của chúng ta.

...

Khởi Song sinh một nữ nhi vào bảy tháng, hài tử tròn một tuổi nàng liền mang theo nữ nhi ngồi trên thuyền hàng đi về phía nam. Ta đi đến bến tàu tiễn nàng, học những người văn nhã bẻ một cành liễu cho nàng, nữ nhi nàng ôm đầm lấy liền nhét vào miệng, còn y y nha nha nói những lời không ai có thể nghe hiểu. Trước khi lên thuyền Khởi Song nhìn ta thật lâu, sau đó hỏi: "Ngươi quả thực quyết định sao? Cả đời này đều..."

Nàng không nói tiếp, nhưng ta biết nàng muốn nói cái gì. Ta hàm tiếu gật đầu.

Nàng hít một tiếng, cuối cùng nhìn ta thật lâu: "A Dương, trân trọng."

"Ngươi cũng vậy." Ta mỉm cười.

Nàng ôm nữ nhi lên thuyền mà đi, ta đứng ở nơi đó nhìn theo thuyền đi xa, cho đến khi biến thành một điểm bụi mờ mờ. Lúc này Khởi Song nhất định sẽ sợ hãi nhảy lên, bởi vì có thư sinh thọt một chân chưa trong đám người ở trên thuyền, đã ngóng nhìn nàng thật lâu thật lâu.

Cũng không uống phí ta tìm được hân, hy vọng tiếc nuối đời trước của Khởi Song có thể bù lại. Giống như ta vậy.

Ta xoay người.

Mưa xuân vũ, giống làn khói phiêu trong gió, từng cơn từng cơn dừng ở trên da thịt, hơi lạnh lạnh dịu dàng, ngay trong màn mưa, có một thân ảnh cao to. Người nọ khoác áo dài hồng sắc, đuôi mắt hơi xếch, bên khóe mắt có một viên lệ chí, khuôn mặt tuấn tú.

Y cảm ô, im lặng đứng giữa một biển hoa lê hoa đào, thấy ta trông lại liền lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Nụ cười xuân sắc.

Thật sự là sắc trời đều sáng.

...

Lại làm tổng quản vài năm, ta đi theo lão tiên sinh phòng thu chi đồng thời quản trưởng, không giống kiếp trước tính toán mò tiền vào túi áo của mình, ta cũng không thiên quyền chuyên quyền, bởi vì ta không có thời gian làm việc đó, mỗi ngày ta còn phải chuẩn bị đồ ăn cho Đông Phương, làm đồ ăn vặt điểm tâm cho y, rửa chân cho y, mỗi đêm ôm y đi vào giấc mộng.

Ta làm tổng quản, là tổng quản tất cả của giáo chủ.

Đối với người khác cũng không có địch ý cùng đề phòng như kiếp trước, thật ra từ khi ta trọng sinh tới nay, rất ít có tình lực đi bận tâm người khác, nhân giới biến đến thực nhỏ, tâm cũng thực nhỏ, không có những mâu thuẫn đó, thập trưởng lão cũng chậm rãi tiếp nhận ta, chỉ là bọn họ vẫn luôn lo lắng tương lai của Nhật Nguyệt thần giáo, ngẫu nhiên sẽ nhin không được khuyến bảo Đông Phương sinh con trai.

Đông Phương phiền không chịu nổi, vào năm tiểu hài tử tròn mười hai tuổi liền dắt nó đến trước mặt thập trưởng lão, nói: “Đây chính là Thiếu giáo chủ của các ngươi.” Tiểu hài tử thông minh, tư chất lại tốt, thập trưởng lão liền hành quân lặng lẽ.

Năm tiểu hài tử mười bảy tuổi, Đông Phương tháo xuống trọng trách giáo chủ, cùng ta đồng thời du hành đại giang nam bắc. Trên đường đi chúng ta ghé thăm ngôi nhà tranh nho nhỏ của Dược tiên sinh một lần, con chó vàng già đã chết, nhưng nó để lại cho Dược tiên sinh bảy tám con chó con, hiện giờ chó con cũng đã lớn, lại sinh một ổ, mỗi ngày Dược tiên sinh đều bị một đồng chó má gọi tỉnh, rất phiền.

Ta cùng Đông Phương ôm đi một con nhỏ nhất, trắng lã vàng, hai con mắt tròn tròn đen đen, nhìn ngốc vô cùng. Vì thế hai người một chó vừa chơi vừa nhìn, giang hồ vẫn là giang hồ kia, thị phi không ngừng, chúng ta vẫn cứ sinh sống trong chốn giang hồ, lại không có bất luận cái gì quấy nhiễu ràng buộc, chỉ có hai người chúng ta.

Chúng ta leo núi, du hồ, hôn môi ôm nhau giữa trời đất bao la hùng vĩ, mặt trời lặn hồng hồng chiếu vào thân thể trần trụi dây dưa của chúng ta làm sáng lên một mảnh hồng, dưới thân là hạt cát nóng bỏng, mồ hôi trên người không ngừng chảy xuống, không có lễ giáo trời buộc, rời xa ánh mắt thế tục, điên cuồng mà giao hoan, cho đến khi trời dần dần tối, cùng nhau thở hổn hển sờ đôi má bị phơi nắng đến đỏ bừng của đối phương, sau đó cười ha ha.

Cũng đi qua kinh đô biển người chật chội, giống như tất cả những đôi tình nhân bình thường, cầm tay nhau đi trên cầu Chúc Nữ, thường thường nháy mắt mấy cái với đối phương, sau đó nhìn nhau mỉm cười, dùng ống tay áo thật dài che lại tất cả tình cảm. Học những người khác mua đèn hoa sen cho Đông Phương, viết tên hai chúng ta rồi thả vào trong nước, nhìn nó tỏa ra ánh sáng nho nhỏ, theo nước chảy, chậm rãi dung nhập vào một rừng hoa đăng, rồi cuộc nhận không ra.

Đêm về trên đường lại nghe thấy thanh lâu sở quán truyền ra tiếng ca nhẹ nhàng dịu dàng.

“Nguyện cuộc đời này sống quãng đời còn lại dịu dàng, bạch vân không ao ước tiên hương, chỉ nguyện ân tình mỹ mãn, lâu dài...”

Lúc này nghe lại, tâm tình đã bất đồng.

Hoa bạch đàn ven đường nở vừa lúc, hương thơm truyền đến. Ta ngồi xổm xuống, công Đông Phương chậm rãi đi về phía trước, không biết muốn đi đâu, nhưng tâm lại vui vẻ thoải mái cực kỳ.

Chưa bao giờ nghĩ đến, trần thế sẽ làm người quyến luyến như vậy.

Ta cùng Đông Phương không còn chia lìa, chúng ta đi qua rất nhiều địa phương, nhìn đủ thế gian phong cảnh, thời gian bỗng nhiên trôi qua, lúc quay đầu lại, tóc đen đã thành đầu bạc, chúng ta đều già rồi, đi không nổi.

Tiểu hài tử đã trở thành một người trung niên mặt mày mang theo nếp nhăn, hần tới đón chúng ta về Hắc Mộc Nhai.

Vài thập niên này giang hồ đã thay đổi rất nhiều, nhân vật năm đó nghe nhiều giờ đã dần dần biến mất, thay thế chính là tân duệ mới trưởng thành của các phái, nhưng bọn họ cũng không dám đến phạm Hắc Mộc Nhai, võ công của tiểu hài tử đã vượt bọn họ ở xa xa đằng sau.

Diệp Khai đã rời khỏi ở thật lâu trước kia, cả đời này hần đều lưu lạc chung quanh, nhưng Trung thu cùng trừ tịch hàng năm sẽ trở về tìm tiểu hài tử uống rượu, sau đó lại mạn vô mục đích du lịch chung quanh, cuối cùng ta vẫn nhìn không rõ người này.

Mộc Thống lĩnh cũng già đến râu tóc đều hoa râm, nhưng bản mặt quan tài vẫn không đổi, đối xử với tiểu hài tử một chút cũng không đổi. Tiểu hài tử vừa mới đi lên vị trí giáo chủ, hần không cho bất luận kẻ nào nói tiểu hài tử không tốt, ai không nói tiểu giáo chủ nhà hần không tốt, hần liền thối râu mép trừng mắt, cả ngày đều đi theo sau người đó, lặp lại hỏi: “Tiểu giáo chủ nhà của ta không tốt chỗ nào? không tốt chỗ nào? Người nói a, tiểu giáo chủ nhà của ta không tốt chỗ nào? tại sao người có thể nói hần không tốt?”

Cho đến khi người đó bị hần phiền đến hồng mắt, nước mắt giàn dụa mà sửa miệng khen ngợi tiểu thí hài quả thực là tốt đến trên trời dưới đất khó tìm, tốt vô cùng, tốt đến người người xấu hổ, hần mới nghiêm

túc vừa lòng mà vuốt râu mép, gật gật đầu: “Vốn là vậy, không có ai tốt hơn tiểu giáo chủ nhà ta.”

Có người sùng đến không phân nguyên tắc thị phi như hần, tiểu thí hài không bị hần nuôi thành một A Đẩu ngu ngốc vô năng, còn tự lập tự mình cố gắng trưởng thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa, thật sự là không dễ dàng.

Tòa hoa viên kiếp trước cuối cùng vẫn là xây, ta tự mình vẽ, từng cọng cây ngọn cỏ, một viên gạch một cục thạch, đều giống kiếp trước, nhưng không có cánh cửa sắt kia. Ta và Đông Phương ở ngay nơi này vượt qua tuổi già.

Chúng ta đều chuẩn bị kỹ càng, sinh mệnh đã tùy thời trôi qua, không ai có thể đào thoát sinh lão bệnh tử luân hồi, ta và Đông Phương cũng vậy, trên thực tế, cả đời này đã thực tốt thực tốt, ta đã không còn tiếc nuối.

Ta biết Đông Phương lớn tuổi hơn ta, y sợ là sẽ đi trước ta, nhưng ta nghĩ, như vậy cũng tốt.

Ta mới không nỡ để y cô linh linh sống quãng đời còn lại, mọi sinh ly thống khổ, mọi tử biệt bi thương, y đều không cần trải qua, y chỉ cần nắm tay ta, sau đó an tâm thông dong mà ngủ, gấp lại y ở bên cạnh đá tam sinh, là tốt rồi.

Ngày đó vẫn đến phút cuối cùng, cho dù trong lòng đã có dự cảm, nhưng lúc chân chính đến, trái tim của ta vẫn nháy mắt sụp đổ. Đông Phương đi trước, đã không còn phát ra âm thanh, nhưng ánh mắt vẫn trông mong ta, ta biết y lo lắng cho ta, vì thế ta dùng đôi tay khô gầy phủ kín gân xanh của mình ôm lấy y, như mỗi một ngày dỗ y đi vào giấc ngủ, vuốt ve lưng bối y, nói: “An tâm ngủ đi, ta sẽ chăm sóc tốt chính mình, người chờ ta, chờ ta một chút, chúng ta sẽ không tách ra lâu lắm.”

Y tự cười cười, ở trong ngực ta nhắm hai mắt lại, không còn mở nữa.

Mặt sau khóc thành một đoàn.

Ta vẫn ôm y như cũ, quay đầu lại nói những người đó đều đi ra ngoài: “Đừng làm ồn y.”

Ta không cảm thấy bi thương, chúng ta đã từng trải qua những mưa gió, cũng đi qua những năm tháng bình tĩnh như nước chảy, người trong ngực ta, cả đời chúng ta đều không chia lìa, từ niên thiếu đến tuổi già, ta thật vui vẻ khi có thể yên lặng cùng y đi qua một đời, nắm tay đến một giây cuối cùng của sinh mệnh, chúng ta vẫn tương ái như cũ.

Kết tóc cùng quân, nắm tay sống quãng đời còn lại.

Đây đã là một đời tốt nhất ta có thể nghĩ đến.

Trước khi xuống mồ, ta đem bùa hộ mệnh bỏ tóc của hai chúng ta, nhẹ nhàng đặt ở tay của y. Bùa hộ mệnh này đã rất cũ kỹ, nhan sắc bạc đến thấy không rõ, Đông Phương dùng châm tuyến may lại vô số lần, cuối cùng luyến tiếc đeo trên người, liên cẩn thận đặt vào trong hộp. Trừ cái này ra, ta còn đem tất cả những đồ vật có hồi ức ấm áp của chúng ta, lần lượt bồi táng cùng y.

Không có mai táng Đông Phương ở mộ địa lịch đại giáo chủ phía sau núi, ta cố ý hạ táng y ở nơi đầu tiên chúng ta gặp mặt kiếp trước, dưới tàng cây hòe già, mà bên cạnh quan tài của y đã sớm để ra một vị trí.

Đông Phương đi rồi, cả người ta liền chán nản, mỗi ngày tính lại không biết nên làm gì mới tốt, đành phải đến phòng bếp nấu cơm cho y giống như khi y còn ở đây, sau đó đi lại tập tễnh đi đến trước mộ của y, nói chuyện cùng y trong chốc lát.

Tiểu hài tử luôn dùng ánh mắt sầu lo nhìn ta, hần nói ta đột nhiên già đi rất nhiều. Ta cũng phát giác, ta đi đứng càng ngày càng mất linh, ánh mắt cũng hoa, có đôi khi lặp đi lặp lại một câu vài lần mà không biết, nhưng trong lòng ta cũng không cảm thấy thương cảm, người đã già, rồi sẽ có một bước này.

Ta ngồi một mình ở trong hoa viên, không cần bất cứ người nào hầu hạ, chỗ này ta không cho phép bất luận người ngoài bước vào, ta cũng không cần bất luận kẻ nào ngoài Đông Phương, như vậy thực tốt, nhưng trong đêm khuya yên tĩnh, đang ngủ bỗng nhiên phát hiện nửa giường bên kia trống rỗng, sẽ có một chút cô đơn.

Cho đến một ngày mưa, kỳ lạ, đây chẳng qua là một buổi sáng cực kỳ bình thường, nhưng đối với ta, lại giống như mang theo một khí vị biểu thị điều gì.

Ta nghĩ ta sắp chết.

Nhắm mắt lại, lại nghĩ thấy mùi cỏ cây thơm ngát, bên tai còn có tiếng mưa nhỏ.

Giống như xuyên thấu qua màn sương mù hóa không tan.

Trong sương mù có một người.

Y mặc hồng y, nhìn ta, tươi cười ấm áp.

Ta chạy như bay về phía y.

————— - Hoàn chính văn —————

53. Chương 53: Phiên Ngoại - Ngủ Nướng

Ngoài cửa sổ tiếng nước mênh mông.

Mưa già đùng vang trên ngói, rãnh nước không ngừng chảy xiết. Bầu trời âm u, nhìn không ra canh giờ, hai con gà trống nhà đại thẩm cách vách thi nhau gọi nửa canh giờ, nói vậy đã không còn sớm.

Y cuộn tròn xoay người trong ổ chăn, lại nhắm mắt lại.

Cho đến khi cửa viện vang lên một tiếng chi nha, tiếng bước chân quen thuộc vang lên, càng lúc càng gần.

Lỡ tai y giật giật, vẫn không dậy.

Cách đằng xa, có giọng nói của một cô nương: “Dương đại ca, huynh mua thức ăn về rồi ——” thanh âm kia cố ý phóng đến rất nhẹ, có vẻ thực mềm, thực nhu hòa. Dương Liên Đình đáp một tiếng ừ. Cô nương kia lại hỏi tiếp: “Nhà huynh hôm nay lại ăn cá à?” Dương Liên Đình cười một tiếng: “Ừ, Đông Phương nhà ta thích ăn.”

Cô nương trầm mặc một chớp mắt, sau đó mới thấp giọng nói: “Dương đại ca đối xử với phu nhân nhà huynh thật hảo.”

Dương Liên Đình thực hưởng thụ mà cười: “Hắn đối xử với ta cũng thực tốt.”

Đông Phương ở trong ổ chăn hừ một tiếng.

Phản ! Dương Liên Đình mới là phu nhân của bốn tọi!

“Dương đại ca... huynh cùng Dương phu nhân đã thành thân bao lâu...” Cô nương do dự trong chốc lát, nhỏ giọng hỏi.

Hừ, Dương phu nhân.

Đông Phương không vui vẻ mà mở mắt ra. Dương Liên Đình thực thích nói chuyện của y với người khác, quả nhiên chỉ chốc lát sau chợt nghe thấy Dương Liên Đình dấu không nổi mà khoe khoang trả lời: “Đã chín năm rồi đi... Ta chưa trưởng thành đã đã bá thiên địa với y, nghĩ đến thật sự như mộng, ” Dương Liên Đình hồi ức, còn cảm thán một tiếng, “Lúc ấy thật không dễ dàng.”

Đông Phương lại rũ mắt, trong lòng than thở, là chín năm bốn tháng lẻ hai mươi ngày, chừng ấy cũng không nhớ rõ.

Thời gian qua thật nhanh, bọn họ rời Hắc Mộc Nhai hơn ba năm, đã du lịch không ít địa phương, những nơi phong cảnh nổi tiếng không cần phải nói, nếu gặp được nơi phong cảnh hữu tình lại không biết tên, bọn họ sẽ thuê căn phòng ở lại, chậm rãi đi dạo.

Y tuyệt không cảm thấy nhàm chán, hai người thực tự tại.

Chỉ có một chút không tốt. Hiện giờ Dương Liên Đình hai mươi bảy hai mươi tám, cao lớn lại đoan chính, mặt mày nồng hậu, mỉm cười bên trái còn có lúm đồng tiền nhợt nhạt. Không biết có phải khi bé ăn không tốt lớn lên chậm hay không mà mấy năm trước Dương Liên Đình mới đột nhiên bắt đầu nảy cao, ôi, gần tới mét tám, không bao giờ là thiếu niên ngân ngơ đơn bạc lúc trước nữa. Hơn nữa đến phía nam, một nam nhân lớn như vậy đứng nơi ấy, có đi đường cũng không sợ lạc, vừa nhắc đầu, người đi đường so le không đồng đều bỗng xuất hiện một người cao hơn hẳn thì chính là hắn.

Như vậy thấy được, cô nương nhìn hắn cũng nhiều.

Điều này làm cho giáo chủ thực phiền muộn.

Y chán ghét người khác nhìn chằm chằm Dương Liên Đình, nam nữ đều chán ghét. Dương Liên Đình là của y, ai cho bọn họ nhìn? Có hỏi qua ý của y chưa? Hỏi y cũng không đồng ý! Hơn nữa đến thôn này, vị cô nương này cứ tìm cơ hội nói chuyện với Dương Liên Đình, nàng là nữ nhi nhà đại thẩm cách vách, họ Vương, còn chưa hứa hôn.

Tâm tư gì! Đông Phương cảm giận mà nghĩ. Dương Liên Đình đã nói hắn có phu nhân, nếu không phải thì y đường đường là giáo chủ mới sẽ không phối hợp câu chuyện giả vờ thành phu nhân của hắn! Có thì bắt hắn vờ. Nhưng Dương Liên Đình tội nghiệp nói hắn giả vờ thật rất dọa người, y nghĩ nghĩ cũng thấy có lý, nhất thời mềm lòng đáp ứng. Nhìn xem, một chút dùng cũng không có, cô nương này không phải còn... Chẳng lẽ là cô nương kia thấy hắn ăn mặc tốt, ra tay lại rộng rãi, bởi vậy không chịu hết hy vọng? trong lòng Đông Phương âm âm nghĩ, về sau không làm quần áo tốt như vậy cho hắn mặc, cũng không cho hắn bạc, một ngày chỉ cho hai mươi văn tiền tiêu vặt, hừ.

“Dương đại ca...” giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng của cô nương kia lại truyền đến, “Buổi chiều huynh có rảnh không? Ta... Ta muốn mời huynh dạy ta làm món ăn lần trước, có thể không? Ta sẽ đem bánh ngọt huynh nói thích làm tiền học phí được chứ?”

Dương Liên Đình vốn muốn từ chối, nhưng nghe nói nửa câu sau, nghĩ tới vị kia trong nhà, liền cười đồng ý.

Trong phòng, giáo chủ nháy mắt không nể mặt, cực kỳ không vui mà hừ một tiếng.

Tiếng bước chân tiến vào.

Y vội nhắm mắt lại.

Rèm cửa bị nhẹ tay nhẹ chân xóc lên, tiếng tất tất rất nhỏ, sau đó là Dương Liên Đình sải chân đi đến phòng bếp nhỏ bên cạnh, đặt rau xanh lên bếp, lại nghe thấy tiếng hắn thêm củi, xóc lên nắp nồi. Chẳng được bao lâu, tiếng để hài rơi xuống đất lại đi ra, bước chân nặng một chút, cũng chậm, trên tay bưng bồn, có tiếng nước chảy nhẹ nhàng.

Đông Phương vờ ngủ say.

Bên tai bỗng nhiên có một tiếng cười khê, hơi thở của Dương Liên Đình phả lên mặt y, sau đó chớp mũi đã bị nhéo một chút, giọng nói hàm tiếu có chút trầm: “Lỗ tai còn thính hơn cầu, còn giả vờ, ta chưa vào nhà ngươi đã biết rồi đi?”

Lời này còn không chưa nói xong, Đông Phương liền “Xoẹt” mở mắt ra —— cái cái gì gọi là lỗ tai còn thính hơn cầu? Y có thể so với cầu sao! Không đúng, cầu có thể so với y sao? ?

“Nhìn, còn không chịu dậy?” Dương Liên Đình lại cười nhẹ nhàng, cúi người trực tiếp kéo y vào trong ngực, thở dài, trong đó có chút hương vị cưng chiều, “Lớn như vậy còn ngủ nướng...”

Ôm ấp quen thuộc, y quên hỏa khí, thực thói quen mà áp qua, khoát đầu lên bả vai dày rộng của người nọ, còn buồn ngủ ngáp một cái, ngủ lâu lắm, cả người vừa biếng vừa nhác, không thích nhúc nhích. Y nhắm mắt lại muốn ngủ.

Dương Liên Đình thấy, vội nâng đầu giáo chủ nhà hắn dậy, hai bàn tay to xoa lên mặt y, không dùng sức, xoa nhẹ nửa ngày vẫn không thấy giáo chủ mở mắt, Dương Liên Đình liền nổi hứng, ép hai má của y vào

giữa, ép đến hai cái môi đều chu lên, liền cúi đầu hôn, ngậm môi y nói: “Không cho làm biếng nữa, lần trước không quấn người, người có thể nằm đến giữa trưa, mau đứng lên, không đói bụng sao?”

Người ở bên ngoài tán gẫu vui vẻ với cô nương kia, lúc này mới nhớ tới quản y? trong lòng Đông Phương có chút không thuận, đẩy cánh tay làm càn trên mặt mình ra, nghiêm mặt ngồi thẳng. Dương Liên Đình thuận thể phóng tay, vì thế cái chăn che trên người giáo chủ nhà hắc liền trượt xuống dưới, giáo chủ đại nhân không mặc cái gì, trơn bóng lơ lơ, dấu vết tối hôm qua làm ra còn giữ lại.

Đông Phương theo bản năng giương mắt nhìn Dương Liên Đình, quả nhiên, đôi mắt hắc liền biến thành một chút, khóe miệng nhếch lên, nụ cười kia có chút ý tứ hàm xúc. Y quả thực rất quen thuộc ánh mắt này của Dương Liên Đình, vì thế y dứt khoát đá cái chăn văng ra, hạ thân cũng bộc lộ ra, hai cái đùi non đều là dấu hôn ửng hồng, y mở chân, ôm lấy thắt lưng Dương Liên Đình, tay đi ôm cổ hắc.

Y đã không còn sợ hãi để lộ trọn vẹn thân thể ra, là Dương Liên Đình, chỉ cần là hắc, như thế nào cũng không sao.

“Không đến sao...” Y nhẹ nhàng mở miệng, dùng thân thể dán lên cạp, thực nhanh có thể cảm nhận bộ phận lửa nóng kia cứng lên.

“Đông Phương, người càng ngày càng tệ...” Kiểm chế không nổi, thanh âm biến thành trầm trọng áp lại, môi bị ngăn chặn, hai bàn tay đỡ lấy hông y, nhìn không được mà vuốt ve. Trong lòng Đông Phương hừ hừ một tiếng, người này ăn một bộ nào nhất y còn không rõ sao?

Vì thế đến gọi người rời giường bị tha lên giường, quăng mũ cởi giáp.

Xong một lần, Dương Liên Đình nhớ tới có hẹn, Đông Phương nghiêng đầu tính tính canh giờ, lại xoay người một cái đặt hắc ở dưới thân, nắm tay hắc, dẫn hắc đỡ lấy thắt lưng chính mình, chính mình thì cúi đầu hôn lên môi hắc, hai người dây dưa trong chốc lát, hô hấp của Dương Liên Đình chậm rãi lại biến thành dồn dập.

Chờ làm xong lần này, đã qua buổi trưa, ngoài cửa viện truyền đến tiếng đập cửa do dự của cô nương, Dương Liên Đình ôm y, xốc mí mắt xem xét ngoài cửa, không để ý tới. Ôm Đông Phương làm xong càng thêm làm biếng lên, dẫn y đi tắm rửa.

Dương Liên Đình giống như ôm tiểu hài tử, mặt đối mặt, một tay giữ thắt lưng, một tay nâng hông. Đông Phương thực thông minh mở hai cái đùi ôm lấy thắt lưng đồng dạng xích lửa của hắc, vì thế thứ bắn vào mặt sau liền theo bước chân chậm rãi chảy xuống theo gốc đùi, tích tụ rơi trên mặt đất, Dương Liên Đình cúi đầu nhìn thoáng qua, nuốt một ngụm nước bọt, ẩn nhẫn quay đầu đi chỗ khác.

Trong lòng Đông Phương cảm thấy buồn cười.

Làm khô xong, y bị Dương Liên Đình cường ép uống nửa bát cháo, lại thỏa mãn ghé vào trên người của hắc ngủ, Dương Liên Đình lên mặt cụ non hít một hơi: “Tật xấu ngủ nướng này thật trị không hết...”

Đông Phương run rẩy run rẩy lỗ tai, coi như gió thoảng bên tai, y thích ôn tồn như vậy, thích cùng Dương Liên Đình ngốc ở trên giường, đóng cửa lại, ai cũng không có, chỉ có hai người bọn họ, không có một chút ngăn cách, da thịt đều kề sát, ngay cả độ ẩm thân thể cũng chia sẻ lẫn nhau.

Đúng, chính là như vậy, y thích như vậy.

Hướng hồ, trời mưa, bên ngoài lại ẩm lại ướt, y không muốn rời giường, chỉ như vậy thôi.

Không có nguyên nhân khác.

Hừ.

54. Chương 54: Phiên Ngoại - Luân Hồi

Sương đêm lạnh, ve sầu ở ngoài cửa sổ thất thần kêu.

Có lẽ ngủ say thật lâu, cũng có lẽ bồn ba trong bóng đêm thật lâu.

Lúc mở mắt ra hết sức mệt mỏi.

Đập vào mắt là gian phòng ta quen thuộc, bày biện cũng như thường ngày, nhưng ta kinh ngạc nhìn thật lâu, cảm thấy có điểm lạ. Nơi nào đó không đúng lắm. . . . Trong lòng không khỏi nảy ra nghi vấn như vậy, sau đó ta phát hiện cánh tay ta bị cái gì đó trầm trầm đè ép, đã chết lặng.

Trong ngực nằm một người, nghiêng người núp ở trong ngực ta, không thấy rõ mặt.

Không đợi ta đi tìm tòi nghiên cứu, toàn thân ta cũng đã cứng lại.

Ta xích lõa, để lộ lồng ngực cường tráng trẻ tuổi, không có da lông, cũng không có tóc hoa râu, ta lại trở về tuổi thân thể cường tráng. Ngạc nhiên một lát, ta néo mình một cái.

Thật đau .

Sau khi hết khiếp sợ là một tâm tình phức tạp khó có thể nói, lại trọng sinh sao? Lại. . . Lại sống? Ngắm nhìn bốn phía, đích xác là hoa viên yên tĩnh đã từng hưởng tuổi già với Đông Phương, quen thuộc như vậy, ta sẽ không nhận lầm, ta lại trở về nơi này.

Nhưng mà, đến tốt cùng trở lại năm nào? Ta ngơ ngác nhìn cánh tay sống động của mình, lại có cảm giác cổ quái tràn đầy, cái tay này cũng có vẻ quá trẻ tuổi, ta nghĩ ta sẽ không nhớ lầm, lúc du lịch với Đông Phương trở lại, vườn hoa mới bắt đầu khởi công, khi đó ta và Đông Phương đã sắp 60 tuổi, đã sớm là hai lão đầu mặt đầy nếp nhăn rồi.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm màn, một ý niệm quỷ dị khiến ta chột ngồi dậy, người trong ngực bị động tác đột nhiên của ta làm cho hít một hơi lạnh khí, lập tức từ ngủ cạn tỉnh lại. Người nọ chống cánh tay, ngăn đầu lên, y có chút nghi ngờ nhìn ta, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Liên đệ?”

Ta thấy được khuôn mặt phủ đầy son phấn của y, từ từ mở to mắt.

“Đông Phương. . . .” giọng nói run rẩy gay gắt.

Y dụi dụi mắt, cúi đầu tựa vào trong ngực ta, còn có chút buồn ngủ: “Ừ. . . .”

Trong đầu loạn thành một đồng tương hồ, hỗn loạn toàn bộ.

Ta lại trở về kiếp trước sao, hoặc là kiếp này mới là một giấc mộng dài?

Không có cách nào lấy được đáp án, ta chỉ có thể khó có thể tin nhìn y, không nhúc nhích, nháy mắt một cái cũng không.

Mệt mỏi trong mắt Đông Phương dần dần hóa thành lo lắng: “Liên đệ. . . . Người làm sao vậy?”

Không biết nên trả lời như thế nào, trong lòng ta quá rối loạn, phảng phất vì xác nhận y có tồn tại thật hay không, ta đưa ra cánh tay run rẩy, cẩn thận đụng vào mặt của y, Đông Phương hơi nghiêng đầu, lòng bàn tay của y liền dán gương mặt lạnh như băng của y. Y không cử động nữa, chỉ lặng lẽ nhìn ta.

Ánh mắt của y phảng phất như hồ nước thật sâu, an tĩnh, mát lạnh, khiến cho tâm của ta cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Đông Phương.” Ta dùng sức ôm lấy y.

Là mộng cũng không cần tỉnh, dù là mộng gì, dù ta tới đến nơi thế nào.

Nơi có Đông Phương, chính là nhà của Dương Liên Đình ta.

Thân thể Đông Phương không được tự nhiên cứng lại, có lẽ có chút không quen ôm như vậy. Nhưng ta bất kể những thứ này, trong lòng ta đã chưa xót không chịu nổi. Y thật gầy, ta rất cục xác thực ý thức được y

không phải Đông Phương cái gì cũng không có kinh nghiệm, được ta che chở cả đời, mà là Đông Phương bị ta nhốt lại, bị năm tháng cô độc hành hạ cả đời.

Cánh tay không khỏi càng siết chặt, muốn nắm chặt người này. Đông Phương ôn thuận mặc ta ôm, trù trừ do dự thật lâu, mới chậm rãi gục đầu, mang theo bất an cùng thấp thỏm nhẹ nhàng tựa vào đầu vai của ta, thấy ta không đẩy mình ra, lại ôm y càng chặt hơn, y mới cẩn thận gỡ cánh tay lên, ôm lấy ta: “Liên đệ. Người thấy ác mộng sao?”

Ngữ khí của y cẩn thận mà ân cần, nếu như cả đời trước không phải là mộng, ta đã cực kỳ lâu chưa từng nghe y dùng tư thái hèn mọn như vậy nói chuyện với ta, trong cuộc đời nắm tay Đông Phương đến già kia, Đông Phương như hải tử được cưng chiều quá thành hư, vừa kiêu căng vừa ngạo khí, hưởng thụ tình yêu của người như điều đương nhiên, ta dường như quên y đã từng ủy khuất cầu toàn như vậy.

Ngực khó chịu, ta ôm y lắc đầu, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Không phải là ác mộng, là một giấc mộng rất tốt rất tốt, ta mơ thấy cùng người sống cả đời, chúng ta đều già, răng cũng lỏng, tóc bạc, sau đó vẫn còn ở cùng nhau, vẫn luôn luôn cùng nhau.”

Đông Phương ở trong ngực ta không có động tĩnh, ta cúi đầu xem y, y nhẹ nhàng nhắm mắt, trầm mặc thật lâu, giọng nói của y trở nên rất nhẹ, giống như gió vừa thổi liền tán: “Nếu thật thì quá tốt.”

Tâm của ta đau nhói.

Bạn đang ?

“Là thật, ta sẽ biến nó thành thật.” Ta lấy ra một cái tay nâng cằm của y, hôn bờ môi của y, đầu lưỡi cạy ra hàm răng y, xâm nhập vào trong, y bất khả tư nghị mở to mắt, làm cho ta hoài nghi mình chưa từng hôn y như vậy bao giờ.

Trong miệng y có một chút mùi tanh vị đắng chát, ta nghi ngờ nửa ngày mới hiểu được đó là mùi gì.

Kéo y ra khỏi lòng ngực, vén chăn lên, quả nhiên là lỏa thể, hai điểm trước ngực bị găm cắn phát sưng đỏ lên, bên thắt lưng cùng hai chân đều có ứ hồng thô lỗ, trong lòng ta trầm xuống, kéo cánh tay của y ấn y ngã ở trên giường, nhắc đôi chân của y lên nhìn hậu đình tư mật.

Về mặt Đông Phương có chút hốt hoảng, hơi giằng co: “Liên đệ ——”

Nhìn thấy hậu huyết hỗn độn của y, còn có vết máu, ta nhắm mắt lại, để hai chân của y xuống, bỗng nhiên đứng dậy.

Ta không có chú ý tới mặt Đông Phương bỗng trở nên xanh mét.

Ta để thân thể trần truồng liền xuống giường, đen mặt men theo trí nhớ tìm được một ít hộp thuốc, lại cầm ấm trà vẫn để ở trên lò hâm nóng tới đây, đang muốn xoay người tẩy rửa cho Đông Phương lại phát hiện y cứng ngắc, mặt như quan tài, nằm ngay đơ ở trên giường, hai con mắt vô thần nhìn nóc giường.

Bước chân chậm rãi dừng lại. Ta thở dài một hơi trong lòng, rũ mắt rót nước vào trong chậu đồng, sau đó vắt khô khăn, một lần nữa leo lên giường, ta không nhìn y, cũng không nói, chỉ nâng cao hai chân của y, nhẹ nhàng dùng khăn ấm áp đặt sau hậu huyệt của y.

Đông Phương bị đau, co rúm lại một chút.

Trong lòng ta đau nhói, vội vàng cúi đầu nhẹ nhàng thổi khí, dịu dàng dụ dỗ: “Không đau không đau, lập tức tốt rồi, không đau.”

Rón rén rửa sạch, cẩn thận bôi thuốc, thuận tiện chà sạch sẽ mặt của y, ta mới ôm y lần nữa, sợ đụng phải phía sau của y nên để cho y nằm nghiêng trong ngực ta. Lúc ta bôi xong thuốc cho y, y liền ngẩng đầu, trong nháy mắt vành mắt liền đỏ, dường như sẽ chảy nước mắt. Ta hôn nhẹ y, một tay ấn đầu của y, một tay nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng y: “Đông Phương, đừng sợ, ta sẽ không bao giờ ... bỏ lại người giống như trước kia, ta sẽ không bao giờ ... làm người bị thương, ta vẫn luôn cùng người, có được không?”

Đông Phương mặt chôn vào đầu vai ta, nhất thời không trả lời, thật lâu sau mới hỏi: “Giống như. Giống như người mơ thấy sao?”

“Ừ, như ta mơ thấy.” Ta nghĩ đến những lời y đã từng nói với ta, ghé vào bên tai y nhẹ giọng nói, “Ta sẽ không bao giờ ... đi nữa, không sẽ bao giờ ... đi khỏi người, hai chúng ta cùng nhau cả đời, sống cũng tốt, chết cũng được, chúng ta sẽ không tách ra.”

Đông Phương không thể tin được mà nhìn ta, ta nghĩ nói không chừng y muốn đưa tay sờ sờ trán của ta, xem thử ta có bị sốt hồng đầu óc rồi không. Ta nhìn y, cố ý không vui nhíu mày: “Không tin ta sao?”

Đông Phương ngẩn ra, sau đó cúi đầu cười khổ: “Liên đệ. có phải người có gì cần hay không? Không sao, người muốn cái gì không cần hỏi ta, chỉ cần ta có, ta sẽ cho người.”

Không ngờ y sẽ nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ta không biết trả lời như thế nào, từ từ nhớ lại, trước kia chỉ khi ta muốn cầu cạnh y mới có thể dịu dàng với y một chút, cũng không thể trách y sẽ nghĩ như vậy.

Ta thở dài một hơi: “Cái gì ta cũng không muốn.”

Đông Phương nhìn ta, ánh mắt không hiểu khiến cho ta xấu hổ, ta đưa tay bưng kín ánh mắt của y, cúi đầu hôn y: “Ta chỉ muốn người, cái gì ta cũng không cần, chỉ cần người, không sao, một ngày nào đó, người sẽ tin ta.”

Y dùng con người đen như mực nhìn ta thật lâu, sau đó giống như quyết tâm đặt lễ đính hôn, dùng khí lực rất lớn ôm ta thật chặt: “Ta tin người.”

Sau đó, cổ của ta từ từ ướt.

Ta biết, y hoặc là đã tuyệt vọng với ta, hoặc là không hề hy vọng xa vời ta sẽ quay đầu, nhưng hôm nay lời ta nói lại buộc y làm ra lựa chọn. Mặc dù tâm đã chồng chất vết thương, y vẫn nguyện ý không hề cất giữ móc ra cho ta.

Không cách nào ngăn chặn, lòng tràn đầy áy náy với y.

Nhưng trong lòng ta đã có quyết định, ta sẽ để y lộ ra nụ cười không còn phiền lo một lần nữa, giống như một đời kết tóc đến cuối cùng trước kia.

Ta ôm eo nhỏ gầy của y, không ngừng hôn tai cùng gương mặt y, trên mặt y đều là nước mắt đắng chát, lại giống như mật nước thấm ướt ngọt đến trong lòng.

Chúng ta lại cùng nhau, y luôn luôn ở trong ngực ta, vẫn là ta.

Ta nghĩ đến thật lâu trước kia, y đã từng tuyệt vọng bóp chặt cổ họng của ta, lại không hạ thủ được, chỉ có thể ghen ngào nói với ta, Dương Liên Đình, người vĩnh viễn đều là của mình ta, đời này là của ta, đời sau cũng là của ta, người trốn không thoát đâu, đời đời kiếp kiếp ta sẽ cột người vào bên người.

Nếu như y nói, hồn phách của ta vĩnh viễn bị giam cầm ở trong thế giới của Đông Phương, giống như là ta đã từng nhốt y, đời đời kiếp kiếp, luân hồi vô tận, sinh tử không rời.

Nguyên rửa như thế thật làm người ta cam tâm đắm chìm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-giao-chu-ke-toc-nhat-sinh-dong-nhan-dong-phuong-bat-bai>